

Giới thiệu Một Tòa Thành Đang Chờ Anh

Có một câu nói được nhắc đến trong Một Tòa Thành Đang Chờ Anh - một câu chuyện ngôn tình hiện đại của tác giả Cửu Nguyệt Hi rằng: "Không có gì khiến trái tim con người ta đau đớn hơn tình cảm." Cô hy vọng xa vời, mong mỗi sẽ có một người vượt qua muôn nẻo đường đến để yêu cô, gõ cửa tòa thành tình mạch trong cô: "Tôi có thể bước vào không?". Khi đó, cô sẽ mở cửa cho anh: "Vậy sau này anh không được bước ra đâu nhé!". Anh nói: "Được. Súng lâu sẽ thành hôn" Thế là họ bên nhau mãi mãi. Đây vốn là đạo lý vô cùng đơn giản, nhưng khi ấy cô không hiểu rõ được lòng mình, nhẫn tâm xua đuổi anh, còn im hơi lặng tiếng công theo tòa thành của mình chạy trốn suốt mười năm. Có điều, sau này cô chợt phát hiện, tòa thành trong lòng từ đó cũng không mở cửa thêm lần nào nữa. Cửa ải kia phải dùng mười năm đánh đổi, chỉ chờ người ban đầu lặn lội vượt đường xa, không màng sương gió đuổi theo bước vào. Kết thúc truyện mới liệu sẽ có hậu, mời bạn đón đọc.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Type: P.anh

Bốn giờ sáng, khoa Cấp cứu mới yên tĩnh trở lại. Hứa Thắm khoác vội chiếc áo blouse trắng rồi cầm đầu cầm cổ băng qua đại sảnh, nơi chị lao công đang hì hục đi cây lau nhà cho sạch vết máu bám trên sàn.

Mãi nghĩ vẩn vơ, đến lúc tới gần chỗ chị lao công, cô mới định thần lại. Chị ta không tránh kịp, lỡ thúc cây lau nhà dính đầy máu vào giày của Hứa Thắm, sau đó cuống quýt xin lỗi: "Xin lỗi bác sĩ Hứa! Tôi xin lỗi!" Vừa nói chị ta vừa vội tạm lấy chiếc khăn gần đó, định lau theo phản xạ.

Hứa Thắm vội vã đưa tay ngăn cản: "Không cần đâu, tôi không sao."

"Nhưng mà..." Chị lao công ái ngại.

Hứa Thắm ôn hòa ngắt lời: "Là tôi sơ ý, gây phiền hà cho chị rồi."

Chị ta nghe thế càng ngại ngùng hơn: "Đâu có, thôi... cứ để tôi lau giúp cô."

Hứa Thắm cản lại, mỉm cười hòa nhã: "Tự tôi lau được mà."

Chị ta áy náy cảm ơn: "Bác sĩ Hứa, cô tốt quá!"

Hứa Thắm tiếp tục đi về phía trước. Chị lao công nắm chặt cây lau nhà, ngược mắt nhìn cô từ phía sau. Hứa Thắm có vóc dáng cao ráo, mảnh mai, áo blouse trắng khoác bên ngoài càng tôn lên vẻ nhẹ nhàng, thanh tú, mái tóc dài qua vai được buộc gọn gàng, có vài sợi lông xòa buông rủ xuống hai bên mang đến cảm giác nữ tính khó tả.

Do dự giây lát, chị lao công khẽ cất tiếng gọi giữa đại sảnh trống trải: "Bác sĩ Hứa!"

Hứa Thắm dừng bước, quay đầu đáp lời: "Sao cơ?"

"Có cứu được người vừa đưa đến không?" Chị ta nói xong liền vô thức nhìn xuống vết máu dưới chân.

Giờ phút này, đại sảnh khoa Cấp cứu im ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Ai có thể tin nổi mới cách đây mấy tiếng, cũng ngay tại chỗ này vừa diễn ra cảnh khóc lóc, la hét, hỗn loạn cơ chứ!

Hứa Thắm gật đầu: "Cứu được rồi."

Chị lao công nở nụ cười nhẹ nhõm: "Tốt quá, bác sĩ Hứa..." Chị ta hơi cúi người chào Hứa Thắm, không quên động viên cô: "Vất cả cho cô rồi."

Hứa Thắm khẽ gật đầu coi như đáp lễ rồi quay người rời đi.

Bốn giờ sáng là thời khắc bóng đêm sâu thẳm nhất. Ánh đèn hành lang bệnh viện chói lóa, trong không khí đặc quánh mùi sinh tử, cảm giác ngột ngạt và tanh tưởi không tài nào xua đi được. Cô bỏ hai tay vào túi áo theo thói quen, băng qua hành lang không một bóng người, đang định bước vào văn phòng thì bỗng khựng lại. Cúi đầu, nhíu mày nhìn vết bẩn trên giày với vẻ khó chịu, dạ dày cô chợt trào lên cảm giác buồn nôn. Như thể thứ nước lau sàn pha lẫn máu dính dính chưa cọ hết kia sẽ thấm qua mũi giày, xuyên qua mu bàn chân rồi ngấm vào cơ thể cô vậy.

Hứa Thắm vội ngồi xuống ghé dựa, cởi giày ra vứt vào thùng rác. Tuy tất vẫn sạch nhưng cô cũng chẳng buồn giữ lại, cho đi theo đôi giày kia luôn. Ngay sau đó, cô mở ngăn tủ, lấy giấy ướt lau đi lau lại mu bàn chân đến khi làn da đỏ ửng như thể sắp bong tróc mới thôi.

Bấy giờ, Hứa Thắm mới bình tĩnh trở lại, chậm rãi điều hòa hơi thở. Cô vớt giấy ướt đã dính bẩn đi, mở tủ đồ, lấy ra đôi giày dự phòng rồi quay người đi đến bồn rửa tay. Cô lấy xà phòng rửa đi rửa lại những ba lần mới thấy yên tâm.

Xong xuôi, Hứa Thắm rút di động từ túi áo blouse trắng ra xem. Bốn giờ mười phút rồi. Ngoài trời tối đen như mực, phòng Cấp cứu tĩnh mịch như muốn nói rằng: Đêm nay cuối cùng cũng bình yên trôi qua.

Di động thông báo có một cuộc gọi nhờ và một tin nhắn từ Mạnh Yên Thần: Cuối tuần về nhà một chuyến.

Hứa Thắm nhìn thấy hốc mắt mình trũng sâu trên màn hình điện thoại. Cô đã làm việc liên tục suốt hai mươi hai tiếng đồng hồ nên lúc này, cơ thể như rã rời, không còn chút sức lực. Cô bỏ tay vào túi áo, ngón trỏ gõ nhịp lên bao thuốc lá và chiếc bật lửa, nhìn chăm chăm vào tấm biển cấm hút thuốc trên tường hồi lâu mới khẽ nhếch môi, đứng dậy đi lên sân thượng.

Cô tựa người vào lan can, châm thuốc hút trong gió đêm. Hút được nửa điếu, phía dưới vang lên tiếng gọi lớn: “Bác sĩ đâu rồi?”

Hứa Thắm đứng thẳng người dậy, nhanh chóng dập tắt điếu thuốc rồi đóng cửa sân thượng, trở về văn phòng rửa tay ba lần. Cô vừa mới tắt vòi nước, một chàng trai người ngoại quốc béo tròn xông đến: “Bác sĩ, xin hãy giúp đỡ!”

Hứa Thắm nhìn lướt qua anh ta từ trên xuống dưới, rõ ràng không hề có ngoại thương: “Anh bị thương chỗ nào?”

Người đàn ông mặt chữ điền thờ không ra hơi, xua tay: “Không phải tôi, là người anh em của tôi, anh ấy...”

Anh ta đang trình bày dở thì ba, bốn người đàn ông vô cùng nhếch nhác, bần thiêu, toàn thân ám mùi khói và mùi mồ hôi gất mũi cùng bước vào. Đám người này đều mặc áo may ô và quần xanh lục, vóc dáng cao lớn, rắn chắc, nhưng ai cũng lời thối lếch thếch, cánh tay để trần dính đầy tro bụi xám xịt, không biết là công nhân bốc vác từ công trường nào nữa.

Chàng trai mặt chữ điền thờ hất ra rồi chỉ về phía sau. Hứa Thắm nhìn sang, cả đám đàn ông mồ hôi ướt đầm lưng, thật sự không biết là đang muốn nói đến ai nữa.

“Anh ấy... Anh ấy bị đau răng!” Cuối cùng anh ta cũng nói vào vấn đề chính.

Hứa Thắm khựng lại, quay sang hỏi: “Đau răng à?”

Người đàn ông mặt chữ điền tiếp tục giải thích: “Bác sĩ, cô sang đây xem anh ấy...”

Hứa Thắm ngắt lời: “Phòng Cấp cứu không có chức năng khám Nha khoa, đến khoa Khám bệnh đăng ký đi.”

“Bây giờ, phòng không vẫn chưa mở cửa.” Anh ta phản bác.

Hứa Thắm lạnh nhạt trả lời: “Vậy thì chờ mở cửa rồi đến.”

Cô đi đến trước bàn ngồi xuống, ngẩng đầu lên mới thấy một đám đàn ông đều đang nhìn mình chăm chăm. Cũng chính vào khoảnh khắc này, Hứa Thắm nhìn thấy người đàn ông bị “đau răng” trong đám người kia. Anh đeo khẩu trang, dưới hàng mày rậm là đôi mắt sắc bén, sáng ngời đang nhìn xoáy vào cô, chỉ liếc thoáng qua thôi cũng đủ nhận ra anh nổi bật hẳn so với những người bên cạnh.

Hứa Thắm nhìn thẳng vào anh không chút sợ hãi: “Không nghe rõ sao? Phòng Cấp cứu không có chức năng khám Nha khoa, đến khoa Khám bệnh đi.”

Anh không lên tiếng, trái lại, chàng trai mặt chữ điền hơi nóng nảy, kìm nén sự bức bối, cố gắng lặp lại: “Hiện giờ, khoa Khám bệnh chưa mở cửa, vậy phải làm sao?”

Hứa Thắm thờ ơ như việc không liên quan đến mình: “Cố chịu đi!”

“Cô!” Anh ta siết chặt nắm tay, khễ cần răng ghì lại cơn giận, cố nhượng bộ: “Vậy cô cho mấy viên thuốc giảm đau đi.”

Hứa Thắm tựa lưng vào ghế, hai tay bỏ vào túi: “Tôi không cho được.”

“Sao lại không cho được? Cô là bác sĩ mà, biết đau răng khó chịu đến mức nào không?” Dường như anh ta không thể chịu nổi thái độ thờ ơ của Hứa Thắm nữa, giọng nói đã bắt đầu gắt gỏng.

Hứa Thắm bình thản trả lời: “Không chết đâu mà sợ.”

Chàng trai mặt chữ điền cho rằng cô đang làm khó, giọng nói không còn giữ được bình tĩnh: “Cô nói thế mà nghe được à?”

Hứa Thắm nhìn anh ta không chút cảm xúc: “Tôi đã kiên nhẫn với kiểu quấy rối của các người lắm rồi đấy!”

Người đàn ông nổi giận: “Tôi thấy cô...”

Một người khá lớn tuổi đi đến kéo bạn mình lại, ôn tồn giải thích: “Bác sĩ, cô hiểu lầm rồi, tại khi nãy cậu ta không nói rõ ràng. Bạn tôi bị đau răng không phải do sâu mà là bị thương trong lúc làm việc, răng bị gãy mất rồi. Cô có thể xem thử...” Anh ta vừa nói vừa quay người định cởi khẩu trang của người

đàn ông kia ra.

Hứa Thắm cúi đầu lật bệnh án, tiếp tục giọng đều đều: “Đừng còi, tôi không phải nha sĩ, không khám được đâu.”

“Vậy có thể cho vài viên thuốc không? Để giảm đau một chút ấy.” Người đàn ông kia cố gắng thương lượng.

Hứa Thắm đóng “bộp” bệnh án lại, giọng nói mất kiên nhẫn: “Không cho được, muốn tôi nói mấy lần nữa hả?”

Cô còn chưa dứt lời thì người đàn ông mặt chữ điền không nhịn được nữa, bước nhanh đến chỉ thẳng tay vào mặt Hứa Thắm: “Cô có tin tôi...”

“Đương Tri!” Người đàn ông đeo khẩu trang chột cất tiếng quát lạnh lùng.

Tiếng nói kia ảm đạm và trầm thấp, nhưng từng âm rõ ràng. Hứa Thắm bất giác ngược mắt lên nhìn anh. Vẫn là ánh mắt ấy, đôi mắt vừa đen vừa sáng đang nhìn cô đắm đắm.

Anh đứng dậy khỏi ghế, bỏ lại một câu: “Làm phiền rồi.”

Hứa Thắm im lặng.

Người đang ông đeo khẩu trang định bước bỗng dừng lại, thân nhiên hỏi: “Khoa Khám bệnh mở cửa lúc mấy giờ?”

“Tám giờ.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Thấy anh đứng dậy đi ra ngoài, Dương Tri bực bội đuổi theo: “Đội trưởng Tống, anh...”

Tống Diệm đã quay người rồi đi nên những người khác đành cất bước theo, chỉ còn mình Dương Tri vẫn không tìm được con cầu giặc, chỉ ngón tay vào mặt Hứa Thắm một lúc mà không nói được gì, đành hậm hực giậm chân đuổi theo.

Dương Tri đuổi theo nhóm Tống Diệm, con giặc vẫn chưa thể nào nguôi: “Mẹ kiếp, con bác sĩ kia thật quá quái. Tôi phải kiện cô ta mới được. Khi này vào cửa, tôi thấy sổ khiếu nại ở bên phải cổng lớn. Giang Nghị, cậu đi với tôi.”

Giang Nghị thở dài: “Tôi sợ có kiện cũng vô ích thôi. Đây là Bệnh viện Quân y số Ba, người không có “cơ” không vào được đâu. Cô gái kia vênh váo lắm, ai biết hậu thuẫn thế nào chứ!”

Tống Diệm đi xuống bậc cầu thang mới cởi khẩu trang ra, nhò một ngụm nước bọt lẫn máu vào thùng rác.

Giang Nghị có chút lo lắng, hỏi: “Đội trưởng Tống, không sao chứ? Nếu thật sự không chịu được nữa thì gọi cho cấp trên đi.”

Tống Diệm lắc đầu: “Không sao, đi thôi.”

Dương Tri cứ đứng chôn chân trên bậc cầu thang không nhúc nhích, nghĩ ngợi một hồi vẫn cứ cảm thấy không nuốt trôi con tức này, quyết định quay lại: “Không được, tôi phải đi kiện cô ta mới hả dạ.”

Tống Diệm gọi giật lại: “Thôi đi.”

Dương Tri không chịu: “Không được, vừa nghĩ đến cô ta tôi đã muốn nóng điên rồi. Mặc kệ có ích hay không, tôi cũng phải làm cho ra nhẽ mới được.”

Tống Diệm đánh giọng lặp lại lần nữa: “Tôi bảo cậu thôi đi cơ mà!”

Dương Tri cứng đầu không nghe, hùng hổ quay người chạy lên.

Tống Diệm lớn tiếng mắng: “Mẹ kiếp, cậu cãi lẹch tôi phải không?”

Nghe thấy thế, Dương Tri bèn khựng lại, người hơi đổ nghiêng về phía trước theo quán tính.

Tống Diệm quát: “Đứng im đấy cho tôi... Nghiêm!”

Dương Tri đứng thẳng lưng.

Tống Diệm hất cằm hướng về phía đường lớn: “Về đơn vị!”

Dương Tri thẳng lưng quay người, bước xuống cầu thang.

Trời tang tắng sáng, ngoài phố thừa thốt bóng người và xe cộ qua lại. Một chiếc xe cứu hỏa đang đỗ bên kia đường. Giang Nghị đi đến, định nói gì đó

nhưng thấy Tổng Diệm cau mày, cái kính hắt đầu về phía xa xa. Giang Nghị đứng nghiêm, giờ tay chào rồi đuổi theo Dương Tri.

Tổng Diệm vẫn đứng đấy, cầm khăn trang lau qua loa khuôn mặt nhem nhuốc. Sơ ý động phải chỗ răng đau, anh rên khẽ một tiếng nhưng vẫn cố chịu đựng, đầu lưỡi liếm qua chỗ răng ấy theo thói quen rồi lại nhò một ngụm nước bọt lẫn máu sang bên cạnh.

Mẹ nó, đau răng đúng là khó chịu chết đi được!

Tổng Diệm quay đầu lại nhìn về phía văn phòng Hứa Thâm giây lát rồi lập tức dời mắt.

Giang Nghị vừa lên xe, Dương Tri liền nói ra thắc mắc của mình: “Sao tôi thấy hôm nay Đội trưởng Tổng cứ là lạ thế nào ấy?”

Giang Nghị hất cằm hỏi: “Muốn nói gì?”

Dương Tri nhíu mày phân vân: “Với tính tình của anh ấy, như bình thường đã sớm nổi cơn tam bành rồi.”

Giang Nghị cười nhẹ: “Chắc đối phương là nữ thôi.”

Dương Tri lớn tiếng phản đối: “Con người Đội trưởng Tổng chẳng khách sáo với phụ nữ lắm đâu... Chắc tại thấy cô ta xinh đẹp đây mà.”

Anh ta còn chưa nói hết câu thì bị Tổng Diệm lúc đó đang kéo tay nắm cửa xe nhảy lên vỗ một cái vào gáy đau điếng.

Tổng Diệm lập tức ôm đầu xin tha: “Im ngay đây!”

Tổng Diệm nghiêm mặt: “Lái xe.”

Chiếc xe cứu hỏa màu đỏ chậm rãi lăn bánh. Đường phố lác đác bóng người, đèn đuốc dần tắt khi sắc trời đã bắt đầu hừng sáng.

Tổng Diệm vắt tay lên cửa sổ, điều thuốc kẹp nơi ngón giữa đã cháy đến đầu lọc. Anh quay đầu nhìn đám anh em đang ngủ vạ vật trong xe, rít hơi thuốc cuối cùng rồi chậm rãi nhả khói.

Cảnh tượng ở bệnh viện khi nãy chợt hiện về trước mắt. Cô hai tay đút túi áo, ngồi dựa lưng vào ghế, chiếc cằm khế hất, biểu cảm hờ hững nhìn anh không cảm xúc.

Hết như năm đó.

Tổng Diệm không ngờ cô đã về nước, hơn nữa còn không nhận ra mình.

Haiz, thoáng cái đã sắp mười năm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Type: P.anh

Sau khi tan ca, Hứa Thâm đi đến khu khám bệnh tầng chín của khoa Bỏng tìm giáo sư Từ Khăng. Tối qua, trong lúc phẫu thuật, cô đã nảy sinh một nghi vấn nho nhỏ, định thỉnh giáo ông.

Lúc này là tám giờ sáng, Từ Khăng không có ở bệnh viện. Hứa Thâm hỏi y tá mới phát hiện ra mình nhớ nhầm ngày. Hôm nay là thứ Bảy, giáo sư Từ nghỉ trực, cô lại cứ tưởng là thứ Sáu. Gần đây cô mệt đến mức trời đất quay cuồng, thời gian đảo lộn luôn rồi. Hứa Thâm ra sức day sống mũi, định thần một lúc rồi quay người đi về phía thang máy, lúc ngang qua phòng vệ sinh lại vô tình nghe thấy tên của mình được nhắc tới trong đoạn hội thoại của ai đó.

“Nghe nói sau khi Hứa Thâm rời khỏi khoa Cấp cứu sẽ được thăng chức thành bác sĩ chủ trị đấy.” Đây là giọng của Dương Tư Giai. Cô ta và Hứa Thâm vào bệnh viện cùng thời điểm, từ vị trí bác sĩ thực tập lên bác sĩ nội trú.

“Gi cơ? Bác sĩ chủ trị á?” Chu Nhân là tiền bối của họ, giọng nói bộc lộ rõ vẻ bất mãn. “Sao cô ta lại được ưu ái như thế? Bởi vì từng du học ở Mỹ hả? Cô ta đến bệnh viện này mới được có mấy năm thôi mà, đã đủ kinh nghiệm đâu?”

“Cho nên lúc cô ta được điều đến khoa Cấp cứu, em đã đoán là để che giấu lời dị nghị của người khác rồi mà. Quả nhiên... đến khi quay trở về sẽ được lên chức bác sĩ chủ trị. Tuy không danh chính ngôn thuận cho lắm nhưng lại chẳng ai bắt được lỗi gì cả. Họ sẽ nói đây là đặc cách cho mà xem.” Dương Tư Giai vươn tay tới vò nước, thương hại nhìn Chu Nhân. “Em cảm thấy đáng lẽ danh sách luân chuyển này phải thuộc về chị mới đúng. Chị lớn tuổi hơn cô ta, kinh nghiệm cũng nhiều hơn cô ta. Nhưng đành chịu thôi, người ta có chống lưng mà.”

Chu Nhân khinh thường cười nhạo, vừa nhanh chóng rửa tay vừa mạnh mẽ nói: “Muốn tìm quan hệ thì ai mà chẳng tìm được, quay trọng là phải xem tìm được ai kia! Vào được Bệnh viện số Ba này, có mấy người không có gia thế và tiền bạc cơ chứ!”

Dương Tư Giai lắc đầu: “Ừm, nhưng bối cảnh của cô ta không phải dạng vừa đâu. Em nghe nói cô ta vốn họ Mạnh, vì không muốn phô trương nên mới đổi họ đấy!”

“Họ Mạnh ư?” Chu Nhân chần chờ giây lát, dè dặt hỏi lại: “Con gái của... Tham mưu trưởng sao?”

Dương Tư Giai nhún vai.

Chu Nhân không nói tiếp nữa, hậm hực rửa tay, động tác mạnh bạo như thể trút giận, rồi rút khăn giấy lau lấy lau để. Nhưng dù nín nhịn thế nào vẫn không nuốt trôi được cơn giận này, cô ta ném thẳng khăn giấy vào thùng rác: “Không muốn phô trương ấy hả? Nực cười! Không muốn phô trương thì đừng có đi cửa sau. Có gan thì đừng cướp vị trí của người khác. Tôi chịu đựng đủ rồi, sau này mà còn phải làm chung với cô ta nữa, tôi sẽ...”

Chu Nhân bỗng nghẹn lời khi thấy bóng người không biết xuất hiện từ lúc nào. Hứa Thắm hai tay đút túi, tựa hồ vào cạnh cửa, đôi mắt đen láy không chút gọn sóng, cứ thế lẳng lặng nhìn cô ta, hồ hững hỏi: “Không muốn làm chung với tôi à? Có cần tôi giúp chị nói một tiếng với Viện trưởng không?” Bởi vì một nhọc quá độ nên lúc này, giọng cô khàn đặc.

Chu Nhân mím môi nhìn cô, không nói được tiếng nào, chỉ có ánh mắt bỗng trở nên khàn trương, xấu hổ, hàm chứa ý cầu xin.

Hứa Thắm chống khuỷu tay lên tường, đẩy người thẳng lên, hất cằm liếc nhìn cô ta một cái rồi mới quay người rời đi.

Lúc cô xuống đến tầng hầm gửi xe, người bảo vệ nhiệt tình chào hỏi: “Bác sĩ Hứa tan ca rồi à?”

Hứa Thắm mỉm cười gật đầu thay lời chào hỏi rồi cho xe tăng tốc chạy ra khỏi bãi đỗ. Ánh nắng buổi sáng rực rỡ vô cùng, thậm chí có lúc khiến cô không tài nào mở mắt ra nổi.

Mạnh gia ở khu đại viện phía tây thành phố, cách Bệnh viện số Ba khá xa. Bố thương cô làm việc cực khổ, sợ đi lại vất vả nên mua cho cô một căn hộ ở khu hoa viên Tông Lư ngay bên cạnh bệnh viện, chỉ chạy xe mất mười phút, đi làm rất thuận tiện.

Căn hộ rất mới, mặt hướng phía nam, lưng quay phía bắc, không gian rộng rãi. Một mình Hứa Thắm ở có phần trống trải nhưng không mang cảm giác cô độc. Lưu lạc nhiều năm, cô đã quá quen với cuộc sống một mình giữa thành phố rộng lớn thế này rồi.

Có lẽ do liên tục thức đêm nên cổ họng Hứa Thắm bỏng rát. Cô nhớ mang máng trong nhà có ấm đun nước, nhưng không thể nào nghĩ ra nổi đã bị mình vứt ở xó nào rồi. Cuối cùng, lục tìm trong tủ bát hồi lâu, cô mới lôi ra được chiếc hộp bằng giấy mới nguyên, bên trong là chiếc ấm còn chưa dùng lần nào. Cô cẩn thận rửa vài lần mới thấy yên tâm, sau đó lấy hai chai nước khoáng đổ vào, đặt lên mặt bàn, vừa định cắm điện đun nước thì phát hiện ra phía cắm là loại ba chấu.

Hứa Thắm gợn phích cắm lên nhìn chằm chằm, im lặng vài giây rồi thở dài bất lực. Không biết ông quản gia mua cái ấm này ở đâu nữa, mất công cô lau rửa sạch sẽ từ trong ra ngoài những ba lần cơ đấy!

Cô chán nản vứt phích cắm sang một bên, quay người tìm chai nước khoáng còn lại, vặn ra uống. Nước lạnh làm cổ họng cô thêm đau đớn. Cau mày cố nhin uống cho xong, cô vào phòng vệ sinh gội đầu tắm rửa, sau đó sấy khô tóc, lên giường ngủ.

Hứa Thắm ngủ rất say. Trong cơn mơ màng, hình như cô nghe thấy âm thanh giống tiếng còi hú. Tiềm thức nhận ra không phải xe cứu thương nên cô cũng chẳng buồn mở mắt. Mãi cho đến một khắc nào đấy...

Bỗng nhiên, tiếng chuông cửa dày giục giã kèm theo tiếng gõ kịch liệt truyền đến: “Cô Hứa! Cô Hứa!”

Hứa Thắm choàng tỉnh giấc, tiếng còi hú ngoài cửa sỗ vang dội đến tận chân trời.

Đứng ở cửa là cậu bảo vệ đang lo lắng sợ hãi, mồ hôi đầm đìa, thúc giục: “Cô mau xuống dưới đi ạ! Phố Ngũ Phương đang cháy, xe của cô chắn ngay lối thoát hiểm rồi!”

Hứa Thắm tỉnh táo ngay lập tức, vội vàng mang giày vào: “Tôi xuống ngay đây!”

“Cô mang theo chìa khóa xe đi!” Cậu ta gọi với vào nhà dặn dò.

Hứa Thắm đóng cửa lại mới nhớ ra, hỏi kỹ: “Đó là lối thoát hiểm dành cho xe cứu hỏa à? Tôi thấy mấy nhà khác đều đỗ ở đấy mà.”

Cậu bảo vệ meo meo: “Phải ạ! Đều chắn hết chỗ đó rồi nên mới xảy ra chuyện lớn đấy. Cô mau đi đi, tôi còn phải chạy đi thông báo cho mấy chủ xe khác nữa.” Cậu ta vừa chạy vừa than: “Tôi rồi, tôi rồi, lần này tôi thật rồi!”

Trước khi bước vào thang máy, Hứa Thắm thoáng nhìn ra cửa sổ, thấy một cột khói dày đặc bốc lên cách đó không xa.

Hoa viên Tông Lư là khu chung cư cao cấp nổi tiếng, giá nhà cao gấp hai, ba lần mấy khu lân cận. Nó mới được khai thác không lâu, xung quanh đã có đủ các tòa nhà văn phòng, trung tâm thương mại...

Nhưng đường Ngũ Phươg ở ngay nơi trung tâm sầm uất này lại là một khu dân cư nghèo xập xệ. Thời Dân quốc, đây là nơi tụ họp của các nghệ nhân, sau này dần dần phát triển thành con phố buôn bán và trở thành nơi sinh sống của dân nghèo thuộc đáy tầng xã hội.

Mấy năm trước, lúc phía đông thành phố được đưa vào khai thác, chính quyền đã lên kế hoạch phá bỏ và di dời dân cư phố Ngũ Phươg. Song khu vực này vốn đông đúc, phần lớn các hộ gia đình không có quyền sử dụng đất hợp pháp nên chủ đầu tư không chịu bồi thường thỏa đáng. Nếu họ rời khỏi đây sẽ không có nơi nào để ổn định cuộc sống. Đôi bên vì vấn đề tiền bồi thường mà mãi không thống nhất được, có lần còn ầm ĩ đến mức phải ra tay cưỡng ép phá dỡ, đuổi người.

Đúng lúc ấy, có một đạo diễn nổi tiếng trong nước chọn phố Ngũ Phươg để quay bộ phim nói về nạn hỏa hoạn của mình. Bấy giờ, các giới mới bắt đầu hồ hào bảo vệ lịch sử văn hóa của thành phố, đòi giữ lại nét cổ kính của con phố. Chuyện càng lúc càng lớn, phố Ngũ Phươg bỗng trở thành thắng cảnh nổi danh, vì thế chính quyền không còn cách nào tiến hành phá dỡ nữa.

Năm tháng trôi qua, nơi đó đã trở thành kỳ quan hiện tại. Giữa những tòa cao ốc chọc trời nằm san sát trong khu vực CBD (*) hiện đại kiểu Âu, giữa những con đường thẳng tắp, xe cộ đông nghịt, nơi tầng lớp trí thức ăn mặc chỉnh tề lao đi vội vã trong dòng chảy hối hả của cuộc sống là con phố cổ Ngũ Phươg với nhà cửa xập xệ, hàng quán trải dài, người buôn bán hoặc dân ngụ cư nhốn nháo, huyên náo.

(*) CBD là viết tắt của Central Business District - khu vực trung tâm hành chính và thương mại của một thành phố. Đây là nơi sầm uất, nhộn nhịp và tập trung rất nhiều nhà cao tầng.

Vậy mà dân bản xứ lại ví von nơi này là “công viên trung tâm New York”.

Hoa viên Tống Lư nằm ngay bên cạnh con phố Ngũ Phươg, tính ra chỉ cách nhau một con ngõ. Bởi vì tầng hầm đỗ xe của hoa viên gặp vấn đề, đang phải đóng cửa sửa chữa, dân sống trong khu chung cư không còn chỗ đỗ xe nên có vài hộ đành đỗ tạm bên ngoài. Con ngõ sau lưng hoa viên trở thành nơi lựa chọn đầu tiên của họ.

Từng chiếc xe sang chảnh cứ thế nối đuôi nhau đỗ thành hàng dài dọc con ngõ, chỉ chừa lại một làn đường. Vốn đang yên đang lành, ai ngờ lại xảy ra hỏa hoạn cơ chứ!

Hứa Thâm ra khỏi khu chung cư theo lối cửa sau, chạy vội đến con ngõ nhỏ. Tiếng còi cứu hỏa rú lên đinh tai nhức óc, dòng người ùn ùn lao ra, ai ai cũng hoảng loạn chạy trốn chết. Đàn ông thì dắt díu vợ con, thành niên thì dìu đỡ người già và trẻ nhỏ. Giữa cảnh tượng hỗn loạn ấy, có mấy lính cứu hỏa đang hướng dẫn đám người sơ tán: “Đừng chen lấn, đi bình thường thôi, đừng chạy!”

Hứa Thâm không nhìn rõ tình hình bên trong, chỉ thấy đám khói đen bốc lên cuộn cuộn, ủa về phía khu cao ốc CBD gần đó theo con gió táp.

Không ít người đang chậm chạp di dời xe giữa đám đông. Mấy chiếc xe cứu hỏa bị ngăn ngoài ngõ, đèn đỏ trên xe nhấp nháy lóa mắt, tài xế nóng ruột tới mức chửi ầm ầm: “Chủ xe đâu? Mau đến dời xe đi!”

Những chiếc xe đỗ đầu ngõ dời đi trước, xe cứu hỏa từ từ chạy vào trong, nhưng mới nhích được một đoạn lại bị chặn đứng.

Dọc theo đường đi, tiếng phụ nữ la hét và tiếng khóc của trẻ nhỏ vẫn vang lên không ngừng. Nước chảy tràn trên mặt đất, lính cứu hỏa lôi ống nước từ trên xe xuống, nhưng chiều dài ống có hạn, chỉ có thể phun nước qua một bức tường.

Một phần nước từ ống dội ngược trở lại, xối dọc theo vách tường và tán cây gần đó, lộp độp trút xuống tóc và áo của Hứa Thâm. Cô chạy đến bên cạnh xe, lấy chìa khóa ra, vừa định mở cửa thì một người phụ nữ lao ngang qua, va vào cô. Xui xẻo thay, chùm chìa khóa rơi xuống đất, văng vào gầm xe.

Hứa Thâm quỳ mọp xuống, thấy dưới gầm xe nước bắn lên lách lách, cô bồng rùng mình nhưng vẫn khê cần rặng, hít thật sâu trấn áp sự khó chịu, vờn tay cố với lấy chìa khóa nhưng không được.

Nhìn từ gầm xe, cô thấy những đôi giày chuyên dụng đang vội vã lướt qua, hướng về phía bên kia. Rồi bỗng ống quần màu xanh có viền vàng dạ quang của hai lính cứu hỏa xuất hiện ngay trước tầm mắt.

“Chắc là không liên lạc được với chủ mấy chiếc xe còn lại rồi, làm sao đây?” Giọng một người đàn ông đầy lo lắng cất lên.

Một người khác cất tiếng lạnh lùng và bức bối: “Mẹ kiếp, dọn sạch hết cho tôi!”

“Dọn thế nào được?” Người kia ngăn ra.

“Không dọn đi để chỗ này cháy thành bình địa luôn à? Tất cả qua đây, đẩy xe!” Một người đàn ông đi từ đầu kia, cứng rắn ra lệnh.

“Đội trưởng Tống anh nhìn mấy biển số này đi, đều là...” Có người tỏ ra e dè.

“Mẹ nó, sợ cái gì?” Xảy ra chuyện gì cứ đổ cho tôi.” Giọng người đàn ông cứng rắn, âm thanh vang vang ngay trên đầu Hứa Thâm.

Hứa Thâm bò sát đất, cuối cùng cũng lấy được chùm chìa khóa trong vũng nước bắn. Cô vịn cửa xe đứng lên, nghe thấy tiếng mắng chửi giận dữ ngay phía sau lưng, là giọng của người đàn ông đang nổi cơn tam bành lúc nãy: “Xe của cô hả? Có biết đây là lối thoát hiểm dành cho xe cứu hỏa không?”

Hứa Thắm ấn nút, mở cửa xe, quay đầu lại xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi...”

Tổng Diệm mặc đồng phục cứu hỏa, đầu đội mũ bảo hiểm đang đứng sau lưng cô. Hàng mày cau chặt, anh hết sức cau kỉnh nhìn cô, thậm chí còn mang theo chút khó chịu.

Đầu óc Hứa Thắm bỗng trở nên trống rỗng, trong khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt kia, tâm trí cô bỗng mờ mịt.

Tổng Diệm không hề khách sáo đẩy cô một cái, quát lên: “Mẹ nó, cô còn đứng đực ra đấy làm gì? Mau lái xe đi!”

Lảo đảo đụng vào thân xe, Hứa Thắm mới hoàn hồn. Xung quanh rối ren hỗn loạn, lúc cô quay đầu, Tổng Diệm đã sai bước chạy về phía một chiếc xe khác.

Cô ngồi vào ghế lái, tra chìa khóa vài lần mới vào được ổ, sau đó khởi động xe, từ từ chạy theo dòng người ra khỏi con ngõ hỗn loạn. Lúc ngang qua Tổng Diệm, cô còn thoáng liếc nhìn anh một cái.

Tổng Diệm đang cùng mấy lịch cứu hỏa đẩy xe. Người nào người nấy đều gào lên lấy hơi, dốc hết sức lực đến độ trán nổi gân xanh. Một bên xe bị hất lên, chiếc xe đổ nghiêng vào ven đường, đụng phải thân cây khiến lá rơi lá tả.

Họ không hề ngừng nghỉ, lập tức đi về phía một chiếc xe vô chủ khác. Theo sau họ là ánh đèn cứu hoải vẫn lập lòe, kiên nhẫn trườn về phía trước từng chút, từng chút một.

Trong gương chiếu hậu, bóng dáng anh càng lúc càng nhỏ rồi dần khuất dạng.

Hứa Thắm nhớ, nhà của Tổng Diệm ở phố Ngũ Phương.

Đến khi xe đỗ an toàn bên ngoài khu chung cư, nhịp tim Hứa Thắm đã bình ổn trở lại. Nhớ đến ánh mắt nhìn mình như thể đám dân cư vô tri ngu xuẩn khi này, cô nghĩ: Tổng Diệm hoàn toàn không nhận ra mình nữa rồi.

Anh đã quên cô rồi.

Cô liếc nhìn đám người chạy nhón nháo phản chiếu qua kính chiếu hậu, sau đó lấy điện thoại ra, gọi cho trung tâm Cấp cứu của bệnh viện.

“Phố Ngũ Phương xảy ra hỏa hoạn, đã thấy báo cháy chưa?”

“Xe cứu thương đã đến rồi.”

Hứa Thắm buông di động, lấy chiếc dây chun màu đen buộc bừa tóc lên. Sau đó, cô dứt khoát xuống xe, chạy trở lại con ngõ.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3

Type: Thùy Miên

Trên mấy tòa nhà CBD xung quanh, đám nhân viên văn phòng chen chúc bên cửa sổ sát đất, thi nhau giơ điện thoại lên quay phim, chụp ảnh.

Phố Ngũ Phương chìm trong khói lửa. Người bên trong thì chạy thực mạng ra ngoài, người bên ngoài lại tụ tập hóng hớt cảnh nhón nháo bên trong. Cả con đường đông nghịt đến mức nước chảy cũng không lọt.

Hứa Thắm cố hết sức để chen qua rừng người chật như nêm đến tận đầu ngõ, thấy lính cứu hỏa đã căng dây phong tỏa, đang gào khản cả cổ với mấy người vây quanh chụp ảnh: “Tất cả giải tán, giải tán đi... Đây, nói cô đấy, còn chạy vào trong làm gì?”

Hứa Thắm nhanh chóng đáp: “Tôi là bác sĩ.”

Anh lính cứu hỏa gầy còm nghi ngờ nhìn cô: “Bệnh viện nào?”

Hứa Thắm: “Bệnh viện Quân y số Ba.”

Đối phương nhắc dây cách ly lên, cô khom người chui qua, chạy vào ngõ.

Mấy chiếc xe lấn chiếm lòng đường bị hất sang một bên, nằm ngửa chổng chơ trên vỉa hè, mở lối cho xe cứu hỏa len vào bên trong. Lính cứu hỏa kéo vòi áp suất phun nước vào một dãy nhà đang cháy. Mùi khét lẹt ẩm ướt pha lẫn khói đen ập thẳng vào mặt khiến Hứa Thắm giàn giụa nước mắt.

Phố Ngũ Phuong đều là nhà cỏ, có không ít căn làm bằng gỗ. Không những thế, nơi đây lại được xây liền kề, không gian chật hẹp, thể lửa khuếch tán cực nhanh. Tuy giờ đã mở hết bốn xe nước cao áp nhưng cơn hỏa hoạn không hề có xu hướng yếu đi.

Phần lớn dân cư đã được sơ tán, chỉ còn mấy người lính cứu hỏa đang tác chiến. Mấy Đội trưởng và Chỉ đạo viên của Trung đội Phòng cháy Chứa cháy lân cận đang họp lại xem bản đồ địa hình. Xe cứu hỏa đổ nối tiếp nhau, kéo dài trên trục đường chính trong khu dân cư. Thể lửa bắt đầu lan rộng, khu phía trong hầu hết là ngõ nhỏ lối nhỏ, xe cứu hỏa không tài nào tiến vào được, chỉ có thể dùng vòi áp suất phun nước tới.

Tổng Diệm đề nghị: “Cử phân đội nhỏ đi vào dập lửa.”

Đội trưởng Trung đội Phòng cháy Chứa cháy phố Ngũ Phuong lại cho rằng không ổn: “Tôi phản đối.”

Tổng Diệm: “Tại sao?”

“Khu này có rất nhiều nhà bị đánh giá mức độ rủi ro khá cao. Lửa vẫn còn đang cháy, nhà rất dễ sập, nguy hiểm vô cùng. Chưa kể thông tin viên điều tra cho biết, người trong dãy nhà này đã chạy ra hết rồi, không còn ai ở bên trong cả. Thật sự không cần thiết phải mạo hiểm như thế.”

Mọi Đội trưởng Trung đội khác gật đầu hưởng ứng ngay: “Tôi đồng ý.”

Nhưng Tổng Diệm lại lắc đầu, chỉ vào bản đồ: “Mấy anh nhìn đi. Bây giờ đám cháy đang tập trung ở khu vực nhà cửa bằng gỗ này, hiện còn chưa được khống chế. Nếu lửa đi sâu thêm nữa, vào đến khu vực này...” Ngón tay Tổng Diệm chỉ vào khu vực kế bên: “Khu này toàn là nhà gỗ từ thời Dân quốc, một khi lửa lan đến đây thì đã muộn. Đến lúc đó, diện tích hỏa hoạn sẽ tăng lên gấp đôi, mà thậm chí còn có thể lớn hơn nữa, có khả năng vượt ngoài tầm kiểm soát. Huống hồ...”

“Huống hồ cái gì?” Mấy người đồng thanh hỏi lại.

Tổng Diệm nhếch môi: “Trong dãy nhà này có rất nhiều người độc thân đến từ tỉnh khác, cho dù có một, hai người đang bị kẹt trong đám cháy cũng chẳng có ai phát hiện ra cả.”

Sắc mặt mọi người đột ngột trở nên nghiêm trọng. Chỉ đạo viên lập tức ra quyết định: “Làm theo lời Tổng Diệm đi. Tập hợp!”

Mấy đội lập tức đeo bình chữa cháy, vòi áp suất được phun nước yểm trợ, xuất phát theo tuyến đường của đội mình lao thẳng vào hiện trường hỏa hoạn.

Lúc Hứa Thâm chạy đến, chỉ còn thấy bóng lưng Tổng Diệm thấp thoáng rồi khuất sau màn khói lửa mịt mù. Những đường kẻ vàng dạ quang trên áo anh lóe sáng giữa đám khói đen rồi chìm ngấm.

Nhiệt độ hầm hấp, khói hun lửa đốt. Hứa Thâm che mũi ho khù khụ, lùi lại chừng mười mấy mét. Mặt cô bị hơi nóng hun đến đau rát, không biết mấy người lính cứu hỏa đi vào trong đám lửa kia sẽ còn ra sao nữa.

Họ vừa đi vào không lâu, một tiếng nổ rền vang bồng dội tới.

Chỉ đạo viên Sách Tuấn vội vớ lấy bộ đàm: “Tổng Diệm! Tổng Diệm! Tình hình thế nào?”

Bộ đàm vang lên tiếng rè rè rồi truyền đến tiếng cười thần nhiên: “Bình gas nhà nào đó nổ thôi. Sao thế? Sợ tôi ngủ à?”

Sách Tuấn ghen lời: “Thằng quý! Cậu nghiêm túc một chút cho tôi.”

“Cúp đây.” Tiếng đáp gọn lỏn rồi tắt ngấm.

“Không có lệnh, không được đi vào nhà!” Tổng Diệm hô lớn, tuần tự chỉ huy đội viên dập lửa. Mấy người lính cứu hỏa chia nhau ra chạy đến các ngõ nhỏ quanh co, dùng bình xịt vào đám cháy.

Trước biển lửa mênh mông, mọi người tận lực tạo thành một vành đai phong tỏa, ngăn không cho thể lửa lan rộng. Đúng lúc này, loáng thoáng có tiếng một thanh niên gào khóc: “Cứu tôi với!”

Tổng Diệm là người đầu tiên nghe thấy. Anh giơ tay lên ra hiệu, mấy người xung quanh dừng lại, cùng nín thở đóng tai lên nghe ngóng, phán đoán phương hướng nạn nhân trong tiếng lửa nổ lộp độp. Giọng nói kia dần rõ ràng hơn: “Cứu với! Có ai không? Cứu với!”

“Mẹ kiếp!” Tổng Diệm mắng một câu, lại quát: “Toàn bộ ngừng đầu lên, tìm kỹ cho tôi.”

Dương Trì phát hiện ra trước tiên: “Đây rồi!”

Tổng Diệm cúi ằm lên: “Mẹ nó, là ở hướng quái nào?”

Dương Trì hô lớn: “Mười một giờ.”

Một thanh niên đang tựa vào cửa sổ chống trộm tầng ba, thều thào kêu cứu. Cậu ta vừa thấy Tổng Diệm liền gào khóc: “Cứu... cứu tôi! Xin hãy cứu tôi với!”

Tiểu Cát chạy đến: “Đội trưởng Tổng, tôi và Giang Nghị sẽ đi vào cứu người.”

Tổng Diệm quét mắt nhìn tổng thể tòa nhà kia, phán đoán: “Không được. Tòa nhà này được chia thành các phòng nhỏ để cho thuê, nếu mỗi hộ thuê đều có một bình gas thì cậu có mười cái mạng cũng không trở về được đâu.”

Đang nói thì một trận gió cuốn qua, luồng khói cuộn trào như mây đen ủa ra từ cửa sổ, người trên lầu không còn động tĩnh gì nữa.

Tổng Diệm lập tức coi đồ phòng hộ, cả người mướt mồ hôi nhưng khí nóng lập tức khiến mồ hôi trên người anh bốc hơi hết.

Giang Nghị kinh hãi: “Đội trưởng Tổng, lần trước anh coi đồ phòng hộ đã bị xử phạt rồi đấy.”

Tổng Diệm liếc nhìn cậu ta: “Nơi này chỉ có mấy người chúng ta, ai trong bọn cậu dám nói ra, hả?”

Mọi người đều im bật.

Tổng Diệm tay không bám lấy đường ống thoát nước dọc trên tường, chỉ vài ba cú đạp đã trèo lên đến tầng ba, nhìn vào trong thì thấy người thanh niên kia đã ngất lịm. Cửa sổ chống trộm nóng bỏng tay, nhưng anh vẫn nắm lấy, ra sức giật.

Anh vắt vèo ngoài bờ tường, một chân đạp lên gờ đặt máy điều hòa, một chân bám lấy đường ống nước, cúi đầu xuống hô: “Đây!”

Tiểu Cát lần lượt ném hai sợi dây thừng lên, Tổng Diệm buộc chặt vào cửa sổ chống trộm: “Được rồi!”

Bảy tám người lính cứu hỏa bên dưới gồng sức kéo đầu dây còn lại: “Một, hai, ba!”

Khung cửa sổ chống trộm rơi ầm xuống. Tổng Diệm lập tức xoay người tránh né, giẫm lên mái hiên che mưa của nhà kế bên. Sau đó, anh đạp chân lên vách tường, mượn lực tung mình nhảy vào tầng ba.

Nhiệt độ khiến căn nhà nóng hầm hập như một lồng hấp, khói đen ngập ngụa. Anh nheo mắt lại, cấp tốc quấn sợi dây vào eo người thanh niên, đầu còn lại buộc vào góc cửa sổ, chuyển cậu ta xuống dưới.

Dương Trì tiếp được người thanh niên kia, lập tức công ra ngoài.

Thời điểm Tổng Diệm vừa định tung mình xuống lầu thì ngọn lửa đã giương nanh múa vuốt, lướt qua cánh cửa bị đốt rụi hoàn toàn, lan vào gian phòng đơn chập het.

Tổng Diệm nhìn bình gas nơi góc phòng, quát với đám người bên dưới: “Mau tránh ra!”

Anh tung mình nhảy xuống lan can, bắt lấy sợi dây, thoăn thoắt trượt xuống. Cùng lúc đó, một tiếng nổ kinh hoàng vang lên. Thủy tinh, nhôm hợp kim, vách tường, ván gỗ... toàn bộ đều bị nổ văng ra ngoài.

Cửa sổ cũng nổ tung, Tổng Diệm rơi xuống.

Những tiếng nổ cứ thế rền vang liên tiếp trong đám cháy, cột khói ngút ngàn, số đồng lính cứu hỏa đeo bình chữa cháy vội vã chạy vào giúp đỡ. Bỗng có người lính cứu hỏa công một thanh niên lao ngược ra: “Bác sĩ ở đâu? Ai biết cấp cứu?”

Hứa Thắm rào bước chạy đến: “Tôi!”

Dương Trì mặt mày đen nhẻm, ngẩng đầu lên thấy Hứa Thắm thì chột sùng sốt.

Hứa Thắm cũng nhận ra cậu ta, nhưng không rảnh để ý làm gì. “Còn không mau thả người xuống!”

Dương Trì lập tức đặt người kia xuống đất.

Hứa Thắm vội vã kiểm tra đồng tử và động mạch cổ của nạn nhân: “Ngạt thở rồi.”

Cô nâng cằm cậu ta lên, lấy bông gòn ra khỏi mũi rồi cạy miệng cậu ta, lúi miếng khăn lông ra, sau đó xé cổ áo sơ mi của cậu ta, bình tĩnh nói: “Nơi này giao cho tôi. Cậu cứ đi đi!”

Dương Trì thoáng chần chừ giây lát rồi xông thẳng vào đám cháy.

Hứa Thắm quỳ trên mặt đất, hô hấp nhân tạo, ép tim ngoài lồng ngực và vỗ phổi cho cậu thanh niên bị hôn mê. Mãi cho đến khi mấy y tá, bác sĩ đồng nghiệp chạy đến, cô mới giao cậu ta cho bọn họ.

Lúc này, ngọn lửa đã được khống chế, nhóm Tổng Diệm hối hả chạy ra ngoài. Nhìn ai cũng vô cùng nhếch nhác, quần áo và mặt mũi đen sì vì tro bụi.

Hứa Thắm đứng ven đường nhìn chăm chăm Tống Diệm. Bất chợt, ánh mắt anh cũng quét sang đây, chớp nhoáng giao với tầm mắt cô rồi lại hờ hững dời đi, không buồn lưu lại dù chỉ một khắc.

Một tốp lính cứu hỏa khác lại chạy vào kiểm tra để ngăn ngừa các điểm cháy âm ỉ. Nhóm xông vào khi này giờ trở ra thì đứng túm tụm bên cạnh tường hoặc dựa vào xe cứu hỏa nghỉ ngơi. Người còn sức thì lấy nước xối vào mặt, người mệt thì nằm lăn ra đất ngủ.

Tống Diệm ngồi bệt dưới đất, lưng dựa vào cột điện, ngửa đầu tu nước. Mặt đất đầy nước bùn lênh láng nhưng anh chẳng buồn bận tâm. Dù sao quần áo trên người cũng đã bẩn thiu đến mức không còn ra hình dáng gì nữa rồi, có khác gì vừa trèo ra khỏi đồng than đá hoặc giống như vừa bị cả mấy trăm người đánh đập túi bụi đâu.

Nhưng mà... trông vẫn nam tính quá.

Hứa Thắm đứng ở ngã tư hình rằng cửa cũng không sạch sẽ gì hơn. Cô cứ nhìn trân trân vào Tống Diệm giữa đám lính cứu hỏa không ngừng qua lại và những vòi áp suất thỉnh thoảng lại phun nước ào ào.

Tống Diệm đặt bình nước xuống, ánh mắt nhìn theo động tác của mình, bèn bắt gặp Hứa Thắm.

Anh nhìn cô giây lát, bỗng nhếch khóe môi, hátt cằm nhướn mày ra điều thích thú, huyết một tiếng sáo vang dội hết như gã lưu manh đang trêu gái đẹp qua đường.

“Tống Diệm!” Sách Tuấn quát bảo anh ngừng lại, rồi hạ giọng: “Mẹ nó chứ! Lại đùa cợt nữa rồi.”

Tống Diệm không thêm để ý, quệt ngón tay thô ráp lau đi giọt nước đọng trên cằm.

Sách Tuấn đành cười giã hòa với Hứa Thắm: “Đồng chí, xin lỗi, cậu ấy chỉ hay đùa vậy thôi chứ không có ác ý gì đâu.”

Hứa Thắm không đáp lại, đi thẳng về phía Tống Diệm. Tống Diệm nheo mắt nhìn cô, nụ cười ngả ngón trên gương mặt anh không hề voi đi chút nào.

Hứa Thắm dừng lại cách anh vài bước, nói nhanh: “Tống Diệm, anh qua đây một chút. Em có chuyện muốn nói với anh.”

Sách Tuấn kinh ngạc không thôi. Hai người này quen biết nhau à?

Tống Diệm hơi nghiêng đầu ngược nhìn Hứa Thắm. Một lúc sau, anh mới chịu đứng dậy, phui mông đi qua chỗ cô. Hứa Thắm quay người đi lên vỉa hè, nhưng Tống Diệm lại bước ngang qua cô, đi về phía chiếc xe cứu hỏa.

Hứa Thắm đứng giữa con đường, quay đầu nhìn lại. Cô thấy anh nhảy lên xe cứu hỏa cao cao, chỉ chừa lại cho cô một góc mặt với nụ cười nhếch lạnh nhạt.

Xe cứu hỏa chậm chạp chạy đi, khuôn mặt Hứa Thắm hết đỏ lại trắng, nóng bừng bừng, chắc do ảnh hưởng bởi nhiệt độ xung quanh.

Cô lê bước ra ngoài. Xe cứu hỏa chậm chạp chạy tới đầu ngõ, một người một xe cứ thế đi song song, không ai thèm nhìn ai nữa.

Vừa ra khỏi phố Ngũ Phương, xe cứu hỏa bị một thanh niên mặc áo phông đỏ chặn lại: “Dừng xe! Dừng hết xe lại cho tao!”

Tài xế bèn dừng lại. Mấy chiếc xe cứu hỏa phía sau cũng lần lượt đứng yên, chắn hết lối đi trong ngõ.

Gã thanh niên đứng đờ đờ nổi giận, đi qua đi lại dọc theo dãy xe, không ngừng chìa ngón tay vào mấy người lính cứu hỏa, lớn giọng: “Bọn mày, lũ khốn kiếp bọn mày, bọn mày...”, rồi chỉ về phía chiếc Porsche bị hátt ngược đang nằm chổng chơ ven đường, mặt mày đỏ au: “Là đứa nào đẩy hả?”

Tống Diệm ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cánh tay phải đầy vết xước gác lên cửa sổ. Anh hơi nghiêng người, ló đầu ra khỏi xe, nhếch môi đáp trả: “Bố mày đẩy đấy, làm sao?”

Gã kia không ngờ một tên lính cứu hỏa quèn mà dám xấc láo như vậy, tay run run chỉ: “Mày xuống đây ngay cho tao.”

Tống Diệm mở cửa xe, nhảy xuống, anh cời luôn áo đồng phục cứu hỏa ra, chỉ còn chiếc áo may ô màu lính ướt đẫm, dán sát vào thân hình cao lớn, rắn chắc. Anh đi lướt qua Hứa Thắm, để lại chiếc bóng in dài trên mặt đường.

Tống Diệm vênh váo lại gần. Gã kia thấp hơn anh hẳn một đầu, bấp tay bấp chân cũng “ruồi muỗi” hơn nhiều, thấy dáng vẻ du côn bặm trợn của anh, gã bắt gác lùi về sau một bước, lắp bắp nói nhưng vẫn cố cứng miệng: “Mày... Mày biết tao là ai không? Hôm nay, mày... mày phải xin lỗi và bồi thường đáng hoàng cho tao, tao sẽ tha cho. Nếu... Nếu không... thì mày cứ ngồi mà đợi bị đuổi việc đi!”

Tống Diệm nhìn gã chòng chọc. Gã thấy vậy cũng có chút chột dạ, sợ hãi quát lên: “Mày nhìn thương hiệu chiếc xe này đi! Mày biết tao...”

Tống Diệm phì cười coi khinh, bỗng quay người, đập thẳng một cú khiến biển số xe hồm hồm vào.

Gã tím mặt nhưng không dám động thủ, chỉ biết run rẩy chỉ tay vào anh, hoảng loạn lắp đi lắp lại: “Mày, mày, mày... mày có biết tao là...”

Tống Diệm tiến lên một bước, áp sát gã: “Tao cóc cần biết mày là thằng chó nào hết. Xe mày chiếm lối thoát hiểm dành cho xe cứu hỏa, khiến con hỏa

hoạn đáng lẽ có thể dập tắt trong mười phút lại cháy đến hơn hai tiếng đồng hồ, thiêu hủy bảy mươi tám hộ. Mẹ kiếp, mà còn đứng ở đó mà lý sự à? May mà không có ai chết, lửa cũng không lan đến khu nhà gỗ, biến thành vụ hỏa hoạn lớn. Chứ không bây giờ, chiếc xe chó má này của mày đã sáng nhất mấy trang báo rồi. Cúp đuôi lại rồi cút sang một bên cho tao!”

Hùng hồ nói xong, anh liếc nhìn gã thêm một lượt, giọng khinh khinh: “Tổng Diệm, Trung đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý, quận Nam Thành. Có ngon thì đến mà khiêu nại đi!”

Gã đứng ngây ra, chỉ biết trố mắt lú lười, không nói lại được câu nào.

Tổng Diệm bước đến bên xe cứu hỏa, kéo tay nắm cửa, nhẹ nhàng nhảy lên. Cứ thế, chiếc xe tiếp tục lăn bánh như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Hứa Thâm bình thần đưa mắt nhìn theo con quái vật to lớn màu đỏ kia, trái tim lay động như đứng trước cơn gió.

Đã nhiều năm trôi qua, vậy mà cái tính coi trời bằng vung của anh vẫn không thay đổi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4

Hứa Thâm về đến nhà mới phát hiện ra di động của mình có một loạt cuộc gọi nhỡ, vừa định gọi lại thì cái tên “Mạnh Yến Thần” đã nhấp nháy trên màn hình.

“Alo!”

“Chỗ em bị cháy hả?” Mạnh Yến Thần không vòng vo.

“Là đường kế bên, chỗ em không sao.” Hứa Thâm đá tung giày, đi chân trần vào phòng.

“Vậy thì tốt.” Mạnh Yến Thần thở phào, sau đó hỏi thêm: “Gần đây, em bận lắm à?”

“Hơi hơi.” Hứa Thâm đi ngang qua tấm gương, nhắc thấy người mình dính đầy bùn đất. Cô nhủ mày, toàn thân gợn lên cảm giác dấp dính khó chịu. “Không nói chuyện với anh nữa. Em đi tắm cái đã. Mai em sẽ về thăm bố mẹ.”

“Được.” Mạnh Yến Thần cúp máy.

Đứng dưới vòi sen nhìn từng giọt nước bắn tung tóe, Hứa Thâm bỗng nhớ đến ánh mắt cột nhà, khuôn mặt anh tuần ám khói đen, thân mình dấp dính, mồ hôi nhễ nhại cùng điệu bộ ngả ngón hệt như thuở ban đầu của anh.

Khi ấy, Hứa Thâm còn là học sinh trung học. Ngày hè năm đó, trên đường đi học về, cô bị Tổng Diệm cùng đám lưu manh chặn lại.

Hứa Thâm quen thói cúi đầu bước đi lằm lụi, đến tận khi giẫm lên chân Tổng Diệm mới nhận ra mình đang bị người ta chặn đường, bèn ngẩng đầu lên nghi hoặc.

Tổng Diệm hất cằm: “Cung tên Mạnh Thâm đúng không?”

Hứa Thâm im lặng.

Tổng Diệm tiếp tục nói với cô: “Anh thích cung rồi đấy.”

Đám bạn của anh cười hô hô. Tổng Diệm cau mày, quay lại quát: “Cút hết cho tao! Không thấy tao đang bận cura chị dâu bọn mày à? Đứa nào lên tiếng làm ảnh hưởng, tao đập chết luôn giờ!”

Đám lưu manh lập tức lùi hết về phía sau. Tổng Diệm quay đầu nhìn Hứa Thâm, cười cợt: “Cung nói gì đi!”

Hứa Thâm nhìn chằm chằm anh một lát rồi nhả mấy chữ: “Tôi không quen anh.”

“Anh tên Tổng Diệm, là bạn trai của em.” Tổng Diệm vẫn tiếp tục cái giọng điệu đáng đánh đòn đấy.

Hứa Thâm chán ghét cúi đầu, lách qua một bên, im lặng đi tiếp.

Tổng Diệm đút hai tay vào túi quần, ghéech mặt nhìn trời, đôi chân dài chỉ cần sai mấy bước, thân hình cao lớn của anh đã chặn hết lối đi của Hứa Thâm. Cô đi sang trái, anh cũng nhích sang trái. Cô lách qua phải, anh lại điềm nhiên chặn bên phải. Cứ thế lặp đi lặp lại mãi, cuối cùng, Hứa Thâm cũng ngừng

đầu lên, tặng anh ánh nhìn lạnh ngắt.

Tổng Diệm hơi nghiêng đầu, trảng tráo nhìn cô, cổ nín cười: “Bảo em đấy, còn chưa nói xong đã muốn đi đâu hả?”

Hứa Thâm không trả lời, muốn tìm cơ hội bỏ chạy, nhưng Tổng Diệm đã nhanh chóng chặn đường. Cô không tránh kịp, cứ thế lao thẳng vào người anh.

“Ây dà...” Anh bật cười, thì thầm đầy mờ ám: “Nào, đừng thêm cái nữa đi, sà vào lòng anh đi nào!”

Hứa Thâm lùi lại một bước, khuôn mặt ửng đỏ, cuối cùng cũng bật thành tiếng mắng nhỏ: “Đồ lưu manh!”

Tổng Diệm vẫn đút tay vào túi quần, thúc khuỷu tay vào người cô như biện hộ, tỏ vẻ vô tội. Nói: “Anh đã làm gì đâu?”

Hứa Thâm hỏi ngược lại: “Anh cản đường tôi làm gì?”

Tổng Diệm hást cằm: “Anh thích cung, ko cản đường cung thì cản đường ai?”

Hứa Thâm ghen lời.

“Vừa rồi, em không nghe rõ à?” Tổng Diệm cúi thấp xuống, nhìn thẳng vào mắt cô. “Không chịu nói, đúng không? Vậy anh không cho em đi đâu đấy!”

Thiếu nữ Hứa Thâm chỉ biết lạnh mặt đứng đó, trừng mắt nhìn anh, không thềm nhúc nhích bước nào nữa.

Hai người giằng co mãi, không ai chịu nhường ai, cuối cùng, cứ thế đứng đối diện nhau suốt mười phút, hai mươi phút, nửa tiếng rồi một tiếng...

Có lẽ, trong cuộc đời này, chỉ có thời niên thiếu chúng ta mới có thể trẻ con và ngang bướng đến mức ấy.

Hứa Thâm ngẩn ngơ chốc lát rồi tắt vòi nước.

Chỉ là một lần tình cờ gặp gỡ mà thôi, sau này... sẽ không gặp lại.

Vốn là người có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cô không kỳ vọng sẽ gặp lại anh thêm lần nào nữa.

Ngày hôm sau, Hứa Thâm gặp phải chút phiền phức nhỏ trên đường về nhà. Cô quên mang thẻ ra vào. Có lẽ lính gác là người mới nên không biết mặt cô, cũng không nhớ biển số xe cô. Cậu ta ngăn cô lại, bắt phải đăng ký.

Hứa Thâm lục tìm túi xách một hồi mới ngẩng đầu lên, khẽ nói: “Trùng hợp là tôi mới thay ví, không đem theo chứng minh thư rồi.”

Cậu lính gác hỏi: “Cô đến tìm ai?”

Hứa Thâm im lặng một giây rồi nói: “Tham mưu trưởng Mạnh Hoài Cần.”

Cậu lính gác vẫn nghi ngờ, nhìn cô từ trên xuống dưới. Hứa Thâm im lặng ngồi trong xe, chỉ thấy lạ là hoàng hôn đã buông mà ánh nắng vẫn gay gắt vô cùng, khiến không khí trong xe trở nên nóng hừng hực.

Cậu lính gác đang định lên tiếng thì một anh lính khác sai bước đi đến, giờ tay chào theo quy củ. Cậu lính gác không hiểu gì, cũng bắt giác giờ tay chào theo.

Anh lính kia vịn thành lan can, mở lời trước: “Cô Mạnh, thật xin lỗi! Cậu ta mới đến nên không biết, đã làm chậm trễ thời gian của cô rồi.”

Hứa Thâm cười lịch sự đáp lại: “Không sao.”

Cô đạp chân ga, lái xe vào đại viện, bỏ lại ánh mắt dõi theo của hai người lính kia.

Khu đại viện này được xây vào những năm tám mươi của thế kỷ trước. Tường đỏ gạch ngói sẫm màu, tán cây xanh mướt, mang đậm dấu ấn thời kỳ cổ xưa. Tuy giáp với khu phố Tây sầm uất nhưng ba mặt đều là hồ nước, đối diện lại là bảo tàng và thư viện nên khu đại viện đã trở thành một nơi tĩnh lặng hiếm có giữa chốn thành thị huyền ảo.

Hứa Thâm dừng xe, không vội vàng vào nhà mà đặt tay lên ngực, cố đè nén cảm giác ngọt ngào kia.

Cô đi ra phía sau lùm cây hút thuốc, không khí lành lạnh giúp tâm trạng thư thái trở lại. Dù đang giữa hè nhưng cô nhác thấy cây bạch quả xanh biếc bên kia tường đã có một chiếc lá vàng úa, lẻ loi hệt như đứa trẻ phạm phải sai lầm.

Tên quý Tổng Diệm năm đó thuộc lâu lâu tần suất đi tuần của đội tuần tra, từng trèo qua bức tường này tìm cô vô số lần. Nhưng tất nhiên, bây giờ thì không được rồi, trên tường đã được gắn chi chít camera.

Hứa Thâm dụi tắt thuốc, xịt nước hoa vào tay che đi mùi khói rồi bước ra khỏi lùm cây.

Đến cửa nhà, cô gặp Mạnh Yến Thần cũng vừa lái xe đến. Hứa Thắm đứng yên ở đấy, chờ anh mặc quần phục bước xuống xe.

Từ bé, Mạnh Yến Thần đã là đứa con trai ưa nhìn nhất khu này, thời thiếu niên có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung về anh nữa kia. Nhưng kể từ khi khoác lên người bộ quần phục, giữ bỏ nét thanh tú, anh lại trở nên nghiêm nghị đáng sợ, càng ngày càng giống người bố Mạnh Hoài Cần thời trẻ. Ung dung trầm tĩnh, đạo mạo tiết chế, mỗi cử chỉ đều mang theo vẻ tự cao tự đại.

Ánh mắt Mạnh Yến Thần vẫn hướng về phía Hứa Thắm “Hình như em gầy đi thì phải?”

Hứa Thắm thân nhiên trả lời: “Làm gì đến mức ấy. Mà đã bao lâu rồi anh chưa về nhà thế?”

Mạnh Yến Thần bỏ mũ ra, đáp ngắn gọn: “Hai tuần.”

Hứa Thắm đứng trên bậc thềm, quay đầu lại lờm anh: “Vậy mà còn dám nói em.”

Mạnh Yến Thần nhìn gương mặt hờn dỗi của cô, thoáng thẳng thốt rồi chợt bật cười, đi theo cô vào nhà.

Hứa Thắm vào cửa đôi giày, cất tiếng gọi: “Bố, mẹ!”

Mạnh Yến Thần cũng gọi theo: “Bố, mẹ!”

Phó Văn Anh bước ra khỏi thư phòng: “Sao hai đứa lại về cùng nhau thế?”

Hứa Thắm gạt đầu đáp: “Bọn con vừa gặp nhau ngoài cửa thôi ạ. Bố đâu rồi?”

“Đang đánh cờ với bố của Tiêu Diệc Kiều. Gần đến giờ cơm rồi, chắc cũng sắp về.”

Hứa Thắm kết thúc câu chuyện: “Lúc nãy ngồi trong xe nóng quá bị đổ mồ hôi, con đi thay đồ trước đã.”

Phó Văn Anh khẽ chau mày, tao nhã nhìn quanh một vòng rồi mỉm cười hỏi: “Đứa nào hút thuốc thế?”

Hứa Thắm không phản ứng.

“Con ạ!” Mạnh Yến Thần cười nói: “Con vừa hút một điếu trong xe. Quạt một lúc rồi mà vẫn để mẹ ngửi thấy.”

Phó Văn Anh tiếp tục mỉm cười: “Quên mất quy định trong nhà rồi à?”

Mạnh Yến Thần gãi tay: “Không mang mùi thuốc về nhà. Con cam đoan không có lần sau đâu ạ!”

Hứa Thắm lên tầng, đóng cửa lại. Cô nhìn thoáng qua phòng mình, dường như không có gì thay đổi cả. Cô đi đến kéo ngăn bàn ra, thấy mấy mảnh gỗ và các tác phẩm điêu khắc nhỏ nhỏ của mình đều đã bị dọn sạch. Mẹ không thích cô khắc gỗ, nói cô tốn cả ngày chỉ ngồi trong phòng đờ đờ gọt gọt mà không chịu nói chuyện với ai, một đứa con gái đang yên đang lành lại đi phí phạm tâm tư như thế làm gì. Mẹ cũng không thích cô làm bác sĩ ngoại khoa, nói là vi khuẩn gây bệnh quá nhiều, rồi thì mất công mất sức mà chẳng được lợi lộc bao nhiêu, bác sĩ đâu phải là nghề con cái nhà này nên làm...

Hứa Thắm đóng ngăn bàn lại, lấy một chiếc váy từ trong tủ quần áo ra thay.

Đúng lúc này, Mạnh Yến Thần gõ hai tiếng vào cửa cho có lệ rồi đẩy ra, gọi: “Thắm Thắm...”

Hứa Thắm vừa cởi áo sơ mi được một nửa, lúc này bà vai trắng nõn và chiếc áo ngực màu lam hé lộ ra ngoài. Cô ngược đôi mắt đen láy lên, bình thản nhìn Mạnh Yến Thần. Còn anh đang áp di động bên tai, thấy cảnh tượng trước mắt liền ngẩng người, cửa mới đẩy ra được một nửa bỗng khựng lại.

Hứa Thắm hỏi nhanh: “Chuyện gì vậy?”

Mạnh Yến Thần: “Diệc Kiều gọi điện, báo đã bao một phòng ở Vịnh Lưu rồi, hỏi tối em có đi không?”

Hứa Thắm gạt đầu: “Được.”

Mạnh Yến Thần đóng cửa lại, đứng bản thân trong chốc lát mới quay người rời đi.

Tiêu Diệc Kiều là hàng xóm của họ, sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với Mạnh Yến Thần. Thế nhưng một người tựa lửa, một người lại như băng, đánh nhau từ bé đến lớn, không ai phục ai, cậu thích đông, tôi thích tây, cậu đi hướng bắc, tôi kiểu gì cũng phải đi hướng nam.

Lần đầu tiên hai người làm hòa là nhờ Hứa Thắm.

Ngày trước, Hứa Thắm rất ít nói, chỉ thích cầm dao khắc gỗ giống người máy. Tiêu Diệc Kiều rất thích cô em gái này, hay tò mò nhìn cô, có khi còn chạm vào tay cô, chọc chọc gương mặt cô. Cô không khóc lóc cũng chẳng mè nheo làm loạn bao giờ, chỉ luôn nhìn anh ta bằng đôi mắt đen láy. Tiêu Diệc Kiều thấy vậy càng thích hơn, thế là ngày nào cũng chạy sang Mạnh gia chơi. Mạnh Yến Thần thấy thế liền đuổi anh ta đi: “Em gái là của tôi, không phải của cậu.”

Tiêu Diệc Kiều tức chết đi được, quay về nhà liền âm ỉ với mẹ mình: “Con muốn có em, muốn có cô em gái giống hệt Tiểu Thấm ấy.” Thế là bị mẹ anh ta đánh cho một trận.

Tiêu Diệc Kiều lại nghe Phó Văn Anh phàn nàn, nói Hứa Thấm cứ ru rú trong nhà như vậy sẽ mắc bệnh mất thôi. Thế là ngày nào anh ta cũng trèo cửa sổ đến tìm Hứa Thấm chơi cùng, kể cho cô nghe ở bên ngoài vui ra sao, dụ dỗ cô bước ra khỏi cửa.

Có một ngày, Hứa Thấm khắc ra hình một đứa bé bằng gỗ, lẳng lặng nhét vào tay Tiêu Diệc Kiều. Tiêu Diệc Kiều cầm xem, thấy đó chính là hình ảnh thu nhỏ của mình mà! Anh ta vui mừng như điên, hớn hờ đem khoe với Mạnh Yến Thần. Mạnh Yến Thần lại cười ha hả, mở ngăn kéo đặt mười mấy bức tượng gỗ Tiểu Yến Thần ra cho tên nhóc kia ghen tị chết thôi. Lúc ấy, Tiêu Diệc Kiều giận đến mức suýt nữa cắn chết Mạnh Yến Thần.

Hứa Thấm từ bé đã được hai người anh này bảo vệ quá mức, bạn bè cực ít. Có ra khỏi đại viện, cô cũng không tiếp xúc nhiều với ai. Chỉ có Tổng Diệm là ngoại lệ duy nhất.

Sau bữa tối, Mạnh Yến Thần nói sẽ đi chơi với Tiêu Diệc Kiều. Phó Văn Anh không hỏi nhiều, hiếm khi đồng ý dễ dàng như vậy, chỉ hỏi Mạnh Yến Thần là sao không học Tiêu Diệc Kiều quen bạn gái sớm đi. Mạnh Yến Thần bèn giả bộ như không nghe thấy.

Tiêu Diệc Kiều là anh chàng có cuộc sống sôi nổi nhất trong đại viện, rất dễ dàng quen biết bạn bè, tối nào cũng chơi bởi lêu lổng. Cả cái thành phố này không chỗ nào là không có người quen của anh ta, cũng không có nơi nào anh ta chưa từng đặt chân đến. Bạn bè nhiều, tất nhiên bạn gái cũng vô số kể. Có lần, Hứa Thấm bảo anh ta lẳng nhăng, không ngờ Tiêu Diệc Kiều nhún vai đáp: “Anh mà lẳng nhăng á? Anh chung thủy yêu em bao nhiêu năm như vậy. Có trời đất chứng giám đây!”

Từ bé, anh ta đã nghịch ngợm, chuyên gây sự, đến tận năm hai mươi tám tuổi vẫn còn bị bố đánh, không hề hứng thú với việc làm quan chức, chỉ thích xã giao kinh doanh. Ban đầu, Tiêu Diệc Kiều chỉ định làm chơi thôi, không ngờ lại kiếm ra bội tiền.

Anh ta là khách quen của Vịnh Lưu, gần như hằng đêm đều ở đó bàn chuyện làm ăn, chiêu đãi khách khứa, rượu ngon gái đẹp, vung tiền như rác. Mạnh Yến Thần chỉ vừa nói ra cái tên Tiêu Diệc Kiều đã được nhân viên phục vụ dâng vốc bánh bao khom lưng dẫn đường.

Lúc đi qua thang máy sang trọng, vô tình Hứa Thấm thấy hộp cứu hỏa, bên cạnh có bản “Kiểm tra an toàn phòng cháy chữa cháy” ghi rõ ngày kiểm tra, tên họ, đơn vị của người kiểm tra và đánh giá.

“Ngày 16 tháng 04, Vương Tuyên Khải, Đại đội Phòng cháy Chữa cháy quận Nam Thành, đúng quy định.”

...

“Ngày 17 tháng 09, Trương Hạo Khả, Đại đội Phòng cháy Chữa cháy quận Nam Thành, đúng quy định.”

...

Thang máy kêu “ting ting”, cửa vừa mở đã thấy Tiêu Diệc Kiều đứng bên trong.

Mạnh Yến Thần hát cảm “Đi đâu thế?”

Tiêu Diệc Kiều tươi cười: “Chẳng mấy khi bác sĩ Hứa rông đến nhà tôm, phải đích thân xuống lầu đón tiếp long trọng chứ sao nữa.”

Hứa Thấm quay sang, thản nhiên nói: “Giữ sức mà đi nịnh nọt bạn gái của anh đi.”

Tiêu Diệc Kiều bắt được ánh mắt cô, quay lại nhìn vào bản kê, hỏi: “Xem gì vậy?”

Hứa Thấm hờ hững đáp: “Không có gì.”

Thang máy chậm chậm đi lên, Hứa Thấm bỗng nói: “Tuần trước, em gặp Tổng Diệm.”

Sắc mặt Mạnh Yến Thần và Tiêu Diệc Kiều mỗi người một vẻ.

Tiêu Diệc Kiều hỏi trước: “Cậu ta đang làm gì? Để anh đoán xem nào, không phải đang làm ông chủ giống anh đây chứ?”

Ánh mắt Hứa Thấm trở nên âm trầm, cô chỉ nhả ra mấy chữ: “Linh cứu hỏa.”

Thang máy yên lặng như tờ. Hứa Thấm như nhận ra sự thương hại trong bầu không khí trầm mặc này.

Mạnh Yến Thần xưa nay luôn biết tiết chế lại chợt cười khẩy một: “Biết ngay thằng nhóc đó không có tiền đồ gì mà.”

Hứa Thấm gật đầu cười nhàn nhạt: “Phải đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Type: Mặc Kỳ Hàn

Hứa Thâm ra khỏi thang máy sau cùng thấy Tiêu Diệc Kiều cũng bước chậm lại.

Cô hỏi: “Nhìn gì vậy?”

Tiêu Diệc Kiều nghiêng đầu nói nhỏ: “Em đang nghĩ đến Tống Diễm à?”

Hứa Thâm lạnh nhạt: “Anh ta thì có gì mà phải nghĩ chứ?”

Tiêu Diệc Kiều không biết đáp sao, chỉ đành cười xòa rồi dịu dàng vuốt tóc cô.

Đèn màu xoay vòng, mờ mờ ảo ảo. Trên màn hình tivi đang phát một bản nhạc xưa cũ với âm lượng cực nhỏ. Hai nữ phục vụ nửa ngồi nửa quỳ bên bàn, rót nước hầu rượu.

Hứa Thâm đi vào phòng vệ sinh. Mạnh Yến Thần ngồi trên sofa uống rượu. Tiêu Diệc Kiều ngồi xuống bên cạnh, khẽ huých anh một.

Ly nước của Mạnh Yến Thần sóng sánh: “Gi?”

Tiêu Diệc Kiều hất cằm: “Gần đây có quen cô nào không?”

Mạnh Yến Thần lắc đầu.

Ánh mắt Tiêu Diệc Kiều nhìn thoáng anh, cười mờ ám: “Thằng nhãi này, không phải cậu có bệnh khó nói đấy chứ?”

Mạnh Yến Thần lạnh nhạt liếc nhìn anh ta: “Hay là để tôi mang cậu ra thử xem nhé?”

Tiêu Diệc Kiều ghét bỏ ra mặt: “Đi chết đi, ông đây không hứng thú với đàn ông.”

Em gái phục vụ phòng cười trộm. Tiêu Diệc Kiều tỏ vẻ tức giận: “Cười cái gì mà cười?”

Cô nàng biết thừa anh ta không giận thật, càng cười lớn hơn. Tiêu Diệc Kiều bèn xoay mặt Mạnh Yến Thần qua: “Anh hỏi hai em này, trông cậu ta có đẹp trai không?”

Mạnh Yến Thần hất tay Tiêu Diệc Kiều, quát nhỏ: “Cút!”

Hai cô em phục vụ mím môi cười, mặt đỏ ửng.

Tiêu Diệc Kiều vẫn tiếp tục trêu đùa: “Nào, cậu ta trông có đẹp trai không?”

Hai cô nàng cùng gật đầu.

Tiêu Diệc Kiều chơi không được: “Cậu ta đẹp trai hơn hay anh đẹp trai hơn?”

Mạnh Yến Thần không nhịn nổi nữa: “Cậu rảnh quá hả?”

Có cô nàng liêu lĩnh, hất cằm về phía Mạnh Yến Thần: “Anh ấy!”

Tiêu Diệc Kiều thôi cười, nhìn đăm đăm vào cô gái kia, một giây sau, khóe môi nhếch lên: “Tối nay, em không có tiền boa rồi.”

Cô nàng không có tiền boa bị anh ta trêu chọc khiến trong lòng nhộn nhạo. Tiêu Diệc Kiều không tiếp tục làm khó nữa, bỏ một múi cam vào miệng, chọt nói: “Ngày ấy, Tiểu Thâm đã nói với tôi một câu.”

Mạnh Yến Thần nhìn sang.

Tiêu Diệc Kiều thôi cười: “Em ấy nói, mẹ cậu từng nói với em ấy rằng: Trong cuộc đời mỗi người, thứ không thể chiếm được nhất càng là thứ khát khao nhất, nhưng đến lúc đạt được sẽ nhanh chóng nhàm chán rồi vứt bỏ.”

Mạnh Yến Thần nhìn anh ta chăm chăm.

Tiêu Diệc Kiều trầm ngâm: “Đòi người dài đằng đẵng, có thể vui vẻ hưởng thụ những thứ trong tầm tay mình đã là có phúc lắm rồi. Nếu vứt bỏ thứ đã có chỉ để theo đuổi thứ mình mong muốn thì thật không đáng chút nào cả.”

Đang nói thì thấy Hứa Thâm ra khỏi phòng vệ sinh, Mạnh Yến Thần liền rời mắt, cúi đầu nhắm nháp ly rượu.

Cô nàng hầu rượu hỏi: “Anh Diệc, anh cũng có thứ muốn mà không được à?”

Tiêu Diệc Kiều quay lại trạng thái cợt nhả, cười rộ lên: “Anh muốn em nhưng không được đây còn gì.”

Cô nàng không chống cự nổi sự trêu chọc này, cười bẽn lễn, mặt đỏ như màu rượu trong ly.

Điện thoại Tiêu Diệc Kiều bỗng rung lên. Mạnh Yến Thần nhìn sang: “Đi xuống đi. Khi này cậu xuống tầng vì có việc khác, đúng không?”

Tiêu Diệc Kiều không giấu được: “Phía đối tác có mấy lãnh đạo đang dùng bữa ở nhà hàng bên cạnh, tôi cũng vừa mới biết, muốn mời họ qua cậu lạc bộ uống rượu, nhưng mà...”

Mạnh Yến Thần: “Hết phòng?”

Tiêu Diệc Kiều: “Xúi quẩy vậy đó.”

Mạnh Yến Thần: “Gọi đến ngồi cùng đi, không sao.”

Hứa Thâm ngồi xuống: “Em cũng không sao đâu.”

Tiêu Diệc Kiều nở nụ cười: “Được.”

Năm, sáu người đàn ông mặc vest trắng thớm vừa ngồi xuống thì quản lý A Lộ đã dẫn theo hai mươi mấy tiếp viên nữ đến, đứng xếp hàng dài. Mấy cô gái đáng người cao ráo, chiếc váy nhỏ nhắn để lộ bờ vai nõn nà và đôi chân dài miên man, đủ kiểu từ tóc vàng, mắt xanh, da trắng đến tóc xoăn, mắt to, da ngâm

Mấy vị khách này dĩ nhiên là lần đầu tiên đến nơi truy lạc, không dám buông thả, bèn lịch sự từ chối.

Tiêu Diệc Kiều hỏi: “Không thích à?”

Sau đó, anh ta khoát tay, dàn người đẹp nối đuôi nhau đi ra, một dàn khác lại nối gót đi vào. Đồi liên mấy lượt, tiếp viên nữ trong Vịnh Lưu đều bị gọi ra bằng hết. Tiêu Diệc Kiều bèn dứt khoát để mấy cô không được khách chọn đứng đây chờ. Dù sao người lúng túng cũng đâu phải anh ta.

Hứa Thâm cầm đĩa xiên hoa quả lên ăn, mặc kệ đám người kia. Mấy vị khách thấy cũng khó từ chối, đành mỗi người gọi một cô ngồi xuống phục vụ.

A Lộ xua tay ra hiệu mấy người còn lại đi ra ngoài rồi khoác vai Tiêu Diệc Kiều: “Anh Diệc, anh không gọi em nào đến tâm sự à?”

Tiêu Diệc Kiều chỉ Hứa Thâm: “Làm sao dám, bạn gái anh đang ngồi đây này.”

Hứa Thâm bị mang ra làm bia đỡ đạn vẫn vờ như không nghe thấy.

Nhiều năm trước, A Lộ chỉ là tiếp viên hầu rượu, bây giờ đã lên chức quản lý rồi. Cô ta lại rất thân với họ, biết Tiêu Diệc Kiều chỉ nói đùa nê hai tay không hề rời cô anh ta: “Chị Thâm vẫn xinh đẹp như vậy, không biết hơn đám tiếp viên bọn em bao nhiêu lần nữa kia.”

Tiêu Diệc Kiều chợt biến sắc mặt: “So sánh thế à?”

Hứa Thâm bên này không buồn đoái hoài, không lên tiếng đính chính cũng chẳng liếc nhìn cô ta lấy một.

A Lộ nhận thấy không ổn, vội đổi lời: “Ồi, đúng là làm sao có thể so sánh được, khí chất khác nhau, không thể so...”

Tiêu Diệc Kiều xua tay: “Thôi lượn đi!”

A Lộ vâng vâng dạ dạ, đứng dậy rồi đi, lát sau chắc muốn lập công chuộc tội, lại dẫn theo hai người đẹp bước vào, giới thiệu rằng hai người này là tiếp viên mới, vì có Tiêu Diệc Kiều nên dù hôm nay là ngày nghỉ của họ nhưng vẫn điều đến.

Đúng là đáng vẻ trông khá thanh tú, mùi son phấn cũng không nặng.

Tiêu Diệc Kiều quay đầu lại nhìn Mạnh Yến Thần, rất hào phóng: “Cậu chọn trước đi, em còn lại ngồi với tôi.”

Mạnh Yến Thần lạnh nhạt: “Không hứng thú.”

Anh vừa dứt lời, cô gái mặc váy ngắn màu trắng cho là thật, bèn quay người định đi ra ngoài.

Ánh mắt Tiêu Diệc Kiêu thoáng lạnh lẽo, quát: “Thái độ gì thế? Đứng lại cho tôi.”

Cô gái kia quay người, ánh mắt đúng lúc giao với Hứa Thắm, Hứa Thắm vẫn mang vẻ mặt hồ hững ngàn năm không đổi.

Tiêu Diệc Kiêu mắng tiếp: “Cái thói này ở đâu ra vậy?”

A Lộ cười giả là làm lành: “Chết thật, con bé này, thật không có quy củ gì cả.”

Cô gái kia không lên tiếng giải thích, cũng không tỏ vẻ biết lỗi, mặt mày vẫn lạnh tanh. Dáng vẻ thờ ơ này trông có phần giống với Hứa Thắm.

Nghĩ thế nào, Mạnh Yến Thần liền chỉ cô ta: “Chọn cô ta đi.”

Cô ta nghe vậy thì đi đến ngồi luôn vào giữa Mạnh Yến Thần và Hứa Thắm. Lúc này, bên phía mấy cô tiếp viên bị thờ ơ khi này, bầu không khí bắt đầu rôm rả, bên Mạnh Yến Thần và Tiêu Diệc Kiêu lại có vẻ bức bí vì có người coi người ta tựa như không khí. Tính ra, Tiêu Diệc Kiêu thỉnh thoảng còn hỏi han được vài câu có lẽ, chứ Mạnh Yến Thần thì một mực im như thóc.

Cô gái váy trắng ngồi bên cạnh Mạnh Yến Thần cứ thế uống rượu một mình, ngược lại trông có vẻ khá tự tại.

Mạnh Yến Thần chợt hỏi: “Có đi không?”

Cô ta thẳng thắn đáp: “Tôi không đi khách.”

Mạnh Yến Thần quay đầu, ánh mắt ẩn chứa vẻ kinh ngạc nhưng chỉ trong thoáng chốc. Anh liếc nhìn Hứa Thắm, cô đang ăn nhỏ, không nghe thấy cuộc nói chuyện bên này. Cô gái áo trắng như búp bê, mím môi uống rượu, không nói gì nữa, lát sau rót rượu vào ly cho anh.

Mạnh Yến Thần hỏi: “Tên gì?”

“Diệp Từ.”

“Quê ở đâu?”

Diệp Từ trả lời một địa danh nào đó không nổi tiếng cho lắm.

Mạnh Yến Thần gật đầu: “Chỗ đó cũng được.”

“Anh từng đến đây rồi à?” Diệp Từ có chút ngạc nhiên.

“Đi công tác.” Mạnh Yến Thần đáp ngắn gọn.

Hứa Thắm rút khăn giấy lau tay rồi nhanh chóng đứng dậy.

Tiêu Diệc Kiêu giật mình: “Đi đâu thế?”

Hứa Thắm chào tạm biệt: “Em phải trực đêm, đi trước đây.”

Mạnh Yến Thần vội nói: “Đề anh đưa em đi.”

Hứa Thắm lắc đầu từ chối: “Không cần, đi tàu điện ngầm cũng nhanh thôi.”

Mạnh Yến Thần không nói không rằng, với tay cầm lấy chùm chìa khóa, đứng dậy đi ra ngoài. Hứa Thắm liếc nhìn anh rồi cũng đi theo.

Tiêu Diệc Kiêu dõi mắt nhìn bóng lưng hai người, không biết có phải anh cảm nhận sai hay không, nhưng dường như Mạnh Yến Thần ngày càng ít nói.

Vì là cuối tuần nên đến tận đêm khuya, xe cộ vẫn tấp nập mọi nẻo đường. Lúc dừng đèn đỏ, Mạnh Yến Thần quay sang nhìn Hứa Thắm. Cô đang ngắm ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt thanh khiết lạnh lạnh như sương.

“Anh nhìn gì thế?” Cô vẫn không quay sang, chỉ hỏi một câu.

Ngón tay Mạnh Yến Thần gõ nhẹ lên vô lăng: “Hôm nay, mẹ nói với anh một chuyện.”

“Chuyện gì thế?” Giọng Hứa Thắm nhàn nhạt.

“Không có gì quan trọng cả, chỉ bảo anh hỏi em một câu.” Anh không quay sang phía Hứa Thắm, ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước.

Hứa Thắm chờ trong giây lát, thấy anh không nói tiếp liền quay đầu nhìn sang: “Hỏi gì?”

“Em muốn kết hôn chưa?” Giọng Mạnh Yến Thần đều đều, không nhận rõ cảm xúc.

Hứa Thắm lại quay đi, thái độ ráo hoảnh: “Chưa muốn. Em cũng không nghĩ đến chuyện ấy.”

Mạnh Yến Thần chần chờ một lúc rồi cân nhắc hỏi: “Vậy em muốn qua lại với kiểu đàn ông như thế nào?”

“Cứ để mẹ sắp xếp đi.”

“Vẫn y như hồi bé. Em không hứng thú với cái gì hết à?”

Hứa Thắm nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa xe, không nói một lời.

Lúc sắp đến bệnh viện, Mạnh Yến Thần chợt hỏi: “Em nói chuyện với Tống Diễm rồi à?”

“Chưa hề.”

Mạnh Yến Thần quay sang nhìn cô, cổ bắt lấy một ý niệm nào đó.

“Em bắt chuyện với anh ta, nhưng anh ta phớt lờ em... Không sao, thật ra bọn em chẳng có gì để nói hết.”

Mạnh Yến Thần dè dặt nhìn gương mặt không một chút biểu cảm dư thừa của cô.

“Thăm Thăm?”

“Hả?”

“Năm ấy, lúc em ra nước ngoài, mẹ đã nói gì với em thế?”

“Mẹ hỏi em cần Tống Diễm hay cần tiền.” Hứa Thắm nhìn Mạnh Yến Thần, nói thẳng thừng: “Dĩ nhiên em cần tiền rồi.”

Mạnh Yến Thần nhìn cô đắm đắm trong chốc lát, ánh mắt bỗng trở nên phức tạp.

Hứa Thắm dấu môi chỉ phía trước: “Đèn xanh rồi kia, đi thôi.”

Hứa Thắm hỗ trợ Chủ nhiệm Cao Lương hoàn thành một ca mổ tim. Đối phương là một người đàn ông trung niên, ban đêm đột ngột phát bệnh. Sau bao công sức cứu sống bệnh nhân, cô ra khỏi phòng lại bắt gặp cảnh tượng hai người đàn bà đánh nhau. Hóa ra người đưa bệnh nhân đến là tình nhân của ông ta, bây giờ bị bà vợ bắt được, không thể tránh khỏi một màn náo loạn, cào cấu lẫn nhau. Không ít y tá phải xúm lại khuyên can.

Hứa Thắm thân nhiên đi vòng qua đám người cãi vã loạn xạ ấy, rời khỏi hành lang. Trở về văn phòng, cô được trải qua nửa tiếng trong yên bình. Thông thường, lúc sắp giao ca là thời điểm luôn xảy ra nhiều chuyện bất ngờ nhất. Nhiều lần Hứa Thắm sắp tan ca rồi nhưng đành phải quay lại mổ cấp cứu. Thường xuyên như vậy nên không thể tránh khỏi việc tăng ca vô thời hạn.

Cách giờ đổi ca chừng mười phút, có một cô gái bị mèo hoang cào vào cổ đến khám. Hứa Thắm đang xử lý vết thương cho cô ta thì bên ngoài rộn lên tiếng bước chân vội vàng và tiếng khóc thét, ngay sau đó là tiếng hỏi thăm: “Bị thương ở tay thì gặp bác sĩ nào vậy?”

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Một cặp vợ chồng kéo theo đứa bé trai hơn mười tuổi đang gào khóc xông thẳng vào phòng khám, cất giọng oang oang: “Bác sĩ, con trai tôi bị bỏng.”

Hứa Thắm ngược mắt nhìn, thấy vết thương không hề nghiêm trọng trên cánh tay đứa bé, liền dời mắt: “Đến phòng khám đăng ký đi.”

Người mẹ vội hô lên: “Thằng bé đau lắm rồi, phải xếp hàng ở phòng khám thì biết đến khi nào? Bên ngoài cũng đâu có người, cô là bác sĩ thì sắp xếp khám luôn cho con trai tôi đi.”

Tiếng thằng bé khóc lóc bù lu bù loa làm ầm ĩ khắp căn phòng. Đúng là bên ngoài không có bệnh nhân nào cần cấp cứu, Hứa Thắm nói: “Đi ra ngoài xếp hàng đi.”

Người mẹ vẫn bất mãn: “Nhưng mà...”

Hứa Thắm ngẩng đầu: “Ở đây còn có bệnh nhân.”

Hai vợ chồng bèn kéo thằng bé lại gần, trừng mắt nhìn Hứa Thắm, như thể làm vậy sẽ tạo áp lực cho cô, ép cô phải nhanh chóng đuổi bệnh nhân kia đi vậy.

Hứa Thắm vẫn cất giọng nhàn nhạt: “Phiền anh chị ra ngoài để bảo vệ sự riêng tư cho bệnh nhân này.”

Người mẹ miễn cưỡng kéo đứa trẻ ra đến gần cửa nhưng vẫn không ra khỏi phòng khám.

Hứa Thắm không so đo với họ, cô kê đơn thuốc, đưa cho cô gái kia: “Đến khu phát thuốc nhận thuốc, rồi đến khoa tiêm chủng tiêm. Còn nữa, sau này bị chó mèo cào thì đến trung tâm y tế dự phòng, đừng đến bệnh viện đa khoa.”

“Cảm ơn bác sĩ.” Cô gái cầm đơn thuốc rồi đi.

Hai vợ chồng kia nghe thấy lập tức kéo thằng bé tới ngồi xuống ghế: “Bác sĩ, cô xem đi, nó bị bỏng nước sôi, tay rộp hết...”

Lời còn chưa dứt, có hai người đàn ông toàn thân đen nhem lao vào: “Bác sĩ!”

Một người đàn ông tay áo bị cháy xém, vải vóc và da thịt dính vào nhau đỏ lôm, trông vô cùng thê thảm. Nhà kia thấy người họ bần thiêu liền tránh sang một bên.

Hứa Thắm thấy hai người này nhìn rất quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai. Lúc quay người tìm cái kéo, cô bỗng nhớ ra từng gặp hai gương mặt này ở phố Ngũ Phương hôm xảy ra hỏa hoạn. Cô nhìn đứa bé bị bỏng đứng bên bàn, nhanh chóng kê một toa thuốc rồi đưa cho bố mẹ đứa bé: “Đến khu phát thuốc nhận thuốc, bôi ba ngày là đỡ.”

Nói xong, cô quay sang phía y tá ra lệnh: “Tiểu Nam đâu rồi, gọi cô ấy đến, chuẩn bị xử lý vết thương.”

Người bố thấy thế, trừng mắt đầy khó tin: “Bác sĩ, cô còn chưa xem qua vết thương của con tôi nữa đấy!”

Hứa Thắm quay đầu, bỏ lại một câu: “Anh chị cứ lấy thuốc theo toa là được”, nói xong định bước đi.

Người đàn ông nổi giận, giật ngược Hứa Thắm lại, khiến cô lao đảo suýt ngã.

“Cô đã khám cho con tôi chưa? Nhìn còn không đến mười giây nữa. Cô còn chưa khám kỹ đã kê đơn bậy bạ thế hả? Cô đã hỏi chúng tôi tình trạng ra sao chưa mà dám kê thuốc?”

Hứa Thắm đáp gọn: “Muốn nói chuyện với bác sĩ thì đến xếp hàng bên khu vực khám bệnh đi.” Rồi quay đầu lại, dặn dò: “Tiểu Bắc, mang bệnh nhân này đến phòng kế bên, chuẩn bị xử lý vết thương.”

Hứa Thắm nhanh chóng đi ra ngoài, nhưng người đàn ông kia lại túm lấy áo blouse của cô, thô bạo kéo lại: “Hôm nay, cô mà không khám kỹ cho con tôi, tôi sẽ cho cô đẹp mặt!”

Hứa Thắm quát: “Anh buông ra!”

“Không buông thì sao?” Người đàn ông lôi điện thoại di động ra, nhắm ngay mặt cô. “Bệnh viện cao cấp nhất thành phố lại có loại bác sĩ thế này à? Tôi sẽ quay lại, quảng lên mạng cho người ta xem.”

Hứa Thắm giơ một tay lên, hất bay chiếc điện thoại của gã xuống đất.

“Mẹ nó, mày...” Gã giơ tay định tát Hứa Thắm.

Y tá hét lên: “Anh làm gì vậy?”

Hứa Thắm ra sức vùng vẫy, nhưng cô không đủ sức, trốn không được, chỉ đành trơ mắt nhìn cái tát của gã giáng xuống. Đáy mắt cô dù nghiêm nghị lạnh lùng cũng không thể trấn áp được gã ta.

Nhưng cái tát kia chưa kịp đáp xuống, một bóng dáng cao lớn vừa quen thuộc vừa xa lạ đã chắn phía trước cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Type: Mặc Kỳ Hàn

Tổng Diệm tóm gọn cổ tay gã chỉ bằng một tay, chưa cần dùng sức, đối phương đã không thể cử động. Anh lạnh lùng chế giễu: “Đánh phụ nữ à? Cái tát chó má này học được ở đâu thế?”

“Mày buông tay ta. Nếu không... tao...” Đối phương lắp ba lắp bắp.

Tổng Diệm hất hàm, hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao?”

Gã bèn buông Hứa Thắm ra, giờ tay kia tấn công Tổng Diệm. Anh bóp chặt nốt cổ tay còn lại của gã, bắt chéo hai tay gã, đẩy một, gã đàn ông bị hất văng, va thẳng vào tường.

Người vợ cuồng quýt chỉ vào anh, hét toáng lên: “Bệnh viện này còn dám đánh người nữa hả?”

Tổng Diệm khinh thường không thèm để ý đến cô ta, thấy Hứa Thắm vẫn còn đứng sau lưng mình, liền hất cằm về phía cửa, lớn tiếng: “Còn không ra cứu người đi, đứng đực ở đây hóng hớt cái gì?”

Hứa Thắm lập tức chạy đi, chỉ nghe phía sau loáng thoáng có tiếng Tổng Diệm thân nhiên giờ giọng du côn: “Bố không phải người của bệnh viện này nhé! Anh em của bố bị thương, mẹ kiếp, đứa nào dám gây sự ở đây làm chậm trễ việc cứu chữa thì bố đập gãy luôn chân chó của đứa đó.”

Thói đời này kẻ yếu sẽ bị kẻ mạnh bắt nạt, kẻ mạnh thì phải có kẻ mạnh hơn trừng trị. Hứa Thắm trầm nghĩ.

Người lính cứu hỏa bị thương tên Đồng Minh, người đi cùng cậu ta là Tiểu Cát. Hứa Thắm cắt ống tay áo của Đồng Minh, rửa sơ vết thương cho cậu ta. Đồng Minh đau đến mức mồ hôi lạnh, gương mặt tro bụi lấm lem hẳn thành từng nếp nhăn cau bần.

Hứa Thắm động viên: “Cố chịu một chút, lát nữa sẽ tiêm thuốc tê cho cậu”, rồi ngẩng đầu lên ra hiệu với y tá Tiểu Nam ở bên cạnh. Tiểu Nam liền đi đến lau sạch bụi bẩn trên gương mặt Đồng Minh.

Nhưng cậu ta lại xấu hổ, cứ tránh tránh né né mãi.

Tiểu Nam nóng nảy: “Sao anh cứ né mãi thế?”

Đồng Minh bối rối giờ tay kia lên: “Để tôi tự lau, tôi tự lau.”

Tiểu Nam cười cười: “Tay anh sưng vù thế kia, còn bẩn nữa.” Nói xong, Tiểu Nam giữ chặt hai tay vừa giãy giụa lại, tiếp tục lau mặt cho cậu ta. Sau khi lớp tro đen kia được lau sạch, một khuôn mặt trẻ tuổi đỏ bừng bừng, có vài vết nẻ lộ ra.

Tiểu Nam biết cậu ta bị nê do lửa hun, động lòng trắc ẩn, không nói thêm gì nữa, chỉ cúi đầu tiếp tục lau tay cho Đồng Minh.

Hứa Thắm xử lý qua vết bỏng trên cánh tay và tiêm cho cậu ta một mũi thuốc tê, nhàn nhạt hỏi: “Ồ hiện trường không có xe cứu thương à?”

Đồng Minh ngơ nghe trả lời: “Tôi cũng không biết, tôi bị Tiểu Cát lôi đến đây.”

Tiểu Cát giải thích giúp: “Có, có. Nhưng không đủ, mới khiêng được mấy người dân bị thương lên đã chạy luôn rồi.”

Hứa Thắm hỏi thêm: “Không có xe cứu thương nào ở lại hiện trường sao?”

Tiểu Cát nhất thời im lặng.

Hứa Thắm bảo: “Đi khiêu nại đi.”

Tiểu Cát sừng sốt. Đồng Minh cũng ngây người. Tiểu Nam, Tiểu Bắc đều ngẩn ra, lòng thầm kêu khổ: Bác sĩ Hứa ơi, đó là xe của bệnh viện chúng ta đây!

Đồng Minh cười ngây ngô, xua tay: “Gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau. Đều là người một nhà cả, có gì hay ho mà đi khiêu nại chứ. Hi hi!”

Hứa Thắm ngược nhìn cậu ta. Đồng Minh tưởng cô không hiểu, chửi cô rồi lại chỉ bản thân mình: “Bác sĩ và lính cứu hỏa không phải đều vì nhân dân phục vụ hay sao? Người một nhà, người một nhà cả, gây khó dễ cho nhau làm gì cơ chứ!”

Hứa Thắm cúi đầu tiếp tục làm việc, không nói gì nữa.

Sơ cứu xong, cô kê thuốc uống và thuốc tiêm, sau đó Tiểu Nam dẫn Đồng Minh đi tiêm thuốc chống viêm. Lúc này, cô mới nhớ ra Tổng Diệm, nhanh chóng quay trở lại phòng Khám bệnh nhưng không thấy anh đâu nữa, chỉ còn bác sĩ Lý thay ca cho cô đang khám bệnh.

Hứa Thắm quay ra đại sảnh, lơ đãng nhìn quanh mà không biết mình đang làm gì. Thoáng thấy một người đàn ông cao ráo chạy ra khỏi phòng tiêm, hướng thẳng đến cổng, cô liền nhắc chân đuổi theo, lách qua đại sảnh đầy kín người.

Người đàn ông kia chạy rất nhanh, bóng dáng cao lớn càng lúc càng xa. Hứa Thắm len lỏi qua đám đông, ra khỏi cổng, gấp gấp chạy xuống bậc thềm: “Tổng Diệm!”

Anh dừng bước. Khi đó chính là thời khắc tươi đẹp, dịu dàng nhất của một ngày. Tia nắng ban mai soi lên bờ vai rộng, hất một vầng sáng mỏng lên mái tóc đen nhánh của anh.

Hứa Thắm cố gắng ổn định lại hơi thở rối loạn, hai tay bỏ vào túi áo blouse, đi lên phía trước, cất tiếng gọi: “Tổng Diệm!”

Tổng Diệm quay người lại, nhìn về phía cô, khuôn mặt không mang chút cảm xúc.

Hai người đứng trong nắng sớm, lẳng lặng nhìn đối phương, mặc người qua kẻ lại xung quanh.

Tống Diễm lạnh lùng hỏi: “Có việc gì không?”

Hứa Thâm chẳng biết phải bắt đầu thế nào, chỉ đành mở lời bằng một câu quen thuộc: “Đã lâu không gặp.”

Tống Diễm neho mắt, dường như đang nghiêm túc nhớ lại một chút rồi mới trả lời: “Lâu lắm rồi.”

Hứa Thâm hỏi: “Anh sống thế nào?”

Tống Diễm gạt đầu thỏ lỏ, dường như rất không kiên nhẫn: “Rất tốt, còn cơ?”

Hứa Thâm nhìn vào mắt anh, lắc đầu đáp: “Không tốt.”

Nụ cười trên mặt Tống Diễm khựng lại. Anh quan sát gương mặt cô, một lát sau khẽ nhếch miệng, vẻ mặt như thể đã nhìn thấu trò lừa phỉnh nhằm cầu xin lòng thương hại của cô. Anh thờ ơ hỏi, như muốn kết thúc đoạn đối thoại: “Thế à? còn việc gì nữa không?”

Hiển nhiên anh không buồn quan tâm, cũng không có tâm tư chơi trò quanh co, vòng vèo với cô.

Nhưng Hứa Thâm không hề xấu hổ, vẫn điềm nhiên như không, lên tiếng: “Chuyện vừa rồi, cảm ơn anh.”

Tống Diễm khách sáo: “Tôi vì anh em của mình mà thôi.”

Hứa Thâm gạt đầu, vẫn tiếp tục bằng giọng lịch sự: “Còn lần trước nữa...”

“Hứa Thâm!” Tống Diễm thỏ lỏ ngắt lời, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn xoáy vào gương mặt đối diện như muốn xé toạc cuộc nói chuyện vờ vịt này. “Rốt cuộc cô muốn gì?”

“Có rảnh không? Đi uống tách cà phê nhé!” Sự lạnh nhạt của anh không làm Hứa Thâm chùn bước.

Tống Diễm nhìn cô đăm đăm, cuối cùng nở nụ cười quái gở, không hề che giấu vẻ mỉa mai. Hứa Thâm cảm thấy giờ phút này, gương mặt cô nên đỏ gay như bị lửa đốt mới đúng, nhưng trái lại, cô không hề cảm thấy xấu hổ, vẫn tiếp tục mặt dày: “Có được không?”

“Bận lắm!” Tống Diễm hơi nghiêng người, nhếch lại gần cô hơn, cằm khẽ nhếch đầy cợt nhả: “Xếp hàng lấy số đi.”

Hứa Thâm vẫn điềm nhiên.

Tống Diễm đứng thẳng người, để lại một câu: “Đến số sẽ gọi cô.”

Anh bỏ đi với tư thái ung dung điềm nhiên, không hề ngoảnh đầu.

Hứa Thâm vẫn đứng chôn chân ở đấy, neho mắt nhìn theo đến khi bóng lưng anh biến mất sau cánh cổng rồi mới quay người trở vào bệnh viện.

Vừa vào cửa đã chạm mặt đồng nghiệp bên trung tâm Cấp cứu 120, cô hỏi: “Lúc này có cử xe cứu thương đến vụ hỏa hoạn không?”

“Có chứ, điều bốn xe đấy.” Đồng nghiệp trả lời.

“Người bị thương nhiều lắm hả? Tại sao không có nhân viên y tế nào chữa trị cho lính cứu hỏa, thậm chí còn không có xe nào ở lại hiện trường nữa?”

“Ồi, đừng nhắc nữa. Vốn có xe ở lại hiện trường đấy chứ, nhưng mấy người dân bị thương nhẹ được xử lý xong rồi mà vẫn cứ khăng khăng bảo khó thở, muốn kiểm tra toàn diện, ầm ỹ đòi đến bệnh viện, chúng tôi cũng hết cách.” Người kia lắc đầu kể lại, giọng không nén nổi sự ngao ngán.

Hứa Thâm không hỏi nhiều nữa, thay quần áo rồi ra về.

Hứa Thâm ngủ một giấc dài, tỉnh lại thấy còn ba tiếng nữa mới đến giờ đi làm. Cô gọi thức ăn, mang đến bên ban công, vừa ăn vừa ngắm nhìn mấy tòa cao ốc và dãy nhà lọt thỏm trong khu phố Ngũ Phường. Trước đó không lâu, cả mảng tường ngói đỏ sẫm đã bị đốt cháy đen sì.

Cô không biết mình đang suy nghĩ điều gì, hoàn hồn đã thấy mình đi đến ngã tư đường. Bước vào phố Ngũ Phường, bản thân thoáng chốc từ nơi đô thị phồn hoa rơi vào trấn nhỏ mộc mạc: Con ngõ lát đá xanh, mái nhà lợp ngói, chuông gió kêu leng keng trên gác xếp.

Hứa Thâm chậm rãi bước qua đoạn phố nơi có cửa hàng may mặc, tiệm hương liệu, cửa hiệu cắt tóc, quán ăn nhỏ, quầy thịt lợn, cửa hàng bán gạo... Không khí tràn ngập mùi vải dệt, mùi hương liệu, mùi dầu gội đầu, mùi thức ăn và cả mùi lá trên ngọn cây quất cao cao, phiêu diêu lượn lờ xuyên suốt ngõ hẻm.

Hứa Thâm đi hết con đường nhỏ tắt bật ấy, phát hiện bấy lâu nay, thế giới bên ngoài đã thay đổi rất nhiều, nhưng con phố Ngũ Phường này vẫn hệt như

thuở ban đầu. Bên khốe miệng bà chủ tiệm hương liệu vẫn còn nốt ruồi duyên, chủ hiệu may vẫn thích diện áo dài nam, ông thợ cắt tóc vẫn để mái một kiểu đầu húi cua như thế...

Cô cũng dễ dàng tìm được con đường thông đến nhà Tống Diễm, cảm giác quen thuộc như đường về nhà mình, giống như một dạng bản năng được khắc sâu trong tâm khảm.

Tống Diễm được cậu mợ nuôi lớn, sống tại một căn tứ hợp viện treo bảng hiệu “Địch Ký” trong một con ngõ sâu của phố Ngũ Phương. Mở cánh cửa gỗ ra, vòng qua bức tường đắp phù điêu sẽ thấy trên hành lang, trên sân, đâu đâu cũng chất đủ các loại đồ thủ công bằng gỗ.

Cậu Tống Diễm là con thứ ba trong nhà, làm nghề thợ mộc, tay nghề tinh tế, nổi tiếng gần xa. Cậu anh làm mọi thứ, từ vật dụng nhỏ như hộp trang điểm cho đến đồ nội thất như tủ treo quần áo. Tất cả dường như đều có thể “nở hoa” trong tay ông.

Hứa Thắm đứng ở khoảnh sân rộng rãi, trong chốc lát, chợt nhớ ra, sân viện này vốn không hề chật chội như bây giờ.

Tường đỏ ngói sẫm in hằn dấu vết năm tháng tang thương, trên đầu vẫn là bầu trời xanh vơi vợi.

Trong sân vọng lại tiếng tivi, hai cây sơn trà ở hai bên nhà chính bây giờ đã cao vút như lọng tre. Cây tử đằng năm đó cô trồng cũng đã bò đầy trên mái gian phòng phía tây, rủ xuống như chiếc rèm.

Nơi đó là phòng của Tống Diễm.

Tất cả như chưa từng thay đổi.

Hứa Thắm nhẹ nhàng vuốt ve khúc gỗ trong tay. Cô nhớ, ở nơi này, cậu Địch từng dạy cô nghề mộc. Nhìn chiếc bào đẩy trên mặt gỗ tạo nên những lớp gỗ mỏng xoắn tít như hoa, cô cao hứng cười thích thú.

Cô từng hạnh phúc thốt lên rằng: “Tống Diễm, em thích nhà anh quá!”

Cậu nhóc Tống Diễm lúc ấy ngồi trên cọc gỗ, hai ngón tay kẹp điều thuốc, nghiêng đầu nhìn cô, cười rộ: “Nói miệng cũng vô dụng. Em có dám nhập hộ khẩu vào nhà anh không?”

Hứa Thắm dừng tay, cũng ngừng luôn cả cười, nhìn anh không chớp mắt. Anh kẻ sát người cô, thì thầm mon trón: “Anh cam đoan, đời này đến chết chỉ thương mình cùng thôi.”

Cậu Ba của Tống Diễm đi đến, vỗ vào đầu anh một đau điếng: “Lại hút thuốc nữa, lỡ mà cháy nhà cháy xương, xem mợ mày có thịt mày luôn không!”

Trong sân bỗng vang lên tiếng bước chân, kéo Hứa Thắm trở về thực tại. Cậu Ba thấy có người đến nhà mình, bèn đi gia khỏi gian chính: “Cô muốn đặt gì?”

Hứa Thắm quay đầu, phát hiện cậu đã già đi rồi.

Cũng chính khoảnh khắc đó, khoảnh sân tường chùng đã ở lại cùng thời gian bỗng thay đổi, có vật gì đó rõ ràng đã phai màu theo năm tháng. Cuối cùng cô cũng thấy rõ, bức tường vốn đỏ thẫm bị phai dưới ánh mặt trời từ năm này qua tháng nọ nay đã bạc phếch, mái ngói vàng óng kia cũng bị mưa làm cho loang lổ cả.

Nụ cười trên mặt cậu Ba bắt chợt khựng lại, ngưng ngừng, đè nén, cuối cùng tắt lịm.

Hứa Thắm hít vào một hơi thật sâu, cất tiếng gọi: “Cậu.”

“Ồ, cô Mạnh à?” Cậu Ba khôi phục về bình thường, cất giọng khách sáo: “Hôm nay đột ngột đến đây có việc gì không?”

Hứa Thắm dè dặt: “Cháu đến tìm Tống Diễm...”

Lời còn chưa dứt, đã thấy cô em họ Địch Miêu lao ra khỏi nhà: “Cái thứ đàn bà hư hỏng như cô còn dám vác mặt đến tìm anh tôi à? Năm đó, cô suýt hại chết anh ấy còn chưa đủ sao, cô...”

Mợ Tống Diễm đi ra, vừa kéo vừa đẩy Địch Miêu vào trong nhà.

Hứa Thắm không nghe rõ lời của Địch Miêu cho lắm, tiến đến một bước, hỏi lại: “Em ấy vừa nói...”

Mợ Ba cắt ngang: “Nó không có ở đây.”

Hứa Thắm nhìn thoáng qua gian phòng phía tây theo bản năng, cửa phòng đang khóa chặt, cửa sổ bằng gỗ cũng đóng im lìm. Nước sơn đỏ trên tường đã bạc màu, có nơi còn bong tróc thành từng mảng xám trắng, chỉ có dây tử đằng trên mái hiên là tươi tốt.

“Bây giờ, anh ấy ở đâu ạ?” Hứa Thắm gấp gấp hỏi: “Có thể nói cho cháu biết được không?”

“Được chứ!” Mợ Ba mỉm cười xa lạ, nói với cô: “Bây giờ, nó làm lính cứu hỏa, trực thuộc quân đội, ở trong doanh trại. Không thể tự ý ra vào.”

Ý là... cô không gặp được anh nữa rồi. Không còn dễ dàng như năm đó, thời khắc nào anh cũng ở đây, đợi cô chạy đến tìm.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Type: Dobby Huỳnh

Một tuần của Hứa Thắm trôi qua trong bình yên. Công việc vẫn như thường lệ, cuộc sống cũng không có gì thay đổi. Lúc toàn thành phố nghỉ lễ thi khoa Khám bệnh cũng thay phiên nhau nghỉ, chỉ có khoa Cấp cứu vẫn đi làm bình thường.

Cứ mỗi dịp tết là đủ loại tai nạn bất ngờ xảy ra do say xỉn, rượu chè bê tha đưa đến, cả khu Cấp cứu không có giây phút nào được nghỉ ngơi.

Có một nam một nữ nhập viện vào đêm khuya. Lúc Hứa Thắm đi vào vòng theo dõi, thấy hai người đang nằm trên giường cạnh nhau nhỏ to trò chuyện. Cô bèn gọi y tá đến đo huyết áp cho cả hai. Lúc này, chàng trai đang nói dở câu chuyện với cô gái, vừa nhìn thấy Hứa Thắm liền cười hi hi dè dỏ: “Chị thiên sứ, chị đẹp quá!”

Cô gái chỉ vào chàng trai, cười khanh khách: “Đồ đàn, say quá rồi đấy! Tôi mới là thiên sứ đây này.”

Cậu ta tỏ vẻ không phục: “Thôi đi, bà mới say đó. Ông đây nghìn chén không say nhé!”

Cô gái lớn tiếng dọa nạt: “Im mồm! Có tin tôi hôn cậu một sẽ biến cậu thành tảng đá luôn không?”

Nghe thấy vậy, cậu ta bèn vén chăn lên, nhảy xuống giường: “Nào, hôn đi, ai không hôn là con chó đấy!”

Mấy y tá phải tốn rất nhiều hơi sức mới tách họ ra, “ai về giường nấy”.

Hứa Thắm nhìn thoáng qua tình trạng cả hai, thầm đánh giá một lát rồi căn dặn y tá: “Cứ theo dõi và truyền dịch như thường lệ là được.” Nói xong, cô đóng sập khám bệnh, cất bút, ra khỏi phòng.

Tiểu Nam đi theo ngay phía sau.

Hứa Thắm nghĩ nghĩ một chút, quay sang hỏi: “Hai người này biết nhau à?”

Tiểu Nam bật cười, lắc đầu: “Không ạ, được đưa đến từ hai nơi khác nhau đấy chứ!”

Hứa Thắm nhướn mày: “... Thế mà thân thiết nhỉ!”

Tiểu Nam tặc lưỡi kể: “Hai người này còn đỡ ấy! Hôm qua có đám người ôm dính lấy nhau đưa đến. Sau cùng, trên giường toàn là nước tiểu.”

Hứa Thắm thân nhiên bỏ lại một câu: “Chính phủ không nên cho nghỉ lễ mới phải. Loài người vừa thoát khỏi trời buộc sẽ không biết tiết chế là gì cả.”

Tiểu Nam lẳng lặng nhắc nhở: “Bác sĩ Hứa, cứ như vậy, chúng ta sẽ không có ngày nghỉ đâu, sau đó mệt chết mất thôi.”

Hứa Thắm nghĩ ngợi: “...Ồ nhỉ...”

Mấy giờ sau, Tiểu Nam lại có cơ hội được nhận thức sâu sắc ý nghĩa của việc “Không biết tiết chế” là gì. Vào khoảng hai giờ sáng, Hứa Thắm và mấy bác sĩ khoa ngoại khác, cộng thêm nhóm y tá đứng dưới ánh đèn chói loại của phòng hội chẩn, cùng nhìn về một hướng, mi tâm người nào người nấy đều cau chặt.

Một bệnh nhân nam đang nằm trên giường khám, mặt đỏ gay, hai chân cong lên, hạ bộ cậu ta đang “yên vị” trong một ống tuýp nho nhỏ.

Hội chẩn sơ bộ cho thấy bệnh nhân này lên cơn hưng tính, bèn nhét “cậu em” mình vào ống tuýp nhằm tìm kiếm kích thích, nhưng kết cục lại bị mắc kẹt. Chỗ ấy vì bị tụt máu nên không cách nào mềm xuống được nữa, cứ thế cương cứng mấy giờ liền, đau đến mức kiệt sức. Anh ta sống dở chết dở, không ngừng khóc lóc cầu xin: “Nhất định phải cứu tôi, các bác sĩ ơi! Tôi còn chưa sinh con nữa. Nhà tôi chín đời độc đinh, cái này không thể mất được đâu.”

“Chín đời độc đinh mà cậu không biết kiểm chế chút à?” Mọi người vừa tức vừa buồn cười, cũng chẳng thể làm được gì, chỉ đành mắng vồn một câu.

Sau khi Hứa Thắm bàn bạc với cả nhóm, quyết định thử tiêm vào mũi cho cậu ta xem sau. Thế nhưng “thằng nhỏ” kia vẫn không chịu mềm xuống, muốn rút cái ống kia ra cũng không có khả năng, vì vừa động vào thì “thằng lớn” đã lập tức kêu khóc inh ỏi.

Hết cách xoay sở, Hứa Thâm đành nói: “Gọi lính cứu hoả đến đi.” Thấy mọi người đều ngơ ngác, cô giải thích: “Họ có dụng cụ chuyên nghiệp. Máy ca trẻ con bị kẹt tay trong đồ chơi, người lớn kẹt chân vào cửa xoay, ngón tay bị kẹt vào nhân cỡ nhỏ ấy, họ đều xử lý được hết. Đôi khi, họ còn bắt được rắn hay một vài loài động vật hoang dã nữa.”

Mọi người tò vò về đã hiểu. Vậy mà đồng chí bệnh nhân nam kia vẫn còn có tâm tư xen mồm chế giễu: “Tôi khinh. Thằng ngu nào mà lại kẹt chân vào cửa xoay chứ?”

Hứa Thâm chậm rãi liếc nhìn anh ta một.

Tiểu Nam đi gọi 119.

Bác sĩ Lý cảm thán: “Tôi không biết lính cứu hoả còn có thể làm những việc này cơ đấy!”

Hứa Thâm nhận xét: “Lính cứu hoả là một nghề nghiệp lạ đời...” Nhìn thấy ánh mắt mọi người hướng về phía mình đầy dò hỏi, cô liền đổi cách dùng từ: “...À quên, là nghề nghiệp khiến người ta được mở mang tầm mắt.”

Không lâu sau, xe cứu hoả đã đến. Hứa Thâm nhìn qua cửa sổ văn phòng, thấy mấy người đàn ông xuống khỏi xe. Lần này, họ mặc đồng phục màu cam, không phải màu xanh lạnh lùng như khi đi cứu hoả. Màu xanh này trông vô cùng rực rỡ giữa cảnh đêm nơi đây.

Cô không nhận ra ai là Tống Diệm. Có lẽ do tất cả đều mặc đồng phục như nhau chẳng? Đến khi nhóm lính cứu hoả vào phòng hội chẩn, cô mới nhận ra không có anh giữa những khuôn mặt xa lạ kia.

Hứa Thâm giải thích sơ qua tình huống rồi hỏi thêm một câu không liên quan lắm: “Các anh bên đội phòng cháy chữa cháy nào thế?”

“Trạm Thật Lý.” Một người trong số đó lên tiếng.

Thuộc đội của Tống Diệm, xem ra họ cũng là thay phiên nhau nghỉ lễ rồi. Cũng đúng thôi, ai mà phục vụ 24/24 cho nổi cơ chứ!

Hứa Thâm lặng lẽ lùi sang một bên, nhìn chiếc xe cứu hoả qua khung cửa sổ. Ở đó cũng không có anh.

Dùng hết kim mổ nhọn, kim cắt, máy mài điện... mất nửa giờ, cuối cùng, lính cứu hoả cũng rút được ống tuýp kia ra rồi giao người cho bác sĩ xử lý các bước sau.

Khi sự việc xong xuôi, lúc bệnh nhân định quay sang cảm ơn thì họ đã rù đi từ lâu rồi. Bên ngoài, trời cũng sáng choang.

Trong doanh trại, Tống Diệm đang huấn luyện đám lính. Người xưa từng nói, có rèn giữa mới thành tài, mãi vui chơi sẽ thui chột. Dù tài hoa đến đâu nhưng bỏ bê tám, mười ngày không rèn giữa cũng sẽ trở nên xa lạ. Nghề cứu hoả vốn nguy hiểm, một chút sai sót nhỏ nhất thôi cũng có thể tước đoạt tính mạng con người.

Khoá huấn luyện của đội phòng cháy chữa cháy rất gắt gao. Huấn luyện thể lực, huấn luyện kỹ năng, huấn luyện kiến thức và tâm lý... đủ mọi thể loại. Tống Diệm là một đội trưởng cực kỳ nghiêm khắc, bình thường có thể vui đùa cợt nhả, nhưng lúc huấn luyện nhất quyết không cho phép ai được lơ đãng, lười biếng.

Các đội viên từ lâu đã quen với kiểu dẫn đội của anh, biết phải tự thương tiếc tính mạng bản thân, nên ai ai cũng gắng sức luyện tập nghiêm túc. Cách một khoảng thời gian, Chi đội sẽ tổ chức thi đấu, không hề bất ngờ khi lính cứu hoả của trạm Thật Lý đều đứng nhất ở mọi hạng mục.

Hôm nay, chương trình huấn luyện là trèo tường và trượt xuống.

Toàn đội được chia thành các cặp, tập trung dưới sân huấn luyện. Trước tiên, một người trèo lên bằng tay không, hoặc vịn vào ống thoát nước, hoặc vịn vào thùng máy điều hoà, gờ xi măng để trèo lên mái nhà, cố định và ném dây an toàn xuống. Người còn lại nắm sợi dây cáp tốc trèo lên. Hai người chia ra buộc chặt hai hình nộm giả, mỗi cái nặng chừng năm mươi cân vào người, sau đó nhanh chóng trượt xuống mặt đất. Cứ thế, mỗi cặp luyện tập lặp đi lặp lại mười lần.

Một cặp tập xong sẽ được nghỉ ngơi mười phút, theo dõi tổ tiếp theo.

Tống Diệm và Dương Trì bắt cặp với nhau. Dương Trì trèo lên tầng trước, ném sợi dây xuống. Tống Diệm nắm lấy, chống chân vào mặt tường, trèo lên trong mười giây. Anh mới trèo qua lan can đã thấy Dương Trì bắt chuyện: “Anh Diệm, nghe Tiểu Phi nói sáng nay, họ đến bệnh viện Quân y số Ba để cứu viện đấy.”

Chuyện thằng cha quái đản nhét của quý vào ống tuýp kia đừng nói là trên dưới toàn bộ Trung đội này, e rằng mấy Trung đội “hàng xóm” cũng biết hết cả rồi. Dù sao đều là thanh niên trai tráng thích chuyện mới lạ, khó mà ngăn được họ bàn tán với nhau.

“Thì sao?” Tống Diệm không ngần đầu, vừa nói vừa thoăn thoắt buộc hình nộm vào eo mình.

Đây đã là lần tập luyện thứ ba, đầu Tống Diệm mướt mát mồ hôi, áo T-shirt ướt đẫm dán sát vào người.

Mặt Dương Trì cũng đầm đìa mồ hôi, công hình nộm trên lưng, kể tiếp: “Còn nói là gặp được một nữ bác sĩ xinh đẹp, lạnh lùng nữa. Mấy thằng cha đều hôn hờ báo sau này bị thương, nhất định sẽ tìm cô ấy chữa trị.”

“Hay là bây giờ, tôi tặng cho cậu bị thương luôn nhé?” Tống Diệm liếc xéo Dương Trì, cười nhạt.

“Đừng mà!” Dương Trì đùa cợt.

Tống Diệm quay lại chỗ lan can, bắt lấy sợi dây, tung mình nhảy xuống.

Dương Trì cũng nổi gót treo qua, chân đạp trên mặt tường: “Anh, anh quen cô bác sĩ kia hả? Lần trước, em nhìn thấy cứ sai sai ở đâu ấy..”

Tống Diệm mỉm môi, đưa lưỡi liếm răng, ánh mắt đầy nguy hiểm

“Không phải là gấu... “Lời nói còn chưa dứt, Dương Trì đã bị Tống Diệm đập luôn một cú vào tay đau điếng. Cậu ta gào lên, trượt thẳng xuống nửa mét mới nắm lại được sợi dây, đứng đưa trên tường như miếng vải rách.

“Em sai rồi!” Dương Trì rên rỉ.

Tống Diệm lại đập thêm một cú nữa, khiến cậu ta la hét: “Em sai rồi. Em sai thật rồi à!”

Tống Diệm quyết không buông tha, cúi đầu hăng hái đập tiếp. Kết cục, Dương Trì rơi rầm xuống tám niệm bên dưới. Anh liếc nhìn cậu ta rồi nắm chặt sợi dây, nhẹ nhàng tiếp đất sau vài ba cú đập tường

Thấm thoát đã đến đầu tháng Tám. Khí trời không còn nóng bức, mùa hè đã trôi qua hơn nửa, thể loại bệnh nhân vì nóng trong người mà kéo nhau đi đánh lộn, ăn cay uống rượu mạnh khiến dạ dày xuất huyết đã có khuynh hướng giảm đi.

Hứa Thắm làm việc, về nhà thăm bố mẹ, gặp gỡ bạn bè như một trình tự lập sẵn. Có lần cô đi uống trà với mẹ, gặp gỡ một quý bà cũng tao nhã không kém gì mẹ mình, đi cùng với một anh chàng mặt mũi sáng sủa, xấp xỉ tuổi mình.

Biểu hiện của Hứa Thắm đạt đúng tiêu chuẩn con gái hoàn mỹ trong lòng Phó Văn Anh: xinh đẹp, tao nhã, ôn hoà, lễ phép.

Thế giới của mấy quý bà như họ luôn tồn tại một quy tắc rất đơn giản. Yêu đương và tình cảm, trái tim và tình dục ra sao cũng được, nhưng chỉ có hôn nhân là phải môn đăng hộ đối, cưới xin linh đình, tuyệt đối không thể chọn người khác giai cấp và vượt ra khỏi phạm vi giao tiếp của họ.

Mạnh Yên Thần cũng thế, Tiêu Diệc Kiều cũng vậy, ai cũng bị ghim sâu tư tưởng này từ khi còn bé.

Hứa Thắm bình thân đón nhận quan niệm giáo dục của bề trên. Từ nhỏ, cô đã được hưởng thụ sự tự do và lợi ích của thân phận con ông cháu cha. Điều này như một hủ mật khổng lồ khiến cô cứ đắm chìm trong đó, không tài nào thoát ra được.

Hôm ấy, anh chàng kia không hề có chút biểu hiện nào là có cảm tình với Hứa Thắm cả, vậy mà hai ngày sau lại nhắn tin hẹn gặp riêng. Tuy nhiên, Hứa Thắm còn chưa kịp yên vị thì lại bị bệnh viện gọi đi tham dự một cuộc họp đột xuất. Kể từ đó, hai người cũng không liên lạc gì thêm.

Chắc hẳn đôi phương có điều kiện rất tốt, nên lựa chọn cũng khá nhiều.

Hứa Thắm chẳng chút để tâm đến chuyện này, nhanh chóng xoá khỏi bộ nhớ. Trái lại, mỗi ngày đi làm hay tan ca, nhìn thấy hộp cứu hoả trên hành lang, dòng suy nghĩ của cô luôn bị đình trệ mất một giây.

Nhưng bản tính vốn hờ hững nên cô cũng không nghĩ quá nhiều.

Một hôm sắp tan ca, Tiêu Diệc Kiều gọi điện rủ cô đi chơi, nói là kỷ niệm một năm khai trương quán bar Mị Sắc của anh ta. Hứa Thắm đến sớm hơn Mạnh Yên Thần. Lúc tìm được Tiêu Diệc Kiều, anh ta đang ngồi trên sofa nói cười với một người đàn ông, thấy Hứa Thắm đến liền giơ tay chào. Người đàn ông kia quay đầu nhìn theo. Thật trùng hợp, đối phương chính là anh chàng từng được phụ huynh mai mối cho Hứa Thắm: Trương Dự.

Thấy cô, Trương Dự cũng có phần ngạc nhiên. Hai người nhìn nhau một giây, đặt thành giao ước ngầm, vờ như không hề quen biết.

Tiêu Diệc Kiều không biết chuyện giữa hai người họ, còn nhiệt tình giới thiệu: “Đây là em gái ruột của tôi, Mạnh Thắm. Còn đây là anh em của anh, Trương Dự.”

Trương Dự ra vẻ khách sao, bắt vai rất ngọt: “Em làm nghề gì?”

Hứa Thắm liếc nhìn anh ta, đáp ngắn gọn: “Bác sĩ.”

“Bác sĩ chắc bận lắm nhỉ? Đến đây chơi sẽ không bị gọi đi đột xuất chứ?” Lời này có phần sâu xa.

Hứa Thắm nhìn anh ta lần nữa, Trương Dự vẫn mỉm cười lịch sự.

Tiêu Diệc Kiều nói xen vào: “Hồi trước tôi cũng nói thế, làm bác sĩ cực lắm, bảo em ấy vào Đại học Y làm việc, nhẹ nhàng hơn bao nhiêu nhưng em ấy nhất quyết không nghe.”

Hứa Thắm vặn nắp chai nước khoáng, trả lời: “Ngoại trừ cầm dao mổ ra, em không thích làm việc gì khác cả.” Nói xong, vừa định rót nước vào ly thủy tinh để cao thì cô khẽ cau mày, vì đáy ly có một nước đọng nho nhỏ.

Hứa Thắm gọi nhân viên phục vụ đến: “Làm phiền đôi ly khác giúp tôi.”

Tường Dụ không hiểu ra sao. Còn Tiêu Diệc Kiều thì tò mò hỏi cho rõ: “Khoan đã, ly này không ổn chỗ nào à?”

Hứa Thắm chỉ cho anh xem. Tiêu Diệc Kiều kẻ sát tới, căng mắt nhìn hồi lâu mới thấy rõ giọt nước trên ly, liền than thở: “Anh bó tay với cái tính cuồng sạch của em rồi. Mắt em là kính hiển vi à? Sao thứ gì bày ở trước mặt em cũng đều bản cả vậy?”

Cô làm ngơ, cầm lấy chiếc ly đã được đổi kiểm tra một lần, vẫn không hài lòng như cái trước, thế là bảo nhân viên phục vụ cho mình thêm một ống hút. Nhận lấy ống hút, chà lau hết một lượt, cô mới chịu cầm vào chai nước, không rót ra ly nữa mà hút trực tiếp.

Tường Dụ để ý hết mọi hành động của cô, có vẻ không thể tin nổi, gấu lát sau lại cúi đầu mỉm cười.

Tiêu Diệc Kiều hớn hờ hỏi chuyện: “Nghe mẹ anh nói, mẹ em sắp xếp cho em một đối tượng xem mắt à?”

Tường Dụ nâng ly rượu lên uống.

Hứa Thắm nhận nhạ: “Ừm”

“Vừa ý không?” Tiêu Diệc Kiều tò mò hết sức.

Tường Dụ nghiêng cốc rượu trong tay, từ từ thưởng thức.

“Chỉ gặp mặt có một lần thôi, không có ấn tượng gì mấy.” Hứa Thắm trả lời trung thực.

Tường Dụ thoáng nhìn cô. Lúc này, Mạnh Yến Thần đến, đi thẳng về phía Hứa Thắm, khẽ vỗ vai cô ra hiệu. Cô vô cùng tự nhiên nhích vào trong, chừa chỗ cho anh. Tường Dụ nhìn Hứa Thắm, lại nhìn Mạnh Yến Thần, cuối cùng tươi cười thân nhiên trò chuyện với anh ấy.

Hóa ra hai người họ cũng biết nhau, vốn là người quen, chỉ có mỗi Hứa Thắm là xa lạ.

Ba người đàn ông trò chuyện về công việc, Hứa Thắm cầm ống hút uống nước, không có tâm tư lắng nghe, đầu óc cũng treo lơ lửng tận mây xanh. Phải đến tận khi Tiêu Diệc Kiều nghe điện thoại, nói cái gì mà “kiểm tra phòng cháy chữa cháy đột xuất”, cô mới hoàn hồn lại, phát hiện khung cảnh xung quanh hết sức náo nhiệt, tiếng hát của ca sĩ ngay sát bên tai: “Chim nhận rind chốn cũ, sau lưng là biển rộng, một lòng hướng về phương Bắc, xuyên qua những đám mây...”

Hứa Thắm hiếm khi bộc lộ cảm xúc: “bài này hay đấy!”

Thấy Tiêu Diệc Kiều đã đi về phía cửa, cô liền bỏ chai nước xuống, đứng dậy đuổi theo: “Em qua đó xem thế nào.”

Mạnh Yến Thần và Tường Dụ ở lại uống rượu, không có hứng thú đi theo góp vui.

Hứa Thắm nhìn thấy Tiêu Diệc Kiều chạy nhanh ra khỏi khu sô pha, băng qua sân nhảy rồi mất dạng.

Cô bám sát theo sau, lách mình qua những nam thanh nữ tú đang chậm rãi lắc lư theo điệu nhạc trên sàn. Người ca sĩ để tóc dài đang ôm đàn guitar, giọng hát trầm ấm như tiếng đàn: “Người tôi yêu đang chờ tôi nơi thảo nguyên, thắm lặng ngắm trông ánh nắng xuyên qua màn đêm tăm tối...”

Vào khoảnh khắc không hề báo trước, qua khe hở của đám người, Hứa Thắm chợt thấy một nhóm lính cứu hỏa mặc thường phục màu xanh lá thông ở đối diện sân nhảy, từng người một chậm rãi đi qua hành lang.

Cô không kịp nghĩ ngợi đã lao thẳng qua đám người đang nhảy nhót và ánh đèn sân khấu nhập nhòa mờ ảo, hướng về phía bên kia.

Những bóng người không ngừng đưa trong tầm mắt cô, nhảy múa theo tiếng hát: “Mùi tên thời gian đốt cháy xuyên thủng bầu trời, thấp lèn hy vọng, nhưng không thể nào chạm tới...”

Hứa Thắm cứ thế gạt hết người này đến người khác chắn lối đi của mình ra, lao về phía đối diện, rẽ vào hành lang.

Quản lý quán bar đang tiếp đón đoàn kiểm tra đột xuất và mấy người lính cứu hỏa đi xem xét xung quanh một vòng. Một nhân viên lao đến từ phía sau Hứa Thắm, chạy về phía bóng dáng cao cao kia, cất tiếng gọi: “Đội trưởng!”

Quán bar ồn ào, cô không nghe thấy câu tiếp theo, bên tai vang vọng giọng hát của người ca sĩ: “Trọng trái tim hướng về nơi ấy, nơi quê hương thương nhớ, nơi chôn giấu những ước mơ, có khi nào hoa nở thành đại dương...”

Hứa Thắm đứng yên tại chỗ, nhịp tim đập rộn ràng, theo tiếng ca. Thấy họ sắp sửa rời đi, cô vội vã bước nhanh đến, níu mạnh tay áo đối phương. Anh

ta khựng lại một giây, chậm rãi quay đầu.

“Có chuyện gì không?” Về mặt anh ta đầy nghi ngờ.

Cô nhận nhầm rồi. Gương mặt anh ta thậm chí còn chẳng có nét đẹp trai nào giống Tổng Diệm cả.

Hứa Thắm buông tay ra, cười giải thích: “Là tôi nhận nhầm người.”

Đáy lòng Hứa Thắm lúc này tĩnh lặng đến lạ. Cô đi về theo lối cũ, thất thểu và cô đơn như một chiếc bóng. Khi bị ai đó trên sàn nhảy va phải, Hứa Thắm mới hoàn hồn, đứng lúc dỗi vào tai tiếng hát như muốn bùng nổ: “Trở về bên cạnh anh...”

Lời hát kết thúc, tiếng nhạc cũng im bật. Cả thế giới hoàn toàn chìm trong yên tĩnh. Ngay giây phút ấy, Hứa Thắm đã nghe rõ từng chút một âm thanh nơi đáy lòng mình.

Cô muốn đi tìm Tổng Diệm.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 8

Xe Hứa Thắm chạy băng băng trên đường Tây Tam Hoàn, hướng thẳng về phía nam. Giao thông thông thoáng, không gặp đèn đỏ, chẳng mấy chốc, cô đã đến nơi đóng quân của Trung đội Phòng cháy trạm Thập Lý.

Đêm đã về khuya, con đường vắng tanh không có lấy một bóng người, ánh đèn soi tỏ những tán lá vàng. Cô nhìn qua hàng rào đôi mắt vào bên trong, ánh trăng bàng bạc trải đầy thao trường và khu ký túc xá. Rồi cô ngẩng đầu nhìn tường rào cao phải đến hai, ba mét, vừa định giẫm chân leo vào thì đã nghe thấy tiếng chó sủa âm ỉ vang lên từ phía thao trường.

Một con chó to lớn lao vút đến như con cuồng phong làm Hứa Thắm giật thót, chỉ còn cách quay đầu bỏ chạy. Con chó kia vẫn không chịu buông tha, tức tốc đuổi theo cô dọc hàng rào, sủa inh ỏi.

Tiếng sủa hung dữ của nó vang dội khắp con đường. Hứa Thắm chạy một mạch ra đến gần cổng, anh cảnh vệ đang đứng gác nghiêm trang nhưng đôi mắt liếc nhìn cô mang đầy vẻ cảnh giác.

Từ xa, bỗng có tiếng đàn ông gọi giật lại: “Tiểu Mạnh!”

Con chó im bật.

Hứa Thắm chỉnh trang lại tóc tai và quần áo rồi mới quay sang nhìn về phía phát ra âm thanh. Con chó béc giê to lớn đứng cách đó không xa, đôi tai vẫn dựng đứng, đôi mắt sáng quắc nhìn cô chòng chọc, lá sau mới quay người chạy về phía người đàn ông đó.

Hứa Thắm nói với anh cảnh vệ: “Xin chào, tôi đến tìm Tổng Diệm.”

Anh ta liếc sang tấm biển cảnh báo. Theo ánh mắt kia, Hứa Thắm thấy hàng chữ “Không phận sự miễn vào”.

Người đàn ông hô lớn khi này đang dắt chó đi đến, chỉ thấy dáng vóc cao lớn, không trông rõ khuôn mặt. Hứa Thắm nhìn người nọ dăm dăm, ngay sau đó, tâm trạng liền trở nên nhẹ nhõm. Lúc này, anh ta đã đi ra khỏi bóng cây. Nương theo ánh trăng sáng tỏ, cô nhận ra đó là Chỉ đạo viên Sách Tuấn.

Sách Tuấn thoáng thấy phía bên này có động tĩnh khác thường bèn đến xem tình hình ra sao, kết quả lại bất ngờ gặp Hứa Thắm: “Có phải cô là người hôm đó...”

Hứa Thắm gạt đầu, vào ngay vấn đề chính: “Chào anh, tôi đến tìm Tổng Diệm.”

“Đơn vị cử cậu ấy đi huấn luyện rồi.” Sách Tuấn cũng trả lời đúng trọng tâm.

“À...” Rồi không có thêm câu nào khác.

“Cô tìm cậu ấy có chuyện gì không?” Sách Tuấn lịch sự hỏi lại một câu.

“Không có gì, chỉ tình cờ đi ngang qua thôi. Cảm ơn anh, tạm biệt.” Hứa Thắm cũng không vì thế mà bối rối.

“Ồ...” Sách Tuấn còn định lên tiếng nhưng Hứa Thắm đã vội vàng quay người, rào bước băng qua đường, lái xe rồi đi luôn.

Con gió khô hanh luôn vào cửa kính xe he hé mở, con đường phía trước mịt mù, lẫn trong đêm tối. Cả thành phố chìm trong một màu xám xịt. Những toà nhà cao tầng ù dột như thân cây khô héo. Hứa Thắm chầm một liều thuốc, nghỉ ngơi, ước gì trời đổ cơn mưa thật to nhấn chìm cả cái thành phố này đi thì tốt biết mấy. Cô sắp buồn đến chết, sắp ngột ngạt đến chết rồi đây.

Ngày hôm sau, ông trời lại hồn nhiên toả nắng chói chang, nhiệt độ chỉ có tăng chứ không giảm. Mấy chục lính cứu hoả lúc này đang đội nắng, đứng xếp hàng trên thao trường để sát hạch thể năng. Tổng Diệm tuyết còi, đội viên từ mỗi hàng lần lượt lao đi vun vút, nhảy vượt rào, trườn sấp, vượt chướng ngại, hít đá, gập bụng..

Tổng Diệm mặc bộ đồ rằn ri, cầm đồng hồ bấm giờ, đứng bên quan sát từng đội viên, ghi lại kết quả của họ. Đội viên tiếp theo chăm chú theo dõi, thăm so sánh sánh trong lòng.

Hết một lượt, Tổng Diệm lại tuyết còi cho lượt tiếp theo xuất phát. Sau một giờ sát hạch, tất cả đội viên tập hợp thành hàng ngũ. Anh lật xem bảng thành tích: “Nghỉm!”

Đám lính cứu hoả đồng loạt đứng thẳng.

“Nghỉ! Dựa vào bảng thành tích: Giang Nghi chạy cự ly ngắn 11,3 giây; chạy vượt rào 17,8 giây..” Tổng Diệm ngược mắt nhìn đội viên của mình, liếc thấy Sách Tuấn đang từ phía bên kia thao trường đi đến, giọng nói không hề ngắt quãng: “...Tổng thành tích là 2 phút 44 giây, nhanh hơn tuần trước 15 giây. Vỗ tay!”

Cả nhóm lính đồng loạt vỗ tay ba cái.

Sách Tuấn đứng dưới tán cây bên cạnh, còn chú chó Tiểu Mạnh ngồi ngay bên chân anh, một người một chó cứ thế lặng im chờ Tổng Diệm.

Thông báo thành tích xong xuôi, Tổng Diệm liền nhét bảng ghi chép vào túi sau, nhận xét ngắn gọn: “Thành tích của mỗi người đều có tiến bộ, phải tiếp tục giữ vững. Nghỉ ngơi mười phút.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay. “Mười rưỡi bắt đầu tập hợp, huấn luyện thể năng. Nghỉm!”

“Rõ!” Các đội viên lập tức đứng nghiêm, hô vang, giơ tay chào.

“Giải tán!”

Tổng Diệm quay người, đi về phía Sách Tuấn, vỗ tay với Tiểu Mạnh: “Giải tán!”

Chú chó Tiểu Mạnh khi này đang ngồi nghiêm lập tức thả lỏng người, há mồm, thè lưỡi, nhảy vào lòng Tổng Diệm, chân trước chồm lên ngực anh, cái đuôi vẫy tít mù.

Tổng Diệm xoa đầu nó, cười rộ: “Khốn thật, mới mấy ngày không gặp mà đã vậy rồi.”

Sách Tuấn tổ khỏ: “Cậu nuôi cho là dễ gieo họa mà. Cậu đi vắng nó chẳng buồn com nước gì cả. Tính tình cũng khó chiều như mẹ ấy, thấy người là sủa ồm ồm cả lên. Đúng là tình sâu nghĩa nặng với cậu mà.”

“Đương nhiên! Chính tay tôi nuôi nó lớn cơ mà.” Tổng Diệm đáp lại, không giấu vẻ tự hào.

“vâng, vâng, chó là loài trung thành, chỉ theo chủ nhân của nó thôi.” Sách Tuấn cười cười, giọng điệu đầy mờ ám.

Tổng Diệm gãi cổ chú chó, nhướn mày lườm anh ta: “Sao tôi cứ cảm thấy anh đang ám chỉ điều gì ấy nhỉ?”

Sách Tuấn cọt nhả: “Đang khen cậu trọng tình trọng nghĩa đấy còn gì. Ồ, đúng rồi, khuya hôm qua, có một cô gái đến tìm cậu, hình như là cô bác sĩ kia đấy!”

Tổng Diệm khom người vuốt ve đầu chú chó, có vẻ không mấy quan tâm.

“Vốn định bảo cô ấy để lại số điện thoại, nhưng người ta cứ thế bỏ đi luôn rồi.” Sách Tuấn khoa trương thờ dãi.

Tổng Diệm ngẩng đầu đáp, giọng dửng dưng: “Cũng đâu phải người quan trọng gì.”

Sau đó, trời đổ mưa suốt ba ngày liên tiếp, càng ngày càng dữ dội.

Hứa Thắm thích tất cả các kiểu thời tiết khắc nghiệt cực đoan, thích nhìn mọi thứ đang yên bình bị vạch lên những vết sẹo xấu xí, bị tàn phá tan hoang. Nhưng hiển nhiên mấy đồng nghiệp của cô không nghĩ như vậy, bởi vì mỗi lần thời tiết xấu, bệnh nhân khoa Cấp cứu sẽ tăng vọt. Ngoài đại sảnh, phòng hội chẩn, phòng tiêm, phòng theo dõi...đâu đâu cũng chật kín những người là người.

Liên tiếp ba ngày nay, tổ của Hứa Thắm đã nhận cả thầy bầy cả bệnh lớn nhỏ do tai nạn giao thông, trong đó có một nam sinh mới hai mươi tuổi, trên đường cấp cứu đã tắt thở, đến được bệnh viện cũng không còn cách nào cứu vãn được nữa.

Bố mẹ nạn nhân cứ nắm chặt lấy vạt áo bác sĩ mà gào khóc, than trời trách đất, van xin họ cứu chữa cho con trai mình. Các bác sĩ, y tá tuy thường đối

diện với cảnh sinh tử của bệnh nhân, nhưng không đang tâm đối diện với giây phút này. Lúc Tiểu Nam vào phòng vệ sinh rửa tay, cũng không dẫn được mà đưa tay lau nước mắt.

Hứa Thâm xuất phát từ quan hệ đồng nghiệp, cũng hỏi thăm một câu: “Sao thế?”

Tiểu Nam thấy được hỏi han, bèn sụt sùi: “Cậu thanh niên vừa qua đời khi nãy còn quá trẻ, tội nghiệp cho bố mẹ cậu ta.”

“Ừ.” Hứa Thâm rửa tay xong, lấy khăn giấy lau khô, phản ứng không khác gì ngày thường. “Tôi về đây, mai gặp sau.”

Tiểu Nam thoáng thốt nhìn Hứa Thâm điem nhiên bỏ tay vào túi áo rồi đi. Đúng lúc ấy, Tiểu Bắc đi đến, thấy thế bèn hỏi: “Nhìn gì thế?”

Tiểu Nam ngẫm nghĩ: “Tôi phát hiện hình như tâm trạng của bác sĩ Hứa chẳng bao giờ bị dao động cả.”

Tiểu Bắc lấy xà phòng rửa tay, bắt vào câu chuyện: “Hôm nay cô mới phát hiện ra à? Trong bệnh viện mình, ai cũng nói vậy hết. Chưa từng thấy chị ấy cười hay khóc bao giờ cả. Gặp bệnh nhân đáng thương, chị ấy cũng không tỏ lòng thương hại. Gặp người có hoàn cảnh thảm thiết, chị ấy cũng không cảm thông. Thậm chí gặp phải kẻ quấy phá, chị ấy cũng không nổi giận. Cho nên tôi thấy thực ra người như chị ấy mới thích hợp làm bác sĩ nhất.”

Tiểu Nam thấy lạ: “Sao lại nói vậy?”

Tiểu Bắc nhún vai: “Giữ khoảng cách với bệnh nhân, coi y học là nghề nghiệp và bộ môn khoa học, không dính líu đến tình cảm một cách lý trí chứ sao.”

Tiểu Nam thắc mắc: “Nhưng tôi nghe bác sĩ khoa Bỏng Chu Nhân nói Giáo sư Từ có ý kiến với bác sĩ Hứa, không tán thành với việc cho chị ấy thăng chức là bác sĩ chủ trị.”

Tiểu Bắc ngạc nhiên: “Hả? Tại sao? Tuy bác sĩ không niềm nở nhưng làm việc đáng tin cậy, cộng tác với chị ấy rất thoải mái. Làm với bác sĩ khác còn phải để ý xã giao, phiền chết đi được.”

Tiểu Nam sắp xếp lại mấy chuyện trong đầu rồi kể: “Hình như là vì cảm thấy bác sĩ Hứa phỏng vẫn không có lòng nhân đạo. Tôi nghe bác sĩ Dương Tư Gia nói, hôm chị ta và bác sĩ Hứa phỏng vấn, mấy chủ nhiệm khoa ngoại đều có mặt. Chủ nhiệm Từ Khăng hỏi nếu có một bệnh nhân đang trong cơn nguy kịch xin chuyển đến chỗ cô phẫu thuật, nhận thấy tỷ lệ thành công không cao, vậy cô có chịu cho đối phương chuyển đến điều trị không? Dương Tư Gia đáp là nhất định sẽ đồng ý, nói rằng bệnh viện chúng ta giỏi chuyên môn, có thể cứu sống rất nhiều bệnh nhân mà bệnh viện khác không làm được. Chị ta cũng hy vọng một ngày nào đó, mình sẽ trở thành bác sĩ tài hoa cứu chữa cho đời.”

“Vậy bác sĩ Hứa thì sao, chị ấy trả lời thế nào?” Tiểu Bắc tò mò.

“Bác sĩ Hứa nói không cứu.” Tiểu Nam nhún vai.

“Có nói nguyên nhân không?” Tiểu Bắc quay hẳn người sang hóng chuyện.

“Có, nói là không muốn phá hủy sự nghiệp của mình.” Nói đến đây, Tiểu Nam không khỏi tặc lưỡi.

“Thăng thần vậy cũng được hả?” Tiểu Bắc tròn tròn mắt, cảm thấy thật khó tin.

Tiểu Nam lắc đầu kể tiếp: “Không đâu. Khi ấy, Chủ nhiệm Từ đã đánh dấu chéo trên hồ sơ của bác sĩ Hứa, nhưng không ngờ cuối cùng chị ấy vẫn được vào làm, mà còn được phân đến khoa Bỏng nổi tiếng với chuyên môn khó nhằn nữa, mà vừa khéo cũng là khoa do Chủ nhiệm Từ quản lý.”

Tiểu Bắc không giấu nổi vẻ lo lắng: “Vậy lần này bác sĩ Hứa có thể thăng chức không đây?”

Buổi trưa, Hứa Thâm về nhà, phát hiện lúc đi quên đóng cửa sổ, nước mưa tạt vào khiến sàn gỗ ướt rượt và bẩn thiu vô cùng. Cô tìm một lượt không thấy cây lau nhà và giẻ lau đâu cả, tầm này cũng không thể gọi người giúp việc theo giờ đến được nữa rồi.

Cô thật sự không sao chịu nổi dù chỉ một chút dơ dáy nào, cứ tìm tới tìm lui, cuối cùng lấy tạm một chiếc áo len mới để lau sạch nước trên sàn.

Mấy ngày qua trời mưa, nhiệt độ hạ thấp đột ngột, Hứa Thâm loay hoay dọn nhà xong mới thấy hơi ngột mũi, bèn lấy một áo dệt kim mặc vào. Cô ngồi trên sofa, châm một điếu thuốc, nhìn căn nhà to lớn trống trải, bất giác ngây người, ngay cả điếu thuốc trên tay đã cháy lan đến đầu lọc cũng không hề hay biết. Từ hôm đến trạm Thập Lý, cô thường hay thế này. Nhưng cô đã quen với việc trầm lặng, nên dù tâm trạng thực sự sa sút cũng không mấy may phát hiện.

Ngồi thần thờ ở đó một lúc lâu, bụng bỗng kêu rồn rột, cô mới nhớ ra buổi sáng mình chỉ ăn có một chiếc bánh ngô Tiểu Nam cho, còn lại cả ngày chưa có ăn hạt xom nào vào bụng. Cô với lấy chiếc di động định gọi đồ ăn thì thấy Mạnh Yên Thần gọi tới: “Thâm Thâm?”

“Em đây!”

“Về đến nhà rồi à?” Giờ giấc làm việc của Hứa Thâm khá lộn xộn nhưng Mạnh Yên Thần lại nắm rõ mồn một, không bao giờ quấy rầy trong khi cô đang làm việc, chỉ gọi điện hỏi han những lúc cô đã về nhà nghỉ ngơi.

“Về rồi à!”

“Không có việc gì đâu, chỉ nhắc em là tối nay trời mưa lớn ở cấp báo động đỏ, đừng có ra ngoài đi lại làm gì.” Xưa nay, Mạnh Yến Thần nói chuyện luôn bình thản, giọng điệu cũng không lộ rõ sự quan tâm.

“Em biết rồi.”

“Ăn cơm chưa?”

“Chưa. Em đang định gọi đồ ăn đây.”

Mạnh Yến Thần khựng lại rồi nói: “Anh cũng chưa ăn, hay là cũng đi ăn đi.”

“Đi đâu ăn?”

“Em muốn ăn ở đâu?”

“Giang Chi Sở.”

Bên kia đầu dây, Mạnh Yến Thần cười rất khẽ: “Em ăn mãi ở đây không thấy chán à?”

“Em đi ngay đây.”

“Thôi đừng, mưa lớn quá, đi đường không an toàn. Anh mang đến cho em.”

“Chỗ đó có giao đồ ăn tận nơi à?”

“Không. Chờ anh.”

Trong lúc chờ đợi, Hứa Thắm cất gạt tàn và hộp thuốc lá đi, tắm rửa gội đầu xong, thay một bộ quần áo sạch, choàng chăn bông, nằm nghỉ trên sô pha. Không lâu sau, Mạnh Yến Thần đã mang theo một giỏ thức ăn bằng mây tinh xảo đến, mỗi ngăn là một đĩa sứ bạch ngọc gồm: ngó sen xào, ngải cứu xào tỏi, hạt sen rang, cá rô biển chưng, canh củ sen hầm xương.

Khẩu vị của Hứa Thắm vẫn như ngày thường, ăn hết một bát cơm và một bát canh, không nhiều cũng chẳng ít. Trái lại, Mạnh Yến Thần co vẻ rất ngon miệng, ăn hết sạch tất cả các món. Ăn xong, anh cầm bát đĩa vào bếp rửa, hỏi: “Em ở đây lâu vậy rồi mà chưa bao giờ dùng đến bếp à?”

“Em chưa.” Hứa Thắm quay đầu lại nhìn anh. Mạnh Yến Thần đứng sau kệ bếp rửa bát, tay áo sơ mi tối màu được xắn lên đến khuỷu tay.

Yến Thần gọi ý: “Anh thuê người nấu ăn cho em nhé?”

“Không cần đâu. Bệnh viện có căn tin, ở nhà thì gọi đồ ăn cũng tiện mà.” Hứa Thắm từ chối luôn.

Mạnh Yến Thần im lặng, rửa bát xong nhìn thấy chiếc ấm đun nước đặt trên bàn có phích cắm ba chấu, nhìn quanh cũng không thấy ấm đun nước mới nào khác. Anh nhìn chăm chăm phích cắm kia hồi lâu, bỗng cất giọng trầm thấp: “Thắm Thắm, em không biết chăm sóc cho bản thân như thế, sau này phải làm thế nào?”

Căn phòng tĩnh lặng, chỉ có tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ. Hứa Thắm cuộn mình trên sô pha, nhìn cửa kính bị nước mưa xối mòi: “Hồi trước, anh đã hỏi như vậy một lần rồi, quên à?”

Xong xuôi, Mạnh Yến Thần đi làm, còn Hứa Thắm ở nhà ngủ một mạch đến ba rưỡi lại bị bác sĩ chủ trị Đồng Duyên Nghệ gọi điện đánh thức, nói khoa Bỏng vừa nhận được một nhóm bệnh nhân bị bỏng độ III hơn 90%. Các vị giáo sư Vương Quốc Đống, Từ Khăng, Cao Lương đích thân cùng làm phẫu thuật, đây là cơ hội rất hiếm, bảo cô nhanh chóng đến quan sát học hỏi.

Hứa Thắm lập tức lái xe tới bệnh viện trong cơn mưa xối xả. Đến nơi, cô chạy ào vào phòng quan sát kế bên phòng mổ. Tất cả các bác sĩ khoa ngoại không bận trực ban đều có mặt. Hứa Thắm tìm một vị trí bên góc ngồi xuống. Lúc này, Chủ nhiệm Vương đang mổ khí quản cho bệnh nhân. Hứa Thắm ngồi bên cửa kính chăm chú xem hơn sáu tiếng đồng hồ, dường như quên cả thời gian. Cuối cùng, ca phẫu thuật cũng thành công, mấy đồng nghiệp lục đục quay trở về vị trí của mình.

Ca của cô bắt đầu lúc tám giờ sáng mai, vốn định xin thảo luận vài chi tiết trong ca mổ với nhóm giáo sư như việc lựa chọn thuốc đặc trị và truyền dịch từng đợt, đo đạc và quãng thời gian,... Nhưng nghĩ họ đã phải đứng mổ bảy, tám giờ liền, mệt đến kiệt sức rồi nên cô quyết định để ngày mai, sau đó lái xe về nhà.

Tầng hầm để xe của bệnh viện đã ngập nước, không biết nước mưa đổ dồn từ đâu tới. Trong đầu Hứa Thắm cứ mãi nghĩ đến ca mổ kia nên không chú ý đến việc này.

Xe đến đường cái, cô vẫn thất thần, không phát hiện trận mưa này lớn đến mức khiến người ta phải phấp phồng lo sợ. Trong suốt sáu giờ cô ở bệnh

viện, bên ngoài nghiêng trời lệch đất, cả thành phố đều bị cơn mưa kinh hoàng làm ngập úng.

Người đi đường hối hả chạy tránh mưa. Giữa dòng nước ngập lưng đến bắp chân, ô vừa bung ra đã bị gió thổi tung tán, chỉ còn cái cán cầm tay, áo mưa cũng bị gió quật rách tả tơi. Xe cô chậm chạp nhích từng chút một giữa dòng nước, có chiếc còn bị chết máy đứng yên tại chỗ.

Lúc Hứa Thắm phát hiện ra có điều không ổn thì nước đã ngập nửa bánh xe rồi. Cô lập tức giảm ga chuẩn bị lùi lại, nhưng vừa sang số thì xe tắt máy. Đề mấy cái không được, phía sau lại có một chiếc xe đang lao đến như bay, không phanh kịp, thế là đâm sầm vào đuôi xe cô.

“Ầm” một tiếng, xe cô bị đẩy lên trước hai, ba mét. Hứa Thắm cảm nhận rõ ràng đầu xe còn chơi chúc xuống, hình như đây là một đoạn đường dốc. Qua màn mưa tầm tã, cố gắng lắm mới thấy rõ biển báo giao thông quen thuộc trên đường, cô nhận ra đây là hầm chui.

Cô lập tức kéo phanh tay, nhưng dòng nước mưa đang chảy ào ạt xuống đoạn đường dốc, đẩy chiếc xe trượt nhanh hơn nữa. Hứa Thắm còi dây an toàn, ấn mở cửa sổ xe. Nhưng nút ấn không ăn, cửa kính không hạ xuống được nữa.

Cô trấn định, lấy điện thoại di động ra gọi 110.

“Xin chào, đây là tổng đài 110...”

“Xin chào, tôi bị kẹt trong một chiếc xe BMW màu trắng, ở cầu chui Tunnel Môn.”

“Trước tiên, cô hãy bình tĩnh. Để báo cứu trợ, xin gọi đến số của đội cứu hỏa, 119 ạ!”

Hứa Thắm nghe thấy ba số 119, nhất thời quên cả phản ứng. Lúc này, tín hiệu liên lạc cũng đồng thời bị gián đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Dòng nước đục ngầu lạnh lẽo ngấm vào trong xe làm giày Hứa Thắm ướt sũng. Cô co chân ngồi xồm trên ghế, bấm số 119, lặp lại những lời ban nãy, còn bổ sung thêm một câu: "Xe của tôi đang trượt xuống hầm chui, nước bắt đầu tràn vào bên trong rồi, chỉ khoảng bốn phút nữa là sẽ bị ngập hoàn toàn."

"Được, đội cứu hộ của chúng tôi đang ở gần vị trí của cô, đã thông báo cho họ rồi, mong cô cố gắng giữ liên lạc, kiên trì chờ chúng tôi!"

"Cảm ơn." Hứa Thắm cúp điện thoại, tự dưng cảm thấy khó thở mà không rõ nguyên do. Cô cúi đầu ôm chặt lấy chân mình, cố gắng khiến cho bản thân tỉnh táo một chút.

Nước đã ngập lên đến mép ghế ngồi, Hứa Thắm loay hoay tìm một lượt bên trong xe nhưng không thấy có bất kỳ thứ đồ sắc nhọn hay vật cứng nào có thể nạy hay đập cửa được cả. Tiếng mưa gió quá lớn, cô thử kêu cứu mấy tiếng nhưng không một ai đáp trả, cuối cùng đành buông xuôi.

Chiếc xe cứ dần dần trượt xuống hầm, ánh đèn đường theo đó cũng biến mất. Dòng nước đã nhanh chóng dâng lên đến tận eo Hứa Thắm, không gian để thở cũng hẹp dần. Cơn mưa vẫn cứ xối xả, mực nước cả trong và ngoài xe liên tục dâng cao.

Những giọt mưa nặng hạt liên tiếp quật vào mũi và cửa sổ xe như thể có người đang đập phá dữ dội. Hứa Thắm tìm số điện thoại của Mạnh Yến Thần, vừa định bấm gọi thì cảm thấy chiếc xe bắt đầu tăng tốc, trượt nhanh hơn xuống hầm. Cô nhanh chóng trèo ra ghế sau, ngay lập tức, chiếc xe trông thành lốc lư như bị nhấc bổng khỏi mặt đất, chao đảo giữa dòng nước mênh mông.

Tâm trạng Hứa Thắm chùng xuống, cô biết đây là dấu hiệu chiếc xe sắp chìm ngìm. Cô hối hả đập mạnh lên cửa kính xe: "Cứu tôi với! Cứu tôi với!" Nhưng âm thanh của cô bị tiếng mưa gió lấn át hoàn toàn.

Cơn mưa tầm tã đổ xuống suốt đêm khiến cả thành phố tê liệt. Ở vô số ngõ hẻm không mấy người quan tâm tới, không biết có bao nhiêu con người cũng đã bị bỏ quên như thế này.

Mực nước trong xe càng lúc càng dâng cao, hiện tại đã ngập đến hơn nửa cửa sổ xe rồi.

Trong lúc Hứa Thắm đập cửa điên cuồng thì bỗng dưng có một ánh đèn pin lia đến. Cô vội vã hô to kêu cứu. Ánh đèn kia càng lúc càng gần, ngay sau đó, một bàn tay to lớn xuyên qua màn mưa đập lên cửa xe. Nương theo ánh đèn pin, Hứa Thắm trông thấy tay áo của anh ta màu cam. Là lính cứu hỏa!

"Cứu tôi với!" Hứa Thắm vỗ vào lòng bàn tay anh ta qua tấm kính thủy tinh. Đối phương vội vã dùng búa cứu hộ đập cửa, nhưng chiếc xe đang dập dềnh nửa chìm nửa nổi giữa biển nước, không thể nào cố định được. Nhất búa vừa giáng xuống, chiếc xe theo lực va đập mà trông thành rồi trôi thẳng đến chỗ nước sâu.

Hứa Thắm trượt khỏi ghế ngồi, chìm vào màn nước. Không kịp ổn định trọng tâm, chân cũng không chạm được đến sàn xe, thân xe còn dập dềnh, cô bị sặc, chặt vật vấy vùng mãi mới nắm được thân ghế để trôi lên mặt nước, cùng lúc đó, nhận thấy phía trên đầu mình chỉ còn lại một khoảng không khí ít ỏi vô cùng. Cô đầu choáng mắt hoa, đầu đón cản chặt răng, cố gắng chịu đựng.

Bỗng dưng, cô nhận thấy chiếc xe đã ổn định trở lại, hình như nó đang phải một vật cản nào đó. Hứa Thắm thở phào một hơi. Qua làn nước mưa chảy dọc theo kính chắn gió, cô lơ mơ trông thấy bóng dáng cao lớn màu cam ở ngay phía trước. Anh ta đứng đón bên dưới, tay không nắm chặt thanh chắn trước đầu xe, dùng cả cơ thể mình để chặn không cho chiếc xe tiếp tục trôi đi.

Người đàn ông đó đứng bất động một lúc, dường như đang dồn nén sức lực, sau đó chậm chậm đẩy chiếc xe trôi theo dòng nước ngược lên phía trên. Chẳng mấy chốc, bánh xe đã tiếp đất, con mưa xối xả làm cho mực nước hiện giờ lên cao hơn rất nhiều. Chiếc xe vừa chạm đất thì đột ngột đứng sững lại. Hứa Thắm co ro, cơ thể ướt đầm của cô không ngừng run rẩy trong làn nước. Cô lo sợ không biết người lính cứu hỏa kia có đủ sức đẩy chiếc xe lên nữa hay không.

Anh ta ngừng một giây, ngay sau đó, chiếc xe lại tiếp tục được đẩy ngược lên sườn dốc như một kỳ tích, nhưng mực nước trong xe vẫn không có xu hướng rút đi. Người đàn ông nhấn nài đẩy xe lên từng chút từng chút một, tâm trạng Hứa Thắm cũng thấp thòm theo mỗi bước đi của anh ta. Bỗng nhiên, từ phía sau, một chiếc xe đang trôi theo dòng nước đâm sầm vào đuôi xe cô.

"Rầm!" một tiếng, cả người lẫn xe lại trượt thẳng xuống dưới. Nước trong xe dốc cả về phía sau, đột ngột tràn qua miệng, qua mũi Hứa Thắm. Khoảng không gian còn trống trong xe bỗng bị thu hẹp lại. Hứa Thắm vùng vẫy trong làn nước, cố gắng ngẩng cao đầu, dán sát mặt vào trần xe để không bị nước tràn tiếp vào mũi, miệng, nhưng chiếc xe vẫn tiếp tục chìm xuống theo quán tính.

Trong cơn xóc nảy, chớp mũi Hứa Thắm đã chạm tới mũi xe. Không còn không gian trống nữa rồi! Cô thở hổn hển, tiếng nước nổ đầu khô không kịp được mà tuôn trào khỏi cô họng. Cô ngỡ rằng mình chẳng thể thoát khỏi tình cảnh này, nhưng rồi chiếc xe một lần nữa lại được giữ thăng bằng. Người đàn ông kia đứng chắn giữa dòng nước xiết, hai chân ghì chặt lấy mặt đất, đầu cúi thấp, thân người tạo thành một đường cong rắn rỏi, đẩy mạnh thanh chắn bảo hiểm. Sức nặng của cả hai chiếc xe lúc này đều đặt trên người anh ta, khiến anh ta không thể di chuyển. Phía sau anh ta không xa là một cống thoát nước đang chảy xiết, anh ta cứ như vậy đứng im khoảng mười giây.

Không khí trong xe càng lúc càng cạn kiệt, Hứa Thắm bất động, ngửa đầu, cảm nhận dòng nước lạnh ngắt đang tràn vào tai mình, chậm chậm dâng lên mặt khiến cô ngửa ngửa, rồi chui cả vào mũi, vào miệng cô. Cô biết người lính cứu hỏa kia đã dốc hết sức mình rồi. Cô không trách anh ta, cũng không trách số phận. Cô không buồn cũng chẳng vui, chỉ cảm thấy hơi tiếc nuối mà thôi...

Nước đã dâng đến khoe mắt cô, dập dòn che khuất tầm nhìn, miệng và mũi. Tuy nhiên, người đàn ông bên ngoài chọt gào to một tiếng như thể xé rách cả tim gan mình, âm thanh vang vọng nơi hàm chui ngập nước khiến toàn thân Hứa Thắm run bắn lên. Chiếc xe lại chuyển động từng chút một, vô cùng khó khăn nhưng vẫn chậm chạp đối nghịch dòng nước xiết, tiến lên sườn dốc!

Đôi mắt Hứa Thắm ướt ướt. Bóng dáng người đàn ông kia vẫn kiên định trong màn mưa, tiếng hít vào khó khăn và tiếng thở dốc của anh ta quanh quẩn không rời. Đến tận khi chiếc xe được đẩy ra khỏi hàm chui, tiếng mưa như bao phủ cả đất trời đã át đi tiếng thở của anh.

Cuối cùng, mực nước trong xe cũng bắt đầu rút bớt, nước ào ào chảy ra từ các khe hở như lon coca bị người ta đục lỗ.

Hứa Thắm chậm rãi hạ cẳng cổ đã cứng đờ vì phải rướn lên cao từ nãy đến giờ, thở hổn hển, thậm chí còn chưa dám tin rằng mình đã thực sự gặp may. Người đàn ông kia không hề lơ lửng phút nào, tiếp tục cản chặt răng, dốc sức đẩy xe lên đỉnh sườn dốc. Đến tận khi chiếc xe hoàn toàn thoát khỏi dòng nước, anh ta bèn nhảy phốc lên mũi xe, cầm búa cứu hộ đập mạnh lên kính chắn gió. Tấm kính nứt thành hình mạng nhện, nước mưa đọng lại như ngọc trai. Sau khi bị anh ta đập hơn mười nhát, cuối cùng, tấm kính cũng vỡ ra thành một lỗ tròn nhăm nhở. Đúng lúc này, chiếc xe lại trượt xuống, anh ta nhanh chân đạp một phát vào cái lỗ đó làm tấm kính vỡ vụn. Anh ta vươn tay vào trong xe, hô to: "Mau chui ra!"

Làn da trên cánh tay kia đỏ bừng, hẳn rõ từng đường mạch máu. Hứa Thắm trèo lên ghế trước, nhào tới bắt lấy bàn tay to lớn đáng tin cậy đó. Người đàn ông giờ bàn tay còn lại lên, bảo vệ đầu cô, cố gắng nhắc cô qua tấm kính lõm chồm thùy tính vỡ, mặc cho chúng rạch ba đường rướm máu lên cánh tay mình.

Hứa Thắm vừa được anh ta kéo ra ngoài, còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn mặt mũi người ta thế nào thì chiếc xe phía sau lại xô tới, đẩy xe cô trượt xuống hàm chui. Hứa Thắm bất ngờ ụp mặt vào lồng ngực đối phương, cuối cùng ngã hẳn vào lòng anh. Bả vai anh vô cùng vững chãi, lồng ngực săn chắc, nhịp nhàng lên xuống phập phồng, mang theo sức mạnh và đem lại cảm giác an toàn đặc thù của nam giới.

Hứa Thắm còn chưa kịp ổn định sau phút giây kinh hoàng, cô vô thức ôm chặt lấy ân nhân cứu mạng của mình như tìm kiếm sự an toàn. Anh rõ ràng hơi khựng lại. Trong làn nước lạnh băng, cơ thể người đàn ông này lại nóng hôi hổi hoàn toàn đối lập, vẩn vút trong khoang mũi cô. Hứa Thắm ngửi thấy có mùi mưa, mùi mồ hôi và mùi hương nam tính hòa quyện vào nhau.

Cô nhận ra anh đang sững sờ, cảm giác khó tả lúc cô còn ngồi trong xe dần dần trở nên rõ ràng. Trong màn mưa giăng mịt mù, Hứa Thắm từ từ ngẩng đầu lên, liền thấy Tổng Diệm với mái tóc đen ướt đầm cùng đôi mắt lóe sáng trong bóng tối đang nhìn mình chăm chăm.

Đúng là anh thật rồi!

Sắc mặt Hứa Thắm trắng bệch, run lên vì lạnh: "Sao lại là anh?"

"Không có lựa chọn nào khác." Tổng Diệm đáp ngắn gọn, không nhìn ra cảm xúc.

Hứa Thắm bối rối giải thích: "Ý em không phải thế." Nhưng Tổng Diệm đã quay người nhảy xuống khỏi mũi xe. Hứa Thắm cuống quýt hỏi dồn dập:

"Đúng lúc anh đang ở gần đây à? Nhưng sao chỉ có một mình anh thôi?"

Tổng Diệm không hề ngoảnh lại, giọng nói khó chịu tới cực điểm: "Cô biết trong vòng một giờ, phạm vi năm cây số xung quanh đây có bao nhiêu chiếc xe xảy ra sự cố không? Mẹ kiếp, mưa to đến mức báo động đỏ mà còn không chịu ở yên trong nhà, chui ra ngoài làm cái mẹ gì?"

Anh lợi nước đi đến chiếc xe phía sau, đập mạnh búa lên cửa kính rồi khom lưng nhòm vào bên trong: "Có ai không?"

Không một ai đáp lại. Tổng Diệm bật đèn soi vào trong xe. Bên trong toàn là nước, gối ôm, khăn giấy và mấy thứ đồ hỗn tạp nổi lềnh bềnh. Không có ai ở đó cả.

Xe Hứa Thắm vẫn đang trên đà trượt xuống. Bên này, Tổng Diệm xác định trong xe không có ai mới nhanh chóng quay lại bé Hứa Thắm xuống khỏi nóc xe. Anh ôm cô hướng đến chỗ cao hơn không bị ngập, gương mặt đánh lại, từ đầu đến cuối không nói một lời. Hứa Thắm ngoan ngoãn rúc vào lòng anh, bàn tay trái đang đặt trên vai anh vội nắm chặt cổ áo anh theo bản năng, đầu ngón tay cô lơ đãng chạm vào làn da ướt đầm mà nóng hổi, hẳn rõ từng mạch máu mạnh mẽ của anh.

"Bỏ ra!" Giọng nói không còn kìm giữ được sự bình tĩnh của anh vọng xuống từ đỉnh đầu cô.

Hứa Thắm ngược mắt lên nhìn anh, thấy anh hơi cau mày, đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng phía trước. Thế nhưng, Hứa Thắm không hề cử động.

Cuối cùng, Tổng Diệm cũng cúi xuống nhìn cô, sắc mặt anh lúc này tương đối khó coi: "Có tin tôi ném luôn cô xuống nước không?"

Hứa Thắm biết với tính cách của anh chắc chắn sẽ nói được làm được. Nhưng cô vẫn le lói chút hy vọng, có một phần trăm khả năng anh không nỡ làm vậy. Vì thế, cô cứ tiếp tục nhìn thẳng vào anh, bướng bỉnh không chịu buông tay.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, góc cạnh khuôn mặt anh càng trở nên rõ nét hơn. Trong màn mưa mịt mù, cô thấy khóe môi anh khẽ cong lên như thể chế giễu, lại có vẻ ẩn nhẫn sự bức bối đang chực chờ bùng nổ. Một giây sau, Tổng Diệm thật sự thả cô xuống nước. Chính xác hơn, là quăng đi mới đúng!

Bọt nước bắn lên tung tóe, nhưng bắn lên mặt cô thì cũng có sao đâu, dù gì toàn thân cô cũng đã ướt đầm từ nãy rồi. Chỉ là đúng lúc này lại có cơn gió to thổi qua, khiến cô thấy lạnh lẽo vô cùng.

Từ trong ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Dòng nước vẫn chảy xiết nhưng chỗ Hứa Thắm đang đứng khá nông, không đến nỗi bị cuốn đi.

Tổng Diệm cup mi nhìn lướt qua cô rồi ngay lập tức dời mắt đi chỗ khác. Anh thở hắt hắt, cả người mệt lả, tâm trạng cực kỳ tệ hại.

Lúc này, lại có thêm vài chiếc xe nối đuôi nhau trôi xuống hầm chui, Tổng Diệm văng tục mấy câu, hỏi thăm đủ lượt tổ tông mười tám đời của từng chủ xe. Thế nhưng, anh vẫn tiến lên kiểm tra từng chiếc một, may mà bên trong không có ai cả.

Tổng Diệm kiểm tra xong bèn đi dựng biển cảnh báo. Hứa Thắm nhìn thấy cánh tay anh toàn là máu, bấy giờ mới nhớ ra anh bị cửa kính vỡ cửa phải lúc đỡ cô ra khỏi xe.

"Tay anh bị thương kia!" Hứa Thắm đi về phía Tổng Diệm, cùng lúc đó, có tiếng báo cáo vang lên từ chiếc bộ đàm bên người anh: "Đã xảy ra tai nạn giao thông liên hoàn ở khu Hồ Thu Thủy, có ba người bị thương đang mắc kẹt bên trong xe..."

Tổng Diệm quay lại nhìn Hứa Thắm. Cô đứng lặng trong cơn mưa xối xả, khuôn mặt tái nhợt, tiêu tụy. Anh quét mắt kiểm tra từ đầu đến chân cô theo đúng thông lệ, xác nhận cô không sao, nhiệm vụ coi như đã hoàn thành, bèn xoay người rời đi.

"Anh có biết người trong xe là em không?" Hứa Thắm ở phía sau vẫn cố chấp hỏi.

Tổng Diệm khựng lại, nhưng anh không trả lời. Tiếng bộ đàm lại vang lên, song anh cứ thế trầm mặc.

Hứa Thắm không cản trở nữa, chỉ nhìn anh sải bước rẽ qua một khúc quanh, cuối cùng biến mất.

Di động của cô ngâm nước nên đã tắt lịm rồi. Có điều không cần mở máy cô cũng biết người ở bệnh viện đang ráo riết gọi cô cho mà xem. Do xảy ra thiên tai nghiêm trọng nên chính phủ ra kế hoạch khẩn cấp, dù là khoa Cấp cứu hay phòng Khám bệnh, tất cả các bác sĩ đều phải luân phiên túc trực.

Bây giờ không thể vớt chiếc xe kia ra khỏi đây được rồi, cũng may bệnh viện không xa, chỉ mất khoảng hơn mười phút đi bộ, thế là cô bỏ xe lại, lập tức

quay về bệnh viện.

Lúc Hứa Thắm tới nơi đã là gần mười hai giờ đêm. Đại sảnh khoa Cấp cứu chật cứng bệnh nhân ướt sũng như chuột lột. Ba, bốn cô lao công thay nhau lau dọn cũng không chống đỡ được đoàn quân đến cầu cứu bác sĩ. Một giây trước, sàn nhà vừa được lau sạch thì ngay sau đó đã nhớp nháp trở lại.

Tiểu Nam đang vội vàng rào bước qua lại, nhìn thấy Hứa Thắm thì sợ hết hồn: "Bác sĩ Hứa, sao trông chị nhếch nhác thế này? Ngã xuống nước à?"

"Ừ bị ngã, không sao đâu. Tôi đi sửa soạn, lát sau sẽ quay lại. Đúng rồi, cầm điện thoại đi sấy giúp tôi với, không biết có dùng được nữa hay không."

"Đưa cho em nào."

Hứa Thắm vào phòng tắm của bệnh viện đội qua loa, thay đồ dự phòng rồi trở lại sảnh cấp cứu, cùng đồng nghiệp xử lý các ca bệnh cứ thế nối tiếp nhau không ngừng nghỉ.

Con mưa tầm tã dội xuống suốt đêm, đèn của khoa Cấp cứu cũng bật thâu đêm suốt sáng.

Trong lúc thiên tai ập đến, dưới ánh đèn đường mờ tối ở khắp các ngõ ngách của thành phố, cảnh sát giao thông, cảnh sát vũ trang, đội phòng cháy chữa cháy, đội cứu hộ, đặc công, nhân viên y tế... vẫn luôn túc trực không ngừng không nghỉ.

Họ đã và đang dốc hết sức mình bảo vệ thành phố này.

Mãi đến rạng sáng, lượng mưa mới ngớt dần. Không còn thấy người bị thương được đưa tới bệnh viện nữa. Cuối cùng, các bác sĩ y tá cũng có thời gian để thở.

Hứa Thắm vừa bước ra khỏi phòng Cấp cứu, đi qua hành lang đã thấy ngay mấy đồng nghiệp ngồi vạ vật dưới đất, ngủ mơ màng. Trong hành lang yên tĩnh, ánh đèn chói mắt, cô im lặng cất nhẹ bước chân về phía nhà vệ sinh, rửa tay những ba lần, sau đó ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt hờn sâu của mình phản chiếu trong gương.

Cô trở lại phòng làm việc, thấy hơi khát mới nhớ ra đã hơn mười giờ qua, mình chưa uống một giọt nước nào, liền rót một cốc nước ấm, cầm theo ra đứng cạnh cửa sổ.

Ngoài kia, vẫn còn mưa phùn lất phất rơi. Ánh sáng ban mai le lói phía chân trời, cả con đường trước mặt là một đồng hồ hỗn độn, cây đổ xe lật, giấy rác trôi lềnh phềnh khắp nơi.

Bốn rưỡi sáng, nhân viên vệ sinh bắt đầu đi thu nhặt rác rưởi, quét dọn thành phố. Từng đội cứu hộ dầm mưa dò từng chiếc xe về bãi đỗ, di dời đám cây đổ ngã, dẹp gọn những vật cản nằm la liệt trên đường. Bóng dáng những người đàn ông mặc đồng phục màu cam qua lại trong màn mưa mù mịt như những con thoi.

Hứa Thắm nhớ đến Tống Diệm, hồi tưởng lại cảnh anh dốc sức đẩy chiếc xe lên khỏi vùng nước sâu, đập vỡ kính chắn gió rồi cứu cô ra khỏi xe.

Đêm qua, cô không biết bao nhiêu cuộc điện thoại gọi cầu cứu, hằng hà sa số địa điểm cần cứu viện và hàng loạt nhân viên cứu hộ phải ra quân. Thế mà thật trùng hợp, anh lại tới đó cứu cô.

Hứa Thắm uống hết cốc nước liền vào phòng nghỉ ngơi. Khoảng ba mươi phút nữa là đến ca trực của cô rồi.

Đêm qua, trong nhóm bệnh nhân tới cấp cứu, có quá nửa là vì tai nạn giao thông và bị đuối nước; còn đến ban ngày thì chủ yếu là cảm sốt do thời tiết thay đổi đột ngột.

Hứa Thắm bận rộn đến nỗi tối tắm mặt mũi, đến khi nhận ra hết ca trực đã là sáu giờ chiều. Lúc giao ca, cô gần như không còn sức mà lê bước nữa. Bây giờ, xe của cô có khi vẫn còn đang chết gí ở dưới hầm chui cũng nên. Cô bèn gọi điện thoại cho Tiểu Diệc Kiều, nhờ anh thuê xe kéo đến cứu hộ, còn mình thì tự bắt xe về nhà.

Trên đường về, bác tài xế nghe thời sự trên radio: "Trận mưa đêm qua đã khiến chín khu vực quan trọng trong thành phố và ba quận huyện đều rơi vào tình trạng ngập úng nặng nề, gây tổn thất về kinh tế, ước tính lên đến chín tỷ một trăm mười triệu tệ..."

"Con mưa hôm qua thật là khủng khiếp hết biết. Chỗ nào cũng ngập lênh láng như sông. Chỉ khổ cho mấy anh cảnh sát và đội cứu hộ, phải nói là cực chết được ấy chứ! Sáng nay, lúc tôi ra khỏi cửa đã gặp một đội cứu hỏa vừa hoàn thành nhiệm vụ. Ai cũng ướt nhẹp, đựng đầu nằm đấy, ngủ la liệt trên đất. Quần áo dính đầy bùn, lá cây, gỗ mục... Ôi thôi, cái gì cũng có. Có người mặt mũi chân tay còn chảy máu ròng ròng nữa kia..." Bác tài xế cảm thán.

Hứa Thắm không tiếp chuyện, chỉ tự hỏi không biết có phải bác ấy đã chạm mặt đội của Tống Diệm hay không.

Có lẽ đúng, mà cũng có lẽ là không. Ở nơi thành thị rộng lớn này, có biết bao con người cũng như Tống Diệm, sao có thể trùng hợp đến thế được.

Chính vì có những người hi sinh quên mình nên chỉ trong vòng một ngày, mọi thứ đã khôi phục lại gần như cũ. Cho đến buổi tối ngày hôm sau, từng nẻo đường xuôi ngược, từng ca cấp cứu vội vã, từng cửa tiệm tập nập, từng mảnh đời hồi hả đã trở lại quỹ đạo vốn có.

Thành phố phương Bắc này tựa như một cỗ máy khổng lồ chuyển động với tốc độ chớp nhoáng, chỉ dừng lại trong khoảnh khắc ngắn ngủi rồi lại kiên định lao nhanh về phía trước.

Sau trận mưa ấy, nhiệt độ giảm xuống khá nhiều. Ban ngày còn bình thường, ban đêm ra ngoài nhất định phải mang theo áo khoác mới chịu nổi.

Xe Hứa Thắm đã hỏng, Mạnh Hoài Cần mua luôn cho cô một chiếc khác, nhưng một tuần sau mới được lấy xe. Bởi vậy, Hứa Thắm phải bắt taxi đi làm năm ngày liên tiếp. Thu mình ở ghế sau, cô lẳng lặng ngắm nhìn cảnh đêm của thành phố lướt qua ngoài cửa sổ. Bất chợt khi cơn gió rét rít gào luồn vào làm cô rùng mình, cô lại nhớ đến Tống Diệm, nhớ đến cảm giác yên bình và hơi ấm khi được ngả vào lòng anh trong cơn mưa tầm tã của mấy ngày trước.

Đến thứ Sáu, Hứa Thắm nhờ vào mối quan hệ nên lấy được lịch làm việc của đội Tống Diệm. Họ được quản lý theo chế độ quân đội, tuy có ca kíp nhưng các quân nhân chưa lập gia đình dù không trực ban vẫn phải tham gia huấn luyện trong doanh trại, sinh hoạt tại ký túc xá của quân doanh, bất kể ngày đêm đều không được phép ra ngoài. Mỗi tháng một lần, anh được nghỉ ba ngày liên tiếp, có thể về thăm nhà nhưng không được rời khỏi nội thành, bất cứ lúc nào cũng phải trong trạng thái sẵn sàng chờ lệnh.

Hứa Thắm cúp điện thoại, đứng cạnh cửa kính sát đất gần ban công, ngắm nhìn con phố Ngũ Phương dưới kia.

Năm rưỡi chiều, mặt trời đỏ như hòn lửa ngả về tây, những tòa cao ốc đổ bóng lên phố Ngũ Phương, cắt dãy nhà ngói đỏ lợt thò bên dưới thành từng mảng sáng tối đan xen.

Cô lẳng lặng chờ đợi. Mấy phút sau, có tin nhắn gửi đến. Là lịch nghỉ phép của Tống Diệm. Tính ra hôm nay đã là ngày cuối cùng trong đợt nghỉ phép của anh rồi.

Hứa Thắm quyết định ra ngoài một chuyến.

Mới có sáu ngày ngắn ngủi mà đã bước hẳn sang một mùa mới. Từng phiến lá cây trong công viên dưới lầu bắt đầu ngả sắc vàng. Hứa Thắm vòng qua lối cổng sau của khu cư xá, men theo con đường lát đá cuội đầm mình giữa những bồn hoa kéo dài tít tắp đến tận phố Ngũ Phương.

Cô hòa vào dòng người, đi giữa ráng chiều đỏ rực và bóng râm của những tòa nhà chọc trời, cứ thế lướt qua cửa hàng may, cửa hàng hương liệu, tiệm cắt tóc,... rồi đến cuối con đường nơi có một gốc hoa quế đang tỏa hương thơm ngát.

Rẽ vào con ngõ nhỏ, cô đi tới sân viện của nhà họ Dịch. Cánh cổng chính khép hờ, Hứa Thắm lách qua khe cửa, men theo giọt nắng lắt tẩn trên bức tường xây theo kiểu bình phong ngoài cổng. Cô đi vòng qua nó, bước vào sân. Vào khúc giao mùa cuối hạ đầu thu, những bông hoa tử đằng ứa tàn rơi đầy khoảng sân trước cửa gian phòng phía tây.

Cửa phòng chính khóa chặt, cậu mợ anh đi vắng cả rồi. Hứa Thắm giẫm lên những cánh hoa tử đằng trải trên mặt đất, cảm giác mềm mại êm ái như bước lên tấm thảm nhung.

Cô vén những chuỗi quả non đang đưa trên tấm rèm mạng tên tử đằng, rẽ vào lối hành lang, đi về gian phòng phía tây yên ắng ấy.

Hứa Thắm đứng im một giây, giơ tay định gõ cửa. Nhưng cô còn chưa kịp chạm vào cánh cửa thì từ bên trong vọng tới tiếng bước chân vững chãi, nhanh nhẹn của người đàn ông. Có tiếng ai túm lấy chùm chìa khóa trên bàn, một giây sau đó, cánh cửa bị kéo ra.

Tống Diệm hơi cúi đầu, một tay cầm điều thuốc, tay còn lại đút chùm chìa khóa vào túi quần, vừa định bước qua ngưỡng cửa thì bắt gặp Hứa Thắm đang đứng chắn trước mặt.

Anh giật mình lùi về phía sau, rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Anh khẽ nhếch môi, liếc nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi cười chế giễu: "Lại thuận đường đến đây sao?"

Hóa ra anh đã biết chuyện cô tìm đến tận doanh trại của anh rồi.

Hứa Thắm nhìn thẳng vào mắt anh: "Không phải thuận đường, là em cố ý tới đây."

Tống Diệm lạnh nhạt: "Có chuyện gì không?"

Hứa Thắm nhỏ giọng: "Lần trước, anh đã cứu em. Em đến để cảm ơn anh."

Tống Diệm nhìn cô giây lát, ánh mắt ngập tràn vẻ mỉa mai. Anh ngậm lấy điều thuốc: "Đến đây chỉ để nói cảm ơn thôi hả?"

Anh sải bước qua ngưỡng cửa, khép cánh cửa lại. Hứa Thắm không chịu lùi về sau, khoảng cách giữa hai người lúc này đã gần trong gang tấc. Lòng ngực của anh chạm vào người cô, Hứa Thắm rù mắt, nhìn chăm chú vào từng đường nét cơ thể ẩn hiện dưới chiếc áo phông mỏng của anh, lặp lại lần nữa: "Vâng, đến để cảm ơn anh."

Tống Diệm ngả người tựa vào tường, khinh khỉnh nhìn xuống cô, cất giọng trầm thấp: "Vậy cô nói xem, cô muốn cảm ơn tôi thế nào?"

Hứa Thắm không ngờ anh sẽ nói vậy, ngẩng phắt đầu lên, có chút gấp gáp: "Cảm ơn anh thế nào à? Anh muốn sao cũng được."

Tống Diệm nhìn xoáy vào cô, suy nghĩ chốc lát rồi thẳng người dậy, để cơ thể to lớn của mình áp sát vào người cô. Ngón tay kẹp điều thuốc của anh mon trón cổ cô, khiến cô cảm thấy như thể có một dòng điện râm ran luồn lách khắp người mình.

Cô sững sờ, không dám cử động dù chỉ một chớp mắt, vết chai thô ráp trên ngón tay anh trượt trên cấn cổ mịn màng như bạch ngọc của cô. Anh cúi đầu kẻ sát tại cô, khàn giọng hỏi: "Tôi muốn gì cũng được hết?"

Tim Hứa Thắm như lỡ nhịp: "Anh cứ nói đi."

"Tôi muốn cô lấy thân báo đáp, được chứ?" Hai ngón tay anh khẽ vuốt ve cấn cô, mùi thuốc lá nồng đậm phả thẳng vào khoang mũi cô.

Hứa Thắm chỉ cảm thấy đôi chân mình bủn rủn, cứ thế mím chặt môi không đáp lời.

Tổng Diệm hơi nghiêng đầu, nhìn cô chăm chú. Giây sau, anh bất chợt cười khẩy, ánh mắt say đắm khi nãy bỗng lóe lên vẻ khinh miệt: "Nếu cô gái nào được tôi cứu cũng muốn lấy thân báo đáp thì tôi đã chết khô từ lâu rồi, còn tới lượt cô nữa à?"

Anh đứng thẳng dậy, khẽ hất cấn Hứa Thắm sang một bên. Cô vẫn im lặng, không nhúc nhích.

Tổng Diệm đặt điều thuốc lên môi rít một hơi, phả làn khói dài phát phơ dưới ánh trời chiều xanh lam. Anh nhìn cô, gằn giọng: "Quá tự tin rồi đấy! Cô tưởng bao nhiêu năm trôi qua mà ông đây vẫn còn nhớ thương cô, vẫn khao khát muốn ngủ với cô chắc?"

Anh nói thật nặng lời, chẳng hề nể nang gì cả. Dù có là người lạnh nhạt như Hứa Thắm cũng không khỏi tái mặt. Cô khẽ cứng rắn lắc đầu: "Tổng Diệm, anh đừng nói chuyện với em bằng giọng điệu đấy."

Tổng Diệm vẻ mặt vừa chán ghét vừa phiền não, cất cao giọng: "Con mẹ nó, thế cô vẫn còn muốn tôi khách khí gọi cô một tiếng Mạnh đại tiểu thư à?"

Anh vừa dứt lời, cả căn tứ hợp viện yên ắng hẳn đi, dường như nghe được cả tiếng kim rơi.

Hứa Thắm nhìn thẳng vào anh, hốc mắt đỏ hoe.

Tổng Diệm mím chặt môi, không nói tiếp nữa. Anh quay đầu nhìn chiếc ghế gỗ trong viện, gương mặt đanh lại, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Dần dần, ánh mắt anh lại toát lên vẻ lạnh lùng, đang định nói mấy lời quá đáng hơn nữa thì lại bất giác giọt nước mắt long lanh đang chực trào trên mi cô.

Tổng Diệm cau chặt mày, nghiêng rằng, chán ghét chỉ thẳng vào cô, cảnh cáo: "Giữ lại mấy giọt nước mắt cá sấu ấy đi! Mẹ kiếp, cô đừng giờ trò này với tôi."

Anh biết rõ cô có thể dễ dàng biến mình thành một người lạnh lùng vô tình, hoặc dịu dàng, hoặc yếu đuối tùy từng mục đích bất cứ lúc nào.

"Có nghe thấy không hả?" Anh lại quát thêm lần nữa.

Hứa Thắm ương bướng héch cấn nhìn anh, nước mắt vẫn cứ ngân ngấn nơi khóe mi.

Tổng Diệm hận không thể xé nát gương mặt cô. Anh bước nhanh về phía cô, hung tợn túm lấy cổ áo, áp cô lên cây mà mắng: "Bớt làm bộ làm tịch đi!"

Hứa Thắm cắn chặt răng, vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn anh như đang thi xem ai gan lì hơn. Một giây sau, giọt nước mắt to như hạt đậu của cô không kìm nổi, cứ thế tí tách vỡ thành cánh hoa trên mu bàn tay anh.

Anh như bị bỏng, đột ngột buông cô ra, lập tức lui về phía sau một bước.

Hứa Thắm được thả lỏng, dựa trên thân cây, chiếc áo đã có phần nhăn nhúm.

Hai người cứ thế đứng chết lặng trong căn tứ hợp viện yên tĩnh buổi đầu thu, không ai nhìn ai, cũng không ai nói thêm một câu nào nữa.

Ánh nắng chiều hắt qua tán cây từ đằng, tạo thành những vệt loang lổ trên khuôn mặt hai người.

Cuối cùng, Hứa Thắm run run nói khẽ: "Tổng Diệm, chúng ta làm lành đi."

Khuôn mặt anh ngược nắng, nhìn không rõ biểu cảm. Có tiếng "tít tít" phát ra từ di động của anh, là tiếng chuông báo thức.

Đã đến giờ anh phải về đơn vị rồi. Tổng Diệm không buồn ngoảnh lại, bước thẳng xuống bậc thềm, sải bước qua sân viện ra khỏi cổng.

"Tôi đã quên cô từ đời tám hoánh nào rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Type: Oanh

Tổng Diệm, chúng ta làm lành đi!

Nửa đêm choảng tỉnh, Hứa Thắm mơ thấy mình nói như thế. Cô của thời khắc tỉnh táo từng cảm thấy hoang mang tột độ vì câu nói buột miệng này. Nếu lúc ấy anh đồng ý thật thì phải làm sao đây?

Cô có dám để bỏ mẹ biết không? Nhất định không dám!

Đưa nhau đi ttroons ư? Không chấ lắml!

Dù cô biết rõ điều đó là không thể nhưng hôm ấy, sao cô lại như phát điên, hệt người sắp chết đuối vớ được tấm bè gỗ là anh, mong anh mau cứu cô thoát khỏi cuộc sống mòn mỏi này.

Nhưng nếu anh chịu giải thoát cho cô, liệu cô có dám quyết tuyệt vứt bỏ cuộc sống cũ, đứng lên chống lại gia đình hay không? Hứa thắm thừa biết câu trả lời của bản thân là gì. Vì thế, lúc anh thắng thùng cự tuyệt, tuy có đau đớn tuyệt vọng, nhưng phần nào cô lại cảm thấy may mắn và an toàn vì không phải thay đổi nếp sống hiện nay của mình. Lòng cô luôn giằng xé trong mâu thuẫn như thế, chưa bao giờ kiên định.

Trong bóng đêm tĩnh lặng bao trùm, cô nghĩ lại chuyện hôm qua một lượt, chắc hẳn khi ấy trong mình xáo xí vô cùng. Và cô dám khẳng định rằng Tổng Diệm đã thấy rõ bộ dạng xấu xí ẩn dưới lớp mặt nạ của cô, nên anh mới chán ghét, mới khinh thường, mới không muốn quay về với cô, bước đi mà không buồn ngoảnh lại lấy một lần.

Ba giờ sáng, cô vẫn cứ ngồi thẫn thờ trên giường như thế. Từng cơn lạnh buốt không biết từ đâu cứ ròn rợn khắp cánh tay. Hóa ra cửa sổ đang mở toang, gió đêm buốt giá ủa thẳng vào phòng.

Thời tiết phương Bắc thường hay trở lạnh đột ngột, không cho người ta một chút thời gian thích ứng. Hay chẳng mùa thu đã đến từ lâu rồi, nếu không, sao ban đêm lại lạnh buốt đến thế?

Hứa Thắm vốn là con gái phương Nam. Trước mười tuổi, cô sống ở Lương Thành gạo trắng nước trong, cá tôm trù phú. Từ bé, khuôn mặt cô đã có nét thanh tú, mái tóc óng ả mượt mà, lại có màu nâu bầm sinh như được nhuộm, đẹp tựa con lai. Vào thời điểm những mái đầu sặc sỡ thành mốt, bạn bè cực kỳ hâm mộ màu tóc mây của Hứa Thắm. Nhưng điều khiến mọi người thực sự ai ước hơn cả chính là thân phận của cô.

“Con gái Thị trưởng.” Nghe oách biết mấy.

“Con gái nữ nghệ sĩ điêu khắc nổi tiếng.” Nghe lằng mạn xiết bao!

Từ bé, cô đã sống an nhiên trong căn biệt thự khổng lồ. Cô được nghe nhạc giao hưởng, ngắm nhìn những bức họa phong cách Phục hưng nổi tiếng, được học piano, violin, rồi đi du lịch khắp thế giới, dường như hưởng thụ trọn vẹn mọi ưu ái của cuộc sống. Thế mà, lớp vỏ bọc cuộc sống tốt đẹp kia vào một ngày nọ bỗng nhiên bị xé toạc.

Bố mẹ cô không còn ân ái bên nhau nữa mà ngày đêm cãi vã. Mẹ cô gào thét chất chứa: “Tên bịp bợm, tôi sẽ kiện anh!” Bố cô thì gầm lên thô lỗ: “Không sống được thì ly hôn đi. Rốt cuộc cô muốn gì?”

Hứa thắm không biết bố cô đã lừa mẹ điều gì, cũng không biết rốt cuộc mẹ cô muốn gì. Sự khó hiểu này cứ kéo dài mãi, cho đến một đêm khuya nọ, mẹ cô đã tự tay châm lửa đốt trụ mái nhà hạnh phúc đó, thiêu chết chính mình và người chồng mình từng yêu thương. Và hình như bà cũng muốn thiêu chết luôn cả kết tinh tình yêu giữa hai người. Chính là Hứa Thắm.

May sao Hứa Thắm được cứu kịp thời và được đưa đến viện phúc lợi. tin đồn thất thiệt rộ lên khắp trường học, ánh mắt mọi người xung quanh nhìn cô cũng trở nên khác thường, ẩn chứa sự giễu cợt.

Mấy dì giúp việc và đám trẻ trong viện phúc lợi đều không ưa cô, luôn mang chuyện bố mẹ cô ra để cười nhạo sau lưng. Đôi khi có sự gào thét phản kháng, đánh nhau với chúng. Sau mỗi lần như vậy, cô luôn bị các dì phạt đứng, phạt lao động, phạt nhịn đói, không cho ngủ. bạn học trong trường cũng quay ra bắt nạt cô.

“Hứa Thắm, sao không thấy xe xin nhà mày đến đón nữa vậy?”

“Hứa Thắm, búp bê của mày đâu?”

“Hứa Thắm, sao mày không mang giày da nữa?”

Lũ trẻ còn chế chuyện nhà cô thành bãi về hát sau lưng cô, luôn giật tóc cô, đưa chân ngăn đường khiến cô ngã sõng soài.

Càng ngày cô càng trầm mặc, thu mình lại như kẻ vô hình. Mãi cho đến một ngày, ông Mạnh Hoài Căn – cựu chiến hữu cũ của bố cô và bà Phó Văn

Anh – vợ ông xuất hiện, họ nói với cô rằng: “Thấm Thấm, cô chủ đón con về nhà đây.”

Mạnh Yên Thần mới mười hai tuổi cũng chìa tay ra với cô, cười ảm áp như vàng thỏi dương: “Thấm Thấm, anh là anh trai em.”

Năm mười tuổi ấy, Hứa Thấm đã chuyển đến phương Bắc xa xôi.

Mạnh Hoài Cẩn thương yêu chiều chuộng Hứa Thấm như con gái ruột của mình. Ông thường nói kiếp này, ông và Hứa Thấm thật có duyên cha con. Hứa Thấm cũng yêu thương người cha nuôi này hết như cha ruột của mình. Mẹ nuôi Phó Văn Anh cũng rất quan tâm đến cô. Có điều, theo mức độ Hứa Thấm hòa nhập với gia đình này, sự thân thiết giữa cô và Yên Thần lại dẫn đến sự chú ý của bà.

Thời điểm Hứa Thấm mới đến Mạnh hia, Mạnh Hoài Cẩn mãi lo công việc nên rất ít khi có thời gian quan tâm cô. Còn Phó Văn Anh với tính cách cao ngạo và nghiêm khắc trời sinh, là kiểu phụ nữ sống nặng về khuôn phép, nên khó tránh khỏi luôn khắc khe với đứa trẻ chưa quen thuộc với quy củ trong nhà như Hứa Thấm. Lúc nào cô cũng nom nớp lo sợ, chỉ lo nếu Phó Văn Anh không hài lòng, cô sẽ bị đuổi về viện phúc lợi. Cô không dám tự tiện lên tiếng, không dám ra khỏi phòng đi lại. Mạnh Yên Thần thấy thế liền ở lì bên cô, xem cô khắc gổ hết ngày này sang ngày khác.

Biết cô không dám mở miệng vì sợ phiền đến mẹ, Mạnh Yên Thần thường mở cửa đóng cửa ầm ầm khiến cả căn nhà ầm ĩ cả lên, sau đó sẵn sàng chịu trận mắng té tát từ mẹ. Biết Hứa Thấm không dám kén cá chọn canh, không dám gắp món mình thích, cũng không dám ăn quá nhiều vì sợ mẹ chê nuôi cô tốn tiền, Mạnh Yên Thần liền dẫn cô ra quán, cho cô ăn đến khi no căng bụng, lau sạch dầu mỡ trên miệng rồi mới dẫn về nhà. Biết cô không dám ngủ vì thường gặp ác mộng về vụ hỏa hoạn thảm khốc, thường mơ thấy bị người khác bắt nạt và chê cười, Mạnh Yên Thần thường kể chuyện cho cô nghe, về tranh cho cô xem, vỗ về ru cô ngủ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hai đứa trẻ dần lớn lên thành thiếu niên, thiếu nữ phổng phao, xinh đẹp.

Tuy bên ngoài không ngớt lời khen hai người thân thiết như ruột thịt, nhưng dù sao họ cũng đâu phải anh trai em gái thật sự, khiến người làm mẹ nư bà khó tránh khỏi lo lắng hai đứa trẻ sẽ vượt rào. Cuối cùng, có một ngày, Phó Văn Anh nói muốn làm thủ tục nhận nuôi chính thức, để Hứa Thấm đổi tên thành Mạnh Thấm, nhập hân vào họ khẩu nhà họ.

Hứa Thấm không chịu, ngồi bên bàn com roi nước mắt, nói rõ dù cô thương bố Mạnh nhưng vẫn muốn giữ họ của bố ruột mình. Mạnh Hoài Cẩn không đành lòng, đề nghị cứ giữ nguyên, nói cái họ cũng chỉ là cách gọi mà thôi. Dù Thấm Thấm họ Hứa đi chăng nữa, cả đời này, cô vẫn là con gái ruột của ông. Vì vậy Phó Văn Anh vẫn cố chấp với chuyện này một cách kỳ lạ.

Sau cùng, nhờ Mạnh Yên Thần khuyên nhủ, Hứa Thấm cũng chịu nhượng bước.

Một tháng sau khi lên cấp ba, Hứa Thấm đột ngột xin chuyển đến ký túc xá trong trường, Phó Văn Anh đồng ý ngay.

Đây là lần đầu tiên cô ở ký túc xá. Máy bạn khác đều học thẳng từ trường cấp hai trực thuộc nên quen biết nhau cả. Mạnh Hoài Cẩn sợ cô bị bắt nạt, liền huy động cả nhà cùng đưa cô đến tận ký túc xá. Mạnh Yên Thần còn mua cho cả đám con gái cùng phòng cô cả túi đồ ăn vặt.

Thế nhưng hiệu quả chẳng là bao. Bởi Hứa Thấm quá kiêu ngạo, mặt mày luôn lạnh nhạt, trong khi mấy đứa còn lại ai ai cũng sôi nổi, đương nhiên thấy cô không hào đồng.

Hôm ấy, sau khi người nhà cô ra về, cả nhóm liền vây quanh một nữ sinh trong phòng, trầm trồ về chiếc máy nghe băng cassette hiệu sony mới cứng, rồi rít hỏi trong băng có bài gì hay không, đòi bật nghe thử như thế nào.

Có một cô nàng tốt bụng quay sang gọi Hứa Thấm “Mạnh Thấm...” vừa qua đầu đã nhìn thấy chiếc đĩa CD màu đỏ rêu trên giường cô, lập tức hét ầm lên: “Woa, trong nước không bán mấy chạy CD này đâu đấy! Trời ạ, chiếc màu đỏ này nhìn đồ thật còn đẹp hơn cả trên tờ rơi quảng cáo nữa!”

Hai nữ sinh khác cùng ló đầu qua xem, tò mò hỏi: “Bọn tớ có thể nghe thử không?”

Hứa Thấm nhẹ nhàng gạt đầu.

“Ồ, sao lại có nhạc cổ điển thế này?”

“Thôi, cổ điển thì cổ điển, cứ nghe đi, coi như bồi dưỡng cảm xúc vậy.”

Ba đứa con gái hớn hờ bật lên, Hứa Thấm dán chặt mắt vào vẻ mặt tươi rói của bọn họ.

“Mạnh Thấm, nhà cậu giàu lắm à?”

Hứa Thấm lắc đầu: “Bố mình chiều mình thôi.”

“Cái anh cáo lớn đẹp trai hồi nãy là anh trai cậu hả?”

Hứa Thấm không lên tiếng, cúi đầu sửa sang lại cái máy CD đã bị mọi người mượn xong vứt lung tung.

“Có thể giới thiệu cho mình không? Anh ấy đúng kiểu mình thích đấy!”

Hứa Thấm lắc đầu.

“Tại sao không được? Đừng có mà keo kiệt như thế chứ!” Cô nàng vẫn không ngừng đeo bám.

Hứa Thắm ngẩng đầu, vô cùng nghiêm túc đáp: “Anh ấy không thích kiểu người như cậu đâu.”

Không chỉ có cô nàng kia kinh ngạc mà cả phòng đều sững sờ nhìn cô.

“Cậu làm sao thế hả?”

“Đúng vậy, nói vậy hơi quá đáng rồi đấy!”

“Chỉ giận thôi mà, không giới thiệu thì thôi, sao lại nói xách mẽ cái kiểu ấy?”

Hứa Thắm cứ thế lẳng lặng nắm chặt chiếc hộp đựng máy CD trong tay.

“Chẳng thèm giải thích câu nào luôn nữa chứ! Quá đáng thật!”

Bầu không khí làm quen vốn suôn sẻ là thế bỗng đông cứng lại kể từ giờ phút đó.

Bữa tối đầu tiên trong trường, chỉ có mình Hứa Thắm thui thủi ở căn tin.

Đến ngày tựu trường, cô vẫn một mình ngồi trong góc. Mấy bạn xung quanh đều quen thân từ trước, mình cô là học sinh từ xa chuyển đến, lại không hòa đồng cho lắm, đương nhiên không ai chú ý đến cô.

Giáo viên chủ nhiệm họ Lỗ bảo mọi người đứng lên tự giới thiệu về mình, còn có thể đặt câu hỏi cho nhau nữa. Đám thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi kia nhón nháo cả lên. Hơn nữa, tất cả đều đã quen biết nhau cả rồi nên bày trò hỏi đủ mọi chuyện nhằm nhí vớ vẩn. Ví dụ như hỏi cấp hai có phải từng đi nhầm vào nhà vệ sinh nam hay không, hôm đại hội thể dục thể thao có phải đã tỏ tình thất bại không...Mấy chuyện mất mặt cứ thế tuôn ra như thác đổ, khiến bầu không khí trở nên vô cùng rộn rã.

Huyền não mất cả một tiết, chuông báo hết giờ vang lên, thầy Lỗ định kết thúc: “Cả lớp đã giới thiệu xong rồi, vậy thì bây giờ...”

“Thầy Lỗ!” Phía cuối phòng học vang lên một giọng nam ngông nghênh, trêu chọc: “Con nhỏ này chưa giới thiệu kìa.”

“Con nhỏ” Hứa Thắm chậm chậm quay đầu lại, thấy một nam sinh cao ráo ngồi ở hàng ghế cuối cùng, khoác lên mình chiếc áo đồng phục rộng thùng thình, một chân gác lên ghế. Cậu ta hơi nghiêng đầu, ngón trỏ tay phải tahrn nhiên chỉ về phía cô.

Tiếng cười đùa cợt im bật, ánh mắt của cả đám học sinh đều hướng theo ngón tay cậu chỉ, đổ dồn lên người cô.

Hứa Thắm không hề chớp mắt cũng chẳng thích thú, chỉ cất tiếng với giọng bình thản: “Chào các bạn, mình là Mạnh Thắm.”

Phần giới thiệu hoàn thành trong một câu gọn ỏn, người trên bục lần duỗi lóp đều im phăng phắc.

Thầy Lỗ bèn khích lệ cô nói thêm vài câu: “Mạnh Thắm, em có sở thích gì, chia sẻ với các bạn xem.”

Hứa Thắm lắc đầu: “Không có ạ!”

Thầy Lỗ xuống lớp: “Vậy, đến phần đặt câu hỏi, các em có gì muốn hỏi bạn ấy không?”

Bầu không khí tĩnh lặng vẫn bao trùm. Với một người không quen biết thì có cái quái gì để hỏi cơ chứ!

Đúng lúc này, giọng cậu nam sinh kia lại vang lên: “Chữ Mạnh nào, chữ Thắm nào thế?”

Hứa Thắm ngoan ngoãn đáp lại: “Mạnh là “Tư” trên “Mãnh” dưới, Thắm là “Tâm” có ba chấm “Thủy” phía trước”

“Ngao lắm!” Cậu ta nhếch môi hào phóng khen, mái tóc lòa xòa che đi đôi mắt lấp lánh phản chiếu ánh đèn huỳnh quang.

“Anh Diệm lại trêu gái nữa rồi.” Mấy cậu nam sinh hò nhau cười ầm lên.

“Tổng Diệm” Thầy Lỗ khề quát.

Có bạn học kịp phản ứng lại: “Tổng Diệm cũng chưa tự giới thiệu đấy thầy ơi”

Cả lớp lại ồn ào như cái chợ, chứng tỏ cậu chính là kiểu nam sinh hư hỏng nhưng lại được đám đồng yêu thích.

Tổng Diệm vẫn tỏ ra chẳng sợ trời chẳng sợ đất: “Nhìn mặt nhau chán rồi, tôi cần gì phải giới thiệu nữa. Thầy Lỗ, đến giờ tan học rồi kìa!” Nói xong liền đứng dậy, đi thẳng ra cửa lớp.

Đám học sinh còn lại nhao nhao bắt mắn. “Còn chưa hỏi gì cơ mà!”

Tổng Diệm đi ra khỏi phòng học, để lại cho cô bóng lưng cà lơ phát phơ.

Hứa Thắm tự thấy mình và Tổng Diệm không hề có lấy một điểm chung nào. Cô ngoan ngoãn lên lớp, hết giờ thì trở về ký túc xá, làm gì cũng một mình, y như một cô hồn phiêu lãng trong sân trường.

Còn tên Tổng Diệm kia đi đến đâu cũng kéo cả đàn cả lũ, được không biết bao nhiêu bạn nam nữ vây quanh. Chỉ cần có mặt cậu, lớp học liền ầm ĩ lên. Cậu chuyên bùng học, không chịu là bài tập, thậm chí còn hút thuốc, đánh nhau, có khi mất tích nguyên ngày.

Nhưng vào một lần tan trường ngày cuối tuần, Tổng Diệm lại đột ngột chặn đường Hứa Thắm, tuyên bố với cô là cậu thích cô. Hai người đứng đó, mặt đối mặt, trừng mắt độ nhau mất hơn một giờ. Cuối cùng, người nhượng bộ là Tổng Diệm.

Cậu có vẻ chán chường, đành lấy một điều thuốc ra châm lửa, rts một hơi rồi mới quay lại nhìn Hứa Thắm, vẻ mặt như đang trách móc: “Em đúng là cái đồ không thức thời”. Nhưng chỉ một lát sau, cậu lại nở nụ cười khê khàng, giơ tay lên vò tóc cô, hất hàm nói: “Đi đi!”

Hứa Thắm cất bước bỏ đi, lúc ngang qua cậu còn nghe thấy lời hện: “Sang tuần gặp!”

Cậu thả cô về, không gây khó dễ cho cô nữa.

Về đến nhà, Hứa Thắm không hề có thái độ khác thường nào, chỉ nói bị tắc đường, không may nhắc đến chuyện bị Tổng Diệm “quấy rối”.

Nhưng thứ Hai, lại không thấy Tổng Diệm đi học.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Type: Oanh

Thứ Hai, không thấy Tổng Diệm đi học. Rồi thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm cũng vậy. Mãi đến tối thứ Năm, Hứa Thắm thu dọn xong đồ đạc trong ký túc xá, chuẩn bị đi ngủ thì nghe ngoài cửa sổ có tiếng động như ai đó đang trèo qua tường rồi leo lên cây.

Cô rón rén đến gần ban công, vén rèm lên thì thấy Tổng Diệm đang ngậm điều thuốc, ngồi chễm chệ trên cành cây, nhướng mày nhìn cô.

Hứa Thắm kéo kín rèm cửa sổ phía sau, cất tiếng hỏi: “Cô bé, có nhớ anh không?”

Hứa Thắm thành thật lắc đầu: “Không.”

Tổng Diệm nghiêng răng hỏi lại: “Em nghĩ kỹ lại đi!” Lúc nói lời này, ánh mắt cậu lóe lên vẻ nguy hiểm như đang uy hiếp cô vậy.

Hứa Thắm một mực im lặng. Hai người cứ nhìn nhau một lát rồi cô mới lên tiếng kết thúc thế giằng co nhằm chán này: “Tôi vào đây.”

“Đứng lại!” Tổng Diệm quát một tiếng, không cho phép ai làm trái ý mình.

Hứa Thắm đứng yên, hờ hững nhìn sang.

Tổng Diệm hất cằm về phía bên dưới tàn cây: “Xuống lầu đi.”

Dĩ nhiên Hứa Thắm không định nghe theo rồi.

“Cho em năm phút, nếu ngoan cố không chịu xuống tôi sẽ đi lên. Cho dù em có ngủ rồi tôi cũng lôi em ra khỏi chốn đây!” Tổng Diệm già mồm uy hiếp.

Hứa Thắm đành phải đi xuống lầu. Tổng Diệm đứng dưới gốc cây đa bên cạnh bậc thềm thông đến sân thể dục. Cô dừng lại cách cậu hai, ba mét, nhất quyết không chịu đến gần, chỉ trưng ra khuôn mặt lạnh nhạt, thờ ơ nhìn cậu.

Tổng Diệm găm chặt ánh mắt vào Hứa Thắm, cũng gan ki không nói gì cả. Lát sau, cậu lấy một điều thuốc ra châm lửa, vừa hút vừa liếc nhìn cô. Hứa Thắm không có bất kỳ phản ứng nào khác, đôi mắt chỉ thản nhiên quan sát Tổng Diệm, không hề dời đi một khắc.

Hai người cứ trầm mặc nhìn nhau như vậy, đến tận khi hút hết điều thuốc, Tổng Diệm mới lấy ra một gói đồ từ trong túi, ném cho cô.

Hứa Thắm theo phản xạ bắt lấy, đưa lên xem cho rõ hơn. Hóa ra chỉ là một gói kẹo xí muội bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, nhưng thứ ấy lại khiến lòng cô thăng thốt. Đó là loại kẹo xí muội của Lương Thành què cô. Phương Bắc không bán chạy loại này. Cô không biết cậu mua được

nó ở đâu, càng không rõ bằng cách nào mà cậu biết được quê cô ở Lương Thành, chỉ đành kinh ngạc mở to mắt nhìn cậu.

Nhận ra vẻ sững sốt và khó hiểu qua nét mặt của Hứa Thắm, Tống Diễm cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Ấy thế mà cậu vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng, khóe môi nhếch lên đầy đắc ý trong thoáng chốc rồi lập tức trở lại vẻ ngông nghênh thường ngày.

Chỉ vì chút biểu cảm gọn sóng trên khuôn mặt kia đã đủ để cậu thiếu niên này thấy hài lòng rồi.

Tống Diễm hát cầm ra lệnh: “Về phòng đi!”

Hứa Thắm cúi đầu nhìn gói kẹo kia rồi ngẩng lên nhìn cậu chăm chú. Rõ ràng cô đang rất tò mò nhưng cuối cùng lại không hỏi gì cả, cứ thế quay người bỏ đi.

Tống Diễm nhìn theo bóng lưng cô, vẻ mặt bất chợt trở nên cực kỳ khó coi. Cậu bước nhanh đến, túm lấy bả vai gầy gò của Hứa Thắm, xoay người cô lại, lạnh giọng ra lệnh: “Cởi áo ra!”

Hứa Thắm hoàn toàn ngẩn người.

Tống Diễm vứt đầu lọc thuốc lá xuống đất, lật phất cái áo khoác đồng phục của cô xuống. Bấy giờ, cô mới thấy lưng áo đồng phục của mình bị người ta vẽ lên một con rùa to tướng bằng mực đen.

Cô vốn là học sinh chuyển trường, lại không thích nói chuyện, không có bạn bè, không tránh được việc sẽ trở thành đối tượng bị mọi người đem ra bắt nạt. Lớp phó học tập không thu bài tập của cô, lúc phát bài cũng sẽ vứt luôn bài cô vào thùng rác, đến lượt trực nhật thì bạn trực chung với cô đều bỏ về trước hết cả...

Làm sao Tống Diễm không nhận ra mấy trò nhảm nhí này cơ chứ! Cậu siết chặt tay, nghiêm giọng hỏi: “Ai bắt nạt em?”

Hứa Thắm không lên tiếng.

“Hỏi em đấy, em câm rồi à?” Tống Diễm có chút bực bội.

“Tôi không biết.” Cô cúi đầu, nhỏ giọng đáp.

Ngày hôm sau, lúc đi học, Hứa Thắm mặc chiếc áo khoác đồng phục rộng thùng thình, sau lưng viết hai chữ “Tống Diễm” to đùng.

Còn Tống Diễm, suốt cả ngày lại nghiêm chỉnh ngồi trong lớp, theo dõi Hứa Thắm không rời mắt, thỉnh thoảng lại lạnh lùng liếc xéo mọi thành phần “ngoài vòng pháp luật” dám đến gần cô. Vậy là không ai dám bắt nạt cô nữa.

Hứa Thắm nghĩ, Tống Diễm sẽ không biết rằng thực ra hôm qua, cô đã cố ý mặc chiếc áo khoác đó, thậm chí vì muốn cậu nhìn thấy nên cô vẫn chần chừ chưa mang đi giặt. Mà cậu có biết hay không cũng không sao cả. Vì dù thế nào đi chăng nữa, cậu vẫn thích cô thôi.

Vậy trong khoảng khắc bước xuống lầu ấy, cô có thích Tống Diễm không?

Không hề.

Lễ Quốc khánh là thời điểm khoa Cấp cứu bận tới mức tới nỗi, chỉ kém mỗi dịp Tết. Giống như những ngày lễ khác, hàng loạt các ca say rượu, ngộ độc thức ăn thì nhau đưa đến bệnh viện. Tai nạn giao thông hay xảy ra do đánh nhau trên phố cũng khá nhiều. Hứa Thắm điềm tĩnh giải quyết tất cả, hết như người máy được điều khiển tự động, không mang chút cảm xúc dư thừa nào.

Tiểu Nam vừa ghen tị với mấy bác sĩ, y tá bên khoa Khám bệnh được luân phiên nghỉ phép vừa ngồi chờ rùa nhóm cảnh sát giao thông và bên 110. Chỉ có mấy vụ va chạm trầy xước chút xiu thôi, không thèm xem xét kỹ lưỡng gì cả đã tổng kết cả vào bệnh viện rồi. Mấy kẻ chẳng bệnh tật hay đau ốm gì mà rên rĩ đã chẳng nói làm gì, đây còn có cả thể loại làm loạn phòng Cấp cứu vì không được bồi thường chi phí chữa trị, thậm chí là hết đổ trách nhiệm gây ra tai nạn giao thông cho nhau, vừa chửi bới vừa đánh nhau túi bụi, cứ như bệnh viện này là cái chợ vậy.

Cổ lắm mới chịu đựng được đến ngày nghỉ cuối cùng trong kỳ nghỉ dài, ai ai cũng căng thẳng một cách khó hiểu, tinh thần luôn tập trung cao độ. Bởi vì giai đoạn bắt đầu và kết thúc của mỗi kỳ nghỉ dài, số vụ tai nạn trên các tuyến đường cao tốc luôn tăng đột biến. Dù phương tiện truyền thông liên tục nhắc nhở không được chạy xe quá tốc độ, không được uống rượu bia khi lái xe, không được cố lái khi đang mệt mỏi bao nhiêu lần đi nữa, người ta vẫn cứ thích tâm lý ăn may, hoặc có một sự tự tin thái quá, thậm chí là mù quáng vào khả năng không chế của bản thân, thế là con đường này cứ như vậy đi thông đến tận cửa âm phủ.

Ngày cuối cùng, khoa Cấp cứu bệnh viện số Ba tiếp nhận ba người nạn nhân bị thương nghiêm trọng do tai nạn giao thông. Bác sĩ, y tá của mấy tổ thì nhau ra trận. Tổ của Hứa Thắm phải mổ cấp cứu đến tận bốn giờ sáng mới xong.

Hứa Thắm vừa bước ra khỏi phòng phẫu thuật đã bị người nhà nạn nhân đang kích động va phải, khiến eo cô đau đến mức như muốn gãy.

Người nhà bệnh nhân biết được ca mổ đã thành công liền lời lời kéo kéo các nhóm bác sĩ, y tá, vừa khóc lóc nức nở vừa bày tỏ muôn vàn lời cảm tạ. Hứa Thắm lách sang một bên, cố thoát khỏi đám đông. Vừa trở về văn phòng, cô thấy gương mặt của y tá mới tới tên Tiểu Đông đang mang một vẻ đạt

đào cảm xúc, thốt lên: “Cảm động quá!”

“Sao thế?” Hứa Thắm thắc mắc.

Tiểu Nam giải thích: “Lúc này, người nhà bệnh nhân kia đã quỳ xuống dập đầu với bác sĩ Lý, luôn miệng cảm ơn rối rít đây!”

Hứa Thắm cúi xuống, tiếp tục ghi chép: “Có hơi sức như vậy, chi bằng để bác sĩ Lý trở về nghỉ ngơi sớm một chút thì hơn.”

Tiểu Nam và Tiểu Bắc đã quen với thái độ này, nhưng Tiểu Đông lại không nhịn được hỏi: “Bác sĩ Hứa, người nhà bệnh nhân có lòng biết ơn bác sĩ như vậy, chị không thấy cảm động chút nào à?”

Hứa Thắm không buồn ngẩng đầu lên: “Họ sẽ quên ngay thôi.”

Tiểu Đông không thể tin nổi: “Sao thế được? Chẳng lẽ khi được cảnh sát cứu, chị cũng quên người đó ngay tắp lự hay sao?”

“Sẽ quên.” Hứa Thắm định. “Con người vốn là loài động vật mau quên mà.”

Cũng như đêm mưa hôm ấy, có một lính cứu hỏa tên Tống Diễm đã cứu cô, cô rất cảm kích. Khoảnh khắc được anh lôi ra khỏi xe, anh chính là người hùng của cô. Nhưng về sau, cô cũng dần dần bỏ quên điều ấy lại đằng sau. Cuộc sống bận rộn như vậy, cô đâu thể ngày nào cũng loi chiến công của anh ra hồi tưởng lại cơ chứ!

Cũng như những gì từng diễn ra trong quá khứ của họ, bao nhiêu ký ức tươi đẹp rồi cũng dễ dàng bị cô lãng quên mà thôi.

Bàn tay Hứa Thắm thoáng khựng lại rồi tiếp tục lướt trên trang giấy.

“Cô đã từng gặp bệnh nhân nào sau khi xuất viện rồi còn quay lại cảm tạ bác sĩ chưa?” Hứa Thắm lạnh nhạt hỏi.

Tiểu Đông á khẩu, quay đầu nhìn Tiểu Nam. Tiểu Nam nhún vai, tỏ ý làm gì có.

Tiểu Đông vẫn không phục: “Nhưng ngay lúc ấy biết cảm ơn đã quá tốt rồi còn gì. Với lại, khi nhận được sự biết ơn của gia đình và bệnh nhân, chị không thấy tự hào chút nào sao?”

Hứa Thắm ngẩng cao đầu lên, giọng vẫn điềm nhiên như cũ: “Đối với tôi, việc cứu mạng người là yêu cầu và chức trách của công việc, chỉ thế thôi. Tôi không phải Thượng đế, cũng không phải Chúa cứu thế.” Dứt lời, cô lại thản nhiên cúi đầu viết tiếp.

“Chỉ cho rằng mình chỉ là hoàn thành công việc nên không cần người khác phải mang ơn sao?” Tiểu Đông trầm ngâm, tuy thấy có phần trái ngược với suy nghĩ trước đây của mình, nhưng nghe ra cũng thấy có lý. “Bác sĩ Hứa, thái độ này của chị khiến tôi rất bội...”

“Lời này của tôi còn phần sau nữa.” Hứa Thắm gõ gõ chiếc bút lên tờ giấy, lại ngược mắt bỏ sung: “Nếu không cứu được, bệnh nhân có làm sao cũng không phải trách nhiệm của tôi, không phải lỗi lầm của tôi.”

Tiểu Đông giật mình. Vị này đúng là một bác sĩ máu lạnh mà!!!

“Bác sĩ Hứa, thấy người ta chết, chị thật sự không tự trách chút nào hả?” Tiểu Đông vẫn bạo dạn hỏi tiếp.

“Làm nhân viên y tế thì phải tỉnh táo mà chấp nhận một sự thật: Y học là một ngành khoa học và cũng có hạn chế của nó. Nếu căn bệnh của bệnh nhân ngoài tầm kiểm soát của y học, tức là số mệnh của họ đã hết. Hơn nữa, tôi không phải Thượng đế, chỉ là một người bình thường, tôi không có trách nhiệm với cái chết của bất kỳ ai cả.”

Lúc tan ca, Hứa Thắm đi qua hành lang, không ngờ lại gặp một đội đang kiểm tra công tác phòng cháy chữa cháy của bệnh viện. Lúc này, cô mới nhớ ra mấy hôm trước, bệnh viện có phát cho mỗi người, một quyển sổ tay kiến thức phòng cháy chữa cháy, bảo hôm nay có lớp học về phòng chống cháy nổ, nhưng Hứa Thắm bận trực ban nên không tham gia.

Khi tai nạn chưa xảy đến, tất cả những kiến thức mang tính nhắc nhở như thế này đều bị người ta phớt lờ.

Hứa Thắm đi đến phòng họp, quả nhiên chỉ có vài mống chịu vác xác đến, mà buổi học cũng không kéo dài bao lâu.

Người giảng bài là Lý Manh, Chính trị viên của Đại đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý. Mấy đồng nghiệp của cô ấy đã kiểm tra xong xuôi mọi thứ, đến tập họp rồi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời đi.

Hứa Thắm đứng ở cửa, ánh mắt đảo dáo tìm quang.

Lý Manh cười cười, mở lời: “Có chuyện gì không?”

Hứa Thắm hỏi: “Mọi người thuộc trạm Thập Lý à?”

“Đúng vậy.” Lý Manh gật đầu.

“Sao không thấy Tổng Diệm đến?” Hứa Thắm thắc mắc.

Lý Manh ngỡ ngàng rồi cười nói: “Chúng tôi ở Đại đội, còn anh ấy ở Trung đội.”

Giờ Hứa Thắm mới hiểu được vì sao lần trước không thấy bóng dáng Tổng Diệm ở quán bar của Tiêu Diệc Kiều. “Ra là phân công công việc khác nhau.”

Lý Manh giải thích: “Trung đội lo việc thực chiến, ví dụ như hiện trường dập lửa, cứu viện. Còn tuyên truyền kiến thức, thực hiện công tác kiểm tra là nhiệm vụ của Đại đội.”

Hứa Thắm đắm chiêu một lát rồi tổng kết ngắn gọn: “Việc nguy hiểm họ làm, còn việc nhẹ nhàng các cô làm.”

Lý Manh ghen hòng, không khỏi cảm thái cô gái này nói chuyện thẳng thừng thật.

“Cảm ơn.” Đã có đáp án, Hứa Thắm quay người rời đi.

Con người là loài động vật mau quên ư? Đúng vậy đấy! Hứa Thắm nghĩ.

Cô không còn nhớ về cảnh tượng Tổng Diệm cứu mình hôm nào nữa. Có lẽ trong tiềm thức, cô cho đó là một kiểu quá nhiều vô duyên. Cô cũng rất ít khi nhớ đến anh, bởi vì cô thường cố tình tránh xa hành lang có hộp cứu hỏa kia.

Đối với Hứa Thắm, tình cảm vốn là chuyện không quan trọng. Cô lại là người giỏi kìm nén, việc quên lãng và phủ bụi ký ức không phải là chuyện khó khăn gì. Hoa không kết qur thì dù có đẹp đến cỡ nào cũng sẽ bị mưa vùi dập mà thôi. Vậy cần nó làm gì cơ chứ!

Sau một, hai tuần sống yên biển lặng, không khí lạnh từ cao nguyên Siberia tràn về, mùa thu vừa mới “chớm nở” bỗng chốc như đã bước vào những ngày cuối cùng. Hạ tuần tháng Mười, lá cây bạch quả trên phố phượng Bác ủa vàng từng mảnh. Bước đi trên con đường đã cảm nhận được cái rét tiêu điều. Vào thời khác này, Hứa Thắm mới nhớ đến Tổng Diệm.

Khi ấy, cô đang cầm cốc cà phê, đứng ở ngã tư phồn hoa mà lạnh lẽo chờ đèn đỏ. Dưới bầu trời xanh lam, đèn đỏ chột sáng lên gọi cho cô nhớ đến ánh đèn báo hiệu của xe cứu hỏa.

Chỉ là vì cô đơn mà thôi! Hứa Thắm nghĩ bụng.

Hòa vào dòng người hối hả băng qua phố, chút tâm tư lạc lối cũng bị cô bỏ lại đằng sau. Hứa Thắm nhanh chóng đi vào cổng bệnh viện, bắt đầu một ngày bận rộn mới. Sau Quốc Khánh họ vẫn phải đi làm như bình thường thêm hai tuần nữa mới tới đợt nghỉ luân phiên của mình. Tiểu nam châm chọc rằng: Đã thế này thì “ngờm” luôn đi, dù sao người đã ở sẵn trong phòng Cấp cứu rồi, chỉ cần ngã lăn ra đất là có người cấp cứu ngay thôi.

Hứa Thắm liếc sang cô nàng: “Đừng gây thêm phiền toái cho tôi. Tôi đang chờ tan ca đấy.”

Tiểu Nam rên rĩ: “Bác sĩ Hứa, chị vô tình quá!”

Còn mười phút nữa là kết thúc ca làm việc cuối cùng trước đợt nghỉ luân phiên, mấy người họ rớt cuộc cũng có thời gian nghỉ ngơi. Hứa Thắm tranh thủ đi rửa tay.

Tiểu Nam ca thán: “Bác sĩ Hứa, em đã gặp nhiều bác sĩ ngoại khoa mắc bệnh sạch sẽ thái quá rồi nhưng chưa có ai kinh khủng đến như chị đâu đấy!”

Hứa Thắm bỏ ngoài tai. “Còn mấy phút nữa thì tan ca nhĩ”

Tiểu Bắc nhìn đồng hồ: “Tám phút.”

Hứa Thắm thở dài: “Hy vọng đừng có...”

Tiểu Nam méo máo: “Mấy lời kiểu này nói phát linh ngay đấy, chị biết không?”

Tiểu Nam chấp tay trước ngực: “Phì, phì, phì, lời nói vừa rồi không tính nhé!”

Đúng lúc ấy, bác sĩ Lý vọt đến cửa: “Bác sĩ Hứa, đường vành đai ba vừa xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng, cô đi theo xe cấp cứu đi.” Rồi nhìn đám y tá trong phòng một lượt.

Tiểu Nam: “Đề em đi cho.”

Tiểu Bắc: “Em đi.”

Con đường dẫn đến hiện trường vụ tai nạn tạm coi là thông thoáng, mặc cho xe cộ rất đông nhưng khi nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu, họ đều nhanh chóng dẹo sang hai bên nhường đường. Tai nạn xảy ra ngay bên cạnh sông. Một chiếc Ferrari vượt đèn đỏ đụng bay một chiếc xe hơi và một chiếc mô tô, bản thân thì đâm thẳng qua hàng rào bảo vệ, rơi xuống sông.

Xe cứu thương vừa chạy đến hiện trường thì xe cứu veeenj của đội cứu hỏa phi tới, đỗ sát ngay bên cạnh.

Hứa Thắm một tay bỏ vào trong túi áo blouse trắng, một tay mở cửa xe nhảy xuống. Tống Diệm mặc bộ đồng phục màu cam, cũng đúng lúc nhảy xuống từ phía cửa xe cứu hộ cao cao. Hai người đụng mặt nhau cũng chỉ thờ ơ nhìn thoáng qua rồi tức thì dời mắt, nhanh chóng di chuyển về phía mục tiêu của mình. Một người đi về phía tây, nơi có nạn nhân bị đụng văng ra, ngã sõng soài trên mặt đường. Một người đi về phía đông, chỗ nạn nhân bị kẹt trong chiếc xe móp méo sau vụ tai nạn.

Đèn báo hiệu trên xe cứu thương màu trắng và xe cứu hộ màu đỏ sáng lấp lờ. Hai bóng người một trắng một cam quay lưng đi về hai hướng ngược nhau, kéo ra một đường thẳng kiên định trong cơn gió hiu quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Type: Joonmyeon Kim

Lực lượng cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, nhưng có không ít dân chúng vây quanh bên ngoài dây cách li rồi rít bàn tán.

Một vị cảnh sát chỉ cho Hứa Thắm xem: “Người này bị thương nặng nhất, không thắt dây an toàn nên bị văng ra khỏi chiếc xe gây họa kia.”

Hứa Thắm chạy đến bên người bị nạn. Đó là một cô gái trẻ tuổi, mặc chiếc váy mỏng tang trong trời thu lạnh lẽo, thân hình vụn vỡ một cách kì dị. Máu đỏ bao phủ cơ thể cô ta, lan ra nhuộm đỏ cả mặt đường. Nhìn lượng máu kia là đủ biết không còn cứu được nữa rồi.

Hứa Thắm vẫn kiểm tra mạch đập và đồng tử của cô gái, tiếp đó sờ nắn xương cốt cô ta. Xương cổ, xương cột sống, xương đùi đều gãy hết cả.

Hứa Thắm đứng dậy nói với vị cảnh sát bên cạnh: “Chết rồi.”

Đối phương thở dài: “Còn trẻ quá...”

Đang nói thì phía xa truyền đến tiếng hô hoán: “Đội trưởng Tống.”

Hai người quay lại nhìn về phía phát ra âm thanh. Chiếc Ferrari gây ra tai nạn đã nát bầy, hình dạng vụn vỡ quái gở, trôi xuống dòng sông đuối chổng lên trời. Người điều khiển vẫn còn bị kẹt trong xe với tư thế lộn đầu.

Lính cứu hỏa còn chưa kịp xếp đặt dụng cụ, chiếc xe thể thao dứm đó kia đã dần chìm xuống sông. Tống Diệm không màng gì nữa, vội tung người nhảy qua khỏi lan can bảo vệ, sải bước về phía con đê, nhảy xuống sông, bơi đến chỗ buồm lái.

Đứng sát vụn đang chìm xuống bỗng phát ra một tiếng “két” kịch liệt rồi nằm vững trên bả vai anh. Anh đang dùng thân mình đỡ lấy buồm lái.

Những người xung quanh thấy vậy mà kinh hồn bạt vía. Vị cảnh sát bên cạnh cũng thoáng run lên, lắp ba lắp bắp: “Tôi đi giúp một tay.”

Hứa Thắm mím môi, dứt khoát dời mắt, quay người đi về phía người bị thương khác: Người thanh niên lái xe máy. Cậu ta đội mũ bảo hộ công trường, hai mắt nhắm nghiền, đang nằm trên mặt đất. Hình như cậu ta đã mất đi ý thức, nhưng tứ chi vẫn còn co giật như đang gặp phải ác mộng.

Cô đi đến bên cạnh cậu ta nhìn một lượt. Ngoại trừ vết thương ở đốt ngón tay, trên người không còn ngoại thương rõ ràng nào khác. Cậu công nhân bông rên rỉ khe khẽ, dường như đã mơ màng tỉnh lại nhưng mắt vẫn không tài nào mở ra được.

Hứa Thắm hỏi: “Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Cậu công nhân nhắm mắt lẩm bẩm: “Bác sĩ, tôi bị hất bay xuống đất, đầu đập phải...” Nói chưa dứt, cậu ta đã trợn ngược hai mắt, hoàn toàn chìm vào hôn mê.

Hứa Thắm cởi mũ bảo hộ của cậu ta ra, phát hiện đã bị nứt vỡ. Kiểm tra đầu thì không thấy ngoại thương, nhất thời không phán đoán được tình huống của cậu ta như thế nào.

Tiểu Nam thu hồi máy đo huyết áp: “Huyết áp hơi cao.”

Hứa Thắm gạt đầu: “Em và bác sĩ Lục đưa anh ta đến bệnh viện đi.”

“Vâng ạ.”

Lúc đưa cậu công nhân hôn mê lên băng ca, Hứa Thắm thoáng nhìn về phía con sông. Cả người Tống Diệm đang gánh lấy chiếc xe. Cô không thấy rõ mặt anh, trong tâm mắt chỉ có bộ đồ cứu hộ màu cam và sườn mặt cương nghị kia. Một vai anh đang gánh lấy chiếc xe, một tay nâng đầu tài xế đã hôn mê lên, không để đầu anh ta chìm xuống nước.

Một lính cứu hỏa khác gánh đỡ bên kia buồng lái, chia sẻ sức nặng chiếc xe với anh. Chỉ đạo viên và những đội viên còn lại thì đang nghiên cứu hiện trường, đặt ra kế hoạch cứu người, bố trí dụng cụ.

Hứa Thắm nhanh chóng rời mắt đi lần nữa. Chiếc xe ô tô bị đâm đang nằm ven đường, nắp ca pô nứt toác, thân xe lồm vào một mảng. Tài xế đang kêu rên bên trong. Chân anh ta bị mắc kẹt, không tài nào di chuyển được.

Hai, ba lính cứu hỏa đang cưa cửa xe. Hứa Thắm đi qua kiểm tra: Xương tay của tài xế đã bị gãy, những nơi khác không có vết thương rõ ràng, lồng ngực và xương sườn không bị gãy, bụng ấn vào không đau. Không có gì đáng ngại.

Cô nhắc nhở mấy người lính cứu hỏa chú ý đừng động vào vị trí động mạch bắp đùi của nạn nhân, lại bảo đồng nghiệp mình chờ ở đây rồi bỏ đi.

Bấy giờ, cô mới nhìn kĩ cô gái đã chết nằm trên đường, gió thu hiu quạnh khiến làn da toàn thân cô ấy trắng bệch. Nhóm cảnh sát đang bận điều tra thân phận, giữ trị an xung quanh, không ai quan tâm đến thi thể cô gái. Người đi đường vây xem thì giờ điện thoại lên chụp ảnh, có lẽ định đăng weibo chia sẻ với bạn bè mình.

Hứa Thắm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào những người đi đường kia. Dường như họ cũng nhận ra mình cư xử không đúng, liền ngĩa ngừng bỏ điện thoại xuống. Hứa Thắm sa sầm giật tấm vải trắng trên xe cứu thương xuống, đắp lên cho cô ấy.

Cảnh sát còn chưa tìm ra được thân phận, ngay bây giờ, có lẽ người nhà của cô gái vô danh này còn chưa biết cô ấy đã qua đời, vẫn đang bận chuyện của riêng mình.

Hứa Thắm đi đến bờ sông, mấy người lính cứu hỏa đang cố gắng kéo chiếc xe phế thải kia lên đê. Nhưng chiếc xe này đã gãy thành hai khúc từ buồng lái. Nếu dùng khung xe đã vỡ tan tành làm đòn bẩy, chỉ cần di chuyển thân xe thôi đã khiến tài xế vỡ thành thịt vụn. Động vào đâu cũng nguy hiểm. Cuối cùng, họ thương lượng chỉ có thể cưa xe dưới lòng sông.

Thu xếp hiện trường hoàn tất, Dương Trì đeo chụp tai cách âm cho Tống Diệm, bản thân cũng tự đeo vào, sau đó chung vai khiêng xe với Tống Diệm.

Tiếng cưa điện đinh tai nhức óc. Hứa Thắm cũng đeo chụp tai, nhưng không thể ngăn nổi thứ âm thanh đinh tai nhức óc ấy chui vào đầu, khiến thần kinh cô đau nhói. Cô khó chịu nhăn mày, lùi ngược dòng nước đến bên cạnh xe. Cô lần mò ghé mình vào buồng xe lộn ngược, thông qua cửa kính vỡ nát kiểm tra người bị thương đang hôn mê. Cô liếc sang Tống Diệm, anh đứng trong nước, vai gánh lấy khung thép méo mó, gương mặt đầm mồ hôi.

Hứa Thắm ra hiệu: “Chuyển tay anh ta ra đây.”

Tống Diệm đang dùng tay phải nắm lấy khung xe, tay trái giữ đầu người bị thương, chẳng còn chỗ nào rảnh rỗi cả. Dương Trì thì đứng chắn sau lưng anh, không hỗ trợ được.

Hứa Thắm thấy thế bèn vươn tay vào trong, mặt cũng vô thức áp vào cửa kính xe vỡ nát.

Thấy đôi tay trắng trẻo vói vào trong khuỷa khoáng, anh cúi thấp đầu, nén nhịn nổi bực bội khó hiểu, cộc lốc một câu: “Rút tay lại đi!”

Cô lập tức nghe lời. Tống Diệm đặt đầu người bị thương tựa vào chân mình, dùng hông chống đỡ rồi khó khăn hơi cong eo xuống, lần đến tay anh ta, chuyển ra sau lưng mình, kéo ra cho Hứa Thắm kiểm tra.

Hứa Thắm nhận lấy tay người bị thương, lau qua một vùng da rồi khử trùng, tiếp đó lấy ven truyền dịch. Trong lúc dán băng y tế, Hứa Thắm thoáng lướt mắt nhìn Tống Diệm. Anh cũng đang nhìn cô, lông mày chau lại, ánh mắt khó lường.

Ánh mắt mới vừa giao nhau, anh đã dời đi ngay. Hai người ai lại về việc này.

Tống Diệm đỡ chiếc xe, nâng thân thể người bị thương lên. Hứa Thắm khom lưng dưới khung xe, một tay giơ cao bình truyền dịch, một tay nắm cổ tay anh ta.

Tiếng cưa điện đinh tai nhức óc, khung xe lay động. Giữa không gian chật hẹp, hai người gần nhau trong gang tấc nhưng chẳng ai nói một lời, chỉ chốc chốc lay động theo thân xe.

Không biết đã trôi qua bao lâu mà mọi thứ vẫn cứ trì trệ, mãi không có chút tiến triển, trong khi nhân viên cứu hộ đã đem đủ mọi dụng cụ như cưa, kìm thay nhau ra trận. Cả quá trình là sự thôi thúc chậm chạp mà căng thẳng, là sự dằn vặt dai dẳng mà cam go.

Khoảng khắc thân xe chọt cưa đứt lia bỗng chọt ập đến, “rắc” một tiếng, chiếc xe gãy làm đôi. Các đội viên cưa xe nhanh chóng né tránh, người đứng

chống ở đầu và đuôi xe lần lượt hạ xuống. Buồng lái bỗng được đẩy cao lên, cửa sổ xe răng rắc rơi ra. Hứa Thắm mệt mỏi đang dựa vào cửa xe không lường trước được tình hình, trơ mắt nhìn khung xe sắp móc vào áo mình kéo cả người cô theo.

Tổng Diệm lập tức nghiêng người chen đến, đẩy Hứa Thắm ra, khiến cô ngã chúi vào dòng nước. Ông truyền dịch bị đứt lia, người bị thương đã sớm văng ra. Vào đúng thời khắc ấy, khung xe bị cưa quệt vào lưng Tổng Diệm, kéo theo đó tiếng xé toạc bộ đồ bảo hộ khiến người ta sồn gai ốc.

Gương mặt Tổng Diệm nhăn nhó vì đau đớn, màu môi tức khắc trắng bệch, trán rịn mồ hôi.

Hứa Thắm nghe thấy âm thanh không ổn, muốn lại gần xem sao nhưng Tổng Diệm không cho, chỉ hồ hững nói: “Còn không đổi kim truyền?”

Hứa Thắm không kháng kháng một mực tiến lên nữa, tay cô vẫn cầm lấy bình truyền dịch lúng lúng bị đứt. Giờ phút này, cứu người bị thương quan trọng hơn.

Người gây họa lập tức được mang đi. Hứa Thắm cũng mau chóng bò lên bờ, đổi lại kim truyền. Xử lý xong xuôi, cô cùng đồng nghiệp đưa người lên băng ca, vừa định theo lên xe thì vô tình trông thấy trên khung xe đã cưa kia dính máu đầm đìa.

Hứa Thắm chợt lạnh toát, quay đầu đảo mắt tìm kiếm xung quanh. Lính cứu hỏa chuẩn bị kết thúc công việc, Tổng Diệm đang đi về phía xe cứu hỏa, vội lao đến chỗ anh.

Nhắc thấy Hứa Thắm đến gần, Tổng Diệm chưa kịp phản ứng thì cô đã bắt được tay anh kéo lại. Lưng áo anh bị cắt rách, trên lưng là vết thương sâu hoắm đang rỉ máu.

Cô hoảng hốt, giọng nói gấp gáp: “Đến bệnh viện đi!”

Tổng Diệm gạt tay cô ra: “Đang định đi đây.”

Thành phố này có rất nhiều bệnh viện, không nhất thiết cứ phải đến nơi cô làm.

Hứa Thắm tức tối nhìn anh trong giây lát, vẻ mặt anh vừa điềm nhiên vừa khinh khỉnh, không buồn để cô vào mắt.

Cô gắt đầu: “Được.”

Nói xong, Hứa Thắm toan bước đi thì nghe thấy Sách Tuấn hô lên: “Tổng Diệm, Lưng cậu bị sao thế? Mau gọi xe cứu thương đi!” Anh ấy vừa nói vừa vẫy tay với phía bên kia ra hiệu: “Bên này có người bị thương!”

Tổng Diệm cau có, nắm tay vịn định leo lên xe cứu hỏa: “Trên đường có đi ngang qua bệnh viện Lục quân mà.”

“Xe cứu thương đang ở đây còn gì.” Sách Tuấn vừa xô vừa đẩy Tổng Diệm “Lên xe đi, cậu muốn làm chậm trễ bệnh nhân kia sao?”

Người gây tai nạn vừa được chuyển lên xe cứu thương, anh tài xế nghe thấy bên này gọi liền ló đầu chờ.

Tổng Diệm nghiêng răng, không còn cách nào, đành sải bước lên xe.

Hứa Thắm đang giúp bác sĩ Lý cấp cứu cho người bị thương, không thèm nhìn đến anh. Lúc xe khởi động, cô dặn dò Tiểu Đông: “Cô qua đó xử lý cho anh lính cứu hỏa kia đi.”

Tiểu Đông nghe lời đi qua cầm máu cho Tổng Diệm.

Suốt quãng đường, không ai nói với ai câu gì.

Đến cổng bệnh viện, băng ca vừa được đẩy xuống khỏi xe cứu thương, cha mẹ và người thân của nạn nhân đã ứa đến, khóc lóc hỏi han đủ điều. Hứa Thắm gạt đám người ra: “Mọi người nhường đường một chút.”

Mẹ của người bị thương nhìn thấy thảm trạng của con trai mình thì khóc lóc nức nở. Nhóm chú đi thì lúi lúi kéo kéo bác sĩ cầu xin: “Nhất định phải cứu nó. Nó mới hai mươi ba tuổi thôi.”

Hứa Thắm và mấy bác sĩ vừa đẩy băng ca vừa phải vát và dẹp đường: “Mọi người nhường đường trước đã.”

Lúc băng ca được đẩy đến cửa thì vấp phải hòn đá, giường chao đảo. Mẹ của người bị thương kích động nhào đến: “Cẩn thận con trai của tôi.”

Cú va chạm này đã đụng vào Tiểu Đông và Hứa Thắm đang ở một bên. Hứa Thắm mắt trọng tâm, nhào về phía băng ca, tay vô thức chụp vào mép giường mong giữ thăng bằng. Nhưng vừa thoáng nhìn cô đã nhận thấy nguy hiểm. Trong cú xô đẩy khi này, kim truyền trên tay bệnh nhân đã bị tuột, đầu kim dính máu nằm ngay ở vị trí tay cô chụp vào.

Gay rồi!

Khoảnh khắc ấy như kéo dài vô tận nhưng thực tế lại cực kì ngắn ngủi, ngắn đến mức cô muốn né khỏi chiếc kim kia cũng không kịp nữa.

Chương 14

Type: Joonmyeon Kim

Thân thể Hứa Thắm không nghe theo sự điều khiển. Vậy là trong lúc nguy cấp sắp sửa chụp tay vào mũi kim nhọn hoắt kia thì, một bàn tay đằng sau chợt bắt được cô, giật mạnh cô lại. Trái tim đang sợ hãi nhảy tót lên đến tận cổ tức thì yên ổn trở lại.

Y tá Tiểu Đông bên cạnh không được may mắn như thế, bị gia đình của người bị thương xô đẩy nhào đến cây kim. Tay Tiểu Đông “bụp” một tiếng chụp xuống mép giường bệnh, găm vào mũi kim lộ ra ngoài kia. Cô ấy hét lên thê thảm, rút phắt tay về, đã thấy máu rỉ ra từ đầu ngón tay.

Gia đình bệnh nhân thấy thế đều giật nảy mình.

Băng ca đã được nhân viên y tế khác tiếp nhận. Hứa Thắm kéo một y tá trực ban lại dặn dò: “Lát nữa đem một bản kết quả xét nghiệm máu của bệnh nhân này cho tôi.”, nói xong liền quay đầu lại nhìn Tiểu Đông, thấy cô ấy vẫn còn đứng ngây ra như phỗng nhìn chăm chăm vào ngón tay mình. Hứa Thắm kéo cô ấy sang một bên: “Mau khử trùng rồi đến khoa Truyền nhiễm, sau đó đến phòng theo dõi chờ đi.”

Người nhà bệnh nhân không ngừng xin lỗi Tiểu Đông. Mặt cô ấy khẽ giật gật, muốn khách sáo nói một câu “không sao” nhưng bản thân lại thấy vừa ảm ức vừa tức giận, không thốt được một lời, mắt đỏ hoe bỏ đi.

Hồi sau, Hứa Thắm quay đầu lại, nhìn vào mắt Tống Diệm giữa đám người dần tản đi. Kh này, là anh kéo cô lại.

Tống Diệm không buồn nhìn cô lấy một, cứ thế quay người rời đi. Cô lập tức đuổi theo, nắm lấy tay áo anh. Tống Diệm dừng bước. Hình như anh thờ dãi rồi mới quay đầu lại, vẻ mặt không quá khách sáo nhưng thái độ vẫn châm chọc như cũ: “Lại muốn trả ơn cứu mạng hả?”

Hứa Thắm lắc đầu, chỉ ra sau lưng anh: “Em xử lí cho anh, mấy bác sĩ khác đều bận hết rồi.”

Tống Diệm chau mày: “Ý là tôi không được lựa chọn à?”

Hứa Thắm bĩu môi: “Lần trước anh cứu em, em cũng đâu có lựa chọn nào khác.”

Trong phòng phẫu thuật, Hứa Thắm ngồi trên ghế, vừa kéo giá đặt dụng cụ y tế tới vừa ra lệnh: “Cởi áo ra.”

Cô quay đầu lại nhìn, thấy Tống Diệm đang đứng trước mắt, đôi mắt dõi thẳng vào cô. Anh thoãn thoắt cởi đồ bảo hộ, để lại chiếc áo phông mỏng màu xanh lục bên trong ướp nhệt dán sát vào thân thể. Sau đó, anh bình thản xé toạc nó rồi vứt sang một bên.

Tiểu Bắc và Tiểu Tây trở mặt ra nhìn, mặt thoát đỏ bừng. Hứa Thắm đã đoе khẩu trang từ sớm nên không nhìn ra vẻ mặt thế nào, nhưng hàng mi dài chớp nháy liên tục.

Thân trên để trần của anh ướt đầm, vóc người vạm vỡ, da thịt săn chắc, đường nét gợi cảm. Vài giọt nước chảy xuống từ cổ anh trượt qua lồng ngực, cơ bụng rồi biến mất dưới chiếc quần dài.

Hứa Thắm không khỏi lướt mắt từ trên xuống một lượt rồi mới lưu luyến dời đi.

Tống Diệm nhếch nhẹ khóe môi, quay người nằm sấp trên giường bệnh, làm tròn bốn phận của người bị thương.

Tiểu Bắc và Tiểu Tây vẫn mặt đỏ tía tai, Hứa Thắm phải lặng lẽ trừng hai cô nàng cảnh cáo một hồi, họ mới hoàn hồn trở lại. Tiểu Bắc bước đến giúp Hứa Thắm xử lí vết thương. Tiểu Tây ở bên cạnh ghi chép.

Hứa Thắm cầm thước y tế đo vết thương: “Vết thương nằm bên lưng phải, cách cột sống 3cm, dài 13cm, rộng 2,5cm”

Tiểu Tây cầm cúi viết.

“Vết thương hờ, bên trong có mảnh son, vụn sắt, bèo...”

Tiểu Tây nghe cũng thấy đau, không nhịn được ngẩng đầu hỏi: “Sao lại thành ra thế này?”

Hứa Thắm không trả lời, trong đầu thoáng hiện lên cảnh Tống Diệm đẩy mình ra, mặc cho khung xe gãy lia chém một vết rợn người vào lưng anh. Mà ban này, ở trước cửa bệnh viện, anh lại nhanh tay lẹ mắt cứu cô thoát khỏi cảnh bị kim truyền kia đâm phải trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc...

Nghĩ đến đây, Hứa Thắm lơ đãng liếc sang Tống Diệm. Anh nằm sấp trên giường, đầu vùi vào cánh tay, không nhìn thấy vẻ mặt. Trong mắt cô lúc này

chỉ có vết thương trầy xước và làn da hằn đỏ.

Cô buộc mình thôi nghĩ vẩn vơ, cảm nhịp giải phẫu xử lý vết thương cho anh. Có điều Hứa Thắm vừa mới chạm phải mảnh son vụn lẫn bên trong, thân thể Tổng Diễm đã run bắn. Cách lớp bao tay cao su mỏng tang, sức lực từ cơ lưng căng cứng truyền từ ngón út chạy thẳng vào trái tim cô. Nhưng chỉ trong chớp mắt, anh đã nhanh chóng thả lỏng.

Hứa Thắm ngừng lại giây lát, e dè hỏi: “Anh chắc chắn không cần dùng đến thuốc tê à?”

Tổng Diễm cúi đầu: “Ừ.”

Tiểu Bắc và Tiểu Tây tròn tròn mắt, trân trối nhìn nhau: Không thể nào! Lát nữa làm sạch vết thương, khử trùng, rồi bôi thuốc, khâu vết thương lại thì đau lắm đấy!

Hứa Thắm không khuyên nhủ, tiếp tục xử lý.

Thế nhưng không biết tại sao, ần xử lý vết thương này không hề giống những lần khác. Mỗi khi đưa dụng cụ đến gần, từng nhịp run rẩy như có sinh mạng trên làn da đau đớn của anh luôn tác động thẳng đến tim cô. Giống như đi chân trần trong phòng tắm, mỗi một bước đi đều cảm nhận được từng dòng điện râm ran. Rõ ràng nó đang nhắc nhở cô: Trước mắt là một người còn sống sờ sờ, có cảm giác đau chứ không phải là đối tượng phẫu thuật đã tiêm thuốc mê mất đi tri giác.

Đến công đoạn khâu vết thương cuối cùng, Tiểu Tây và Tiểu Bắc đã xong việc hỗ trợ. Điện thoại trong túi Tiểu Tây không ngừng rung lên, cô ấy mở ra xem thử rồi sắc mặt đột biến, huých Tiểu Nam. Hai người trao đổi ánh mắt một lát rồi vội vã chạy đi.

Hứa Thắm không ngăn cản. Họ tự có chừng mực, không phải việc vô cùng cấp bách sẽ không bỏ đi như vậy. Khoa Cấp cứu ngày ngày đều gặp việc đột xuất, đâu thể dùng kính bình thường để đánh giá được.

Trong phòng chỉ còn lại Hứa Thắm và Tổng Diễm. Không gian tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim khâu xuyên qua lớp da. Bản thân Hứa Thắm không ý thức được, bên dưới khẩu trang, hơi thở của cô đã đóng thành từng giọt nước. Trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Cô thành thạo và chậm rãi khâu vết thương, chợt cất lời thăm dò: “Vẫn tỉnh chứ?”

Tổng Diễm: “Ừ.” Hiển nhiên không có tâm tư trò chuyện với cô.

Hai người lại lặng thinh, chỉ còn tiếng kim chỉ đâm xuyên qua da thịt truyền thẳng qua đầu ngón tay cô. Cô thoáng nhìn anh, thái dương Tổng Diễm mướt mồ hôi, thấm ướt cả mái tóc. Anh vẫn cố nén đau đấy mà.

Cô rù mắt, nhỏ giọng: “Lúc ở trong hồ, cảm ơn anh.”

Giọng nói Tổng Diễm lười nhác, cất lên mơ hồ: “Chức trách công việc thôi.”

Hứa Thắm dồn ép: “Vừa rồi kéo em khỏi lao vò chiếc băng ca kia cũng là chức trách công việc sao?”

Tổng Diễm nằm im, không buồn trả lời. Sự trầm mặc trong không gian chật hẹp khiến người ta cảm thấy bí bách. Hứa Thắm thông dong cất chỉ: “Xong rồi.” Mũi chân nhẹ nhàng đẩy, chiếc ghế trượt đi một đoạn, không ngừng truy vấn: “Trả lời em đi!”

Toàn thân Tổng Diễm ướt đầm mồ hôi. Anh ngồi dậy, giọng nói ảm đạm sự phiền não: “Hứa Thắm, cô muốn gì?”

“Gì cơ?” Hứa Thắm chưa kịp hiểu vấn đề.

Tổng Diễm nhìn xoáy vào mắt cô, rành rọt từng chữ: “Tự nhiên lại chạy đến nhà tôi đòi làm lành, cô muốn gì? À, làm lành cơ đấy!” Anh cười châm chọc.

Hứa Thắm nhìn lại anh, đôi mắt đen láy thẳng thắn và kiên quyết. Anh bỗng thấy tức giận, đưa tay lại gần gương mặt cô, giật phắt chiếc khẩu trang ra: “Cô muốn làm lành thế nào? Chơi với cô một thời gian, đợi cô chơi chán rồi lại đá à? Cô muốn gì? Chọc ngoáy như vậy, có ý nghĩa không? Tôi hỏi cô đấy, có ý nghĩa không?”

Hứa Thắm cũng bị anh chọc xù lông nhím lên, bèn cười lạnh một tiếng, đáp trả gay gắt: “Vậy anh có ý gì? Đã sớm quên tôi rồi thì còn quan tâm đến tôi làm gì nữa? Khung xe bị cửa gãy, anh đẩy tôi ra làm gì...”

“Đó là công việc.” Tổng Diễm tức tối ngắt lời cô.

Hứa Thắm đáp lại một cách mỉa mai: “Kéo tôi khỏi ngã vào chiếc băng ca kia cũng vậy hả?”

Câu hỏi này đã thành công làm Tổng Diễm nghẹn họng. Anh mím môi, nhìn chằm chằm cô không chớp mắt. Gương mặt chất chứa sự phẫn nộ.

Hứa Thắm quyết ép hỏi đến cùng: “Sao không trả lời? Nói đi!”

Anh nghiêng răng, nhất quyết không trả lời. Kiểu im lặng ngoan cố này của anh khiến cô giận quá hóa cười, nhất định không chịu khoan nhượng: “Không dám nói sao? Kéo tôi ra khỏi chiếc băng ca kia cũng là chức trách công việc à?”

“Không phải.” Tống Diễm nhìn cô, cuối cùng cũng gằn một tiếng.

“Vậy là gì?” Cô vẫn không chịu bỏ qua. Lại có chút chờ mong.

“Dù sao cũng từng thích cô.” Tống Diễm không nhìn thẳng cô, nhỏ giọng nói một câu.

Tim Hứa Thắm như bị đâm một nhát dao. Câu trả lời này quả thật ngoài dự liệu, như thể kỳ vọng hoa sẽ nở, lại đột ngột gặp phải cảnh tuyết rơi. Chẳng qua đã từng, hôm nay hết rồi. Lời này quả thực...quá tàn nhẫn.

Ngón tay Hứa Thắm siết chặt lại. Cô thất thần trong thoáng chốc, muốn cười nhạt nhưng không sao cười nổi, môi nhúc nhích nhưng cuối cùng vẫn không thể thoát ra một lời.

Tống Diễm nói xong liền cầm lấy di động để bên giường, uể oải bước ra ngoài, để lại cho cô bóng lưng mệt mỏi. Từ đầu đến cuối, anh không hề ngoái lại một lần, thậm chí không thèm bỏ thí cho cô dù chỉ một liếc mắt.

Hứa Thắm cứ đứng yên ở đó một lúc lâu mới lặng lẽ cởi găng tay ra, ném vào sọt rác. Dây khẩu trang vẫn còn lủng lẳng một bên tai, cô ngần ngừ một lúc mới giật ra ném đi. Lốp nước đọng trên mặt đã sớm bốc hơi hết, chỉ còn lại làn da khô khốc khó chịu.

Hứa Thắm rửa tay xong, lại theo thói quen bỏ tay vào túi áo bước ra ngoài, bất ngờ chạm mặt cậu công nhân đang xoa gáy đi trên hành lang.

Hứa Thắm không chắc chắn lắm: “Cậu là người bị thương tai nạn xe kia...”

Cậu công nhân không chớp mắt nhìn Hứa Thắm hồi lâu mới nhận ra, cười hi hi với cô: “Chị là bác sĩ đã cứu em.”

Hứa Thắm nhíu mày: “Cậu định đi đâu? Ngoan ngoãn ở đây, đừng đi lung tung.”

Cậu công nhân sờ sờ đầu, lúng túng: “Em chụp CT rồi, còn kiểm tra toàn thân nữa. Không có thương tật gì cả nên em phải trở về làm việc đây.”

Bị đụng văng xa như vậy mà cậu ta vẫn bình yên vô sự sao?

Hứa Thắm dặn dò: “Mũ bảo hiểm của cậu bị hỏng, nhớ phải mua cái khác.”

“Vâng.” Cậu ta gật đầu như bồ cùi.

“Mà thương lượng tiền bồi thường xong rồi hả?” Cô không yên tâm hỏi thêm.

“Bồi thường á?” Cậu công nhân nghĩ ngợi một lát mới hiểu ra, cười sang sảng. “Họ trả tiền thuốc thang với tiền sửa xe máy là được rồi. Em vẫn khỏe mà, không cần bồi thường gì nữa đâu ạ!”

Nói xong, cậu ta cười hên hê bỏ đi. Hứa Thắm vẫn đứng đấy nhìn theo bóng lưng khẳng khái ấy. Ở bệnh viện lâu như vậy, có những điều cô vẫn không tìm ra được, thậm chí khoa học cũng không cách nào giải thích, có lẽ là do mỗi người đều có số mệnh của riêng mình mà thôi.

Cô quay đi, định đến phòng chờ theo dõi thì thấy Tiểu Bắc chạy xồng xộc đến. Cô ấy hoảng hốt gọi: “Bác sĩ Hứa!”

“Lúc này, cô với Tiểu Tây đi đâu vậy?” Hứa Thắm hỏi.

Tiểu Bắc nhìn người đến khám bệnh đi qua đi lại xung quanh, bèn kéo Hứa Thắm sang một bên, nhỏ giọng: “Người gây ra tai nạn giao thông khi này, xét nghiệm máu thấy dương tính với HIV. Là bệnh AIDS.”

Hứa Thắm sững sờ.

Tiểu Bắc giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Bố mẹ hắn biết nhưng lại che giấu. Chưa kể hắn ta mất nhiều máu quá, tình hình khẩn cấp, không đợi kết quả xét nghiệm mà tổ bác sĩ Lý đã vào phòng phẫu thuật rồi.”

“Bây giờ vẫn còn đang giải phẫu à?” Hứa Thắm cũng thấy lo lắng không thôi.

“Đúng vậy. Không dám cho người vào thông báo, sợ làm họ khủng hoảng lại xảy ra chuyện. Giờ đang đổi người trang bị đồng phục bảo hộ cao hơn vào thay ca rồi ạ!”

Nghe đã thấy nguy hiểm. Hứa Thắm yên lặng chốc lát mới chợt nhớ ra: “Tiểu Đông đâu?”

Mặt Tiểu Bắc từ bi chuyển sang khó chịu: “Khóc đến phát điên rồi. Kết quả kiểm tra kháng thể phải sáu tuần mới có, chắc hẳn những ngày này sẽ khó sống lắm.”

Hứa Thắm không nói gì nữa. Nếu không nhờ Tống Diễm kéo, người nhào vào đến chiếc kim kia chính là cô rồi. Giờ phút này, người bị mắc nguy cơ phơi nhiễm HIV cũng là cô luôn.

Tổng Diệm. .

Đáy lòng Hứa Thắm trĩu nặng, trước mắt bắt chợt lóe lên từng hình ảnh nối tiếp nhau: Anh ngâm mình trong nước đỡ khung xe, nâng cái đầu đầm đìa máu của kẻ gây tai nạn. . . Vết thương trên lưng anh. . . Và cả mấy lính cứu hỏa nhảy xuống sông cứu người, có lẽ cũng bị thương trong quá trình đó nữa. . .

Cảm giác lạnh toát xông thẳng từ bàn chân lên khắp người Hứa Thắm.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Type: Hasuko

Hứa Thắm rào bước đi trên hành lang, lấy điện thoại ra gọi cho đồng nghiệp bên khoa truyền nhiễm, báo cáo tình hình: “Có bốn, năm lính cứu hỏa ở dưới nước. Trong quá trình cứu xe ắt hẳn có người bị thương. Đồng nghiệp trung tâm cấp cứu đã liên lạc với đội cứu hỏa. . . Ừ, được, có việc sẽ liên lạc lại.”

Cô cúp máy, định báo cho Tổng Diệm biết nhưng lại không có số điện thoại của anh. Thôi, sớm muộn gì anh cũng nhận được tin, không cần gấp gáp thế.

Cô định đi đến phòng chờ theo dõi thăm Tiểu Đồng, nhưng khi đi ngang qua một cánh cửa lại nhác thấy Tổng Diệm bên trong. Cô còn tưởng mình nhìn lầm, lùi lại xem cho kỹ. Đúng là anh thật. Anh đang ngồi bên giường, mặc chiếc áo phông sạch sẽ, còn choàng chiếc áo khoác bên ngoài.

Hứa Thắm đẩy cửa bước vào, đúng lúc Tổng Diệm đang xò tay vào áo khoác. Lúc cánh tay vươn ra chắc đã chạm phải vết thương, mày anh nhúu lại, tiếng xuyết xoa khẽ bật ra từ cổ họng.

Cô bước nhanh đến định giúp đỡ thì một cô gái đi ra từ phía sau tấm rèm bên giường. Là Lý Manh, hiển nhiên cô ấy vội đến đưa quần áo cho Tổng Diệm. Cô ấy cầm lấy cổ áo, giúp anh mặc vào người, rồi ngồi xuống bên cạnh chân anh, so dây khóa, cài vào và kéo lên.

Hứa Thắm bắt giác khựng lại. Khóe mắt Tổng Diệm như cảm ứng được gì đó liền liếc sang. Cô đứng cuối giường, bỏ hai tay vào túi, bình tĩnh nhìn anh.

Lúc này, Lý Manh mới nhận ra có người đi vào, lập tức buông tay tránh sang một bên, xoa xoa khóe mắt. Lúc quay đầu lại, đôi mắt vẫn đỏ hoe, cô ấy miễn cưỡng mỉm cười với Hứa Thắm.

Tổng Diệm nhìn Hứa Thắm hỏi: “Có chuyện gì không?”

Lý Manh thấy giọng điệu anh không tốt liền huyếch nhẹ một, nhẹ nhàng xin lỗi Hứa Thắm “Con người anh ấy là vậy, tính tình không được tốt, bác sĩ đừng để ý.”

Hứa Thắm mang về mặt lịch sự và lạnh nhạt: “Không sao.”

Tổng Diệm cũng lười phản ứng, lấy gói thuốc lá trong túi ra gõ lên bàn, rút điếu thuốc đặt lên môi, định châm lửa.

Hứa Thắm nhắc nhở: “Bệnh viện cấm hút thuốc.”

Tổng Diệm liếc sang cô, xoay vòng chiếc bật lửa trong tay, ngón tay thô ráp mon trón bánh răng nhưng không quệt.

Lý Manh bước đến, rút điếu thuốc ra khỏi miệng anh: “Ngoan, nghe lời bác sĩ đi.”

Tổng Diệm thần nhiên khép môi lại, ánh mắt nghiêng nghiêng liếc nhìn Lý Manh, trông khá nguy hiểm. Không khí phần nào trở nên ngưng ngập. Lý Manh thẹn thùng, mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống, cầm điếu thuốc không biết nên làm sao mới phải, nhỏ giọng nhắc: “Ra ngoài rồi hút.”

Tổng Diệm nhìn cô ấy chốc lát, bỗng dịu mặt nở nụ cười: “Nghe lời em”, sau đó cất bật lửa.

Hứa Thắm trầm mặt đứng đấy. Trước tình huống này, cách phản ứng nhất quán của cô là im lặng, cũng không quay đầu bỏ đi. May mà cô đã mệt mỏi suốt cả ngày hôm nay, đồng suy nghĩ cũng chết lạng, cho dù trái tim nhói đau cũng không cảm nhận được.

Mà cô gái kia hiển nhiên rất dễ dãi dành. Giây trước còn cảm thấy ánh mắt Tổng Diệm khó hiểu thì một giây sau, Lý Manh đã hây hây gò má vì câu “Nghe lời em” của anh. Cô ấy lên cười, thấy Hứa Thắm mới nghiêm túc trở lại, lễ phép hỏi: “Bác sĩ đến đây có chuyện gì không? Muốn kiểm tra lại vết thương của anh ấy hả?”

Hứa Thắm nhẹ nhàng lắc đầu: “Hiện tại không cần, bốn ngày sau đến đây tái khám”, nói xong liền đưa cho Tổng Diệm một đơn thuốc. “Những thuốc này trong uống ngoài xoa.”

Lý Mạnh đưa tay nhận lấy đơn thuốc, nói với Tống Diễm: “Em đi lấy thuốc.”

“Cùng đi đi.” Tống Diễm đứng dậy, thuận tay cất mấy vật tùy thân vào túi.

Hứa Thâm không phải kẻ ngốc, cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác. Cô có thể cảm nhận được rõ ràng anh không muốn ở đây thêm một giây một phút nào nữa, cũng không muốn một mình chung đụng với cô.

Nhưng đã cảm nhận được điều này thì cũng phải chuẩn bị tâm lý cho cơn đau thấu lòng.

Lối đi rất hẹp, Hứa Thâm không tránh đường. Thời điểm Tống Diễm đi ngang qua người còn đụng phải bả vai cô. Hứa Thâm thoáng chao đảo “Anh ở lại, em có việc muốn nói với anh.”

Cô quay đầu nhìn anh, Tống Diễm cũng ngoảnh lại, giọng hờ hững: “Nói đi.”

Lý Mạnh đứng ở cửa, khó hiểu nhìn hai người.

Hứa Thâm nhìn Lý Mạnh rồi quay sang Tống Diễm: “Chuyện này chúng ta nói riêng thì hơn.”

Lý Mạnh rộng lượng mỉm cười: “Vây em đi lấy thuốc đây.” Lúc đi còn tiện tay đóng cửa lại, không hề lo lắng, nghĩ ngợi vẩn vơ điều gì.

Tống Diễm quay lại, tựa người vào cuối giường bệnh, cúi đầu nghịch bật lửa: “Nói đi, chuyện gì?”

Hứa Thâm không quanh co lòng vòng: “Người các anh cứu mắc bệnh truyền nhiễm.”

“Bệnh gì?”

“AIDS.”

Tay Tống Diễm khựng lại chốc lát rồi tiếp tục xoay vòng, nhưng động tác đã không còn lưu loát được nữa. Sau hồi lâu, anh mới lấy điện thoại di động ra, đến bên cửa sổ, định gọi điện.

Hứa Thâm nói với theo: “Đã báo với đội của anh rồi. Tất cả nhân viên tham gia cứu hộ đều đang trên đường tới bệnh viện, đến lúc ấy sẽ kiểm tra vết thương.”

Tống Diễm bỏ điện thoại xuống, thông báo một câu: “Đã biết.”

Anh nhẩn nầy, lặng người đứng đấy, không biết suy nghĩ điều gì lại vô thức lấy hộp thuốc lá trong túi ra, rút một điếu đưa lên môi châm lửa. Lần này, Hứa Thâm không cản anh nữa.

Cô để hai bên định thần lại mới hỏi cặn kẽ: “Ngoại trừ lưng ra, trên người anh có vết thương ngoài da nào khác không?”

“Không.” Tống Diễm bình tĩnh đến lạ.

Hứa Thâm nhớ lại: “Đoạn khung xe bị gãy kia luôn ở trên mặt nước, cũng không dính máu. Sau khi anh bị thương, lưng có dính nước hay là chạm phải thứ gì dính máu không?”

“Không.” Giọng anh chắc chắn.

“Nếu không thì tỷ lệ lây nhiễm cực kỳ thấp.” Hứa Thâm thờ phào.

“Tôi biết.” Tống Diễm phả ra một làn khói, quay đầu nhìn cô. “Tôi chắc chắn bản thân không có việc gì.”

Cách làn khói trắng, ánh mắt anh chứa một cảm xúc gờn gợn nhưng chỉ thoáng qua trong tích tắc.

“Anh hẳn không sao, nhưng nhìn anh bây giờ không nhẹ nhõm chút nào...” Hứa Thâm thấy khó hiểu.

“Sau khi nhấc xe lên, đội viên của tôi phụ trách chuyển người, tôi lên bờ trước.” Tống Diễm cúi đầu, khẽ nghiêng răng. “Đội viên chuyển nạn nhân có vết trầy xước trên tay.”

Hứa Thâm im bật, Tống Diễm rít một hơi thuốc thật sâu, hỏi tiếp “Cô y tá kia thế nào rồi?”

“Tâm trạng không ổn định lắm.” Hứa Thâm lắc đầu, thờ dãi.

Tống Diễm gạt đầu không cho ý kiến.

“Bất kể thế nào, thứ Sáu tuần sau, anh cũng phải đến khoa Truyền nhiễm bệnh viện làm kiểm tra.”

“Được.” Tổng Diệm trả lời ngắn gọn.

“Không còn việc gì nữa rồi.” Hứa Thắm nói xong liền quay người đi ra cửa.

Tổng Diệm cũng định rời đi, bèn đưa tay ra bệ cửa sổ, định dụi tắt nửa điều thuốc hút dở. Hứa Thắm chợt dừng bước bên cạnh giường bệnh. Tay Tổng Diệm dừng lại giữa khoảng không, quay đầu lại nhìn bóng lưng màu trắng của cô.

Cuối cùng, Hứa Thắm không nhịn được nữa, quay lại mặt đối mặt với anh: “Cô gái kia là bạn gái của anh à?”

Tổng Diệm hỏi ngược lại: “Có liên quan gì đến cô không?”

“Hừ!” Hứa Thắm cười nhạt, giọng cứng cỏi. “Có bạn gái thì lúc cự tuyệt em cứ nói là “Tôi có bạn gái rồi” là được. Khi ở trong phòng phẫu thuật kia, nói một đồng chuyện rêu rĩa khác làm gì. Định đẩy trách nhiệm cho em à? Thật dối trá!”

Tổng Diệm khó tin nhìn cô, hồi lâu mới khe khẽ bật cười, trong nụ cười này có sự bất lực, gian nan và cả sự tức giận, nhưng cuối cùng tất cả đều tan thành mây khói, chỉ còn lại giọng điệu chế giễu quen thuộc: “Vấn đề giữa tôi và cô thì chỉ cần nói về tôi và cô là được, kéo người khác vào có ích gì?”

Hứa Thắm không biết anh nói vậy để bảo vệ Lý Manh hay là anh đã hoàn toàn vô cảm với cô. Nhưng thái độ này của anh hiển nhiên đã châm lên ngòi lửa trong lòng cô. Hứa Thắm lập tức bị kích thích, đáy mắt ẩn chứa cơn giận dữ không cách nào kiềm chế.

Cô nhìn anh trừng trừng, gằn từng câu từng chữ khiêu khích: “Vấn đề giữa chúng ta không phải là trước đây em rời khỏi anh hay sao? Anh cảm thấy em làm sai, nhưng anh không cho rằng mình hoàn toàn đúng đấy chứ? Lúc ấy, chúng ta bao nhiêu tuổi? Bản thân còn chưa nuôi sống được mình, trong tình huống như vậy, em có thể đối nghịch bố mẹ, bỏ trốn theo anh sao? Anh có thể nào chín chắn hơn được không vậy?”

Tổng Diệm lại cười mà như không: “Cô chín chắn vậy thì còn ở đây nói nhảm với tôi làm gì?”

Hứa Thắm nhếch môi, cảnh cáo: “Tổng Diệm, anh đừng nói chuyện với em bằng cái giọng đấy!”

Tổng Diệm thấy cô vô lý hết sức, vừa căm tức vừa buồn cười, lớn giọng: “Thế cô muốn nghe giọng điệu nào? Lời ngon tiếng ngọt ấy hả? Mẹ kiếp, cô đòi hỏi hơi quá rồi đấy!”

“Là anh nói vấn đề giữa hai chúng ta, là chính miệng anh nói. Bây giờ, anh làm ơn có thể nói chuyện đàng hoàng, đừng hành động theo cảm tính như vậy nữa được không?” Khí thế Hứa Thắm cũng không thua kém.

“Mẹ nó, tôi chịu như vậy đúng là đáng đời.” Đáy mắt Tổng Diệm lóe lên tia phẫn nộ. “Nói chuyện đàng hoàng hả? Vậy cô nói đi, đứng ở góc độ của tôi, tại sao tôi phải làm lành với cô? Hứa Thắm, năm đó là cô đá tôi như đá một con chó! Cô nói...” Câu sau bỗng im bật, lửa giận chợt tắt ngúm, như thể tòa nhà sụp đổ trong tích tắc “Hừ...” Anh không nói được gì nữa, tất cả cơn thịnh nộ bỗng nhiên nhẹ bỗng như gió thổi mây tan, chớp mắt chỉ còn lại sự hoang đường và chầm chọc.

Anh chán chường nhếch môi, cảm thấy giờ phút này lời chuyện năm đó ra quả là vớ vẩn.

“Nói với cô những thứ này thật vô nghĩa.” Anh châm điều thiếu thứ hai, giọng điệu mỉa mai, “Cô chỉ biết có bản thân mình thôi. Tôi có nói thêm nữa cũng chẳng để làm gì.”

Hứa Thắm cười lạnh: “Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào? Muốn em khóc lóc nhận sai, nói với anh em hối hận vì quyết định năm đó à?”

“Không cần, cô chưa từng hối hận.” Giọng Tổng Diệm lạnh lẽo tựa băng giá.

“Đúng vậy, em chưa từng hối hận. Dù cho thời gian có quay lại, em vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Nếu là anh, lẽ nào anh sẽ không...” Hứa Thắm cố chấp.

“Lựa chọn ban đầu của cô không quan trọng.” Tổng Diệm bỗng ngắt lời. “Nói mấy chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt vặn hỏi: “Còn hiện tại, lựa chọn của cô là gì?”

Hứa Thắm sững sốt, chết lặng không trả lời được. Hai người cứ im lặng nhìn nhau như thế, ánh mắt trực diện và cương quyết.

Tổng Diệm bỗng cười như mất lý trí: “Tôi biết mà. Cãi vã cả buổi không nói được câu nào đúng trọng điểm cả.”

Anh dựa vào cửa sổ, hướng mắt nhìn ra ngoài: “Trong khi yêu cầu tôi chín chắn, cô lại trẻ con hết phần thiên hạ. Bây giờ, chúng ta gặp mặt có thể gạt đầu chào nhau coi như từng quen biết, không được à? Sao cứ khơi ra những chuyện kia làm gì? Cô còn chưa cân nhắc rõ ràng đã vội vàng khơi mào câu chuyện, xé toạc vết thương cũ ra. Sau đó thì sao? Cứ để nó thối rữa ra đó? Lần sau gặp lại, cứ thế ngoảnh mặt làm ngơ thì hơn.”

Sắc mặt Hứa Thắm trắng bệch.

Ánh mắt Tổng Diệm chuyển vào phòng, nhìn cô hồi lâu mới trầm giọng nói tiếp: “Cô nói với tôi những chuyện này chẳng qua là muốn tôi thông cảm cho nỗi khó xử của cô. Được, tôi thông cảm. Nhưng thông cảm không có nghĩa là nên quay lại với nhau. Lần này, nếu chúng ta cứ tiếp tục, gặp phải tình cảnh tương tự, cô vẫn sẽ lựa chọn như lần trước mà không hề hối hận. Hứa Thắm, tôi đã sắp ba mươi rồi, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Có một vài vết thương, hồi trẻ có thể chịu đựng hết lần này đến lần khác mà vẫn khép miệng được, nhưng từng này tuổi mà bị thêm lần nữa sẽ mất mạng đấy!”

Tổng Diệm nghiền nát điều thuốc trên bệ cửa sổ. “Chuyện tình cảm không có đúng sai. Cô nói mình không sai, tôi đồng ý. Nhưng nếu đã thế, vậy thì hãy tiếp tục chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình đi.”

Hứa Thắm thần thờ đứng đó, cơ thể tựa như tượng đá chạm vào sẽ vỡ nát.

Tổng Diệm quay người bước ra ngoài. Thời điểm đi ngang qua cô, Hứa Thắm vẫn không chịu từ bỏ, giọng nói đã không còn vẻ cứng cỏi, chỉ còn sự run rẩy: “Anh còn hận em sao?”

“Không.” Giọng Tổng Diệm đã không còn sức lực. “Không hận cô, nhưng cũng không muốn dính dáng gì tới cô nữa.”

Nghe thế nào cũng thấy thà để anh hận cô còn tốt hơn. Dù sao như vậy vẫn tốt hơn hiện tại, anh không hận cũng không yêu, cảm xúc dành cho cô nhạt nhòa đến mức không gợn nổi mặt hồ.

Hứa Thắm ngỡ rằng giờ đây, lòng cô đã đau lắm rồi. Nhưng khoảnh khắc kế tiếp, cô không sao gọi tên được cảm xúc trong lòng mình lúc này là gì nữa. Tổng Diệm dừng chân ở ngưỡng cửa, chạm tay lên tay nắm cửa hồi lâu rồi nói: “Tôi cũng sai. Tôi cũng muốn trao cho cô những gì cô ao ước lắm chứ! Nhưng có rất nhiều thứ nằm ngoài khả năng của tôi. Tôi cũng có lỗi trong chuyện này.”

Và cứ thế, anh đi thẳng.

Hứa Thắm đứng chôn chân ở đó. Trong túi áo, ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay, vẻ mặt ngây ra như bức tượng, ánh mắt dò dẫm vô hồn. Cô hít thở khó nhọc, miệng hé ra, đôi môi run run cố hít lấy không khí mới phát hiện lồng ngực đau đến mức cào xé, như thể vừa bị bẻ gãy một chiếc xương sườn vậy.

Cô đứng một lúc lâu mới hoàn hồn, quay đầu nhìn mẫu thuốc lá trên bệ cửa sổ, bèn rút một tờ khăn giấy trong túi ra, gói mẫu thuốc kia rồi ném vào thùng rác. Bước ra khỏi phòng chờ theo dõi, băng qua đại sảnh, Hứa Thắm trông thấy Lý Manh đang cầm bọc thuốc ở cửa, Tổng Diệm đi về phía cô ấy, cô ấy cười đón anh, hai người cùng rời đi.

Hứa Thắm vẫn dõi theo bóng lưng anh, chờ mong anh quay đầu lại.

Nhưng anh không hề.

Cô đi vào phòng vệ sinh, vịn vòi nước, ra sức chà tay mình hết lần này đến lần khác, chà đến mức đỏ bưng cả làn da vẫn chưa thấy hài lòng, lại chà đến khi bàn tay trắng bệch. Cô không thấy đau, nhưng gò má lại truyền đến cảm giác ngứa ngứa, đưa tay lên sờ mới biết là nước mắt nóng hổi. Đó không phải là giọt nước mắt giả tạo ở sân nhà họ Dịch lần trước mà là giọt nước mắt trào dâng không cách nào kìm nén.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Type: Hasuko

Mấy người lính cứu hỏa có nguy cơ phơi nhiễm đều đã đến khoa truyền nhiễm đăng ký bệnh án, khẩn cấp dùng thuốc. Tuy vậy, tình hình cụ thể phải đợi sau sáu tuần ủ bệnh mới có thể kết luận. Những người không bị thương ngoài da được loại bỏ hiểm nghi lây nhiễm, còn lại những đội viên bị xây xước hoặc có vết thương hở ở tay cần được theo dõi.

Người lính cứu hỏa tên Giang Nghị được liệt vào danh sách theo dõi đặc biệt, cậu ta bị một vết rách sâu hoắm trên mu bàn tay, lúc ở hiện trường cậu ta không hề bận tâm đến đau đớn của bản thân mà giúp đồng đội di chuyển người gây tai nạn.

Không ai có thể đoán được rằng người đó có bệnh truyền nhiễm, càng không ngờ đó lại là căn bệnh thế kỷ HIV/AIDS.

Hôm nay thành ra thế này, người trong đội đều có phần ủ rũ, không khí bức bối và chán chường bao trùm. Một đám thanh niên trai tráng hoặc đứng hoặc ngồi la liệt trên dãy ghế ở hành lang bệnh viện, chân duỗi thẳng, đầu tựa vào tường, nhắm mắt nhìn trời.

Tổng Diệm đi đến, lần lượt xoa đầu từng đội viên: “Lên tinh thần đi nào!”

Giang Nghị ngồi cuối cùng. Tổng Diệm đi đến bên cạnh cậu ta, dựa vào tường, vỗ nhẹ lên vai đối phương: “Còn chưa có kết luận. Chưa chắc đã bị lây nhiễm đâu.”

Lý Manh cũng trấn an: “Đừng chưa gì đã tự gây áp lực cho mình. Có lẽ sáu tuần sau mọi người kiểm tra lại sẽ bình an vô sự cả thôi.”

Câu an ủi này có phần yếu ớt quá.

Dương Trì phần nộ lắm bầm: “Tôi không sao, nhưng Giang Nghị... lỡ như bị lây nhiễm thì sao? Bệnh này không chữa được.”

“Tại sao chúng ta lại gặp phải vụ chó chết này cơ chứ?” Tiểu Cát cũng chửi ầm lên.

Ngược lại, Giang Nghị bình tĩnh trấn an mọi người: “Không phải đều được xử lý khẩn cấp rồi sao? Hơn nữa, bệnh truyền nhiễm đều có xác suất, tỉ lệ 50:50, ít ra cũng có năm mươi phần trăm may mắn thoát khỏi.” Nói xong, cậu ta cười khan hai tiếng, có thể thấy nội tâm không hề nhẹ nhõm chút nào.

Cả nhóm nhao nhao ồn ào, Tống Diễm im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Chẳng may bị nhiễm thì phải ra nước ngoài điều trị theo phương pháp tiên tiến, như vậy có thể sống hơn mười năm. Mười năm sau y học tiến bộ, có lẽ bệnh này sẽ chữa được thôi.”

Dương Trì đoán: “Phí chữa trị đắt lắm, ai mà theo cho nổi?”

Tống Diễm nghiêng đầu, nhìn lướt qua từng gương mặt đội viên: “Trong tất cả các cậu, nếu ai bị nhiễm, tôi sẽ dẫn người đó đi đòi công bằng với tên gây họa kia. Không được thì coi như là tai nạn lao động, đi tìm chính phủ, tìm quốc gia đòi bồi thường. Còn cũng không được nữa, nếu các cậu thật sự xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ lo chuyện này.”

Hành lang nhất thời im lặng như tờ, đám thanh niên đều đồng loạt nhìn chăm chăm Tống Diễm.

Giang Nghị nhỏ giọng: “Như vậy được sao?”

“Công việc này nói trắng ra là bán mạng, không ai oán trách câu nào. Cho dù phải hi sinh, tôi tin rằng các cậu cũng không mấy may mắn. Nhưng không ai trong chúng ta được coi rẻ tính mạng của mình, hiểu không?” Tống Diễm nói giọng nghiêm nghị.

Không khí yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim roi. Cả đám thanh niên lại đổ dồn mọi ánh mắt về phía Tống Diễm.

Tống Diễm khẽ quát: “Nhìn cái gì?”

Dương Trì sùng bái giờ hai ngón tay cái: “Anh, khí thế của anh phải hai mét tám(*) ấy.”

(*) Câu này bắt nguồn từ bộ phim Tình yêu thuần khiết của Hàn Quốc, để hình dung về khí thế mạnh mẽ của người đàn ông.

Tiểu Cát giơ tay hưởng ứng: “Ba mét tám luôn mới đúng.”

Tống Diễm không hiểu ra sao cả: “Cái quý gì thế?”

Giang Nghị cười sang sảng: “Ngôn ngữ mạng đấy, Đội trưởng không chịu thường xuyên cập nhật, đương nhiên không hiểu rồi.”

Tống Diễm hừ nhẹ: “Xem ra nên tịch thu di động của các cậu rồi.”

Cả đám kêu rên: “Đừng mà!”

Tống Diễm ra lệnh: “Được rồi, về hàng đi.”

“Rõ!”

Mọi người đứng dậy, bước ra ngoài. Lý Manh nán lại sau cùng, nói với Tống Diễm: “Chuyện này phải báo cáo với cấp trên. Những đội viên tình nghi bị phơi nhiễm không thể đi làm trong khoảng thời gian này.”

“Biết rồi.”

Các đội viên lên xe đi trước. Ra khỏi bệnh viện, Lý Manh lấy chìa khóa trong túi xách ra, bảo: “Để em đưa anh về.”

Tống Diễm vừa nói vừa lấy túi thuốc trong tay cô: “Không cần đâu, tự anh về được.”

Lý Manh đứng yên quan sát vẻ mặt anh, đột ngột hỏi: “Là cô ấy sao?”

Tống Diễm chưa kịp hiểu ra vấn đề: “Hả?”

“Bạn gái trước của anh...” Lý Manh gắng hỏi: “... Là bác sĩ Hứa kia, phải không?”

Tống Diễm nheo mắt lại nhìn cô, không trả lời ngay, dường như đang đoán xem cô lấy được thông tin này ở đâu.

Lý Manh cười gượng: “Vừa rồi, trong phòng chờ theo dõi, em kéo khóa áo giúp anh mà anh không phản ứng, cũng không ngăn cản em, em đã biết tâm tư anh không có ở đây rồi... Chỉ nghe tiếng bước chân đã biết là cô ấy đến ư?”

Cảm giác của phụ nữ thường nhạy bén đến đáng sợ, mà chính sự nhạy cảm ấy chắc chắn sẽ đem đến đau khổ cho bản thân mình.

Tống Diễm dò xét cô, cảm hơi hắt lên như đã hiểu ra: “Thảo nào, em lại tự tiện rút điều thuốc trong miệng anh.” Anh cười nhạt. “Để trêu tức cô ấy à? Lý

Manh, em là trẻ con sao?”

Lý Manh thấy anh bảo vệ Hứa Thắm như vậy, liền nổi giận, nhưng lại đau lòng: “Anh còn thích cô ta à? Em thật sự... Em nói này, cô ta đã chê anh thì anh tội gì phải làm thế? Thích bị ăn hành hả?”

Sắc mặt Tống Diễm biến đổi: “Địch Miểu nói với em?”

“Ai nói có quan trọng không?” Lý Manh nhìn anh, ánh mắt vừa ảm ức vừa xót xa. “Anh là người đàn ông tốt, tại sao lại để cô ta đùa giỡn không đáng một đồng, để cô ta khinh thường như thế? Thấy anh như vậy, em tức lắm. Đúng vậy, em là người xấu. Lúc này, là em cố ý kéo khóa áo cho anh, cố ý lấy điều thuốc của anh để khiêu khích cô ta đấy. Em muốn cho cô ta biết, có rất nhiều cô gái tốt thích anh...”

“Lý Manh!” Tống Diễm ngắt lời cô. “Cứ tiếp tục sẽ vượt giới hạn đấy!”

Lý Manh mím môi, nghẹn ngào đến đỏ bừng cả mặt. Cô thấp thỏm nhìn Tống Diễm xem anh có thật sự nổi giận không. Cô vừa sợ anh giận lại vừa không muốn bản thân khó chịu, uất nghẹn rất lâu mới thốt ra: “Em thật sự sắp bị anh chọc tức chết rồi. Anh có thể cầu tiến một chút không? Anh xem lại mình đi: Cẩn ngoại hình có ngoại hình, cẩn nhân phẩm có nhân phẩm, làm gì cứ phải dây dưa, quy lụy cho người ta hành hạ chứ! Tống Diễm à, anh làm ơn cầu tiến một chút có được không?”

Tống Diễm dờ khóc dờ cười, cảm thấy cô càng nói càng chẳng ra làm sao: “Lý Manh...”

“Có phải anh định làm hòa với cô ta không?” Lý Manh gắng hỏi, ngữ điệu đã có phần đi quá giới hạn. “Anh không khó chịu khi sống với người đàn bà khinh thường mình à?”

“Chuyện chấm dứt ở đây đi.”

Lý Manh nhạy cảm nhận thấy một tia lạnh lẽo trong giọng nói của anh, bèn thức thời ngậm miệng.

“Em quan tâm anh, anh cảm ơn. Nhưng mà...” Nụ cười trên khuôn mặt Tống Diễm dần tắt. “Quan hệ của anh với bạn gái trước là gì, tốt hay xấu, không đến phiên người khác xen vào, hiểu không?”

Mặt Lý Manh đỏ gay, chỉ thiếu điều đỏ hoe vành mắt nữa thôi. Mặc dù anh không nói nặng nhưng ý bao che Hứa Thắm đã quá rõ ràng rồi.

“Em xin lỗi, được chưa? Em cũng biết là mình không đúng, nhưng mà em không nhận được.” Cô đành xuống giọng cầu hòa.

Tống Diễm nhìn cô giây lát rồi thở dài, quay người rút một điều thuốc ra châm lửa, rít một hơi mới quay lại nhìn cô. Lý Manh vẫn cuối đầu im lặng.

Anh hỏi: “Anh có nói với em là hai bọn anh không thể nào chưa?”

Lý Manh gật đầu.

“Em bảo anh tội tình gì, vậy sao em cũng cứ phải khổ như vậy?” Tống Diễm nghiêng mắt nhìn cô. “Lên lớp cho người khác cũng ra dáng lắm”

Lý Manh ngẩng đầu: “Anh không thích em, thích người khác, em cũng đâu có cách nào. Nhưng anh không thể tìm một đối tượng tốt hơn để em tâm phục khẩu phục hay sao?”

Tống Diễm “à” một tiếng. “Mẹ nó, anh cũng muốn để mình phục nữa kia.” Anh lớn giọng một câu rồi vứt điều thuốc xuống đất, ra sức dẫm đạp.

“Đi đây.” Tống Diễm chào một tiếng rồi đưa xe vẫy tay bỏ đi.

Ngồi trong xe, anh gọi cho Địch Miểu.

“Anh, sao vậy? Sao lại rành rồi gọi cho em thế này?” Giọng Địch Miểu hờn hờ.

Tâm trạng Tống Diễm rất tệ, không nói nhảm với cô em gái mà trực tiếp cảnh cáo: “Lần sau còn nói bậy bạ chuyện trước kia của anh với người khác, anh sẽ đánh gãy chân em đấy.”

“Chuyện gì chứ?” Địch Miểu hoàn toàn không nhớ ra được. “Sao tự dưng lại đòi đánh gãy chân em?”

“Em đã nói gì với Lý Manh? Chuyện gì cũng đi nói bậy bạ cho người ngoài nghe thế hả?”

Địch Miểu ra vẻ hùng hồn: “Chị Manh Manh đâu phải người ngoài. Em còn muốn chị ấy làm chị dâu em nữa kia.”

“Bớt nói xàm đi!” Anh ngắt ngang.

Địch Miểu kêu gào: “Lại mắng em nữa. Anh nói với mẹ em đi. Mẹ em thích chị ấy đấy, nói ưng chị ấy làm dâu mình đấy. Là anh già điếc thôi”

Giọng Tống Diễm thay đổi: “Địch Miểu, em còn muốn bước với anh nữa phải không?”

Địch Miểu nghe thấy giọng anh không ổn, lập tức ngoan ngoãn trở lại: “Eo ôi, là mẹ em nói mà, không liên quan gì đến em cả.”

“Mẹ thích nói nhảm, em cũng hòa theo làm gì? Còn muốn có máy tính bảng nữa không?”

Địch Miểu lập tức đổi chiến tuyến: “Anh, anh thích ai, em sẽ ủng hộ người đó. Không ai thân bằng hai anh em mình đâu.”

Tổng Diệm vẫn cần nhảm: “Cúp máy đây.”

“Ồi, ới, ới, đừng mà. Hiếm lắm mới gọi được một cú điện thoại.” Địch Miểu gọi với theo, “Hôm nay xảy ra chuyện gì mà anh gọi cho em thế?”

Tổng Diệm không nói chuyện mình bị thương: “Đi làm, giúp người ta tháo nhẫn.”

Địch Miểu thờ phào, cười nói: “Vậy thì tốt. Thật hy vọng ngày nào anh cũng chỉ cần cởi nhẫn giúp người ta thôi, đừng có cháy nhà làm gì. Thật á, đừng có cháy nhà là tốt nhất.”

Tổng Diệm sùng sốt, hồi lâu sau mới khẽ cười: “Anh cúp máy đây.”

“Anh, ngày nào cũng bình an đây nhé!” Địch Miểu lại lớn tiếng vọng vào điện thoại.

Tổng Diệm đặt điện thoại xuống, dựa vào ghế ngồi, nhìn cảnh thành phố lướt qua ngoài cửa xe, bỗng dưng nhớ về năm ấy.

Năm ấy anh còn trẻ, đã từng muốn thỏa mãn tất cả nguyện vọng của cô.

Hứa Thắm trở lại văn phòng, nghe được từ Tiểu Tây là Tiểu Đông chuẩn bị nộp đơn xin thôi việc, nói bất kể sáu tuần sau kết quả ra sao, cô ấy cũng không muốn làm ý tá nữa.

Tiểu Nam và Tiểu Bắc nghe nói thế, chỉ thờ dài, không đưa ra nhận xét nào về sự lựa chọn của cô nàng nữa.

Tiểu Tây lâm bầm: “Hy vọng cô ấy không bị nhiễm bệnh, bình an tìm việc mới.”

Hứa Thắm trấn an: “Chắc không bị lây đâu.”

“Tại sao thế ạ?”

“Tôi vừa mới tra tài liệu, năm ngoái chỉ có mười vụ phơi nhiễm HIV trong ngành chúng ta, trong đó có ba bác sĩ và y tá, xác suất ba mươi phần trăm HIV không dễ lây nhiễm, nên khoan tuyệt vọng đã. Huống chi nếu quả thật rơi vào trường hợp đó thì càng không thể thôi việc. Đây là tai nạn lao động, bệnh viện nhất định sẽ lo.”

Ba người nhất thời im bặt nhìn Hứa Thắm.

Hứa Thắm khó hiểu: “Sao thế?”

Tiểu Nam thảng thốt: “Bác sĩ Hứa, làm chung với chị lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy chị nói nhiều như vậy đấy. Thật không quen cho lắm.”

“...”

Hứa Thắm lúng túng: “Tôi về trước đây.”

“Chờ đã!” Tiểu Tây nhảy đến, kéo tay Hứa Thắm: “Bác sĩ Hứa, chị có quen người lính cứu hỏa bị thương kia không?”

“Có chuyện gì?”

Tiểu Tây nghiêng đầu, cười si ngốc: “Thấy anh ấy đẹp trai quá! Nếu chị biết anh ấy thì giới thiệu cho em đi. Sắp đến mùa đông rồi, nên tìm bạn trai để sưởi ấm.” Mắt Tiểu Tây sáng lấp lánh, hưng phấn chỉ mình. “Lính cứu hỏa và y tá xứng đôi lắm đấy!”

“Không quen.”

Tiểu Tây tiếc nuối: “Tiếc thật.”

Lúc Hứa Thắm ra cửa, nghe thấy Tiểu Bắc bày trò cho Tiểu Tây: “Tiểu Nam có số điện thoại của một người trong đội họ đấy, cô có thể hỏi Tiểu Nam.”

Lúc Hứa Thắm tới hầm đỗ xe, gió rét đột ngột ủa đến khiến cô thoáng rùng mình. Lúc này mới phát giác Tiểu Tây nói đúng thật, sắp đến mùa đông rồi. Mùa đông phương Bắc đến sớm quá, lần đó gặp Tổng Diệm vẫn còn là mùa hè cơ mà.

Mấy ngày kế tiếp được nghỉ, Hứa Thắm tranh thủ về Mạnh gia.

Mạnh Hoài Cẩn và Mạnh Yến Thần đi ăn liên hoan, bữa tối chỉ có Hứa Thắm và Phó Văn Anh. Đương nhiên Phó Văn Anh hỏi cô và Tường Dụ phát triển như thế nào rồi, Hứa Thắm lấy công việc ra làm có cho có lệ.

Phó Văn Anh khẽ thờ dài: “Bạn như vậy, có muốn đổi việc khác không? Bảo bố con xin cho con đến trường đại học dạy hay nghiên cứu gì đó, việc nhẹ nhàng hơn.”

“Công việc hiện giờ rất ổn ạ.”

“Mẹ chỉ thấy mặt con gầy hơn thôi.” Phó Văn Anh gấp một miếng thịt dê vào bát cô, lại múc cho cô một bát canh xương hầm. “Ăn hết cho mẹ.”

“Vâng.”

“Mau lấy chồng đi.” Phó Văn Anh nói tiếp. “Mấy đứa các con không biết nghĩ cái gì, Yến Thần cũng vậy, sắp xếp cho nó đi xem mắt hết cô này đến cô khác mà không để ý ai cả.”

Hứa Thắm uống canh, ngẩng đầu lên: “Mẹ, con có người mình thích rồi.”

Phó Văn Anh đang gấp thức ăn chọt khựng lại, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Không phải Tường Dụ à?”

“Không phải ạ!”

Phó Văn Anh hơi tiếc nuối nhưng cũng nhường một bước: “Con nhà ai thế?”

“Người bình thường thôi.”

“Vậy không được.” Phó Văn Anh không tán thành. “Thắm Thắm, đừng ép mẹ làm người xấu một lần nữa, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Type: Hasuko

Mãi mới đến đợt nghỉ dài ngày, vậy mà Hứa Thắm lại bị cảm nặng. Không biết nên trách thời tiết đột ngột trở lạnh hay là trách thời kỳ công việc căng thẳng đã kết thúc, tinh thần được thư giãn sinh ra lười nhác, dẫn đến sức đề kháng cũng giảm theo.

Hứa Thắm không muốn tiêm hay uống thuốc vì cho rằng cảm cúm cứ để nó tự lành thì hơn, còn có thể nâng cao sức đề kháng. Cô chỉ muốn ngủ li hai, ba ngày liền, không cần tỉnh lại, không cần suy nghĩ, cứ thế ngủ là được.

Phó Văn Anh bảo cô làm liều, gọi bác sĩ gia đình đến truyền dịch cho cô.

Hứa Thắm nhắm mắt ngủ li bì thẳng đến lúc trời tối. trong phòng chỉ bật mỗi chiếc đèn ở góc sô pha, hắt tới ánh sáng mờ mờ. Mạnh Yến Thần đang ngồi đây đọc sách, Tiêu Diệc Kiều thì nằm ngủ tít thò lò. Cô yên lặng nhìn khuôn mặt ôn hòa của Mạnh Yến Thần hồi lâu, lúc anh giương mắt lên bắt gặp ánh mắt cô.

“Tỉnh rồi à?”

“Vâng.”

“Khá hơn chút nào không?”

“Đỡ rồi.”

Mạnh Yến Thần đi đến, ngồi xuống bên giường: “Giọng em nghe vẫn còn nghẹt mũi lắm.”

Hứa Thắm nhìn bình nước truyền: “Truyền dịch rồi, mai sẽ khỏe thôi.”

Mạnh Yến Thần thấy cánh tay cô lộ ra khỏi chăn, muốn phủ tay mình lên nhưng chỉ nghĩ rồi lại thôi.

Bên giường đặt một bó hoa và gấu bông. Mỗi lần cô bị bệnh, Tiêu Diệc Kiều đều tặng cô một chú gấu. Nhưng hoa này thì...

“Ai tặng thế?”

“Tưởng Dụ.”

“Sao anh ta biết?”

“Mẹ nói.” Mạnh Yến Thần nói chuyện rất ngắn gọn, không hề vui vẻ.

Không vui vẻ thì sao chứ? Anh cũng bị mẹ sắp xếp xem mắt, một tuần một lần, không thể nào từ chối được. Không phải nhà Bộ trưởng thì là nhà Chính ủy, không có lựa chọn nào khác.

Mạnh Yến Thần hỏi: “Em thích Tưởng Dụ không?”

Hứa Thâm nhìn chằm chằm vào ống truyền dịch đang nhỏ thuốc: “Không thích, nhưng cũng không ghét.”

“Ý là... có thể chấp nhận kết hôn với cậu ta à?”

Hứa Thâm vẫn không dời mắt: “Cũng không thể.”

Mạnh Yến Thần chẳng cho ý kiến, chỉ ngồi chốc lát rồi nói: “Anh đi xuống hâm cháo cho em.”

Anh đi rồi, căn phòng rơi vào tĩnh lặng. Hứa Thâm thở hắt một hơi bức bối, vừa định nhắm mắt lại thì nghe thấy giọng nói ẻo oai của Tiêu Diệc Kiêu: “Nếu có thể chấp nhận, sao vẫn không vui vẻ?”

Hứa Thâm quay đầu lại: “Anh không ngủ sao?”

Tiêu Diệc Kiêu ngồi dậy, xoa mắt: “Bị hai anh em em đánh thức.” Anh không đi qua, chỉ ngồi yên trên sofa, khuôn mặt được bao phủ trong vàng sáng ảm chứa vẻ châm chọc. “Anh cũng phục hai người thật. Có thể đừng khổ sở như vậy không? Nhìn thoáng một chút đi, cuộc đời còn rất dài để hưởng lạc mà.”

Hứa Thâm không vòng vo: “Chuyện Mạnh Yến Thần... em đã nhìn thoáng từ lâu rồi. Năm đó, lúc mẹ bảo em đổi họ, em đã hiểu ý của bà. Anh ấy còn đến khuyên em, em đã sớm không có ý nghĩ gì khác với anh ấy rồi.”

“Bây giờ, em đổi lại họ rồi mà...”

“Không phải đổi vì anh ấy.” Hứa Thâm cắt ngang.

Không khí lặng ngắt như tờ.

Tiêu Diệc Kiêu nghĩ ngợi chốc lát mới hỏi: “Thật sự thích tên Tống Diễm kia vậy hả?”

Hứa Thâm yên lặng rất lâu: “Em không biết.” Cô khẽ hít mũi. “Không biết là vì không chiêm được hay là vì cuộc sống quá ngọt ngào... Không biết nữa...”

“Vậy chính là rất thích rồi.” Tiêu Diệc Kiêu thở dài thườn thượt, ra vẻ khó xử. “Được rồi, để anh phân tích cho em.”

Anh đi đến mép giường cô, ngồi co chân trên thảm trải sàn, để ánh mắt ngang tầm với cô: “Thâm Thâm, anh hỏi em nhé, tiền lương của cậu ta một tháng bao nhiêu? Lĩnh cứu hỏa chắc tầm năm, sáu nghìn tệ đúng không?”

Hứa Thâm tranh luận: “Anh ấy là Đội trưởng.”

“Ừ, à, được, coi như là bảy, tám nghìn đi. Chỗ chúng ta là thành phố cấp Một, đám nhân viên công chức ở con phố tài chính ngay sát nhà em một tháng kiếm được bao nhiêu tiền, em biết không? Thâm niên làm việc bốn, năm năm, tiền lương ít nhất là hai mươi, ba mươi nghìn đấy. Một đứa con gái nhà bình thường, học đại học, học thạc sĩ, mặt nào cũng xuất sắc, nếu cô ta coi trọng một tên lính cứu hỏa, nhất định bố mẹ cô ta sẽ phản đối, còn có thể nào loạn tung trời luôn nữa, em có tin không? Cho dù không phải sinh viên giỏi giang, nếu thích một tên sửa xe, mở quầy bánh nướng, bố mẹ cô ta có đồng ý không? Bình thường không thấy khác biệt giai cấp đâu, nhưng một khi bàn chuyện cưới xin sẽ lộ ra rất nhiều vấn đề, em hiểu chưa? Em cũng đừng trách mẹ em. Mẹ em sáng suốt hơn em nhiều. Tình yêu chỉ là thoáng qua, thực tế...”

“Nhưng chỉ lúc nhìn thấy anh ấy, em mới có cảm giác mình vẫn còn sống.” Cô hồ hững xen vào một câu khiến Tiêu Diệc Kiêu im bật, giống như tất cả những lời nói vừa rồi đều tan thành mây khói không hề có trọng lượng.

“Em nói gì?” Tiêu Diệc Kiêu hỏi lại, sắc mặt nghiêm túc.

“Anh hiểu cảm giác đó không? Bị người ta siết cổ chìm xuống nước, rất muốn ngoi lên hít một ngụm không khí ấy.” Cô nhìn anh, khóe miệng thoáng nhếch lên mang vẻ giễu cợt và thương hại bản thân. “Cảm giác này giống như... rõ ràng đã là người chết rồi, nhưng vẫn muốn sống lại một lần nữa.”

Dù chỉ là một lần thôi.

Sống lại lần nữa tuổi hoa năm ấy. Nhất định phải thế!

Trong ký ức của Hứa Thắm, cô luôn chọn Tổng Diệm tức giận, nhưng anh luôn tha thứ cho cô hết lần này đến lần khác.

Ban đầu, tại sao cô lại quen với Tổng Diệm? Có lẽ là muốn được anh bảo vệ, có lẽ là vì giận Mạnh Yên Thần, cũng có lẽ chỉ vì cuộc sống của cô quá bí bách mà thôi. Dù vì bất cứ lý do nào đi nữa, chung quy lại đều là động cơ không thuần khiết.

Tổng Diệm đối xử với cô rất tốt, cô biết chứ!

Cô có quan tâm đến anh không? Rất quan tâm. Nếu không, cô sẽ không nói cho anh biết: “Em không phải họ Mạnh, tên của em là Hứa Thắm.”

Ở bên Tổng Diệm có vui vẻ không? Rất vui vẻ. Nếu không, cô sẽ không dễ dàng nhớ lại nhiều chuyện đến thế.

Cô ăn không nhiều, lúc nào cũng mang tâm lý sợ hãi bị đuổi khỏi Mạnh Gia. Mọi thú vui đều bị dán lên cái mác cấm đoán. Tuy cô thường ra ngoài ăn với Mạnh Yên Thần, nhưng anh cũng là người khác kỷ, còn cô thì là phận ăn nhờ ở đậu, từ cốt tủy đã biết nhìn sắc mặt người ta mà sống, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Tổng Diệm lại khác hẳn. Có lần, anh cùng cô ăn cơm ở căng tin trường, thấy cô ăn quá ít, anh liền cau mày không vui: “Em là mèo đấy à? Chuột còn ăn nhiều hơn em nữa đấy.”

Tổng Diệm tưởng đồ ăn trong căng tin không hợp khẩu vị của cô, liền dẫn cô đi ra quán cơm bên ngoài.

Hứa Thắm đến phương Bắc đã nhiều năm như vậy mà vẫn chưa được ăn món bản địa chính thống. Cô ăn không quen, trong trứng xào cà chua sao lại có thứ dính dính, đặc sệt như nước mũi vậy.

Tổng Diệm giải thích: “Đây là bột năng.”

Hứa Thắm cau mày: “Thật khó ăn.”

Lần đầu tiên Tổng Diệm nghe người ta nói kiểu này, liền cười cô: “Khó ăn á? Rốt cuộc là ngon hay là khó ăn(*)?”

(*) Trong nguyên tác, Hứa Thắm nói là (hảo nán chi), từ (hảo) nghĩa là tốt, ngon.

Thế là Hứa Thắm nhại theo khẩu âm của anh, lời nói ra khá kỳ lạ: “Khó... ăn... quá!” Đến từ “quá”, cô gần như cuốn lưỡi sâu đến tận cổ họng.

Tổng Diệm cười to: “Nói tiếp... Khó ăn thấy mẹ.”

Hứa Thắm lại im lặng.

“Sao vậy?” Anh cười cười nhìn cô.

“Đừng nói tục.” Cô nhỏ giọng.

“Sao anh lại không thế nói tục? Học theo mau, nhanh nào, nhanh nào!” Anh đẩy đẩy tay cô. “Bày đặt cái gì? Nhanh!”

Hứa Thắm bị anh đẩy vài cái, không biết bị chạm mạch ở chỗ nào, ngoan ngoãn há miệng nói theo: “Khó ăn thấy mẹ. Tên đầu bếp này ngu vãi.”

Tổng Diệm trở mặt liu lười nhìn cô đầy ngạc nhiên: “Sao còn tự do phát huy thế?” Vừa nói vừa che miệng cô lại. “Con gái không được nói mấy từ này, không văn minh đâu.”

Hứa Thắm bị anh che mất nửa gương mặt, nói xong cũng cảm thấy mình bạo gan, vì thế mím môi cười cười, khóe mắt cũng cong cong.

“Trao đổi ngôn ngữ” xong, cô tiếp tục xúc một thìa lớn. Tổng Diệm thấy thế, nhăn mày: “Em làm gì thế? Thấy khó ăn thì đừng ăn, nhả ra đi.”

Hứa Thắm ngón đầy cà chua trong miệng, trừng mắt nhìn anh. Ở nhà, dù trước mặt Mạnh Yên Thần hay bất cứ ai khác, cô cũng không dám làm ra hành động này.

Tổng Diệm đá thùng rác đến bên chân cô: “Nhả ra!”

Hứa Thắm do dự một lát, cuối cùng phun miếng cà chua vào thùng rác.

Anh rất thích cô, cô biết chứ!

Anh không phải là dạng ngoan hiền, nhưng chưa từng nói nặng với cô dù chỉ một câu. Anh cũng không phải kiểu người kiên nhẫn, nhưng vì muốn ngắm cô mà ngồi cả ngày trong lớp học. Anh càng không phải kiểu người an tĩnh, chỉ vì cô thường lên cơn kiêu ngạo, không chịu mở miệng nói câu nào, thế mà anh lại chịu ngồi yên bên cô những một, hai tiếng...

Anh là người vừa kiêu ngạo vừa bá đạo như thế, nhưng lại có thể dễ dàng tha thứ cho cô.

Hôm ấy là thứ Sáu, lẽ ra phải về nhà nhưng cô lại không về. Tổng Diệm đưa cô đi trượt patin. Cô không biết chơi, cứ lóng ngga lóng ngóng, mà anh vẫn kiên nhẫn nắm tay cô từ từ chỉ dẫn. Nhóm bạn anh nhanh chóng trượt lướt qua, cười đùa, huýt sáo, trêu chọc, đều bị anh đuổi đi, chạy tán loạn như ong vỡ tổ.

Hứa Thắm trượt vài vòng liền nói: “Anh buông tay đi, em biết trượt rồi.”

“Em chắc chứ?”

“Chắc.”

Tổng Diệm buông ra, nhưng cánh tay vẫn vờn quanh cô, theo sát phía sau cô.

Hứa Thắm tự mình trượt, càng trượt càng nhanh. Nhưng cô không biết rẽ, kỹ thuật phanh cũng không thành thạo, trượt một hồi thì luống cuống tay chân, mất trọng tâm, thỉnh thoảng ngã nhào. Cô tưởng ngã sẽ đau lắm, khéo sao Tổng Diệm thoát cái đã tiến lên ôm lấy cô.

Anh bảo vệ cô trong lồng ngực, thân mình tiếp đất, còn cô thì chẳng may mắn tổn hại, thậm chí còn không cảm thấy chút đau đớn nào.

Tổng Diệm đau đến xuyt xoa, Hứa Thắm sững sờ nhìn anh, không kịp phản ứng.

Tổng Diệm ôm ngực: “Còn ngứa ra đó làm gì? Mau đến xoa đi!”

Hứa Thắm vẫn dờ dẩn nhìn anh, nhanh chóng bật cười.

Đây là lần đầu tiên Tổng Diệm thấy cô cười to như thế. Cô quỳ bên cạnh anh, cười khanh khách mãi, cười đến run run cả vai gầy gò. Nhưng nụ cười của cô nhanh chóng tiêu tan. Cô ngược mắt nhìn phía sau anh, sắc mặt trở nên chết lặng.

Tổng Diệm quay đầu lại, nhìn thấy Mạnh Yến Thần. Anh từng gặp người này. Cứ mỗi thứ Hai hằng tuần, Hứa Thắm đều ngồi xe của anh ta đến trường.

Mạnh Yến Thần đứng bên sân, trong mắt hoàn toàn không có Tổng Diệm, không hề có xung quanh, chỉ nhìn Hứa Thắm nói: “Thắm Thắm, về nhà thôi.”

Hứa Thắm cúi đầu, im lặng giây lát rồi cời giày patin.

Tổng Diệm không hề ngăn cản, đến tận khi Hứa Thắm toan nhòm người dậy thì anh mới đứng lên hỏi: “Anh ta là ai?”

Hứa Thắm nhỏ giọng: “Anh trai em.”

Tổng Diệm cười gằn: “Em cho anh là thằng ngu à?”

Hứa Thắm không giải thích, cứ cúi đầu đi về phía Mạnh Yến Thần.

Thấy cô muốn tiến về phía rìa sân, Tổng Diệm này giờ vẫn im lặng bỗng lướt đến, bắt lấy tay cô: “Không được đi với anh ta.”

Hứa Thắm quay đầu lại nhìn Tổng Diệm. Mà hành động anh kéo tay Hứa Thắm đã kích thích Mạnh Yến Thần.

Mạnh Yến Thần cảnh cáo: “Cậu buông em ấy ra.”

Tổng Diệm hất cằm lên, kéo Hứa Thắm vào lòng: “Bạn gái của tôi đến lượt anh quản à?”

Mạnh Yến Thần bước đến, đấm một cú vào mặt Tổng Diệm. Giày Tổng Diệm trượt đi. Lúc ngã xuống, anh còn níu lấy cổ áo Mạnh Yến Thần, kéo anh ta ngã theo. Đã vậy, vừa ngã xuống đất, Tổng Diệm liền nhanh chóng quay người, đánh trả một cú.

Hai người quần nhau đánh đấm túi bụi, mặt mày bầm tím, thậm chí văng luôn cả giày.

Hứa Thắm thần thờ đứng bên cạnh, như thể không hề quen biết hai người đang đánh nhau này.

Đám bạn ủa đến, vất vả lắm mới kéo được hai người ra. Mạnh Yến Thần thấy Tổng Diệm còn muốn kéo Hứa Thắm đi, liền quay đầu lại, hỏi cô trước: “Em đi với ai?”

Tổng Diệm dừng bước, nhìn Hứa Thắm, miệng thờ hờn hờn.

Cuối cùng, ánh mắt của Hứa Thắm mới có tiêu cự trở lại, nhìn về phía Tổng Diệm. Đám bạn anh quay về phía này, Tổng Diệm gằn từng câu từng chữ: “Không được đi cùng anh ta. Anh đưa em về.”

Hứa Thắm đi đến bên cạnh Tổng Diệm, nhẹ giọng thương lượng: “Tổng Diệm, em phải về nhà, ngày mai đến tìm anh chơi được không?”

Tổng Diệm lạnh nhạt nhìn cô. Hứa Thắm không giải thích nhiều, quay người bỏ đi ngay trước ánh mắt tất cả bạn bè của anh.

Đám bạn vây quanh không ai dám lên tiếng. Tống Diệm không nói một câu, nhặt giày patin lên, vừa đi được hai bước đã đột ngột thét lên một tiếng bực bội, nện giày xuống đất.

Hôm sau là thứ Bảy, Hứa Thắm đến sân patin tìm Tống Diệm. Tống Diệm phớt lờ cô, cô ngồi yên trên bậc thềm chờ đợi. Tống Diệm trượt patin lướt đi như con gió, không buồn liếc nhìn cô lấy một lần. Một giờ, hai giờ, Hứa Thắm vẫn cứ ngồi yên chờ đợi.

Bạn anh tốt bụng đến khuyên: “Em về đi! Hôm qua, em làm anh Diệm mất mặt, anh ấy không xuống nước với em đâu. Em về đi thôi.”

Hứa Thắm tiếp tục ngồi đợi bên sân, ánh mắt dõi theo Tống Diệm.

Đến tối, Tống Diệm vẫn chưa có ý định rời đi. Anh chơi mệt, trượt đến băng ghế bên sân, vặn nắp bình nước, đưa lên miệng tu ừng ực.

Hứa Thắm đi đến: “Tống Diệm, em đói rồi, đi ăn cơm đi.”

Tống Diệm lạnh lùng nhìn cô. Hứa Thắm ngồi xổm bên chân anh, nhìn anh với đôi mắt đen láy như chú mèo con tội nghiệp: “Đừng giận nữa mà, không phải em đã đến tìm anh rồi sao?”

Tống Diệm giận đến nghiêng răng, chửi một tiếng rồi quăng bình nước, cời giày, đứng dậy bỏ đi.

Hứa Thắm lập tức đuổi theo, chạy đến kéo tay anh. Anh đang nổi nóng liền hất ra không hề nể nang. Cô lại nhào đến, nắm chặt góc áo phong của anh không buông. Lần này, anh không gạt cô ra nữa nhưng vẫn sai từng bước dài, làm cô phải hót hải chạy theo.

Lúc ăn cơm, từ đầu đến cuối, anh không nói một lời, Hứa Thắm cũng mang theo chút hồi hộp. Cô cảm nhận được anh muốn hỏi gì đó, đại loại như quan hệ giữa cô và Mạnh Yến Thần là sao. Nhưng mãi tận khi buông đũa, anh cũng chỉ nhìn cô, chậm rãi ăn, không hỏi han gì cả. Đến cuối bữa, anh bỗng đưa tay xoa đầu cô, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Cô nhóc, có nhớ anh không?”

Cuối cùng, điều anh khát khao muốn hỏi chỉ có vậy, đáp án cả đêm trằn trọc trở mình muốn biết chỉ có mỗi câu này. Cô nhóc, cô nhớ anh không? Anh nhớ em đến mức sắp điên lên rồi đấy!

Khoảnh khắc đó, trái tim tựa sắt đá của cô như bị khoét một lỗ, nhói đến tận cốt tủy.

Anh nói: “Anh tưởng em sẽ không quay lại nữa.”

Vậy là, chỉ vì cô quay lại nên anh dễ dàng tha thứ cho cô.

Nhưng lần đó chia tay, cô nói: “Tôi không thích con phố Ngũ Phương xập xệ, cũng cảm thấy người ở đó chẳng có tương lai.”

Cô tưởng rằng anh tuyệt đối không tha thứ cho mình. Nhưng xa cách nhiều năm, câu trả lời của anh lại là: “Lựa chọn ban đầu của cô không quan trọng.”

Hứa Thắm giờ tay che kín mắt, nếu lại mơ mơ hồ hồ đi tìm anh thì cô thật coi thường người ta quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Type: Hasuko

Hôm sau, Hứa Thắm ngủ đến tận trưa mới dậy, tinh thần khá hơn một chút, chuẩn bị ăn trưa xong sẽ trở về hoa viên Tông Lư. Thế nhưng cơm còn chưa kịp ăn, nhà lại có khách tới, là Tường Dụ. Anh ta đến tìm Mạnh Yến Thần, nhưng Mạnh Yến Thần đã ra ngoài với Tiêu Diệc Kiều rồi.

Phó Văn Anh gọi Hứa Thắm xuống nhà. Tường Dụ nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, thấy cô gầy đi không ít, liền hỏi thăm: “Em hết cảm chưa?”

“Đỡ rồi, cảm ơn anh đã tặng hoa.”

Tường Dụ cười cười: “Em đối với ai cũng khách sáo thế sao?”

“Lịch sự tốt hơn mà.”

Tường Dụ không tỏ ý gì, thấy cô vô thức xoa ngón tay lấm tấm vụn gỗ lại hỏi: “Em ở trên nhà làm gì thế?”

“Đeo gọt mấy thứ linh tinh.”

“Em biết điều khác à?” Hiền nhiên Tường Dụ có phần kinh ngạc. “Đã hay là...”

“Gỗ.” Hứa Thắm đáp gọn lộn.

“Có thể cho anh xem tác phẩm của em không?”

“Đi thôi.”

Phòng Hứa Thắm rất lớn, dành riêng một khoảng để tiếp khách, cách phòng ngủ một bức bình phong. Trên bàn bày đầy tượng nhỏ như con thú hoặc cây cảnh, trông rất sống động. Tường Dụ hứng thú xem xét từng thứ một. Hứa Thắm ngồi trước bàn, cảm bức tượng đang khắc dở và dao lên: “Em không tiếp đãi anh đâu nhé!”

“Được, cứ để anh tự nhiên.”

Giữa chừng, Hứa Thắm chợt hỏi: “Anh thích em không?” Lúc hỏi câu này, cô vẫn khắc gỗ, không buồn ngẩng đầu lên.

Tường Dụ bất ngờ, thoáng sững sốt, nghĩ ngợi giây lát mới trả lời: “Có chút cảm tình, nhưng không thể gọi là thích.”

Hứa Thắm ngước mắt, hỏi thẳng: “Có thể chấp nhận kết hôn với em không?”

Tường Dụ gãi gãi gáy, ngược lại không cảm thấy lúng túng lắm: “Nói thật, anh kết hôn á, tìm người môn đăng hộ đối là được, kết hôn với ai đều như nhau cả.”

“Hâm mộ thật, em thì không được.” Hứa Thắm mỉm cười, cúi đầu tiếp tục khắc gỗ. “Em có người trong lòng rồi.”

Tường Dụ tựa vào bàn, cảm một chú mèo gỗ lên, hỏi dò: “Bố mẹ em phản đối hả?”

“Ừ.”

“Vậy em định làm thế nào?” Tường Dụ tò mò, quên mất hai người vẫn còn là đối tượng xem mắt của nhau.

Lời này quá là làm khó Hứa Thắm. Tối qua, cũng ở trong căn phòng này, Tiêu Diệc Kiều nghe cô nói xong, ngẩng đầu nhìn trần nhà một hồi, cuối cùng thờ dài: “Vậy em thử xem đi. Không thử, em sẽ không cam tâm. Thử đi, vấp ngã bẽ đầu chảy máu rồi trở về, ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của mẹ. Khi đó, em sẽ cam lòng, không phải sao?”

Nào đơn giản như anh nói chứ? Tống Diệm có chịu đâu.

Cũng ở căn phòng này, vào ngày thứ Bảy rất nhiều năm trước, Mạnh Yến Thần đã tức giận nhốt cô lại, không cho phép cô đi tìm Tống Diệm. Cô không náo loạn cũng không cãi cò, chỉ lập đi lập lại: “Em chuẩn bị đi tìm Tống Diệm chơi. Em đã hứa rồi, hôm nay sẽ đi tìm anh ấy.”

Cô biết Tống Diệm tức giận, rất giận là đằng khác. Nhưng nếu cô đi tìm anh, anh sẽ tha thứ cho cô. Nếu cô không xuất hiện, nhất định sẽ xảy ra chuyện cho mà xem.

Mạnh Yến Thần nhốt cô trong phòng, cô bèn leo qua cửa sổ, nhảy xuống từ tầng hai, bỏ trốn.

Nhưng hiện giờ không dễ dàng như vậy nữa. Cô không thể lập tức chạy đi tìm Tống Diệm như Tiêu Diệc Kiều khuyên. Tống Diệm sẽ không đồng ý, quan hệ giữa hai người chỉ càng chuyển biến xấu hơn mà thôi. Còn bản thân cô đã thật sự nghĩ kỹ chưa? Đã nghĩ kỹ sau này mình muốn làm gì chưa? Tất cả đều cần thời gian.

“Lúc trước nghĩ quá nhiều nhưng làm quá ít, bây giờ không muốn nghĩ nhiều như vậy nữa, cứ từ từ...” Hứa Thắm ngẩng đầu nhìn Tường Dụ. “... Từ từ làm những gì khiến bản thân vui vẻ, rồi thuận theo tự nhiên, xem tương lai nên đi theo ngã nào.”

Hứa Thắm trở lại hoa viên Tông Lư, ngồi một mình trên ban công hút thuốc. Dưới lầu là con phố Ngũ Phương tưng bừng nhộn nhịp, ồn ào huyên náo, trái ngược với hoa viên hiu quạnh tĩnh lặng, cây cỏ tàn úa bên này.

Hút hết một điếu, cô gọi cho quản gia hỏi thăm hết nào là tiền điện, tiền nước, tiền sưởi, tiền bảo vệ, rồi ghi vào sổ. Lại tính toán tiền điện thoại, tiền sửa xe, tiền ăn, mặc, ở, đi lại, mua vật dụng tháng này.

Cô không có thói quen ghi chép thu chi, rất nhiều thứ chỉ có thể tính toán đại khái. Cô nhào người trên bàn, vật lộn hơn một giờ, cuối cùng cho ra một con số ằng chừng, không tính là tốn kém. Nhưng nếu tính luôn tất cả mọi thứ trong nhà, tính từ tủ quần áo cho đến bàn trang điểm, vậy thì đau đầu đầy.

Hứa Thắm thở dài một hơi. Nhà còn chưa mở hệ thống sưởi, lạnh lẽo quá. Cô hít mũi, trận cảm còn chưa hết, khiến cô mệt lã, chỉ muốn đặt lưng xuống ngủ. Dự báo ngày mai thời tiết chuyển lạnh, cô định ngủ một giấc cho thoải mái tinh thần, ngày mai ra công viên cây xanh chạy bộ.

Hứa Thắm trở vào phòng ngủ, đóng cửa, kéo màn cửa sổ che kín ánh sáng, để căn phòng trở thành chiếc hộp đen ngăn cách với thế giới. Cô leo lên

giường, đắp chăn, che kín đầu, nhắm mắt lại, không nghĩ gì nữa. Giấc ngủ này an ổn hơn khi ở Mạnh gia nhiều.

Còi hụ reo vang, Hứa Thắm vốn tưởng mình nằm mơ, nhưng lại lơ mơ ngửi được mùi khói. Cảnh trong mơ này chân thực quá đi!

Cô mở mắt ra, căn phòng tối đen như mực, nhưng tiếng còi hụ vẫn inh ỏi.

Là thật!

Cô lập tức lần mò bật đèn, đi đến kéo rèm cửa sổ. Ngoài kia, khói mịt mù dày đặc, che khuất cả bầu trời. Có nơi bốc cháy, ngay bên dưới căn hộ của cô.

Cô vội vã mặc quần áo, cầm chìa khóa và điện thoại di động chạy ra cửa. Hôm nay là ngày đi làm, các hộ gia đình đa phần đều không có ai ở nhà.

Cô vừa định mở cửa ra thì tiếng gõ cửa dồn dập truyền đến, kèm theo là tiếng gọi của đàn ông: “Có ai không?”

Là Tổng Diệm. Hứa Thắm không kịp chuẩn bị, lòng chùng xuống.

“Nhà 2701 có ai không?”

Hứa Thắm nhanh chóng mở từng lớp khóa, kéo cửa ra.

“Xin chào, chúng tôi là...” Tổng Diệm thấy Hứa Thắm thì bỗng khựng lại giây lát rồi nhanh chóng nói tiếp: “... Trung đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý. Căn 2601 bên dưới bốc cháy. Bởi vì căn hộ đó có gác lửng, tầng một thể lửa quá lớn, tạm thời không thể phá cửa phòng. Chủ nhà nói trong nhà còn trẻ con. Chúng tôi muốn leo từ ban công nhà cô xuống, có được không?”

Hứa Thắm kéo rộng cửa, nghiêng người né sang một bên: “Mới vào.”

“Cảm ơn.” Tổng Diệm đáp ngắn gọn rồi dời mắt đi ngay. Tình thế nguy cấp, anh không có tâm tư dư thừa chú ý đến cô. Tổng Diệm quay đầu ra hiệu với đội viên phía sau. Một người lính cứu hỏa rào bước vào nhà, chạy đến ban công, cố định dây thừng. Một người còn lại kéo đường ống nước, Tiểu Cát mở van tiếp nước trong hành lang.

Tổng Diệm ra lệnh: “Gọi điện cho công ty cấp nước, tăng áp lực cho đường ống bên này.”

Tiểu Cát: “Rõ!”

Tổng Diệm đeo bình chữa cháy trên lưng: “Đồng Minh, Phạm Dương, hai cậu theo tôi xuống lầu. Còn lại chờ hiệu lệnh.”

“Rõ!”

Tổng Diệm dẫn theo hai đội viên cấp tốc băng qua phòng khách. Hứa Thắm vội lùi về sau, nhường lối cho họ. Cô nhìn theo, thấy trên người anh chỉ quấn một sợi dây, không có thiết bị bảo hộ nào khác, nhưng anh vẫn hiên ngang đạp lên lan can, tung mình nhảy ra ngoài.

Đây là tầng hai mươi bảy đấy!

Hứa Thắm bị gió thổi thốc mà rùng mình ớn lạnh, cô chạy vội ra ban công nhìn xuống. Bên dưới là mặt đường xi măng, xe đỗ trong sân như những chiếc hộp vuông be bé, chỉ nhìn thôi cũng khiến chân tay bủn rủn.

Hai tay tổng Diệm nắm chặt dây an toàn, chân đạp trên mặt tường, trượt xuống cửa sổ tầng hai mươi sáu. Tầng này thiết kế kiểu ban công kín, bao bọc bằng kính công nghiệp, chỉ mở hai cửa sổ nhỏ hai bên, nhưng hiện giờ đã đóng kín. Anh lấy búa đập vài phát lên mặt kính rồi lấy đà đu người qua lại như con lắc đồng hồ, mất mấy lượt mới có thể đạp vỡ được vách thủy tinh.

Hứa Thắm nhìn chằm chằm sợi dây, sợ nó không chịu nổi sức nặng sẽ đứt lìa. Nếu anh ngã xuống, e rằng không thể giữ được mạng sống mất!

Xoảng một tiếng, Tổng Diệm đã đập vỡ vách kính, cả người chui vào bên trong. Một luồng khói mù mịt xông ra, cuộn cuộn bốc lên cao. Sợi dây mau chóng được ném ra ngoài, nhưng không có bóng dáng ai cả. Hai người khác cũng theo đó trèo xuống tầng hai mươi sáu.

Hứa Thắm kinh hồn bạt vía, hít một hơi thật sâu trong cơn gió lạnh, mặc luồng khói xộc đến khiến cô ứa nước mắt. Tổng Diệm lao vào ngọn lửa, nhanh chóng tìm tới phòng ngủ, vừa dùng bình dập lửa vừa lật tung tủ áo, tìm kiếm dưới gầm giường, phòng vệ sinh, gác lửng phía trên, tất cả đều không có lấy một người.

Trên ban công nhà Hứa Thắm, Dương Trì chuyển ống nước cho Đồng Minh ở tầng dưới, Tiểu Cát mở vòi nước ra, đường ống cấp tốc căng đầy, phụt nước vào đám cháy.

Tổng Diệm ra lệnh cho Đồng Minh dập tắt lửa ở tầng gác rồi báo cho Tiểu Cát, Lý Thành xuống giúp đỡ cho Đồng Minh, bản thân thì xuống tầng một với Phạm Dương.

Cầu thang từ tầng gác đi xuống lửa cháy hừng hực. Tổng Diệm cầm bình chữa cháy đi trước mở đường, nhưng vừa bước xuống cầu thang, chân bỗng bước hụt. Thì ra ván gỗ đã bị ngọn lửa liếm trợn, cả người anh ngã xuống dưới.

Phạm Dương hô ta: “Đội trưởng, anh không sao chứ?”

Tổng Diệm mặc đồ bảo hộ dày cộm, khó khăn bò dậy, ra hiệu mình không sao. Phạm Dương đi theo, bước vào biển lửa.

Nội thất nhà này đều là vật liệu dễ bắt cháy, sàn gỗ, tủ rượu, thảm trải sàn, rèm cửa sổ, giấy dán tường đều cháy sạch. Khí độc tuôn trào theo khói đen, vừa gây mùi vừa cay mắt, khói xộc đến như muốn đốt cháy cả cổ họng.

Tổng Diệm lục hết nhà kho, phòng vệ sinh ở tầng dưới, ngay cả gầm giường và tủ sách đang cháy cũng tìm hết, nhưng vẫn không thấy đứa bé.

Phạm Dương đi ra khỏi phòng bếp, hô lớn: “Điểm cháy là phòng bếp, chắc đứa bé ở nhà một mình, nhằm chán nên nghịch lửa làm cháy nhà rồi.”

Tổng Diệm đi ra khỏi phòng tắm, vẫn không thấy đứa trẻ bên trong. Anh vừa mới bước ra thì cánh cửa bị đốt rụi ở phía sau đổ ập xuống, đập vào đầu anh. Tổng Diệm hất cánh cửa ra, đi về phía phòng khách.

Phạm Dương hô to: “Tầng này lửa lớn quá, lên trên đi, xả nước từ trên xuống dập tắt lửa.”

Tổng Diệm lật sô pha lên: “Tìm đứa bé trước đã.” Vừa nói thì ngọn lửa từ gầm ghế liền phụt lên trên. Anh cấp tốc lùi về phía sau. “Mẹ kiếp!”

“Có khi nào đứa bé trốn lên tầng gác không? Điểm cháy ở nhà bếp tầng một, theo lý nó sẽ chạy lên tầng trên. Chúng ta lên đó trước đi, ở đây không được đâu, nhiệt độ cao quá.”

Hai người bị bao phủ trong ngọn lửa hừng hực, lại mặc đồ phòng cháy chữa cháy, không biết đã tủa ra bao nhiêu mồ hôi.

Tổng Diệm ngẫm nghĩ giây lát, cảm thấy Phạm Dương nói có lý, liền quay về phía cầu thang. Phạm Dương vừa định gọi đồng đội phía trên thì Tổng Diệm đột ngột dừng bước: “Không đứng, cầu thang ở đây cũng là điểm cháy.”

Cầu thang đã bị đốt cháy thành cùi.

“Đứa bé kia không cách nào lên tầng trên được. Nó vẫn còn ở tầng này.”

Tổng Diệm quay lại đám cháy, nhìn lướt một vòng, không biết đứa bé có thể trốn ở đâu, chỗ nào cũng tìm qua rồi. Lửa đã lan ra cả căn nhà, tầng trệt cháy đen thui, lá cây trên ban công cũng bị ngọn lửa đốt trụi. Anh chợt sững sốt, bước ra ban công.

Bên kia trông hai, ba cây cảnh đất đỏ, Tổng Diệm vén cành cây khô héo lên, liền thấy một cậu bé cuộn mình bên bồn sứ, rơi vào trạng thái hôn mê. Anh cấp tốc ôm đứa bé vào lòng, xông qua đám cháy, nắm lấy dây đội viên để lại, trèo lên tầng. Lửa trên gác vừa mới được dập tắt, nhóm Tiểu Cát cầm đường ống phun nước xuống tầng dưới.

Hứa Thắm đứng trên ban công tầng gác nhà mình, nhìn chăm chăm xuống bên dưới. Tầng hai mươi sáu khói cuộn cuộn không ngừng bốc lên, mấy người lính cứu hỏa nối đuôi nhau đi vào, thế nhưng chờ mãi vẫn không thấy ai đi ra cả.

Gió rét và khói dày quện vào nhau, Hứa Thắm lạnh run nhưng mồ hôi vẫn tuôn từng hột.

Mãi một lúc sau, Tổng Diệm vươn tay nắm lấy dây an toàn, quấn vào cổ tay vài vòng. Anh cất cao chất giọng khản đặc: “Kéo!”

Người trên ban công đồng loạt kéo dây, Tổng Diệm cùng đứa bé nhích lên dần trong làn khói đen dày đặc.

Hứa Thắm nhìn anh, đột nhiên hiểu ra: Minh sai rồi. Anh là người tốt như vậy cơ mà!

Tổng Diệm ngẩng đầu nhìn lên trên, lướt qua những gương mặt đội viên của mình, trông thấy khuôn mặt tái nhợt và hoảng sợ của Hứa Thắm. Nửa người cô thò ra ngoài lan can, ánh mắt khản trương cùng cực, còn ẩn chứa nỗi đau không sao hình dung được.

Trong khoảnh khắc bốn mắt họ lướt qua nhau, cảm xúc nơi đáy mắt cô biến mất hoàn toàn, chỉ trân trân nhìn thẳng vào anh.

Tổng Diệm cũng nhìn cô. Chỉ một ánh mắt cô đã hiểu, lập tức rút người về, vội vã chạy xuống tầng dưới.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Tổng Diệm với mái đầu ướt đẫm mồ hôi và lấm lem tro bụi được đội viên kéo lên, ôm đứa trẻ quát: "Hứa Thắm!"

Hứa Thắm cấp tốc chạy xuống tầng một của nhà mình, nhào đến: "Đưa đứa bé cho em."

Tổng Diệm giao thằng bé đã hôn mê vào tay Hứa Thắm, bản thân thì nhận lấy ấm nước từ tay Sách Tuấn, rót ừng ực vào miệng.

Hứa Thắm nhanh chóng kiểm tra cho đứa bé, không ngạt thở, hô hấp yếu ớt, chẳng qua bị ngạt khói ngất đi thôi. Cô nói cổ áo cậu bé, nhúng khăn ướt lau mặt và ngực cho nó rồi vội ôm nó đi ra ngoài, đến cửa còn quay lại hỏi: "Có thể dùng thang máy không?"

Sách Tuấn nói: "An toàn."

"Tốt." Hứa Thắm bế đứa bé đi xuống lầu.

Bên dưới, xe cứu thương và xe chữa cháy đỗ thành hàng dài, Hứa Thắm giao cậu bé cho đồng nghiệp, xe cứu thương nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Hứa Thắm quay trở về nhà mình, toán lính cứu hỏa lần lượt đi ra ngoài, chỉ còn vài người đang khom lưng cuốn ống nước. Dương Trì đi đến cười nói: "Cảm ơn chị nhé!"

Hứa Thắm hỏi: "Xong rồi sao?"

"Lửa dập rồi, cửa tầng dưới cũng đã phá được, bọn em xuống dưới kiểm tra một chút."

Tiểu Cát cũng hồ hởi: "May mà mượn được ban công nhà chị, nếu không không nhanh như vậy đâu." Cậu ta vừa nói vừa lau mồ hôi trên mặt.

Hứa Thắm thấy bàn tay cậu ta đỏ bừng, liền bảo: "Nếu ai bị thương, tôi sẽ kiểm tra giúp cho. Nhà tôi có hộp y tế."

Tiểu Cát sững sốt, thoáng nhìn bàn tay mình rồi xua tay: "Không sao đâu, bọn em xuống làm việc trước đây."

Hứa Thắm không giữ lại, đám người lũ lượt ủa ra cửa.

Tổng Diệm rời khỏi phòng khách, lúc đi ngang qua Hứa Thắm, anh nói ngắn gọn: "Cảm ơn."

Hứa Thắm lắc đầu.

Cả đội nhanh nhẹn rút lui. Phòng khách khi nãy còn ồn ào căng thẳng, phút chốc đã trở nên vắng vẻ. Hứa Thắm đứng ở cửa, nhìn một vòng phòng khách rộng lớn, người đã đi hết, chỉ để lại căn phòng một đồng hồ đồng nước và bụi bặm. Ánh mặt trời chiếu lên sàn nhà ướt nhẹp, lấm bặm, gai mắt cực kỳ.

Nhóm Tổng Diệm xuống tầng kiểm tra lại tình hình hỏa hoạn rồi liên hệ với người quản lý. Quản lý còn đang trên đường trở về, Tổng Diệm để hai đội viên ở lại xử lý nốt, sau đó rút quân.

Mọi người thu dọn đồ đạc xong, đi đến cửa thang máy chuẩn bị ra về thì Tổng Diệm dặn: "Dương Trì, cậu theo Chỉ đạo viên kiểm kê thiệt bị. Sau khi trở về, Tiểu Cát viết báo cáo. Tôi ở lại, lát nữa sẽ đi."

Dương Trì chưa kịp hiểu: "Tiểu Phi và Lão Giang ở lại đây là đủ rồi. Đội trưởng, về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Tôi lên tầng trên một chuyến."

Dương Trì hoang mang: "2701 á? Làm gì thế ạ?"

"Làm nhà người ta lộn xộn cả lên, dù gì cũng phải giúp dọn dẹp một tay chứ!"

"Cũng đúng. Anh, để em đi với, dọn phụ một tay."

"Không cần đâu, một mình tôi là đủ rồi, thêm người chỉ tổ phiền phức."

"Sao lại phiền được. Anh, em làm việc nhanh nhẹn lắm.."

Sách Tuấn vội tay ra khỏi thang máy, lôi cổ áo Dương Trì kéo vào trong, tay kia ấn nút đóng cửa, hất cẳng với Tổng Diệm: "Đi đi."

Tổng Diệm quay người chạy lên cầu thang bộ, sải vài bước đã đến cửa nhà Hứa Thắm. Cửa đang mở, bên trong vang lên tiếng nước chảy. Anh đi vào trong, ló đầu nhìn đảo mắt. Phòng khách bừa bãi, không có một ai.

Hứa Thắm cầm khăn đi ra từ phòng vệ sinh, nhìn thấy Tổng Diệm liền lấy làm lạ: "Anh để quên đồ gì à?"

"Không." Tổng Diệm nhìn sàn nhà. "Mượn ban công nhà cô nên đến dọn dẹp."

Hứa Thắm không từ chối.

Tổng Diệm cúi đồ bảo hộ ra, quăng ở sảnh rồi cúi gầy đi thẳng vào phòng vệ sinh, nhìn lướt một vòng: "Giẻ lau ở đâu?"

"Không có."

Tổng Diệm quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt hướng xuống: "Dùng khăn bông sao?"

Hứa Thâm khề nắm lấy chiếc khăn, hắng giọng: "Chỉ có cái này thôi."

Tổng Diệm á khẩu nhìn cô hồi lâu mới lắc đầu, vừa thấy bất lực vừa có chút buồn cười: "Cái này được tích sự gì. Chờ chút." Nói xong, anh đi ra ngoài.

Hứa Thâm hỏi với theo: "Anh đi đâu thế?"

Tổng Diệm đang khom lưng xỏ giày, nghe thấy thế liền quay đầu lại: "Đi mua đồ lau nhà." Rồi đứng thẳng lên. "Nhà cô còn thiếu gì, tôi mua hết một lượt luôn. Chối, nước lau nhà, giẻ lau..." Nói đoạn bèn khựng lại nhìn về mặt cô, "Đều không có?"

Hứa Thâm co mấy ngón tay lại, đưa lên môi ho khan: "Vâng."

Tổng Diệm nghẹn lời.

Anh quay người rời đi, hành lang truyền đến một tiếng "ting", thang máy đã đến.

Hứa Thâm chạy ra cửa nhìn với theo, anh đã vào thang máy đi xuống rồi. Cô quay về, thấy bộ đồ bảo hộ nằm chông chênh dưới đất, to đùng, dày cộm, bên ngoài cấu bẩn, bên trong thì bốc mùi mồ hôi.

Cô đi ra ban công nhìn xuống, chốc lát đã thấy Tổng Diệm rào bước đi ra khỏi tòa nhà, bóng dáng biến mất ở khúc cua.

Ngày đầu tiên của tháng Mười một, cây bạch quả dưới lầu đã vàng ươm, cảnh thu tiêu điều, gió rét thổi thốc từng cơn quét qua ban công. Hứa Thâm bèn trở vào nhà. Không lâu sau, Tổng Diệm đã trở về, một tay cầm cây lau nhà, một tay xách túi nhựa to đùng.

"Nhiều vậy sao?" Hứa Thâm đi qua xem, có tận mấy chiếc giẻ lau đủ mọi màu sắc, giẻ lau bình thường cũng có, còn cả nước lau nhà, chất tẩy rửa, bàn chải... Ngay cả túi đựng rác cũng có vài cuộn.

Cô hơi nhú mày hỏi: "Anh mua nhiều như vậy làm gì?"

Tổng Diệm xấn tay áo lên: "Cô còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa à?"

Hứa Thâm câm nín.

Tổng Diệm "hừ" một tiếng: "Chỗ của cô chẳng giống nhà ở chút nào cả." Nói xong, anh xách cây lau nhà vào phòng vệ sinh, mở vòi nước rửa qua.

Tiếng nước ào ào, Hứa Thâm đứng thừ người trong chốc lát mới lấy từ trong túi nylon ra một giẻ lau lớn, đi vào phòng vệ sinh theo anh.

Tổng Diệm mở vòi nước, xả đi xả lại cây lau nhà, thấm ướt miếng giẻ. Hứa Thâm cũng đi đến bồn rửa tay, vò chiếc giẻ lau.

Tổng Diệm cúi đầu nhúng ướt cây lau nhà, mắt nhìn thẳng hỏi băng quơ: "Giọng sao thế?"

"Cảm." Hứa Thâm đáp.

"Ừ."

Tiếng nước vẫn chảy ào ào. Qua hồi lâu, Tổng Diệm lại hỏi: "Hết chưa?"

Hứa Thâm gật đầu: "Đỡ rồi."

"Ừ." Anh tắt vòi nước, vắt cây lau nhà rồi đi ra ngoài.

Hứa Thâm cũng vắt khô giẻ lau, đi theo.

Tổng Diệm đang lau sàn ban công, thân hình anh cao lớn, lại khỏe mạnh, chỉ đẩy hai cái, cả cái ban công to đùng đã được lau sạch. Nếu đổi lại là thím lao công, lau trước lau sau ít nhất cũng phải tốn cả buổi.

Hứa Thâm cầm giẻ đến lau lan can. Tổng Diệm vừa mới quay người đẩy cây lau nhà ở góc xong, chuẩn bị rút tay lại thì đụng phải Hứa Thâm, chân cô mắc vào giẻ của cây lau nhà, trượt dài.

Tổng Diệm nhanh tay nắm lấy cánh tay Hứa Thâm lôi lại, cô hoảng sợ đứng vững, tim đập thành thịch.

Tổng Diệm buông cô ra: "Cẩn thận một chút." Rồi tiếp tục lau sàn.

"À." Hứa Thắm thở hắt một hơi, đi đến lan can chuẩn bị lau nước đọng và tro đen trên đây.

Tầng cao gió thổi ào ạt khiến người cô run rẩy. Tổng Diệm bỗng với tới giành lấy miếng giẻ trong tay cô.

"Vào trong đi, bên ngoài gió lớn." Lúc anh nói lời này, vẻ mặt vẫn lạnh tanh.

"Em có thể..."

"Bị cảm nặng thêm, tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy." Tổng Diệm gằn giọng.

Thế là Hứa Thắm quay vào trong nhà, tiếng Tổng Diệm chà lau sàn vẫn quanh quẩn bên tai.

Con gió bắc rét như cắt ngoài kia vốn dĩ bao phủ lấy cả căn nhà, giờ đóng cửa lại, bên trong liền ấm áp.

Tổng Diệm đang lau thành lan can đã bị nhóm lính cứu hỏa giẫm đen thui ngoài kia. Hứa Thắm thấy giẻ lau trên tay anh cũng bẩn cả rồi, liền lấy cái mới trong túi ni lông, đến chỗ vòi nước xả ướt rồi kéo cửa hé hé, đổi giẻ lau cho anh. Anh nhận tấm giẻ sạch, đưa tấm giẻ bẩn cho cô đi vò sạch.

Anh làm việc rất nhanh nhẹn, dù quét dọn vệ sinh cũng vô cùng chú tâm, ban công nhanh chóng được xử lý sạch sẽ.

Tổng Diệm trở vào nhà, đóng cửa lại, đi đến nhà vệ sinh xả giẻ lau, tiếp tục trở ra lau dọn phòng khách đầy nước đọng và dấu chân. Lúc đẩy cây lau nhà đến sô pha, anh không cẩn thận đẩy trúng bàn trà làm rơi tấm thảm. Tổng Diệm nhặt lên, là thảm căn cước của Hứa Thắm. Ánh mắt anh dừng trên đó một giây, sau lại thả về chỗ cũ.

Hứa Thắm không chịu ngồi không, dùng ấm nước mới đun một bình nước.

Thời gian chậm chạp trôi đi, mọi việc tự nhiên vô cùng. Hai người không ai nói với ai câu gì, căn phòng im phăng phắc, chỉ có tiếng giẻ lau vút qua sàn nhà và tiếng ấm đun nước kêu ro ro.

Phòng bếp của Hứa Thắm là kiểu mở, lúc cô quay đầu lại trùng hợp trông thấy cây lau nhà vừa kéo sạch một vệt qua vũng nước giữa phòng khách, để lại một đường sáng loáng dưới ánh sáng. Cô lơ đãng nheo mắt, nhìn bóng dáng Tổng Diệm hòa trong ánh nắng vàng của ngày thu.

Cô đứng bên này pha trà, anh đứng bên kia lau nhà. Khoảnh khắc đó, trí nhớ như dừng lại để lưu giữ hình ảnh tươi đẹp ấy. Sau phút bản thân, cô nhận ra đây là một buổi chiều mùa thu rất yên ả, một ngày hết sức bình thường, hết như những ngày đã qua.

Khi nước sôi, Tổng Diệm đã lau sạch phòng khách, cây lau nhà và giẻ lau đều được giặt sạch, đặt ngay ngắn trong phòng vệ sinh.

"Uống tách trà đi." Hứa Thắm đổ nước sôi vào cốc thủy tinh, lá trà đập dòn quay mòng, màu xanh nhàn nhạt dần dần lan tỏa khắp cốc. Cô ngược mắt nhìn anh. "Đổ nhiều mồ hôi, cần bổ sung nước."

Cô lần lượt rót đầy ba cốc nước, đặt một hàng lên bàn bếp. Ấm đun nước ở một bên đã trống rỗng.

"Nước còn hơi nóng, anh ngồi chờ lát đi."

Tổng Diệm đáp: "Người tôi bẩn, không ngồi đâu."

Hứa Thắm khá lúng túng, thế nhưng anh lại bình thản đến lạ. Quần anh dính đầy vết bẩn do lăn lộn trong đám cháy, không còn chỗ nào sạch sẽ. Đứng trong căn phòng đã được lau chùi sạch bong kin kít trông khá chói mắt.

Cô dời ánh mắt đi, chỉ chiếc ghế nhỏ bên bàn bếp: "Ngồi ở đây đi, lát nữa em lau một chút là sạch rồi."

Tổng Diệm nghĩ ngợi giây lát rồi đi qua ngồi xuống.

Ba cốc nước vẫn bốc hơi nghi ngút, mãi không chịu nguội, hai người chỉ im lặng chờ đợi.

Hứa Thắm lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngại ngùng: "Anh có bị thương ở đâu không? Em xử lý giúp cho."

Tổng Diệm nhìn thoáng qua tay mình: "Không."

"Cổ tay thì sao? Chắc bị xước da rồi."

Tổng Diệm khề khệng lại, ngược mắt nhìn cô, ngay chính bản thân anh cũng không phát hiện ra cổ tay mình bị trầy xước, chắc là do lúc quần dây thùng bị cọ vào rồi.

Hứa Thắm thân nhiên đi lấy hòm thuốc đến. Tổng Diệm vươn tay đặt lên bàn. Cô xử lý qua loa cho anh, đang bôi thuốc thì chợt hỏi:

"Công việc của anh bận lắm không?"

"Cũng được." Tổng Diệm đáp. "Mỗi ngày đều có đủ việc lớn nhỏ." Anh ngừng lại chốc lát mới nói tiếp. "Không bận bằng cô."

"Tại em bị điều chuyển sang khoa Cấp cứu, nếu không sẽ không bận như vậy. Hơn nữa..." Hứa Thắm liếc nhìn anh. "... Công việc của em không nguy hiểm như của anh."

Anh khẽ "hừ" một tiếng: "Tôi thấy việc của cô cũng khá nguy hiểm đấy chứ!"

Hứa Thắm biết anh đang ám chỉ vụ kim tiêm kia, cô dán băng lên cổ tay anh: "Xong rồi."

Ba cốc nước đã không còn bốc hơi nghi ngút nữa, miệng cốc cũng đọng lại vài giọt nước. Tổng Diệm bê lên, lần lượt uống một hơi cạn sạch, đưa mu bàn tay quệt môi: "Cảm ơn." Anh không nán ná ở lại, lập tức đứng dậy rời đi. Cô tiễn anh ra cửa.

Tổng Diệm đến sảnh, nhặt bộ đồ bảo hộ mới phát hiện dưới đất vẫn còn vết bẩn. Anh nói: "Cô tự lau sạch được không?"

"Em làm được."

"Ok." Nói rồi, anh đi ra ngoài.

Hứa Thắm tựa vào khung cửa nhìn bóng lưng anh, đáy lòng bỗng dậy lên một giọng nói: "Chúng ta có thể ở bên nhau được không?"

Thang máy "ting" một tiếng, cửa mở ra, Tổng Diệm bước vào quay người nhìn số tầng, sau đó nhìn thẳng về phía cô. Hứa Thắm, cũng nhìn anh, đáy lòng vẫn âm vang giọng nói đó: "Tổng Diệm, chúng ta có thể ở bên nhau không?"

Nhưng cuối cùng, cô vẫn không thốt ra được thành lời, cửa thang máy đóng lại, che đi tầm nhìn của hai người. Hành lang khôi phục về vắng lặng, van tiếp nước vẫn còn nguyên như mới, như chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Hứa Thắm đóng cửa lại, nhìn vết tro bẩn trên sàn rồi nhìn phòng khách sạch bong kin kít, bất chợt cảm thấy nơi này yên tĩnh đến mức khiến cô ngạt thở. Cô nắm chặt tay mình, đi đến sofa ngồi xuống, tư thế ngồi thẳng tắp, tay càng siết chặt hơn.

Rồi bỗng nhiên, cô đứng phắt dậy, chạy ra kéo cửa sổ sát đất, mặc con gió lạnh thổi thốc vào. Cô nhào đến lan can, gọi vọng xuống bên dưới: "Tổng Diệm!"

Tiếng hét của cô khiến đám chim trên cây bạch quả vàng ruộm sợ hãi đập cánh bay đi. Người đàn ông mặc đồ cứu hỏa đi trên con đường mòn trong cánh thu hùi quạnh dừng lại, ngược đầu lên nhìn.

Hứa Thắm không thấy rõ vẻ mặt anh, định há miệng hô tiếp nhưng con gió rét đột ngột ập đến như một bàn tay to lớn siết chặt lấy cổ họng cô.

Cô dừng lại hít sâu một hơi: "Ngày mai, anh được nghỉ phải không?"

Một giây, hai giây, thế giới tĩnh lặng. Khoảnh khắc tiếp theo, Tổng Diệm quay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Ngày thứ hai của tháng Mười một là một ngày nắng đẹp, bầu trời xanh trong, cao vợi vợi. Sương mù vài ngày trước đã được gió bắc thổi tan, không khí trong lành, se se lạnh.

Hứa Thắm kéo kín khăn quàng cổ, rào bước đi đến phố Ngũ Phụng, nhìn ngắm mái ngói đỏ san sát dưới bầu trời xanh thẳm. Luồng hơi nước lượn lờ trên con phố, mùi bánh bao hấp lan tỏa thơm phức.

Các cửa hàng vẫn chưa mở cửa, từng dãy cửa gỗ đóng kín bùng, phía trên là tranh graffiti sặc sỡ, không biết là tác phẩm của sinh viên học viện nghệ thuật nào nữa. Những bức tranh muôn màu muôn vẻ, từ hoạt hình cho đến cổ phong, từ nhân vật cho đến cảnh sắc, không khác gì một bà cụ trang điểm lòe loẹt như thiếu nữ đôi mươi.

Bất cứ con phố nào cũng vậy, cửa hàng đầu tiên mở cửa chính là quầy đồ ăn sáng, các món chiên xào, nấu hấp, mọi hương thơm thi nhau xộc vào mũi người đi đường. Nhóm nhân viên văn phòng chen chúc nhau trước quán ăn nhỏ bé nằm ngoài phố Ngũ Phụng, mua bánh quẩy và sữa đậu nành, có người ngồi trong quán vừa ăn vừa lướt điện thoại.

Một ngày của người bình thường cứ thế bắt đầu.

Trước kia, Hứa Thắm không bao giờ chú ý đến những người này. Họ chỉ như cánh nền cho thành phố, giống như đỉnh ốc của cả bộ máy, thiếu một người cũng chỉ như tán cây rụng một chiếc lá, đều bé nhỏ không đáng nhắc đến. Nhưng hôm nay, Hứa Thắm lại nghiêm túc quan sát từng người một.

Một đôi tình nhân mua hai phần cháo hộp ở trước quầy, rồi hôn nhau:

"Buổi tối gặp lại!"

"Anh làm việc tốt nhé!"

"Ừ, anh biết rồi, em cũng thế."

Hai người tách ra, đi về hai phía khác nhau. Lúc cô gái kia đi ngang qua, Hứa Thắm trông thấy một nụ cười tràn trề sức sống. Còn chàng trai vừa đi được vài bước đã quay đầu mỉm cười, nhìn theo cô gái rồi mới bước tiếp.

Một cô gái khác vừa xếp hàng mua đồ ăn sáng vừa báo cáo công việc qua điện thoại, khi bỏ điện thoại xuống, cô ấy thở phào nhẹ nhõm, trông rất hài lòng. Còn trong quán có một người đàn ông vừa lướt máy tính bảng vừa ăn mì ngấu nghiến, không biết là do bát mì quá ngon hay anh ta đang vội vã. Còn có người xách ca táp, vừa ăn bánh quẩy vừa hát ngêu ngao, bước chân nhẹ tênh ngang qua Hứa Thắm.

Dĩ nhiên cũng có người mang đôi mắt thâm quầng, vừa nhìn đã biết tối qua tăng ca thâu đêm, vừa chạy vừa gọi điện: "Ồi, bác tài, tôi sắp đến ngã tư rồi, bác đợi một phút... tôi thấy xe bác rồi."

Thế giới bao la này không phải chỉ có ánh hào quang chói lọi nơi hoa viên Hồng Lư, mà còn lấp ló đâu đây những nỗi khổ xen lẫn ngọt ngào tưởng chừng như vô cùng tầm thường đó.

Hứa Thắm rẽ vào con ngõ rải đầy lá cây bạch quả vàng óng. Sau bảy, tám khúc quanh, cô đã đến Dịch gia, nơi có cánh cổng sơn son mở rộng. Cậu Dịch có thói quen dậy sớm, không biết có chạm mặt ông hay không.

Hứa Thắm rón rén bước qua cánh cổng, vòng qua bức tường bình phong, băng qua hành lang gấp khúc, tiến vào sân. Bên trong tĩnh lặng, ánh nắng sớm mai soi lên dụng cụ làm mộc. Không thấy lông chim trên cây đầu cá, ắt hẳn cậu Dịch đã mang nó đi dạo rồi.

Cửa phòng gian phía tây khép hờ, chứng tỏ người bên trong đã thức dậy. Hứa Thắm đi đến, nhìn qua khe cửa chỉ thấy cửa tủ đang mở một cánh, bên trong treo vài chiếc áo len và quần dài kiểu nam. Cô gõ khe khẽ, không ai lên tiếng, khi đưa tay lên định gõ tiếp thì cánh cửa mở ra.

Cô bước vào trong xem thử, ấn tượng sâu nhất chính là quá mức gọn gàng sạch sẽ, mang đậm tính kỷ luật. Sàn gỗ sạch bong kin kít không có lấy một hạt bụi, giường màu xanh xám, drap giường được trải thẳng không một nếp nhăn, chăn được gấp gọn vuông vức như miếng đậu hũ kiểu quân đội.

Chiếc sofa màu đỏ thẫm và bàn trà đặt ngay ngắn, ghế được đặt trước bàn sách, trên bàn là một chồng sách nói về đồ vật dễ bắt lửa, làm rõ những vụ hỏa hoạn trên thế giới...

Quần áo trong tủ cũng được treo gọn gàng có trình tự, phẳng phất mùi xà phòng và ánh nắng. Đấy tủ là từng đôi tất nam thuần một màu được gấp gọn, bày biện ngăn nắp.

Ánh nắng soi qua cửa sổ, chiếu rọi căn phòng sáng sủa sạch sẽ, không khí tươi mát, còn có mùi gỗ thông thoang thoảng.

Tất cả đều thể hiện đây là căn phòng của người đàn ông khác kỷ, gọn gàng đến mức cuốn hút.

Hứa Thắm đứng ngẩn ngơ giây lát. Cô nhớ trước đây, phòng Tổng Diệm không như thế. Khi ấy, anh cũng giống những cậu trai khác, chăn đệm bừa bãi, quần áo bẩn chất đống trên sofa, trên bàn trà đầy truyện tranh...

Còn đang thất thần thì cánh cửa căn phòng nhỏ phía sau được kéo ra. Tiếng bước chân vọng lại trên hành lang. Cô còn chưa kịp quay đầu, Tổng Diệm đã đứng sau lưng, giọng nói thờ ơ truyền đến: "Lại tới nữa à?"

Hứa Thắm quay đầu liền nhìn thấy xương quai xanh của anh. Cô vội vã lùi về sau một bước.

Tóc Tổng Diệm ướt nhẹp, trên người mặc áo tắm, có lẽ vừa mới tắm rửa xong, cả khuôn mặt tinh khôi và điển trai hết sức. Vậy mà hàng mày của anh hơi nhíu lại, ánh mắt không hề khách sáo, cảm hất sang một bên: "Nhường đường một chút."

Hứa Thắm tránh ra, Tổng Diệm nghiêng người đi vào phòng đóng cửa lại, để cô đứng ngoài hành lang.

Ánh nắng trùng hợp thả vài giọt vàng óng ánh lên ngọn cây bạch qua nơi góc sân. Hứa Thắm nhìn lá trên ngọn cây, nghĩ lại thái độ xa cách của anh khi này thật sự khác hẳn lúc ở nhà cô. Nếu cảm xúc trong mắt cô thoáng qua về hối hận và yêu thương thì có lẽ anh sẽ mềm mỏng hơn. Nhưng nếu trong mắt cô là sự do dự và chần chừ thì anh sẽ trở nên lạnh lùng ngay lập tức.

Nhảy bèn thật, nhìn rõ mồn một từng ý nghĩ nơi đáy lòng và những tật xấu đã ăn sâu vào cốt tủy cô.

Không lâu sau, cửa phòng bật mở, Tổng Diệm đi ra ngoài, mặc áo len, jacket và quần dài, thấy Hứa Thắm vẫn đứng đấy liền hỏi: "Tìm tôi à?"

Chẳng nhẽ lại tìm người khác?

"Vâng." Hứa Thắm chỉ biết gật đầu xác nhận.

"Hôm qua quét dọn nhà giúp cô là công việc thôi. Chúng tôi thi hành nhiệm vụ gây phiền phức cho người dân, dọn dẹp hiện trường là lẽ đương nhiên."

Hứa Thắm không hề ôm ấp ảo tưởng nào: "Em biết."

"Còn có việc gì khác tìm tôi à?"

"Có chứ!"

"Việc gì?"

"Đến cảm ơn anh."

Tổng Diệm vạch trần: "Cô còn muốn chơi trò này bao lâu nữa?"

Hứa Thắm điềm nhiên như không: "Đến khi nào anh chấp nhận mới thôi."

Tổng Diệm á khẩu.

Chẳng những vẻ mặt Hứa Thắm bình thản, giọng nói cũng lạnh nhạt: "Em không thích nợ ân tình của người khác. Anh đã cứu em nhiều lần, dù sao cũng phải đền đáp."

"Đền đáp thế nào?"

"Em mời anh ăn cơm."

Dường như Tổng Diệm đã nhìn thấu chiêu trò của cô, cười khẩy một tiếng. Hứa Thắm vẫn thản nhiên, không hề đỏ mặt.

Tổng Diệm không trả lời ngay, lấy thuốc lá từ túi áo jacket, vừa đặt lên môi, Hứa Thắm đã lên tiếng: "Sáng sớm hút thuốc không tốt cho sức khỏe."

Tổng Diệm vừa cúi đầu châm thuốc vừa trừng mắt nhìn cô. "Lời khuyên hữu ích của bác sĩ đấy à?"

Tổng Diệm trực tiếp bỏ ngoài tai, rút thuốc một lúc rồi thẳng thắn hỏi: "Cô moi đầu ra lịch trực ban của tôi thế?"

"Là anh họ của Tiêu Diệc Kiều tra giúp." Cô thành thật khai báo.

"Ồ!" Anh không nói gì nữa, chỉ lo hút thuốc.

Hứa Thắm đứng chốc lát lại bảo: "Đi ăn đi."

"Không đi." Tổng Diệm quay người trở vào phòng. "Cô về đi."

Vừa bước qua ngưỡng cửa, anh lại quay đầu, Hứa Thắm vẫn đứng yên bất động.

"Còn không đi?"

Hứa Thắm lặp lại câu nói cũ: "Em mời anh ăn cơm."

Anh nheo mắt nhìn cô giây lát rồi cười khẩy: "Vậy cô cứ đứng đấy đi."

Lời còn chưa dứt, cửa phòng bên phía đông mở ra, Dịch Miểu đeo túi chuẩn bị đi học, vừa ra cửa đã thấy Hứa Thắm đứng đó.

"Bảo sao mới sáng sớm đã nghe tiếng léo nhéo. Chị đến đây làm gì?" Dịch Miểu băng qua sân đi đến. "Đã bảo chị đừng có đeo bám anh tôi nữa mà, chị nghe không hiểu sao? Con người chị sao lại đáng ghét như thế chứ?"

Hứa Thắm im lặng, Tổng Diệm nhìn cô rồi nhìn Dịch Miểu, nhất thời không nói nên lời. Lúc Dịch Miểu định nói tiếp thì bị Tổng Diệm lên tiếng: "Dịch Miểu".

Dịch Miểu bất chấp: "Lúc nào cũng vậy, đuổi cũng không chịu đi, lần trước chạy đến, hôm nay lại đến nữa. Sao da mặt chị dày thế?"

Tổng Diệm cau mày: "Được rồi, em đi học đi, ở đây ồn ào cái gì?"

Dịch Miểu không phục: "Hừ, em đi mách với m..."

Tổng Diệm rảo bước lại gần, xách Dịch Miểu ra cửa. Dịch Miểu định hét ầm lên, nhưng chữ "mẹ" còn chưa kịp thốt ra đã bị Tổng Diệm bịt miệng lôi ra ngoài ngõ: "Còn la lối gì nữa hả?" Dịch Miểu run run kéo lại áo phao lông vũ, thái độ chỉ tiếc rên rết không thành thét: "Anh, em sợ anh mềm lòng thôi."

Em lo cho anh chết được. Lần trước, chị ta đến tìm anh, em đã mắng chị ta rồi, không ngờ vẫn còn dám đến nữa, cứ như keo 502 vậy."

Sắc mặt Tống Diễm thay đổi: "Được rồi, biết rồi, đi học đi."

Địch Miểu vẫn không chịu thôi, định trở vào nhà: "Anh là đàn ông, không thể mất mặt, em giúp anh mắng chị ta..."

Tống Diễm nắm lấy cổ áo Địch Miểu, lời trở lại: "Làm loạn đủ rồi đấy!"

"Anh, em với anh..." Địch Miểu cự nự.

Tống Diễm lạnh giọng: "Có đi không?"

Địch Miểu giận dỗi phồng má.

"Một, hai, ba..."

Anh vừa vung tay lên, Địch Miểu đã che đầu chạy đi nhanh như chớp, còn gọi với về phía sau: "Dù sao buổi tối em cũng sẽ trở về?"

Tống Diễm nhìn bóng dáng Địch Miểu biến mất ở khúc cua, bức tường tứ hợp viện đỏ thắm lặng yên nằm dưới bầu trời thu xanh thẫm. Gương mặt âm trầm, anh rít sâu một hơi thuốc rồi vút xuống chân, nghiêng nát, quay đầu bước lên bậc thềm vào cổng.

Hứa Thâm đứng dưới khung cửa son son, ngược đôi mắt đen láy lên nhìn anh.

Tống Diễm bước qua cửa, không buồn nhìn cô: "Cô đi đi!"

Hứa Thâm vẫn lặp lại câu kia: "Em mời anh ăn cơm."

Tống Diễm đi xuống bậc thềm, không hề ngoảnh lại: "Không ăn."

"Được, vậy anh mời em ăn cơm đi." Cô giờ trò ngang ngược.

Bước chân Tống Diễm khựng lại, mày nhú chặt, quay đầu với vẻ vô cùng khó tin: "Cô nói tôi cần cầu cạnh gì cô đây?"

"Hôm qua, em đã giúp đội của các anh. Anh làm Đội trưởng, không nên đại diện cảm ơn em sao? Nhưng em đội ở nhà cả ngày cũng chẳng thấy lảng hoa, giò trái cây hay băng khen gì cả, ngay cả một cuộc gọi cảm ơn cũng không có. Em cảm thấy làm công dân tốt thật uổng phí. Tại sao lính cứu hỏa bọn anh lại như thế chứ?"

Lúc cô nói lời này, sắc mặt lạnh nhạt đến lạ, điệu bộ đầy lý lẽ, như thể nếu Tống Diễm cự tuyệt, anh sẽ là kẻ thất trách, không tôn trọng công dân tuân thủ luật pháp kỷ cương, không coi công dân hết lòng giúp đỡ cộng đồng ra gì vậy.

Cầm Tống Diễm bạnh ra, anh nhìn xoáy vào cô chốc lát mới gọi: "Hứa Thâm."

"Hả?"

"Cô thế này, người xung quanh cô có biết không?"

Hứa Thâm rũ mắt nghĩ ngợi rồi lại nhìn anh, thật thà hỏi: "Thế này là thế nào?"

Tống Diễm ngẹn lời, dường như anh cũng bó tay hết cách, cuối cùng gật đầu: "Được, cô là bà nội tôi."

Nói xong, anh liền đi ra ngoài, Hứa Thâm bỏ hai tay vào túi áo khoác, thong thả đuổi theo.

Thời điểm đi ra con đường lớn của phố Ngũ Phụng, ánh nắng đã từ mái hiên phía đông soi sáng mặt đường lát đá xanh. Những nhân viên văn phòng dậy sớm đã không còn bóng dáng, chỉ còn công nhân và nhân viên giao hàng qua lại. Các hàng quán cũng lần lượt mở cửa.

Bà chủ cửa hàng hương liệu đẩy cánh cửa ra, từng hạt bụi li ti bay lượn trong ánh nắng thu. Bà quay đầu lại, nhìn thấy Tống Diễm bèn chào hỏi: "Tiểu Tống, hôm nay nghỉ à?"

Tống Diễm cười đáp: "Vâng."

Người nơi đây đều là hàng xóm láng giềng lâu năm, gặp ai Tống Diễm cũng cất lời hỏi han, trả lời từng người một. Hứa Thâm liếc sang anh, nụ cười anh cười mồm, đôi mắt cong cong, rạng rỡ như ánh mặt trời. Cô chợt nhớ đến, lần cuối cùng thấy anh cười như vậy đã lâu nhiều năm về trước rồi. Mà giờ khắc này, nụ cười ấy không dành cho cô.

Bà chủ còn đang trò chuyện về việc nhà: "Tiểu Tống à, nhà thím ướp cá khô đấy, con bảo Địch Miểu tan học đến nhà thím lấy nhé!"

"Cảm ơn thím Trương."

Bà chủ cười tí mắt: "Đừng khách sáo..." Rồi thoáng nhìn sang bên cạnh anh, ngó nghiêng, "Ồ, đây là Mạnh Thấm sao?"

Hứa Thấm sửa lại: "Hứa Thấm, họ Hứa ạ."

"Ồ." Thím Trương không để ý lắm, trái lại khá tò mò khi vừa sáng ra đã thấy hai người đi cùng nhau. Nhưng thím không hỏi gì thêm, quay sang mở cửa tiệm.

Năm đó, họ cũng thường cùng nhau ra vào phố Ngũ Phương, anh luôn khoác vai cô hoặc nắm tay cô chứ không như bây giờ, khoảng cách giữa họ có thể cho người đi đường xen giữa, khiến người lạ không thể nào nghĩ họ quen biết nhau.

Hai người không ai nói gì, không biết đối phương liệu có đang nhớ về năm xưa hay không, vẫn là con đường ấy, vẫn là nhóm người kia, vậy mà hai đứa bé ngày xưa luôn dựa sát vào nhau, giờ đã từng người lạ lẽ cất bước.

Ngay cả Tống Diễm cũng trầm mặc đến lạ. Tới quán bán đồ ăn sáng, anh dừng lại, quay đầu hỏi Hứa Thấm: "Cô ăn gì?"

"Tào phớ, mì dầu đỏ." Là món đặc sản của quán này. Trước đây, anh và cô thường ăn.

Tống Diễm sững người, mãi sau mới hoàn hồn, nói với ông chủ: "Mỗi thứ hai phần, thêm một xù xìu mại hấp."

Anh quay người định vào trong thì Hứa Thấm gọi thêm: "Thêm bánh rán mè, bánh quẩy và sữa đậu nành."

Tống Diễm khựng lại, nghiêng đầu nhìn cô, có vẻ nghi ngờ sức ăn của Hứa Thấm nhưng không nói gì, quay đầu lại nhìn ông chủ: "Bánh rán mè, bánh quẩy và sữa đậu nành nữa."

Quán ăn rất đơn sơ, vách tường, sàn nhà đều làm bằng gỗ, còn vương đầy dầu mỡ, trông có phần mất vệ sinh. Trần nhà rất thấp, không cao hơn Tống Diễm là bao. Hai người vừa mới ngồi xuống thì nhân viên cửa hàng đã bung hai bát tào phớ đến, bên trên rưới một lớp nước rau kim châm đầy ắp.

Năm ấy, lần đầu tiên Tống Diễm đưa Hứa Thấm đến đây ăn tào phớ, cô đã tròn mắt: "Nước sền sệt này là gì thế? Tào phớ phải cho nước đường chứ, cái này làm sao ăn?"

Tống Diễm nhướn mày: "Tào phớ bỏ nước đường á? Dầu óc có vấn đề rồi."

Hai người cứ thế cãi cọ vì việc tào phớ nên ăn ngọt hay ăn mặn cả tuần. Cuối cùng, Hứa Thấm chấp nhận ăn tào phớ mặn. Dù sao mặn hay ngọt đều có vị ngon riêng của nó.

Tống Diễm không nói nhiều, cúi đầu nhanh chóng giải quyết tào phớ. Khi bát của Hứa Thấm còn hơn phân nửa, mì dầu đỏ đã bung lên.

Dù bát in hoa bị mẻ, đĩa gỗ đã tróc sơn, nhưng nhìn sợi mì tinh tế trong bát được tưới dầu đỏ đỏ lại khiến người ta trào nước miếng.

Tống Diễm cầm đũa lên ăn ngon lành, Hứa Thấm cũng gấp mì ăn, một lát sau bỗng nói: "Lạ quá!"

Tống Diễm lơ đãng hỏi cho có lệ: "Sao thế?"

"Mùi vị vẫn vậy." Hứa Thấm vui vẻ đáp. "Có rất nhiều quán làm ăn, buôn bán vẫn tốt nhưng mùi vị và chất lượng lại đi xuống. Thế mà quán này thì không, vẫn ngon y như trước."

Tống Diễm không tiếp lời, cầm cúi ăn. Từ lúc vào quán đến giờ, anh rất kiệm lời. Trái lại, nhân viên phục vụ loay hoay bên cạnh, nghe thấy cô nói liền chen miệng: "Đều là hàng xóm với nhau, sao lại lừa người ta được?"

Một vị khách khác tán thành: "Người ở phố Ngũ Phương chúng tôi thành thật, buôn bán đều có tâm."

Người trong quán thi nhau trò chuyện. Tống Diễm nhanh chóng ăn hết bát mì, rồi tiếp tục xử lý xù xìu mại hấp. Xong xuôi, anh lau miệng nhìn Hứa Thấm. Trước mặt cô còn nửa bát tào phớ, nửa bát mì, một phần bánh mè rán, một phần bánh quẩy và sữa đậu nành.

Bát mì dở dang kia được cô thêm một thìa sa tế. Nhiều năm trước, cô cũng ngồi vị trí này, múc một thìa sa tế bỏ vào bát, anh tặc lưỡi: "Bỏ nhiều vậy?"

Cô còn chê không đủ, cầm đũa gấp thêm một đồng ót ném thử, miệng xuyết xoa: "Thơm thật!"

Cô ăn hết miếng này đến miếng khác một cách ngon lành. Người Mạnh gia đều không ăn cay. Chỉ khi đi ăn với anh, cô mới được buông thả theo ý mình. Anh thấy vậy, nhếch môi cười khẩy khinh thường.

Cô lại gấp một miếng ớt đưa đến miệng anh: "Anh ăn thử đi, ngon lắm!"

Tống Diễm lắc đầu: "Anh đâu có bệnh, tự ngược mình."

Hứa Thấm dụ dỗ: "Anh ăn nó, em sẽ hôn anh."

Tổng Diệm không nói hai lời, lập tức nuốt miếng ốt kia.

Hoàn hồn trở lại, cô bé năm xưa đã trở thành người phụ nữ trước mắt, chiếc bàn trước mặt dường như chưa hề thay đổi, chỉ bị phủ một lớp màu thời gian. Chiếc ghế đang ngồi cũng lỏng lẻo, lung lay như muốn sập.

Hứa Thắm vẫn từ tốn ăn mì, một lọn tóc trượt xuống từ bờ vai, cô gơ tay lên vén nó ra sau tai, vành tai trắng hồng hiện rõ trước mặt anh. Tổng Diệm lẳng lặng nhìn nó. Lọn tóc kia như có ý phá rối, vừa mới vén vào lại rơi xuống lần nữa. Hứa Thắm chậm rãi đặt đũa xuống, hai tay vuốt tóc ra sau gáy, cầm sợi dây chun buộc lại, để lộ cằm cô thon dài, mịn màng. Tổng Diệm vô thức cắn môi dưới. Ngược lại, cô vẫn tự nhiên tiếp tục ăn mì với phong thái ung dung.

"Nhanh lên đi!" Cuối cùng, Tổng Diệm không kiên nhẫn thúc giục.

Hứa Thắm vẫn gấp mì đưa vào miệng, ngốn ngấu làm bên má phình lên tròn tròn, đôi môi đỏ đỏ cũng chu ra.

Tổng Diệm bắt giác nhăn mày, mi tâm bị ép lại thành một rãnh sâu, hồi lâu mới giãn ra. Ánh mắt anh liếc nhìn về phía khác, khóe môi khinh thường nhếch lên: "Hứa Thắm, từng này tuổi rồi, không thích hợp giả nai đâu, biết không?"

"Hả?" Hứa Thắm ngừng phất đầu lên, đôi mắt đen lay láy, ánh mắt ngây ngô thật thà. "Sao thế?"

Tổng Diệm ghen hòng. Anh không nói một lời, đứng dậy đá chiếc ghế, đi ra ngoài hút thuốc. Hút được nửa chừng, anh quay lại, lạnh lùng nhìn cô gái trong quán.

Toàn là chiêu trò. Mẹ kiếp, toàn là chiêu trò cả thôi!

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hút hết điếu thuốc, Tổng Diệm quay lại nhìn vào quán. Hứa Thắm đã ăn xong bát mì dầu đỏ và bánh rán mè, đang ăn bánh quẩy và sữa đậu nành. Cô học theo cách ăn của người dân bản xứ, nhúng từng miếng quẩy vào sữa đậu nành, rồi cầm thìa múc đoạn bánh chưa nhũn lên, cho vào miệng. Bánh quẩy một mặt giòn một mặt mềm thấm đầy sữa đậu nành thơm ngậy. Ăn xong, cô khẽ liếm môi tựa như rất hài lòng với hương vị này, rồi tiếp tục cầm đũa gắp một miếng quẩy khác, nhúng vào bát sữa đậu nành.

Mái tóc buộc hờ, áo khoác màu xám, quần jeans, bốt cổ ngắn, phối hợp với chiếc túi nhỏ nhỏ, cô như hòa mình vào không gian nơi đây, không khác gì mấy cô gái khác. Ngoại trừ xinh hơn một chút, vẻ mặt và thái độ lạnh nhạt hơn một chút, cùng nét điềm tĩnh ung dung khó thể bắt chước ấy.

Dường như Hứa Thắm cũng cảm nhận được ánh mắt của Tổng Diệm, cô ngược lên nhìn về phía anh. Nhưng ánh mắt chưa kịp giao nhau, anh đã vội vã quay đi, nhìn sang con phố người qua kẻ lại, đông đúc hối hả.

Tổng Diệm châm điếu thuốc thứ hai.

Kể từ khi gặp lại Hứa Thắm, anh chưa hề ngắm nhìn khuôn mặt cô từ khoảng cách gần như thế, ánh mắt cũng chưa hề dừng lại lâu bao giờ.

Nhưng bóng hình cô vẫn luôn rõ ràng trong đầu anh. Cô của hiện tại không quá khác so với năm xưa, chỉ bớt đi vẻ non nớt trẻ con và làn da trắng hơn trước. Mũi vẫn cao thon, mắt vẫn đen láy, chỉ là càng thờ ơ và lạnh nhạt, không nhìn ra chút cảm xúc.

Tổng Diệm biết rõ Hứa Thắm rất đẹp. Nhưng năm đó, anh ưng cô không phải vì điều này.

Ngày tựu trường, cả lớp túm năm tụm ba trò chuyện với nhau, ngoài hành lang, vài nhóm học sinh đuổi bắt nô đùa. Tổng Diệm cười đùa với bạn hàng sau cùng. Vào một khoảnh khắc bất chợt nào đó, anh vô tình nhìn ra cửa sổ, bắt gặp một nữ sinh lẻ loi đi qua. Cô ôm cặp, cúi đầu đi rất chậm. Anh không thấy rõ mặt cô, chỉ cảm thấy bóng dáng gầy gò của cô lạc lõng, bơ vơ đến lạ.

Có cậu bạn nói chuyện với anh, anh trả lời cậu ta, đến khi quay lại thì cô gái kia đã mất hút.

Anh tiếp tục đùa giỡn với đám bạn. Bất chợt, có cô nhóc đối diện hất cằm về phía sau anh, nói: "Ôi dào, cậu cần đường bạn học mới rồi."

Khi ấy, Tổng Diệm đang ngồi trên bàn, chân gác qua một chiếc bàn khác, ngăn mất lối đi. Anh vừa nói chuyện với bạn vừa nhảy xuống tránh đường.

Cô gái ôm cặp kia suýt qua lồng ngực anh giữa lối đi chật hẹp.

Anh nhận ra cô, câu chuyện đang dở dang bị bỏ ngỏ, ánh mắt chỉ dõi theo cô. Cô thấp hơn anh một đầu, lại gầy nhom, chỉ nhìn thấy mái tóc dài màu nâu

và ngón tay ôm chặt cặp sách hết như ôm lấy chính mình, bóng lưng vô cùng yếu ớt.

Tại giây phút không hề báo trước ấy, anh đột nhiên muốn bảo vệ cô, nhưng không ngờ lại nhảy vào bẫy. Cô nào cần anh bảo vệ chứ!

Tổng Diệm hút được nửa điều thuốc thì điện thoại đổ chuông, hình ảnh con phố Ngũ Phương nhiều năm về trước quay trở về hiện tại.

Là Dịch Miếu. Tổng Diệm vô thức cau mày. Theo lý, giờ này con bé phải đến trường chuẩn bị vào học rồi mới đúng.

"A lô?"

"Anh!" Đầu bên kia truyền đến tiếng gọi gấp rút, mang theo sự nhen nhào, nói không mạch lạc, pha lẫn với giọng đàn ông mắng chửi.

Tổng Diệm lấy điều thuốc ra khỏi miệng: "Em nói cho rõ xem xảy ra chuyện gì?"

"Em..." Dịch Miếu ngập ngừng. "Anh, em ở đồn công an, mau đến cứu em đi, tuyệt đối đừng để bố mẹ em biết."

Dịch Miếu chỉ bảo anh mau đến, không nói thêm gì khác. Tổng Diệm hỏi địa chỉ đồn công an rồi nhanh chóng cúp máy. "Chờ ở đây, anh lập tức đến ngay."

Anh buông điện thoại, dập tắt điều thuốc, đi trả tiền rồi quay lại trước bàn. Trùng hợp Hứa Thâm cũng vừa ăn xong. Tổng Diệm bỏ tay vào túi, sai chân ngồi xuống ghế: "Ăn xong rồi hả?"

Hứa Thâm gật đầu.

"VẬY ĐI THÔI."

"Anh định đi đâu?" Khi này, cô thấy anh nghe điện thoại.

"Làm chút việc."

"Việc gì?"

"Dịch Miếu bị bắt vào đồn."

Hứa Thâm thoáng nhíu mày, nhất thời không nghĩ ra một cô học sinh có thể chọc phải chuyện phiền phức gì mà bị bắt vào đấy.

Tổng Diệm nhìn ra thắc mắc của cô, liền trả lời: "Có thể là đụng xe, hoặc là xô xát, cãi nhau với người ta. Tính cách con bé ngang bướng, không chịu thua ai, nhiều khi bị đánh không chừng."

"Tôi đi trước đây." Tổng Diệm đứng dậy rồi đi.

Hứa Thâm cũng đứng dậy đi theo: "Để em đưa anh đi."

Tổng Diệm quay lại nhìn cô. Hứa Thâm tìm lý do: "Đang giờ cao điểm, không gọi được xe đâu. Dịch Miếu chờ ở đồn công an chắc sốt ruột lắm."

"Cảm ơn." Tổng Diệm không khách sáo, xem ra thật sự nóng lòng.

Lần trước, xe Hứa Thâm bị ngập hồng mắt, Mạnh Hoài Căn mua cho cô chiếc BMW màu trắng khác, giống hệt với chiếc trước, ngay cả nội thất trong xe cũng y hệt.

Xe mới mua chưa được bao lâu, ghế còn chất đầy túi khử mùi carbon. Hứa Thâm ngồi vào ghế tài xế, ôm hết đồng túi khử mùi ném ra hàng ghế sau. Tổng Diệm ngồi vào xe, lúc thắt dây an toàn phát hiện ra màng nylon còn chưa xé, thuận miệng hỏi: "Đổi chiếc xe giống hệt à?"

Hứa Thâm vặn khóa khởi động xe, ngờ nghếch hỏi lại: "Anh từng thấy chiếc trước của em à?"

Tổng Diệm kéo phắt dây an toàn cài lại, một tiếng "cụp" vang lên.

Hứa Thâm nói xong câu đó mới phát hiện mình sai rồi, lập tức chuyển lời: "À em nhầm, hôm đó trời mưa, anh đã thấy xe em rồi."

Tổng Diệm "Ừ" một tiếng băng quơ, trông có vẻ hơi bất an.

Hứa Thâm tưởng anh đang lo lắng cho Dịch Miếu: "Đồn công an nào?"

"Lục Diệp Đàn."

Hứa Thâm thầm tính toán, còn chưa kịp nói gì đã nghe Tổng Diệm nói: "Không cần cô giúp đỡ, cũng đừng phí công tìm ai nhờ vả."

Hứa Thâm sững sốt, lặng thinh.

Nhưng anh không quên nói tiếng cảm ơn.

Đối với cô, cuộc sống đơn giản và nhẹ nhàng là chuyện tốt. Anh không có quyền lẫn tư cách tước đoạt, nhưng cũng không thể nhờ vả hay hưởng thụ như lẽ đương nhiên.

Hứa Thắm đạp ga, chiếc xe mau chóng lao ra khỏi tầng hầm. Đây là khu thương mại, vào giờ cao điểm buổi sáng, đường từ tây sang đông thì chật kín, nhưng từ đông sang tây thì thông thoáng.

Bên kia đường, xe nối thành hàng dài như bãi đỗ, còn phía bên Hứa Thắm lại có thể lao đi băng băng.

Cô nhìn gương chiếu hậu ngoài cửa sổ quan sát tình hình giao thông, rồi nhìn sang kính chiếu hậu bên trong, vừa khéo phản chiếu góc mặt Tống Diệm. Anh hơi nhăn mày nhìn ra ngoài, sắc mặt có phần nghiêm nghị.

Cô hỏi: "Bây giờ, Dịch Miếu học ở đâu?"

Tống Diệm không quay đầu lại: "Đại học A."

Hứa Thắm ngạc nhiên: "Thành tích em ấy tốt vậy à? Em nhớ trước đây, em ấy rất ham chơi, không chịu học hành."

Tống Diệm thờ dãi: "Nhưng nó rất thông minh."

"Sao lại thờ dãi?"

Tống Diệm quay đầu về phía cô: "Nó đạt được thành công dễ dàng hơn người khác, thường xuyên như vậy nên không biết sợ cái gọi là luật lệ nữa. Huống chi, người quá tự tin vào năng lực của mình cũng dễ dàng lợi dụng và trêu đùa người khác, làm ra chuyện vượt giới hạn."

Hứa Thắm nghiền ngẫm hai câu này, chợt nói: "Anh rất thích hợp làm phụ huynh."

Không mất nhiều thời gian, họ đã đến đồn công an Lục Diệp Đàn. Dịch Miếu đang ngồi gục đầu bên trong, vừa thấy Tống Diệm liền bật dậy: "Anh!"

Anh cảnh sát đang lấy lời khai ngồi trước mặt cô, vốn định bảo cô ngồi xuống, nhưng vì còn trẻ tuổi, tính tình cũng hiền lành nên không chấp nhất với con gái.

Hứa Thắm đi sau Tống Diệm, bất ngờ phát hiện ra cô gái ngồi bên cạnh Dịch Miếu rất quen. Là Diệp Từ, tiếp viên trong câu lạc bộ Vịnh Lưu từng ngồi kế bên Mạnh Yến Thần.

Thấy Dịch Miếu vẫn an toàn, Tống Diệm thoáng yên lòng, sai bước đến: "Xảy ra chuyện gì? Không đánh nhau với người ta chứ?"

Nói xong, anh liếc sang Diệp Từ, thấy cặp sách của Dịch Miếu đặt bên cạnh cô ta, hiển nhiên là hai người họ đi chung rồi.

"Em đánh nhau gì chứ..." Dịch Miếu có vẻ lo lắng, vừa định nói gì đó lại thấy Hứa Thắm đứng phía sau anh, liền mất hứng: "Sao cô cũng đi theo..."

Tống Diệm khó chịu ngắt lời: "Dịch Miếu, em nên xác định lại bây giờ mình đang ở đâu đi, còn muốn dờ chừng phải không?"

Dịch Miếu trừng mắt nhìn Hứa Thắm hàm hồ, ra vẻ tạm thời không so đo với cô, nhưng điệu bộ vẫn không phục.

Anh cảnh sát hỏi: "Anh là anh trai cô ấy à?"

Tống Diệm trả lời: "Vâng, con bé đã gây họa gì vậy?"

"Bán hàng giả, người bị lừa vừa mới rời đi."

Tống Diệm chau mày, khó tin: "Bán hàng giả? Nó chỉ mới là sinh viên..." Anh quay ngoắt lại nhìn Dịch Miếu, sắc mặt và giọng nói đều trở nên nghiêm khắc. "Xảy ra chuyện gì?"

Dịch Miếu sợ anh nên không dám nói, quanh co hồi lâu mới giậm chân, nắm lấy tay áo anh: "Anh, anh nghe em nói đã. Em ở trường buôn bán kiếm thêm, bị người ta lừa. Em cũng không biết mà."

"Đừng nói dối." Anh cảnh sát cầm một túi lớn đặt lên bàn. "Cô thật không biết những thứ này là đồ giả sao? Là sinh viên mà còn làm chuyện sai trái như vậy. Vấn đề nhãn hiệu vô cùng nghiêm trọng, thầy cô không dạy hai cô sao?" Nói rồi, anh ta thờ dãi. "Được học cao, hiểu pháp luật mà vẫn phạm luật. Những người thông minh như các cô nếu đi sai đường, sau này sẽ trở thành tai họa cho xã hội đấy."

Tống Diệm nhìn đồng hồ phẩm và túi xách kia, chút lo lắng cuối cùng trong mắt biến mất sạch. Dịch Miếu thầm biết không ổn sợ đến mức rụt tay lại.

Hứa Thắm nhìn đủ loại kem lót, phấn, son môi hiệu Dior, Armani trong túi, e rằng Tống Diệm biết chắc Dịch Miếu đang nói dối rồi.

Hiển nhiên Diệp Từ điềm tĩnh hơn Dịch Miếu nhiều, vẫn thản nhiên ngồi đấy, nghe Dịch Miếu giải thích cũng không phản ứng, ngược lại đáng vẻ có phần không kiên nhẫn và khinh thường. Cô ta cảm điện thoại định gọi đi, song ngẩng đầu thấy Hứa Thắm đang nhìn mình thì thoáng kinh ngạc. Cô ta cũng nhận ra Hứa Thắm, lập tức ngồi yên trở lại.

Dịch Miếu vẫn đang xin xỏ anh cảnh sát: "Em thật sự không biết mà, làm sao em biết đây là hàng giả chứ! Bạn bè của em đều làm thêm kiếm tiền kiểu này, sao chỉ bắt mỗi mình em? Sinh viên nghèo như em đâu có tiền dùng mấy thứ hàng hiệu này, sao mà biết phân biệt?"

Dường như anh cảnh sát đã bị thuyết phục phần nào. Dịch Miếu quay sang lôi kéo Tổng Diệm: "Anh, anh nói giúp em đi..." Thấy sắc mặt Tổng Diệm sầm lại không phục: "Anh làm gì vậy?"

Ánh mắt Tổng Diệm đanh lại: "Còn cảm thấy oan ức hả?" Anh cầm lấy thời son găng hỏi: "Cái này em bán bao nhiêu?"

Dịch Miếu co rúm lại, nói lí nhí.

Tổng Diệm gắt giọng: "Nói to lên!"

Dịch Miếu run run, khe khẽ đáp: "Mua vào năm mươi, bán ra ba trăm."

"Giá thật của mấy món đồ này..." Tổng Diệm ngừng lại quay đầu hỏi Hứa Thắm: "... Giá thật bao nhiêu?"

Hứa Thắm bị điểm danh, thoáng thảng thốt mới đáp: "Hơn sáu trăm."

Tổng Diệm hỏi Dịch Miếu: "Làm thêm? Đầu óc em bị lú hay sao mà không biết mình bán hàng giả? Đến bây giờ còn không nhận lỗi, tưởng giờ trò khôn vật là có thể thoái thác trách nhiệm sao? Tưởng cảnh sát bị ngu à?"

Anh cảnh sát nhân dân ngó người chốc lát rồi vội gật đầu đồng ý.

Dịch Miếu tức sấp điên lên: "Anh đừng có châm dầu vào lửa được không? Em tìm anh đến cứu em mà!"

Tổng Diệm quát lên: "Mẹ kiếp, anh tưởng em bị người ta đánh, không ngờ em mới đáng ăn đòn. Bản thân gây ra họa thì tự mình dùng đầu óc giải quyết đi."

"Em giải quyết thế nào được?" Dịch Miếu cũng cuống lên.

Tổng Diệm nói thẳng vào trọng điểm: "Người cung cấp hàng cho em là ai?"

Dịch Miếu im bật.

Anh cảnh sát gỡ cây bút trong tay: "Tôi hỏi rồi, cô ấy bảo không có cách nào liên lạc. Đối phương đến thẳng ký túc xá tìm cô ấy. Tôi muốn tìm bạn cùng phòng với cô ấy chứng thực thì cô ấy sống chết không chịu nói mình ở trường nào."

Dịch Miếu khóc nức nở: "Anh cảnh sát ơi, anh giờ cao đánh khẽ cho em đi! Em còn là sinh viên mà. Anh tìm đến trường em thì em khỏi đi học nữa rồi."

Giọng anh cảnh sát hòa hoãn: "Bây giờ mới biết sai sao?"

Tổng Diệm lạnh lùng nhìn Dịch Miếu, lại lướt mắt sang Diệp Từ. Diệp Từ bắt gặp ánh mắt sâu xa của anh, nhanh chóng quay đi nơi khác.

Dịch Miếu không nhìn Tổng Diệm, tiếp tục xin xỏ anh cảnh sát, giờ giọng đáng thương: "Em thật sự không biết liên lạc với chị kia thế nào. Nếu lần sau chị ấy đến tìm, em sẽ giữ chị ấy lại rồi gọi 110 có được không?" Điều bộ như sắp khóc: "Anh cũng thấy anh em rồi đấy, em cam đoan trở về sẽ tự kiểm điểm, sửa đổi mà."

Anh cảnh sát khá do dự và khó xử, gỡ gỡ bút: "Trường hợp của cô là do người bị lừa đến báo án. Theo nguyên tắc, chúng tôi phải báo cho trường của cô."

Dịch Miếu nhào người lên bàn nức nở: "Em sẽ bị kỷ luật, ghi học bạ đấy! Anh cảnh sát, em van anh."

Anh cảnh sát chần chừ hỏi: "Cô thật sự không biết sao?"

Dịch Miếu lắc đầu quầy quậy, giọng lên thê thốt: "Em thật sự không biết."

Anh cảnh sát chần chừ chốc lát rồi thở dài, có vẻ đã tin Dịch Miếu.

Lúc này, Tổng Diệm bỗng lên tiếng: "Dịch Miếu, anh hỏi em một lần nữa, người cung cấp hàng cho em là ai?"

Dịch Miếu giật mình quay đầu lại, ánh mắt hoang mang, nói nhỏ: "Em không biết thật."

Tổng Diệm nói với anh cảnh sát: "Báo cho trường học đi."

Địch Miếu và Diệp Tử đồng thời kinh hãi.

Ngay cả anh cảnh sát cũng đắn đo một lúc mới hỏi: "Trường nào?"

Về mặt Địch Miếu tuyệt vọng, Tổng Diệm vừa toan cất lời thì Hứa Thâm gọi: "Tổng Diệm!"

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tổng Diệm đứng cuối hành lang hút thuốc, Hứa Thâm ở bên cạnh nhắc nhở: "Bị kỷ luật không phải hình phạt nhẹ nhàng, anh thật sự muốn báo cho trường con bé sao?"

Tổng Diệm đưa ngón tay gõ tàn thuốc, không nói câu nào.

Hứa Thâm đoán: "Anh định dọa em ấy, để em ấy khai ra chủ mưu là Diệp Tử kia, đúng không?"

Tổng Diệm nhìn Hứa Thâm: "Cô nhận ra à?"

"Ừm, cảm thấy cô ta là lạ."

"Tôi hy vọng Địch Miếu khai báo chuyện này rõ ràng, đặt một dấu chấm hết. Nếu là trách nhiệm của nó, nó không trốn thoát được. Nhưng nếu là tội lỗi của người khác, tôi sẽ không để nó gánh thay."

Hứa Thâm hiểu rõ ý anh. Con người anh hết sức chính trực, nhưng cũng vô cùng bao che: "Anh nghĩ những điều này cũng vô dụng thôi, Địch Miếu không chịu tố giác cô ta."

"Chắc hẳn còn trông cậy qua cửa ải lần này sẽ làm tiếp đây mà." Tổng Diệm chế giễu. "Nếu thực sự nghĩ như vậy, bị trường học kiểm điểm là còn nhẹ... Mà cô cũng thấy đáng về của nó rồi đấy, tự cho là thông minh, không biết hối cải, câu kéo nhằm khiến cảnh sát mù lòng, đúng là thiếu dạy dỗ."

Hứa Thâm góp ý: "Nếu anh là bố mẹ em ấy, mặc em ấy bị nhà trường đuổi học cũng không sao. Nhưng bên phía cậu mẹ anh..."

Tổng Diệm nhăn mày, có vẻ khá nan giải.

Cậu mẹ đều là người ngay thẳng, lương thiện, xảy ra chuyện này, nhất định sẽ dạy dỗ Địch Miếu. Nhưng dù gì con bé đã trưởng thành, không quản được. Và lại, chuyện này liên quan đến học hành, thân làm cha mẹ, ai cũng sợ lý lịch con cái có vết nhơ, nhất định sẽ gạt qua một bên.

Hứa Thâm ngược mắt nhìn anh: "Để em nói chuyện với Địch Miếu đã. Anh cứ tiếp tục báo cảnh sát gây áp lực ép Diệp Tử khai. Khi này, em thấy cô ta định liên lạc với ai đấy nhưng còn do dự. Hôm nay bất kể thế nào cũng phải nghĩ ra cách tách hai người họ ra."

Một khi ở phe đối lập, quan hệ hợp tác giữa Địch Miếu và Diệp Tử sẽ tự động tan rã.

Tổng Diệm nhìn cô hồi lâu, bỗng cười hỏi: "Hai chúng ta đóng một vai mặt đỏ, một vai mặt trắng à?"

Trở vào văn phòng, Địch Miếu cảnh giác quan sát Tổng Diệm.

Hứa Thâm gọi: "Địch Miếu, em đi ra ngoài này một lát."

Tuy Địch Miếu không thích Hứa Thâm, nhưng nể mặt khi này cô đã đỡ lời giúp mình nên mới chịu theo cô ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn ba người, Diệp Tử cúi đầu không nhìn Tổng Diệm. Tổng Diệm cũng phớt lờ cô ta, quay sang nói với anh cảnh sát: "Cô này đi cùng với Địch Miếu nhà tôi à?"

"Phải, đi chung với nhau."

"Trách nhiệm chủ yếu và thứ yếu phân rõ chưa?"

Diệp Tử cắn chặt môi.

Anh cảnh sát ngại ngần: "Còn chưa..."

"Chưa hỏi sao?"

"Hỏi rồi, cô ta không chịu khai."

Tổng Diệm không nhiều lời, quay đầu hỏi Diệp Từ: "Cô là người cung cấp hàng cho Dịch Miếu à?"

Diệp Từ nắm chặt điện thoại di động, không lên tiếng.

Tổng Diệm không phí thời gian với cô ta, nói với anh cảnh sát: "Dịch Miếu phạm lỗi, chúng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng cô này không thể gian dối thoái thác được. Nếu Dịch Miếu rêu rề cô ta, chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng nếu cô ta lôi kéo Dịch Miếu, chúng tôi nhất định sẽ truy cứu đến cùng. Hiện giờ cô ta chỉ có một mình, không thể ý đồ ỷ lại ép cô ta được. Phiên anh báo cho người thân của cô ta, nếu vẫn không chịu khai vậy thì gọi giáo viên của cô ta đến. Tôi biết cô ta học trường nào, tra được ngành không khó."

Lúc nói những lời này, Tổng Diệm không hề nhìn Diệp Từ lấy một lần. Cô ta chỉ cúi đầu, ngón tay như muốn siết vỡ điện thoại.

Ngoài cửa, Dịch Miếu nghe thấy thế, vừa sợ vừa ngượng, mặt lúc đỏ lúc trắng. Một mặt căm tức Tổng Diệm nghiêm khắc đòi tìm hiểu căn cứ, một mặt lại biết anh thật sự thương mình.

Hứa Thắm ra hiệu cho Dịch Miếu đi theo mình đến cuối hành lang. Cô quay đầu lại, bỏ hai tay vào túi: "Em cũng nghe thấy lời anh em nói rồi chứ?"

Dịch Miếu quay đi, không nhìn Hứa Thắm.

Hứa Thắm hỏi: "Biết tội của mình chưa?"

Vốn trong lòng Dịch Miếu đang rối ren, thấy Hứa Thắm lên mặt dạy đời thì càng bức bối: "Đừng tưởng khi này chị nói giúp tôi tôi sẽ nể mặt chị. Bớt đóng vai người tốt với tôi đi. Chuyện của tôi không cần chị quan tâm."

Nói xong định bỏ đi, Hứa Thắm đột ngột nắm lấy tay Dịch Miếu lôi lại. Dịch Miếu lao đảo suýt ngã, người đụng vào tường, khó tin nhìn Hứa Thắm. Vừa định nổi nóng thì Hứa Thắm đã lạnh nhạt cất lời: "Dịch Miếu, không có tư cách thì đừng ngang ngược."

Dịch Miếu nổi cơn tam bành, sấn đến: "Chị thì có tư cách gì..."

"Hiện tại, chị có thể giúp em ra khỏi đây chỉ bằng một câu nói, và cũng có thể khiến em bị giam ở đây chỉ bằng một câu nói. Em tin không?" Hứa Thắm hỏi.

Dịch Miếu á khẩu.

Hứa Thắm biết cá tính cô nàng, đi thẳng vào vấn đề: "Cảm thấy mình hay lắm, đúng không? Chút khôn vặt này của em đã là gì? Hôm nay, em phạm lỗi nhỏ, anh em còn có thể nộp tiền phạt cứu em. Nhưng hôm khác, em hai người ta dùng mỹ phẩm giả bị dị ứng, kiện em ngồi tù, bố mẹ em có quỹ lạy cũng vô dụng."

Dịch Miếu run run: "Những thứ kia tuy không phải đồ hiệu nhưng đều là hàng nghiêm chỉnh..."

"Em còn biện minh với chị à?" Hứa Thắm hỏi vặn.

Dịch Miếu cắn răng.

"Nói thật, chị chẳng quan tâm em chút nào đâu. Nhưng em đừng gây phiền phức cho Tổng Diệm nữa. Đã lớn rồi thì hãy chịu trách nhiệm với những việc mình làm đi."

Dịch Miếu ghen hờn, hồi lâu mới đáp lại: "Hứa Thắm, chị thật dối trá!"

Hứa Thắm bình thản: "Việc này chị biết, không cần em nói. Trái lại, em đây, không thấy rõ vị thế của mình. Anh em còn khen em thông minh, chị lại thấy em ngốc hết thuốc chữa."

Dịch Miếu sắp cáu tiết lại bị Hứa Thắm ngắt ngang: "Em học trường giỏi, tư chất tốt. Sau này tốt nghiệp, tương lai huy hoàng, có cả đồng tiền chờ em kiếm. Nhưng em xem lại mình đi, lúc đi học không lo học hành đàng hoàng, lãng phí thời gian vào mấy thứ đồ giả này, bị lợi ích nhỏ làm mờ mắt, không ngốc thì là gì?"

Dịch Miếu như bị giáng một đòn cánh cáo.

"Đi qua nhận lỗi với anh em đi." Hứa Thắm nhìn về phía khác. "Anh ấy không muốn ép các em vào đường chết đâu. Nhưng nếu em không biết sai, anh ấy đành phải nhẫn tâm thôi."

Sắc mặt Dịch Miếu vẫn khó coi, nhưng tâm trạng đã bình tĩnh lại. Dịch Miếu đi tìm Tổng Diệm nhận sai, cũng thừa nhận với anh là lấy hàng từ Diệp Từ, nhưng vì học cùng trường nên không muốn tố giác với cảnh sát. Tổng Diệm không quan tâm đến việc của Diệp Từ, cũng không ép buộc cô.

Địch Miếu xin lỗi cảnh sát, viết cam kết, như vậy mới giải quyết xong xuôi.

"Được rồi." Anh cảnh sát nói. "Nộp tiền phạt đi."

Hóa đơn tiền phạt đưa đến, hai nghìn tệ. Địch Miếu ngây người nhìn con số ấy, ngón tay siết chặt tấm hóa đơn. Tống Diệm lẳng lặng rút lại, rồi lúi vúi ra đến hai mươi tờ màu đỏ, đưa cho anh cảnh sát.

Cả quá trình diễn ra trong im lặng. Hứa Thâm thoáng nhìn Địch Miếu rồi nhếch môi, quay đầu nhìn trời. E rằng đến thời khắc này mới biết xót của. Để kiếm được từng đồng tiền, không biết anh trai con bé đã phải nhảy vào bao nhiêu đám cháy, mạo hiểm trên lầu cao bao nhiêu lần.

Anh cảnh sát cũng biết những đồng tiền ấy là bao nhiêu mồ hôi nước mắt, vì thế nhẹ nhàng lên tiếng: "Được rồi, tất cả ổn thỏa rồi. Lần sau đừng tái phạm nữa, không phạt nhẹ như vậy nữa đâu, sẽ bị giam lại đó."

Địch Miếu im thin thít quay đầu đi.

Tống Diệm vỗ vai cô ấy, răn dạy: "Nói em đây!"

"Biết là tốt rồi." Anh cảnh sát quay sang Diệp Từ. "Cô cũng nộp phạt đi... Nếu không có thì bảo bạn cô mang đến."

"Tôi đi gọi điện." Cuối cùng, Diệp Từ lên tiếng, lúc đứng dậy còn hờ hững liếc sang Hứa Thâm.

Hứa Thâm cũng đoán được cô ta sẽ gọi cho ai, chẳng bao lâu sau đã thấy cô ta quay vào.

Anh cảnh sát hỏi: "Gọi xong rồi à?"

"Gọi xong rồi." Diệp Từ nói, trở về ngồi xuống ghế.

Không tới lâu sau, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi vội vã chạy đến, anh cảnh sát lập tức đứng dậy: "Sếp!"

Cảnh sát trưởng nhanh chóng quét mắt qua ba cô gái ở đây, không nhận ra ai cả, bèn quay sang hỏi anh cảnh sát: "Tiểu Trần à, ai là người vừa gọi cho sếp Mạnh thế?"

Tiểu Trần ngơ ngác, nghi ngờ chỉ vào Diệp Từ đang ngồi ung dung. Cảnh sát trưởng bước đến, khom lưng chìa tay ra với cô ta: "Chào cô, tôi là Lưu Từ Quang, là cảnh sát trưởng đồn công an Lục Diệp Đàn. Chào cô, chào cô!"

Diệp Từ nhìn ông ta rồi đưa tay ra, chạm nhẹ trong tích tắc, khẽ mỉm cười coi như lịch sự.

Thấy vậy, Địch Miếu khó hiểu nhún mày.

Cảnh sát trưởng nói với Tiểu Trần: "Đây là hiểu lầm thôi."

Đương nhiên Tiểu Trần lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, sếp đã nói vậy rồi, mình là cảnh sát quèn, đâu cần cố chấp nữa.

"Làm trễ nải thời gian của cô rồi, để tôi đưa cô ra ngoài." Cảnh sát trưởng nói với Diệp Từ. Cô ta ngồi một lát mới đứng dậy. Ông ta nhích người nhường đường, lúc lùi về sau còn đụng phải Hứa Thâm.

Hứa Thâm chưa kịp nói gì hai người đó đã đi ra ngoài. Cô quay đầu lại nhìn Tống Diệm. Họ cũng nên về rồi, nhưng lại nhắc thấy anh cảnh sát lấy hai nghìn từ ngăn kéo ra. Sắc mặt Hứa Thâm thay đổi, hy vọng chuyện tiếp theo đừng xảy ra, thế nhưng anh cảnh sát vẫn nói: "Tiền này anh lấy lại đi, sếp đã nói không có chuyện gì rồi."

Anh cảnh sát đấu tranh cho một chút công bằng cuối cùng trong lòng mình.

Tống Diệm không nhận: "Em ấy làm sai nên phải phạt." Lại nói tiếp: "Em gái tôi không giống cô ta."

Hứa Thâm không nói gì. Anh cảnh sát cũng có phần lúng túng: "À, không giống là tốt."

Địch Miếu nghe rõ mồn một câu nói kia, nhìn hai nghìn tệ, đỏ mắt cúi đầu.

Tống Diệm xoa đầu em mình: "Đi thôi. Anh đưa em đến trường."

Hai nghìn đồng mua được sự hối cải của em gái, rất đáng. Cho dù là hai mươi nghìn đi nữa, anh cũng không buồn chớp mắt.

Ra đến cửa đồn công an, cảnh sát trưởng vẫn còn đi theo tiễn Diệp Từ, cùng cô ta đợi ven đường. Lát sau, một chiếc Mercedes dừng bên cạnh.

Hứa Thâm thấy chiếc xe ấy, bước chân bắt gác chậm lại, nhưng Tống Diệm và Địch Miếu vẫn thẳng tiến, cô không thể tụt lại quá xa được. Huống chi

Tống Diệm cũng biết chiếc xe kia, cô đi nhanh hay chậm có gì khác nhau đâu, cô chỉ không ngờ Mạnh Yến Thần lại cho xe đến đón người thôi.

Cảnh sát trưởng mở cửa xe cho Diệp Từ, đã thế còn ân cần hỏi han cô ta một lát mới vẫy tay tạm biệt. Có điều chiếc xe kia vẫn không chạy đi, như đang chờ ai đó.

Cuối cùng, Hứa Thắm vẫn đến bên cạnh, tài xế Lâm lễ phép hỏi thăm: "Cô Hai, cần tôi đưa cô đi một đoạn không?"

Cảnh sát trưởng kinh ngạc quay đầu lại, không rõ tại sao lại tòi ra thêm một "cô Hai" nữa.

Hứa Thắm nói: "Không cần đâu, xe tôi ở phía trước."

Địch Miêu đã sớm nảy sinh nghi ngờ với cuộc điện thoại của Diệp Từ, bây giờ thấy chiếc xe sang trọng đến đón, còn liên quan đến Mạnh gia, cô lại càng khó hiểu. Quay đầu nhìn Tống Diệm, vẻ mặt anh chỉ thờ ơ, Hứa Thắm cũng vậy. Hai người không hề nhìn đối phương, như đã ngầm hiểu, lại như thế không ai muốn khơi dậy sự thực khó chịu nào đó.

Ngay cổng đồn công an, một ranh giới vô hình rõ ràng đã chia cách hai người họ. Phía bên này, Tống Diệm dùng hai nghìn bảo lãnh cho Địch Miêu. Phía bên kia, cảnh sát trưởng cúi đầu khom lưng đưa Diệp Từ lên chiếc xe sang trọng.

Lòng Địch Miêu bỗng nhiên đau nhói, cô chạy đến kéo tay Tống Diệm, quả quyết: "Anh, chúng ta đi thôi."

Ban đầu, Tống Diệm vẫn đứng khựng nơi đó, bị cô kéo một hồi mới bước đi. Anh nhẹ nghiêng đầu nhìn Hứa Thắm, nói ngắn gọn: "Đi đây."

Hứa Thắm "ừm" một tiếng nhẹ nhàng.

Địch Miêu kéo Tống Diệm đi nhanh, vừa quay người, nước mắt đã rơi tí tách, hối hận là mình đã kéo anh vào cảnh nhục nhã ngần này.

Anh, thế giới này thật không công bằng. Thật đấy, anh tốt hơn người kia gấp trăm lần, thật sự tốt gấp trăm lần.

Địch Miêu cắn răng: "Anh, em không hồ đồ nữa, em cam đoan đấy!"

Tống Diệm biết rõ lòng em gái khó chịu. Thật ra thì anh không quá bận tâm, chẳng qua... nếu không phải người anh thích đứng ở phía bên kia...

Anh cười cười vuốt tóc Địch Miêu, không nói gì cả.

Địch Miêu ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêng rần rờ nhưng cô quanh của anh, tuy ánh mắt vẫn kiên cường nhưng dường như ẩn chứa sự mong lung xa vời. Nước mắt tuôn trào nhiều thêm, cô đưa tay quệt đi, ra sức quyết tâm: "Anh, anh đừng sớm yêu đương kết hôn, chờ em học giỏi, tốt nghiệp tìm được việc làm sẽ mua Porsche cho anh chạy, mua túi xách hàng hiệu cho chị dâu, nhất định là hàng xịn. Sau này em lập gia đình cũng sẽ mang đồ tốt ở nhà chồng về nhà mẹ đẻ, đều cho anh hết."

Tống Diệm dờ khóc dờ cười: "Nói vớ vẩn gì đấy?"

Địch Miêu nói xong còn quay đầu nhìn lại, Hứa Thắm vẫn đứng đấy, cảnh sát trưởng cũng vậy, chiếc xe kia vẫn chưa chuyển bánh. Địch Miêu sợ hãi một cách khó hiểu, lập tức dè dặt nhìn Tống Diệm, sợ anh quay đầu lại, liền kéo tay anh bước nhanh hơn nữa.

Tống Diệm hiểu tường tận tâm tư của em gái, bản thân anh cũng không có ý định đó.

Hứa Thắm nhìn theo bóng dáng Tống Diệm trên con đường trải đầy lá cây bạch quả. Cô biết anh sẽ không quay đầu nhưng vẫn không kìm lòng được mà ngoái nhìn, đến tận khi anh rẽ qua khúc cua, bóng dáng cao lớn khuất dạng, chỉ chừa lại thế giới vàng ủa trống rỗng.

Anh không hề quay đầu lại.

Mùa thu thật kỳ diệu, rõ ràng là màu vàng rực ảm áp, nhưng lá cây lại khô héo điều linh, tiêu điều hiu quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Type: Bún Lèo

Hứa Thắm lái xe một mạch trở về Mạnh gia, thấy xe Mạnh Yến Thần đỗ ở cửa. Vừa vào nhà đã phát hiện không khí khác lạ, Mạnh Yến Thần ngồi bên

bàn đá hoa cương, cúi đầu ăn mì. Phó Văn Anh ngồi một bên, tay xếp trên bàn, nhìn Mạnh Yến Thần với vẻ mặt yêu thương.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Mạnh Yến Thần thoáng nhìn sang, ánh mắt dừng lại trên người Hứa Thắm tâm trạng Phó Văn Anh rất tốt, cười hỏi: “Thắm Thắm về rồi đây à?”

Hứa Thắm gọi “mẹ” một tiếng.

Phó Văn Anh: “Con chưa ăn sáng phải không? Đến đây ăn mì với anh con đi. Mẹ còn tưởng con quên, định gọi cho con nữa. Nhưng Yến Thần bảo không cần. Xem ra mẹ lo lắng không đâu rồi.”

Hứa Thắm cúi đầu cúi gầy, nghĩ mãi mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật của Mạnh Yến Thần. Vậy mà cô quên mất. Vừa ngược mắt, cô thấy Mạnh Yến Thần tuy cúi đầu uống nước canh nhưng ánh mắt bình thản lại kín đáo liếc về phía này.

Sống chung với nhau nhiều năm, cô quá rõ tính cách của anh. Hai người họ giống hệt nhau, dù nội tâm có nổi bão cỡ nào, ngoài mặt vẫn không hề gợn sóng.

Hứa Thắm thay dép đi đến phòng ăn, ngồi đối diện Mạnh Yến Thần.

Phó Văn Anh hỏi: “Không ăn sáng à?”

Hứa Thắm vốn định nói dối, nhưng thật sự không ăn nổi nữa, “Con ăn rồi ạ, uống bát canh thôi.”

Phó Văn Anh bảo đi Quê đi múc canh. Bà mỉm cười nhìn Hứa Thắm, rồi nhìn Mạnh Yến Thần: “Thoáng chốc mà hai đứa bé nhà chúng ta đã lớn thế này rồi.”

Hứa Thắm nhận lấy bát canh từ tay dì Quê.

Phó Văn Anh tiếp tục hỏi tương: “Lúc sinh thằng nhóc này, mẹ bị hành thảm lắm, nằm trong bệnh viện bảy tiếng mà nó vẫn không chịu chui ra. Bố con còn bảo sau này nó sẽ khiến người ta lao tâm khổ tứ cho mà xem, làm mẹ đau lòng chết được ấy.”

Động tác của Hứa Thắm và Mạnh Yến Thần rất ăn ý, đều cúi đầu uống canh.

“Kết quả là nói bấy bả. Trong đại viện này, không có đứa trẻ nào ngoan hơn Yến Thần cả, từ bé đến giờ, chưa từng làm mẹ đau buồn. Nhớ hồi còn bé...”

Hôm nay, Phó Văn Anh nói nhiều hơn thường ngày, kể đủ chuyện từ lúc Mạnh Yến Thần được sinh ra cho đến bây giờ. Sinh nhật năm nào bà cũng lặp lại một lần, nhưng không có đứa con nào nhẫn tâm cắt đứt dòng hồi tưởng của mẹ cả.

Lát nữa, Mạnh Yến Thần phải đi làm, ăn mì xong liền lên tầng sửa soạn.

Hứa Thắm cũng trở về phòng mình, lấy một bức tượng gỗ Tiểu Yến Thần trên kệ xuống, đi đến phòng anh gõ cửa.

Hứa Thắm đẩy cửa đi vào. Mạnh Yến Thần đang thay đồ trước tấm gương lớn. Anh đã mặc xong áo sơ mi đen, đang cài măng sét. Có lẽ vì cả bộ đồ mang màu đen tuyền nên trông thân hình anh thêm cao lớn, vẻ mặt cũng hết sức lạnh lùng.

Hứa Thắm xoay xoay bức tượng trong tay, đi đến đưa cho anh.

Mạnh Yến Thần thoáng nhìn rồi nhận lấy, kéo ngăn tủ chất đầy tượng Tiểu Mạnh Yến Thần ra, bỏ vào. Khi đóng lại, anh khá mạnh tay, để lại tiếng “rầm” tương đối lớn. Anh không nhìn cô, tiếp tục mặc áo len mỏng.

Hứa Thắm đứng yên giây lát mới lên tiếng: “Sinh nhật vui vẻ, cầu được ước thấy.”

Mạnh Yến Thần vẫn im lặng. Hứa Thắm quay người đi ra ngoài, lúc đến cửa mới nghe thấy giọng nói hờ hững của anh truyền đến: “Không có gì khác muốn nói sao?”

Hứa Thắm dừng bước. Chuyện Diệp Từ không có gì để hỏi cả. Cô quá rõ tính cách của Mạnh Yến Thần. Dù là về giáo dục hay chứng sặc sẽ thái quá đều có thể khẳng định anh không làm chuyện đó. Anh làm vậy chẳng qua là...

Mà thôi đi! Hôm nay là sinh nhật anh.

Hứa Thắm bảo: “Không có.” Rồi đưa tay kéo cửa phòng.

Bên kia cửa tủ đóng sầm lại.

“Không phải trở về để chất vấn anh sao?” Mạnh Yến Thần căn vặn. “Đừng bảo em chạy về vì nhớ hôm nay là sinh nhật anh.”

Hứa Thắm vịn mép cửa: “Anh quá đáng rồi đấy!”

“Sao đây?” Anh soi gương sửa cổ áo, cười khẩy: “Làm tổn thương lòng tự ái của người em thương à?”

Trước giờ, anh luôn khắc kỷ, lịch sự, rất hiếm khi cay nghiệt thế này. Thế nhưng mọi sự dằn dặt hiếm hoi của anh đều nhằm vào Tống Diệm. Với cá tính khiêm tốn, không phô trương, anh làm sao có thể chỉ vì một chuyện như thế mà gọi cho đồn công an, chứ đừng nói cho xe đi đón người. Điều anh muốn chỉ là kéo xa thêm khoảng cách giữa cô và Tống Diệm mà thôi.

Xưa nay, anh không phải là người dùng quyền thế ức hiếp người khác, cô rất rõ chuyện này. Nhưng bây giờ...

Hứa Thâm nhẹ đẩy tay, cánh cửa vừa mới kéo ra liền đóng kín lại, cô quay đầu nhìn anh: “Mạnh Yên Thần, anh muốn làm gì?”

Mạnh Yên Thần cũng quay lại nhìn cô: “Em muốn làm gì?”

Hứa Thâm im lặng.

Mạnh Yên Thần liếc nhìn cô rồi quay sang kéo cửa tủ quần áo ra, để lộ một dãy áo vest trắng thơm. Anh chọn một chiếc, ngón tay dừng trên móc áo: “Đĩ nhiên, nếu em chỉ vui đùa thì không sao. Còn nếu em nghiêm túc, anh khuyên em tốt nhất là ngừng lại đi.”

Anh rút chiếc áo khoác màu xám ra, treo lại móc gỗ vào tủ.

Hứa Thâm hỏi: “Cho đến bây giờ, anh đang quản thúc em với thân phận anh trai à?”

“Nếu không thì sao?”

Ngay cả khi tranh cãi, hai người cũng bình tĩnh đến lạ, hết như mặt hồ yên ả giữa ngày lạnh gió.

Hứa Thâm vừa nhìn anh mặc áo khoác vừa bình thản yêu cầu: “Mạnh Yên Thần, anh đừng xen vào chuyện của em nữa. Em kết hôn với ai, xem mắt ai, yêu đương ai, chơi đùa ai... đều không liên quan đến anh.”

Lời này vừa dứt, căn phòng rơi vào trầm mặc.

Mạnh Yên Thần không nhìn cô, chỉ cúi đầu sửa sang lại tay áo. Anh là người chú trọng vẻ bề ngoài, sẽ không bỏ qua bất cứ chi tiết nào trên trang phục. Tay áo sơ mi, tay áo len, tay áo khoác, đều được chỉnh sửa đầu ra đấy.

Cuối cùng, anh nói: “Hắn không được.” Từng câu từng chữ như muốn nhấn xuống. “Riêng hắn thì không được.”

Hứa Thâm chợt thấy hoang đường quá đỗi: “Vì sao...”

“Hắn không xứng.” Anh lập tức ngắt lời, như thể nói thêm một chữ cũng cảm thấy khinh bỉ. “Anh xin em hãy tìm người đáng hoàng đi.”

Hứa Thâm hạ giọng: “Anh đừng quá đáng.”

“Anh quá đáng?” Mạnh Yên Thần nhếch môi, bình thản hỏi: “Hắn đã làm được gì cho em? Nếu hắn thật sự nghĩ cho em, nếu hắn còn là một thằng đàn ông thì đã phải nghiên rằng làm nên chút tích sự rồi. Nếu hắn có một chút thật lòng với em thì đã không phải là tên lính cứu hỏa quèn, thậm chí chẳng mua nổi một sợi dây chuyền cho em.”

Hứa Thâm đan mắt, như thể bị anh chọc phải vết sẹo ghi dấu ký ức đau buồn nhất. Cô không phải loại con gái mơ mộng hão huyền, cũng không phải kiểu con gái theo đuổi tình yêu trong sáng. Cô cũng đối trả, cũng tính toán, cũng so đo.

Nếu muốn cô vứt bỏ quyền lực, địa vị, tiền bạc, của cải, tình cảm cha mẹ chỉ vì anh, vậy thì anh dùng lý lẽ gì, dùng thứ gì để trao đổi?

Lúc ở đồn công an, bởi vì nghĩ vậy nên cô đã không đuổi theo anh.

Khi ấy không nghĩ tới kết quả, hiện giờ, Hứa Thâm vẫn rất mông lung, nhưng không muốn suy xét thêm, càng không muốn vạch trần vết sẹo này ra cho Mạnh Yên Thần xem.

Cô cười nhạt nhưng không nghe thấy lời anh nói, chỉ hỏi ngược lại: “Thế anh đã làm gì cho em? Trước đây, chính anh bảo em đừng thích anh nữa, chính anh bảo sau này sẽ không quan tâm đến em nữa, cũng chính anh bảo em đi sửa họ, làm con gái của Mạnh gia, làm em gái của anh. Tình cảm của em là đồ vật sao? Thôi được rồi, chuyện ngày đó em nghe anh. Bây giờ, anh lại muốn nhúng tay vào chuyện của em, còn lấy danh nghĩa là quan tâm em, anh không thấy giả dối sao?”

Người thân nhất một khi cố tình thương tổn lẫn nhau sẽ thấu tận tâm can. Nghe vậy, Mạnh Yên Thần thoáng khựng lại rồi mới kéo ngăn tủ đồng hồ ra, lựa một chiếc đeo lên cổ tay, khoé môi nở nụ cười chua chát: “Tại sao lại khuyên em ư? Hừ, tại sao ngày xưa anh lại khuyên em ư? Em không đối họ, mẹ sẽ đưa em đi nơi khác. Cả đời này cũng đừng hòng...” Nói đến đây, anh bỗng im bặt.

Hứa Thâm giật nảy mình, cô không hề biết nguyên nhân sâu xa phía sau lại như vậy.

“Nếu anh thích em, nếu anh thích em...” Anh lắc đầu, không nói tiếp nữa, như thể hậu quả ấy đau đớn đến mức khiến anh mất đi tiếng nói. “Anh bỏ hơn mười năm để chấp nhận sự thật rồi một ngày, em sẽ cưới người khác. Nhưng Tống Diệm thì không được.”

Mạnh Yến Thần đeo đồng hồ vào cổ tay, kéo thẳng ống tay áo rồi quay lại nhìn Hứa Thắm: “Em định làm thế nào? Vì hấn đi cầu xin bố mẹ, hay làm loạn với người nhà? Anh thì sao, em muốn anh làm gì? Em bảo anh đứng một bên trông mắt ra nhìn thôi sao? Nhìn em vì hấn mà hèn mọn, đau khổ cầu xin bố mẹ, hay là nhìn em vì hấn nhẫn tâm đoạn tuyệt với gia đình? Em nói đi, bây giờ em sắp bị xé thành hai nửa, anh nên đứng về phía em hay quay lưng lại với em đây?”

Hứa Thắm ngược nhìn anh, nhận thấy vẻ thê lương và phẫn nộ rõ mồn một trên gương mặt anh. Anh bước nhanh đến, muốn siết lấy bả vai cô, nhưng khi bàn tay sắp sửa chạm vào thì lại đột ngột buông thông xuống, như thể cô là một sự cấm kỵ không thể đụng chạm.

“Anh xin em hãy cho anh chút tôn trọng. Nếu em có thể ở bên hấn, tại sao...” Anh hít một hơi thật sâu, lại một lần nữa chìm vào câm lặng. Nếu em có thể ở bên hấn, vậy sao anh và em lại không thể? Nếu em và hấn có thể bất chấp tất cả để ở bên nhau, tại sao em và anh lại không?

Mạnh Yến Thần lập tức quay đi, nhìn ra bãi cỏ trải dài dưới lầu. Lá cây bạch quả đã rụng hơn nửa, buông mình trên khắp thảm cỏ xanh mượt kia. Trong lúc bất chợt, thế giới trở nên tịch mịch, không cần thiết phải nói gì nữa cả.

Anh quay lưng về phía cô, nhẹ nhàng kéo ngăn tủ khi nãy ra. Vừa rồi đóng quá mạnh tay, mấy tượng gỗ bên trong đổ nghiêng đổ ngã hết cả. Những hình ảnh anh cẩn thận dựng lại từng bức tượng Mạnh Yến Thần bé xíu cô không hề hay biết.

“Chúc anh cầu được ước thấy ư?” Anh vuốt ve đầu bức tượng, cười mĩa mai. “Biết anh mong muốn gì không mà chúc anh cầu được ước thấy?”

“Thôi đi.” Mạnh Yến Thần đóng ngăn tủ lại, đi ra cửa.

Hứa Thắm vẫn đứng đấy, nghe tiếng chân anh rào bước xuống lầu, ra khỏi sân, khởi động xe, lao đi vun vút. Nhìn ra ngoài cửa sổ, che khuất tầm mắt cô là từng chiếc lá úa vàng rơi lá tả trong ánh nắng rực rỡ. Cô cảm thấy trái tim mình cũng như chiếc lá ấy, mất đi điểm tựa, chênh vênh chao đảo giữa cơn gió thu. Cô thật sự quá mệt, mệt mỏi quá đỗi!

Tổng Diệm đưa Dịch Miểu đến trường. Cô chưa ăn sáng, gọi vội một bát mì trong căn tin. Dù gì hôm nay Tổng Diệm cũng được nghỉ. Bình thường, hiếm khi anh có thời gian rảnh rỗi, liền gọi chai nước ngọt Bắc Băng Dương, vừa uống vừa nhớ lại cảnh tượng ở đồn công an sáng nay. Ý nghĩ khi đó của cô, anh đã đoán được phần nào.

Thi thoảng có sinh viên đi qua cứ ngoái lại nhìn anh. Tổng Diệm vốn điển trai, tác phong trưởng thành, trông khác hẳn đám con trai gầy nhẳng trong trường, khó tránh khỏi thu hút ánh mắt của mấy sinh viên nữ.

Dịch Miểu đá chân Tổng Diệm dưới bàn: “Anh, người đẹp vừa đi qua nhìn anh đắm đuối kìa.”

Tổng Diệm rót nước ngọt, phớt lờ cô em.

Dịch Miểu đá tiếp: “Anh quay đầu lại nhìn một đi, xem con bé đó có đẹp không?”

Tổng Diệm bỏ tay vào túi áo jacket, quay đầu liếc nhìn qua loa, giọng điệu cũng mát kiêu nhẵn: “Mau ăn đi, ăn xong còn đi học.”

“Sáng nay không có tiết “ Dịch Miểu quay trở lại đề tài vừa rồi. “Anh, thật ra điều kiện của anh rất tốt, nếu không muốn vội vàng kết hôn thì tìm cô nào yêu đương trước đi. Đừng như vậy...”

“Ăn sáng mà em vẫn nói nhiều thế à?”

Dịch Miểu tròn mắt nhìn anh, tiếp tục ăn mì, một lúc lâu sau chợt ngừng đầu hỏi: “Anh, anh nói thật với em đi. Có phải anh còn thích chị ta không?”

Tổng Diệm nhú mày, vừa định khiển trách Dịch Miểu thì điện thoại rung lên, mở ra xem, là tin nhắn của Hứa Thắm, chỉ một câu ngắn ngủi: mai em mời anh ăn cơm. Phía sau kèm theo một địa chỉ.

Tổng Diệm nhìn chằm chằm vào tin nhắn kia, trầm mặc giây lát, trong lòng bất giác có dự cảm không lành. Anh chỉ trả lời một chữ: “Được”

Thấy anh bỏ điện thoại vào túi, Dịch Miểu hỏi vặn: “Anh, anh nói thật với em đi. Em hỏi nghiêm túc đấy. Có phải anh còn thích chị qua không?”

Lần này, Tổng có vẻ cười, bắt đầu đi nói: “Không gặp còn đỡ.”

Dịch Miểu hỏi tới: “Gặp thì sao?”

“Gặp rồi lại muốn gặp tiếp.”

Dịch Miểu cụp vai, hiển nhiên thất vọng, nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận: “Được rồi, sau này, em sẽ khách sáo với chị ta một chút, cũng không hùa theo mẹ làm loạn lên nữa.”

Dịch Miểu khuấy mì trong bát, không muốn ăn nữa, suy nghĩ chốc lát lại nói: “Anh, em cảm thấy chị ta vẫn còn thích anh đấy, sao hai người không quay lại với nhau đi?”

Tổng Diệm không muốn nói, chỉ trả lời cho có lệ: “Em không hiểu đâu.”

Địch Miếu không phục, đặt đũa xuống, lý luận với anh: “Em hiểu chứ! Không phải vì gia đình chị ta quá lùng lẫy sao? Em thấy anh cố chấp thì có. Người hiện đại theo đuổi cái gì? Là tự do vui vẻ, hưởng thụ trước mắt. Thích thì ở bên nhau, chuyện tương lai xa vời quá, có thể kết hôn hay không tạm thời đừng quan tâm vội. Cứ yêu trước đi, đến đâu hay đến đó. Có thể tiếp tục thì tiếp tục, không thể thì chia tay, cũng tốt hơn bây giờ, hai người nhìn nhau như biển trời cách biệt ấy. Ít ra, cứ hưởng thụ thời gian ở bên nhau cái đã, dù là tinh thần hay thể xác cũng được, có mất mát gì đâu.”

“Nhảm nhí!”

“Vốn là vậy mà. Ai quy định yêu đương nhất định phải đi đến điểm cuối? Em nói này, anh rõ ràng có thừa khả năng quen người khác, sao trái tim cứ khẳng khái một mực như vậy làm gì?”

Tổng Diệm chỉ nhẩn nhện được đến đây, sau đó đứng phắt dậy: “Anh về trước, em đi học cho ngoan đi.”

“Áy, anh đi thật hả?”

Tổng Diệm sai bước ra khỏi căn tin, đi trên con đường mòn trong trường đại học, nhớ đến lời nói của Địch Miếu. Anh cảm thấy vô lý và hoang đường, nhưng lại không thể phản bác. Anh và Hứa Thâm đã đi vào ngõ cụt vào, không sao thoát ra được.

Sân trường cuối thu chỉ còn hàng bạch quả và hàng thông lặng đứng, sắc vàng hòa với sắc xanh. Tốp năm tốp ba sinh viên, người thì ngồi trên băng ghế học bài, người thì chạy bộ, gương mặt rộn ràng nhiệt huyết của tuổi thanh xuân.

Tổng Diệm lơ đãng nhớ về thời mình học đại học. Có biết bao ngày đêm anh miệt mài trong lớp, hết tháng này qua tháng nọ rèn luyện trên thao trường. Hứa Thâm không biết, anh từng học lại, từng thi vào trường quân đội, cũng từng ra nhập cơ sở gian khổ nhất, ngỡ rằng đạt được chiến tích, lập nên công dân là có thể đứng ngang bằng vị trí của cô. Nhưng anh không ngờ dòng nước này quá sâu, người ngoài ngàn dặm chỉ cần khẽ động đầu ngón tay thì có thể đánh anh rơi vào vực sâu không đáy, vạn kiếp bất phục.

Tổng Diệm lấy ra một điều thuốc từ túi áo jacket, làn khói thuốc bị gió thổi ngược suột qua mặt anh, viền lên góc mặt sắc nét.

Mấy nữ sinh đi qua len lén nhìn anh rồi chậm chạp chạy đi.

Tổng Diệm cứ thế rời khỏi trường học. Lúc đến trạm tàu điện ngầm, băng qua con đường lớn, bỗng có một chiếc xe dừng lại sát bên vỉa hè, biển số xe màu đen nổi bật trên nền trắng. Tổng Diệm nhớ có một năm đã từng thấy biển số xe ấy, nhưng anh không buồn quan tâm, ngón tay vẫn vờ điều thuốc, khẳng khái đi ngang qua nó.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tại tiệc sinh nhật của Mạnh Yến Thần, cô dì chú bác, anh em họ thân thiết đều tề tựu đông đủ, ngay cả ông nội đã chín mươi lăm tuổi cũng đến chung vui.

Ông Mạnh xuất thân từ dòng dõi thư hương, thời chiến loạn xếp bút nghiên đi theo cách mạng, lập công trạng lớn, đóng góp cho đất nước. Ông có ba người con trai và một người con gái, Mạnh Hoài Cần là con trai út, Mạnh Yến Thần cũng là đứa cháu út của ông.

Về đời chất, lớn nhất đã tốt nghiệp đi làm, cùng một quân khu với Mạnh Hoài Cần, gặp ông không gọi là chú mà kính cần gọi thủ trưởng theo quân lễ.

Ngày thường, cả gia tộc đều bận rộn, đến mấy ngày quan trọng mới tụ họp đầy đủ. Họ hàng bên nhà Phó Văn Anh cũng đến. Tuy chỉ tổ chức việc nhỏ trong nhà nhưng vô cùng náo nhiệt.

Mạnh gia luôn tránh né mấy dịp tạo cơ hội quà cáp biếu xén nên không mời bạn bè. Chỉ có Tiêu Diệc Kiêu đến đây ăn ké, tặng Mạnh Yến Thần mấy bộ mô hình Star Wars, còn cho Hứa Thâm kẹo que, không biết lấy từ quầy lễ tân của khách sạn nào.

Cháu trai lớn của Mạnh Yến Thần nói kháy Tiêu Diệc Kiêu: “Sao năm nào chú cũng đến thế?”

Tiêu Diệc Kiêu đá điều: “Đến gác cửa.”

May mà đồng người, Hứa Thâm và Mạnh Yến Thần không phải chú ý đến nhau.

Kết thúc bữa cơm tung bừng, nam thì tụ họp bàn chuyện công việc, nữ thì quây quần nói chuyện nhà cửa. Sinh ra ở Mạnh gia, việc nhà cũng không tránh

khỏi liên quan đến công việc.

Hứa Thắm hầu chuyện người thân chốc lát, đợi tất cả đều giải tán hoặc chia tốp rải rác nói chuyện riêng hay ra ngoài tản bộ, cô liền trở về phòng tìm không gian yên tĩnh, vui đầu vào thú vui khắc gỗ của mình.

Theo từng mảnh gỗ vụn rơi là tả, hình dáng bức tượng cũng dần hiện ra, chỉ còn lại phần đầu khó khăn nhất. Hứa Thắm bỏ dao xuống nghỉ ngơi một lát, định xuống tầng xem tình hình.

Khi đi ngang qua thư phòng, Hứa Thắm nghe tiếng mấy vị trưởng bối bàn chuyện với nhau. Cô từng nghe Mạnh Yên Thần nói, bác Ba có dự định vào Ban Bí thư Ủy ban Trung ương. Với năng lực, tư chất hay quan hệ của bác, đây chỉ là việc một sớm một chiều. Mạnh Hoài Cẩn cũng sắp được thăng chức điều chuyển. Nhóm con cháu như Mạnh Yên Thần cũng đều tấn tới, danh tiếng Mạnh gia lên như điều gặp gió.

Hứa Thắm không quan tâm đến mấy việc này, nhưng vẫn nghe được đôi chút.

“... Bào Lão Tứ liên lạc với thư ký, Trương Khắc Tồn. Chú ấy không thích làm mấy việc này, nhưng nên duy trì quan hệ bạn bè, em phải chú ý giúp chú ấy.”

Phó Văn Anh đáp lời: “Anh yên tâm, quan hệ giữa hai nhà vẫn luôn tốt. Thắm Thắm và Trương Dụ con trai ông ấy cũng từng gặp gỡ nhưng không đi đến đâu cả. Đám trẻ hiện giờ tâm tư khó đoán.”

Bác hai bảo: “Con cháu nhà chúng ta đều giữ quy củ, không cần quan tâm đâu. Đưa con trai Chiêm gia kia suốt ngày rượu chè đàn đúm, chơi bời, làm người ta có bầu kia. Bấy giờ gửi đứa con ra nước ngoài rồi. Thăng nhóc Chiêm gia không tìm được con bé sinh viên kia, nhảy ngày nào loạn với người trong nhà.”

“Gia phong bất chính.” Bác cả phán xét.

Hứa Thắm băng qua hành lang, xuống tầng. Cô đi vòng quanh phòng khách và phòng ăn một lượt mới dừng lại, nhìn căn nhà rộng thênh thang, bỗng dưng quên mất mình xuống đây làm gì. Đứng ngây người chừng mười mấy giây, Hứa Thắm lại trở về phòng.

Lúc đi ngang qua phòng tiếp khách, cô thấy Mạnh Hoài Cẩn đang bóc quýt cho bố mình. Dưới ngọn đèn ấm áp, Mạnh Hoài Cẩn tách từng sợi tơ trắng, chia đôi quả quýt, lấy một múi nhỏ đưa cho ông cụ.

Ông cụ tuổi tác đã cao, thân hình gầy gò, ốm yếu. Hai cha con không hề trao đổi ngôn từ, chỉ trao nhau từng múi quýt vàng tươi, mọng nước.

Hứa Thắm đẩy cửa bước vào, thưa: “Bố, ông nội.”

Ông cụ đã không nhận ra ai với ai nữa, còn Mạnh Hoài Cẩn dù đã trung niên nhưng dáng dấp vẫn phong độ, khuôn mặt tuấn lãng nhưng không mất đi vẻ chín chắn qua năm tháng tôi luyện. Chưa kể cả đời ông sống quang minh lỗi lạc, nên khuôn mặt cũng phần nào toát lên vẻ hiền hòa.

Mạnh Hoài Cẩn hỏi thăm công việc của Hứa Thắm: “Mẹ con than phiền con vất vả quá, nhưng bố thấy con thích là tốt rồi.”

“Cảm ơn bố.”

Mạnh Hoài Cẩn mỉm cười, vừa bóc múi quýt vừa hỏi: “Ngoại trừ công việc ra, con có chuyện gì không vui không?”

Hứa Thắm không trả lời. Tuy cô ít nói nhưng tâm trạng thoải mái hay ủ dột, bố cô nhìn là biết ngay.

“Vi gần đây, mẹ con bắt đi xem mặt à?”

Hứa Thắm không hề che giấu: “Không thể tìm người mình thích, sao bố?”

Mạnh Hoài Cẩn quay đầu nhìn cô: “Con có người trong lòng à?”

Hứa Thắm không trả lời thẳng: “Con không muốn đi theo con đường đã trải sẵn, cũng không muốn biết trước đích đến của mình.”

“Cho dù cuộc sống đó yên ả hạnh phúc, không buồn không lo sao?”

Hứa Thắm không đáp, hỏi ngược lại: “Bố, bố có yêu mẹ không?”

“Dĩ nhiên.”

“Nhưng con nghe anh bảo, ban đầu bố và mẹ không đến với nhau vì tình yêu.”

Mạnh Hoài Cẩn đưa múi quýt cho bố mình, nhắc đến chuyện xưa có chút buồn cười: “Không chỉ không đến với nhau vì tình yêu, lúc ấy, bố còn thích một người phụ nữ khác nữa.”

“Vậy tại sao...”

“Cô ấy không thích hợp.”

“Bố hỏi hận không?”

Nụ cười của Mạnh Hoài Căn trở nên ôn hòa: “Không hối hận. Theo đuổi tình yêu phải trả giá rất nhiều, không thể trả giá thì chắc chắn không có kết quả. Vì vậy bố lui bước. May mà thời gian là liều thuốc hiệu nghiệm. Sau này, bố quên cô ấy, yêu mẹ con.”

Hứa Thắm nghĩ ngợi chốc lát rồi lắc đầu: “Đó là vì bố mẹ sống chung với nhau nhẹ nhàng, hài hòa.”

“Đúng.” Mạnh Hoài Căn nhìn Hứa Thắm. “Bởi vì cuộc sống thanh thoi, không đau buồn nên mới nảy sinh tình yêu. Ngược lại, nếu hai người yêu nhau nhưng điều kiện không thích hợp, cuộc sống khó khăn sẽ dẫn đến so đo, chấp nhứt lẫn nhau. Trong gian khổ, tình yêu sẽ biến thành thù hận. Tình yêu là nhất thời, gia đình và tình thân mới là mãi mãi.” Nói đến đây, Mạnh Hoài Căn thở dài mỉm cười: “Dĩ nhiên, đây là ý nghĩ của thế hệ bọn bố. Đám trẻ các con tôn sùng tự do, nên bố không hiểu được.”

Dứt lời, Mạnh Hoài Căn tiếp tục bóc quýt cho ông cụ ăn. Hứa Thắm một mình lên tầng. Rõ ràng có bao nhiêu con người trong căn nhà rộng lớn này, thế nhưng không gian lại tĩnh lặng như tờ.

Cô đẩy cửa phòng mình, đèn bàn vẫn sáng. Bỗng qua bóng tối, đi đến bức tượng mặc đồng phục lính cứu hỏa nằm trong đồng gỗ vụn, phần đầu vẫn còn dang dở, khuôn mặt vẫn chưa hoàn thành.

Hứa Thắm đứng trước bàn ngắm nhìn bức tượng kia. Bỗng nhiên, cô vút nó vào ngăn tủ trong cùng rồi đóng sầm lại.

Hứa Thắm hẹn Tống Diệm ăn cơm ở tầng năm của một nhà hàng Trung Quốc, giữa quảng trường Soho khu Tứ Khê Địa. Cô đứng trong thang máy ngắm cảnh, giơ mắt trông theo những biển hiệu lung linh rực rỡ, hiện đại tấp nập của các cửa hàng quần áo trang sức ở trung tâm thương mại. Còn một thời gian nữa mới đến lễ Giáng Sinh, nhưng trần trung tâm thương mại đã treo những quả cầu vàng đỏ dễ thương, xinh xắn.

Nhóm nam thanh nữ tú ăn mặc chỉnh tề đi qua đi lại, nào là bạn bè tụ tập dạo phố, nào là những cặp tình nhân tay trong tay.

Chính vào lúc đó, Hứa Thắm trông thấy Tống Diệm ở trên thang cuốn. Anh nghiêm nghị tay dắt túi quần, ánh mắt hướng thẳng phía trước, cảm hơi bạnh ra, trông như có tâm sự.

Giữa dòng người, có khá nhiều người đàn ông ăn mặc bảnh bao, Tống Diệm vẫn vô cùng nổi bật.

“Ting” một tiếng, thang máy đến tầng năm.

Hứa Thắm đi ra, Tống Diệm cũng chậm rãi tiến về phía cô. Thoáng thấy cô, ánh mắt Tống Diệm lập tức khôi phục vẻ sắc bén, vẻ mặt cũng trở nên trầm ổn.

Hứa Thắm đứng đợi trước thang cuốn, chỉ về nơi cách đó không xa: “Chỗ kia.”

Hai người lặng yên đi tới nhà hàng. Nhân viên dẫn họ đến chỗ ngồi, lòng còn thầm nghĩ: Thật là xứng đôi vừa lứa.

Nhà hàng trang trí theo phong cách Trung Quốc, họ chọn vị trí sát cửa sổ, quay đầu có thể thấy cảnh phồn hoa nơi trung tâm thương mại. Từng chiếc thang cuốn màu trắng xếp thành hình zigzag nối liền những tầng lầu, dựng lên một không gian kỳ diệu. Khách khứa qua lại đều mang vẻ mặt không buồn lo. Hứa Thắm nghĩ, chắc hẳn không ai ở đây giống cô, đến đây đặt dấu chấm hết cho cuộc tình còn chưa từng bắt đầu cố gắng.

Ngồi xuống rồi ánh mắt Hứa Thắm vẫn không yên. Cô không nhìn Tống Diệm, trước tiên gọi nhân viên phục vụ mang đến hai cốc nước. Tống Diệm thì ngược lại, ánh mắt trước sau vẫn nhắm vào cô, dù không có biểu cảm gì nhưng không dời đi dù chỉ một khắc.

Nhân viên đi rồi, Hứa Thắm mới nhìn Tống Diệm, hỏi vu vơ: “Tối nay, anh phải về đội à?”

“Ừ.”

Hứa Thắm nhìn thoáng qua di động, bây giờ là mười một rưỡi sáng, sáu giờ chiều anh về đội.

“Còn có thể nghỉ ngơi nửa ngày.”

Tống Diệm không tiếp lời, khoé môi dần dần nhếch lên, ánh mắt nhìn cô quái gở như đang xem một chú hề mực cười đóng kịch. Hứa Thắm biết rõ, cảm thấy xấu hổ, song ngoài mặt vẫn điềm tĩnh như không.

“Nhà hàng này được đề cử...”

Tống Diệm không có tâm tư vòng vo với cô: “Hứa Thắm, có gì nói thẳng đi.”

Nhân viên phục vụ bưng đến hai cốc nước chanh, Hứa Thắm đưa tay đến định cầm lấy.

Ánh mắt Tống Diệm lạnh tanh, ngón tay gõ nhẹ lên bàn: “Nói xong rồi uống.”

Hứa Thâm rút tay về, rũ mắt giãy lắt mới bình thần nhìn về phía anh, lên tiếng: “Mới anh ăn cơm là vì cảm ơn anh đã cứu em, chỉ vậy thôi.”

Tống Diệm đợi vài giây, thấy cô không nói gì nữa, ánh mắt anh dời đi, nhìn cảnh trung tâm thương mại ngoài cửa sổ, mũi bỗng “hừ” một tiếng. Đến khi tầm mắt hướng về phía cô, nụ cười nơi anh đã biến mất. “Hứa Thâm, cô nói câu: “Mấy hôm trước muốn quay lại với anh, bây giờ cảm thấy không đáng, đổi ý rồi, không muốn chơi nữa” khó lắm sao? Tôi tưởng mấy năm trôi qua, tính tình cô phải dứt khoát hơn rồi chứ?” Anh cười một tiếng chế giễu: “Hay là nói, một mặt quyết định như vậy, nhưng một mặt vẫn muốn chờ lại cho mình đường lui?”

Anh vạch trần không hề nể nang, nhưng cô lại thấy nhẹ nhõm. Cô thật sự không hề kinh ngạc khi anh biết rõ mòn một mặt tối trong mình như vậy. Cô là kẻ vừa ích kỷ, vừa tham lam, được voi đòi tiên như thế. Từ đầu đến cuối, góc xấu xí của cô luôn lộ ra trọn vẹn trước mặt anh. Đến nước này rồi, còn do dự, còn hy vọng mình có một đường lui, thật mất thể diện mà.

Hứa Thâm gật đầu, như ép mình hạ quyết tâm: “Ừm. Bữa cơm này để tỏ lòng cảm ơn, sau đó, chúng ta... không ai nợ ai nữa.”

Tống Diệm bỗng im lặng, chỉ nhìn cô đăm đăm. Rõ ràng khuôn mặt không một biểu cảm, nhưng thái độ trầm mặc đến mức khiến người ta tuyệt vọng, khiến Hứa Thâm không tài nào hít thở.

Dưới ánh nền lung linh nơi trung tâm thương mại, anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thanh tú, không son phấn của cô mà không muốn rời mắt. Không gặp mặt thì còn đỡ, thật đấy, không gặp mặt thì còn đỡ!

Cô gái này là người anh thích, dù cô dối trá, tham lam, mềm yếu và vô tình. Hứa Thâm! Nếu bây giờ tôi mới biết em, nếu ở tuổi này tôi mới biết em, cho dù em có già tài bạc vạn đĩ nữa, tôi cũng sẽ không thích em đâu.

Khoảnh khắc ngoài phòng học năm đó là kiếp số trong vận mệnh của anh. Làm sao anh có thể ngờ chỉ một nhìn đã cướp đi trái tim anh, lấy đi sinh mạng anh cơ chứ!

Nhưng anh không nói gì, chỉ mỉm cười đáp: “Được.”

Anh chấp nhận lựa chọn của cô, kết thúc mối quan hệ của họ. Anh không buông lời châm chọc, không nhếch mép chế cười, vô cùng trầm tĩnh, hết sức quyết liệt.

Tìm Hứa Thâm đau quặn, cô nhìn thẳng vào anh mà không thốt nổi thành lời.

Nhân viên phục vụ đi đến, Hứa Thâm vội vàng nhìn đi nơi khác. Trong lúc cảm thực đơn lật bừa, cô nhác thấy người đàn ông đối diện đứng dậy.

Đứng rồi, với tính cách của anh, sao còn có thể tiếp tục ngồi đây, điềm nhiên dùng cơm với cô chứ?

Hứa Thâm ngẩng đầu nhìn anh.

Tống Diệm buông một câu: “Đi đây.”

Cô hơi sững sờ, mau chóng trấn tĩnh bản thân, cười rất nhạt, cứ thế mặc anh đi: “Cũng được.”

Tống Diệm gật đầu với cô, coi như cáo biệt.

Hứa Thâm ngồi thần thờ ra đấy, dõi theo anh không hề giúp mắt, đáy lòng chợt trào dâng nỗi hoảng sợ. Có thể nào, mối quan hệ giữa họ thật sự kết thúc kể từ giây phút này hay không?

Trong trung tâm thương mại vẫn nườm nượp người qua kẻ lại, nhân viên bán hàng lễ phép đứng một bên lặng lẽ chờ đợi. Mà khoảnh khắc Tống Diệm quay người đột nhiên bị kéo dài vô hạn, chỉ còn hình ảnh, không có âm thanh, mãi cho đến khi... một tiếng thét chói tai bên ngoài đột ngột vang lên.

“Cháy rồi! Cứu mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Type: Bún Lèo

“Cháy rồi! Cháy rồi!” Tiếng thét vọng đến từ bên ngoài nhà hàng.

Tổng Diệm lao ra ngoài, Hứa Thắm và nhân viên phục vụ cũng chạy theo sau.

Mọi người khi này còn đang thông long đi chuyển, giờ đây đã ào ào tụ về một phía như bị nam châm hút. Phụ nữ và trẻ em dất dứu nhau, la hét bỏ chạy, người ở các tầng khác thi nhau tìm vị trí quan sát, hóng hớt tình hình, có người còn lân la đi đến phía thang cuốn. Không ít người giờ đi động lên quay, hoặc gọi cứu hỏa.

Nơi bốc cháy là studio nghệ thuật giấy ở góc Tây Bắc tầng năm, thời điểm bắt cháy đúng vào giờ học.

Người chạy thoát kẻ lại, có học viên lên lút hút thuốc lá phía sau phòng học, không ngờ lửa bén vào một tác phẩm, trong lúc bối rối lại cầm một chồng giấy đi dập lửa, kết quả là cháy càng lớn hơn, ngọn lửa lan ra khắp nơi, thiêu trụi hàng loạt tác phẩm xung quanh.

Phòng học toàn là giấy nên tốc độ cháy lan cực nhanh. Mấy học viên nữ hoảng loạn, chạy ra ngoài la hét ầm ĩ, lao vào đám người đông đúc vây xem.

Tổng Diệm gạt đồng người ra, chạy đến cửa kính studio, thấy còn một cô gái lẻ loi bị vây trong đám cháy. Anh vỗ mạnh vào vách kính, cô gái kia hoảng hốt quay đầu lại, Tổng Diệm ra dấu tay với cô ấy.

Cô gái hiểu ngay lập tức, vội vàng đẩy hết đồng giấy kế bên mình ra xa.

Tổng Diệm quay người chạy đi.

Hứa Thắm hỏi nhân viên phục vụ: “Hộp thiết bị chữa cháy của trung tâm thương mại đặt ở đâu?”

Nhân viên ngơ ngác: “Hộp thiết bị chữa cháy á? Tôi không biết.”

Ánh mắt Hứa Thắm đảo quanh đám người, thấy Tổng Diệm ở ngay phía đối diện ban công lộ thiên.

Ngay từ lúc bước vào trung tâm thương mại, anh đã xem xét vị trí hộp thiết bị chữa cháy, đây là thói quen của anh. Giờ phút này, anh đã mở được hộp thiết bị chữa cháy ra, lấy vòi phun nước và tháo chốt phòng cháy, kê đó gần ống vào van nước rồi trải tới nơi xảy ra hỏa hoạn. Mọi động tác gói gọn trong bốn mươi giây.

Tổng Diệm: “Tất cả tránh ra!”

Người vây trước studio thấy Tổng Diệm lần đường ống đến đều nhanh chóng nhường đường, ai cũng thắc mắc người đàn ông này không biết từ đâu xuất hiện.

Tuy chỉ mới bắt lửa nhưng do đặc thù của studio nên giấy dán tường đã cháy rụi, tạo thành ngọn lửa hung tợn trong khung kính ngột ngạt. Tình cảnh quá đáng sợ, cô gái bị kẹt bên trong không cầm được nước mắt.

Mọi người vừa quay phim vừa gọi cứu hỏa, vây kín mít bên ngoài.

Khi đường ống đã được trải hết, Tổng Diệm gắn vòi phun vào ống nước, quay đầu lại nhìn về phía hộp thiết bị chữa cháy, đang định hô người bên kia mở van Hứa Thắm đứng đó hét to: “Bên nào?”

“Thuận chiều kim đồng hồ.”

Hứa Thắm dốc hết sức vặn van nước, nguồn nước ào ạt tuôn vào đường ống. Anh kéo ống nước, phun thẳng vào bên trong.

Thấy người đàn ông cao lớn cầm vòi chữa cháy với tư thế hiên ngang, đám nam nữ đều tròn tròn mắt, rồi rít cầm điện thoại quay lại.

Tổng Diệm đi vào cửa tiệm, thấy đám người còn đang vây xem liền tức tối quát lên: “Cút hết ra ngoài cho tôi.

Đám con gái bị mắng đỏ mặt xấu hổ, ngoan ngoãn lui về sau, nhưng vẫn tiếp tục ôm điện thoại di động.

Cô gái bị vây trong đám cháy núp trong góc không dám nhúc nhích, Tổng Diệm sải bước đến bắt lấy tay cô ấy kéo ra. Cô gái thét lớn nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Một tay Tổng Diệm cầm vòi phun nước, một tay kéo cô gái như xách gà con lôi đến cạnh cửa, đẩy ra ngoài.

Bạn bè cô vội lao tới đến đón.

Anh cứu người xong lại dấn thân vào sâu trong đám cháy, cả đám con gái không khỏi hô hoán: “Đừng đi vào!”, “Nguy hiểm lắm!”

Tổng Diệm xông vào không hề chùn bước, bên trong thế lửa rất mạnh, mà studio này được ngăn ra từ một cửa hàng lớn, nếu không dập lửa sớm, gian kế bên cũng sẽ gặp tai ương.

Lúc Hứa Thắm chạy đến đã nhìn thấy vách kính chảy nước ròng ròng. Phía bên kia, ngọn lửa màu cam đỏ vẫn cháy bùng bùng. Giấy màu, tro đen đều bị vòi phun nước thổi tung, bay múa đầy trời.

Tổng Diệm đứng trong thế giới nước và lửa, giữa giấy vụn và bụi đen, để lại cho mọi người một bóng lưng kiên cường.

Không biết từ lúc nào, đám đông bên ngoài vách kính đã yên lặng như tờ.

Người đàn ông trong kia mặc áo trắng quần dài mặc áo xám quần dài, rõ ràng không khác biệt với những con người nghỉ phép, đang dạo phố, đang dùng cơm ngoài kia. Anh cũng là một con người bình thường, không phải bộ máy đúc bằng sắt thép, nhiệt độ sẽ gây tổn thương hệ hô hấp của anh, ngọn lửa sẽ đốt bỏng làn da anh.

Một cô gái khề đầy Hứa Thâm: “Hai người đi cùng nhau à?”

Hứa Thâm hoàn hồn lại, chưa kịp trả lời đã thấy vẻ mặt sùng bái của đối phương: “Giống như anh hùng vậy.”

Một cô gái khác bắt bẻ: “Sao lại chỉ giống thôi? Chính là anh hùng còn gì.”

“Đúng vậy, là anh hùng đấy!”

Hứa Thâm đi về phía cô gái được cứu: “Cô có bị thương không?”

Đối phương mặt mũi ướt rượt, mascara đã trôi sạch, lác đầu: “Chỉ bị bỏng thôi, không nặng lắm.”

Hứa Thâm kiểm tra tay cô gái: “Không nặng, ra tiệm mua thuốc là được.”

Trong khi trò chuyện, lửa đã nhanh chóng được dập tắt. Tổng Diệm cất giọng khàn khàn: “Tắt nước!”

Nhận được mệnh lệnh, người này vội truyền lời cho người kia: “Tắt nước!”, “Tắt nước!”.

Sau một hồi truyền lời, người đàn ông đứng gần hộp chữa cháy nhất khóa van lại.

Giờ đây, studio chỉ còn là một đồng hồ hỗn độn, nước đen lênh láng dưới nền đất. Từ đầu đến chân, Tổng Diệm lấm lem bụi bẩn. Anh tháo vòi ra, cảm đường ống nước rửa mặt qua loa rồi thu ống lại.

Hứa Thâm lập tức đi qua, nhìn anh từ trên xuống dưới: “Anh có bị thương không!”

Tổng Diệm cứ thế đi lướt qua cô, đôi mắt hướng thẳng về phía trước. Hứa Thâm đứng thừ ra đấy, trước mặt là khung cảnh xám đen, bẽ bộn và nhóp nhúa.

Cuối cùng, cô vẫn quay đầu lại, trông theo hình bóng Tổng Diệm đang được mọi người ca ngợi, cảm kích. Nhưng hiển nhiên, hôm nay, tâm trạng anh rất tệ. Anh hoàn toàn xem họ như không khí, chỉ lo thu đường ống nước. Có mấy cô gái lần lượt đưa khăn giấy cho anh lau nước trên mặt và bụi bẩn trên quần áo, trái lại, anh không từ chối ý tốt, nhận lấy khăn giấy của người qua đường.

Tổng Diệm nhanh nhẹn trả đường ống và vòi phun nước về nguyên trạng, cuộn xong bỏ vào hộp thiết bị chữa cháy. Nhân viên quản lý trung tâm thương mại cũng chạy đến, luôn miệng nói cảm ơn.

Tổng Diệm lạnh lùng hỏi ngược lại một câu: “Chuông báo cháy của trung tâm thương mại các anh có vấn đề à?”

Quản lý nghẹn lời, muốn kéo anh sang một bên nói chuyện riêng, nhưng người vây xem quá đông, mà đội cứu hỏa của Tứ Khê Địa cũng đã đến. Tổng Diệm cấp tốc bàn giao cho đồng nghiệp rồi bỏ đi, không nói một câu dư thừa.

Mọi người vẫn vây bên lan can mỗi tầng của trung tâm thương mại, đôi mắt theo bóng lưng anh.

Hứa Thâm lặng thinh bước vào thang máy ngắm cảnh. Nhìn Tổng Diệm đứng trên thang cuốn dần dần đi xuống. Anh vẫn mang tư thái nghiêm nghị như trước, nhưng lần này, ánh mắt thoáng chùng xuống, không biết đang nghĩ gì.

Tốc độ thang máy rất nhanh, Hứa Thâm còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì bóng dáng Tổng Diệm đã biến mất khỏi tầm mắt.

Tổng Diệm đi xuống tầng một, ra khoảnh sân lộ thiên, gọi điện thoại cho chỉ huy bên Đại đội thẩm định kiểm tra công tác phòng cháy chữa cháy Tứ Khê Địa, nói thẳng vào vấn đề: “Lúc nghiệm thu công tác phòng cháy chữa cháy của Soho Tứ Khê Địa, có người nhận hối lộ à?”

Bên kia ngập ngừng: “Sao nói vậy?”

“Mau kiểm tra lại chuông báo cháy trong trung tâm thương mại đi.” Tổng Diệm gắt. “Về phần mấy chuyện không ngay thẳng của các người thì nên có ý tứ và chú ý một chút, xảy ra chuyện lớn, cả đội đều đi tong đấy.”

Đầu bên kia im lặng chốc lát mới nhỏ giọng: “Đề qua một thời gian ngắn sẽ đi kiểm. . .”

“Nhanh đi. Mẹ nó, đừng có xem mạng linh trắng không ra gì.” Tổng Diệm cúp máy.

Kiểm tra công tác phòng cháy và chữa cháy đều do cấp trên chịu trách nhiệm. Công việc nhẹ nhàng, lại nhiều đường ngang ngổ tăt. Đám lính quèn thì phải xông pha vào biển lửa, không được chia một xu tiền đút, nhưng lại vì việc đó mà có thể mất mạng. Mẹ kiếp, đúng là nực cười!

Anh đi ra cửa xoay trung tâm thương mại, nhìn thấy sắc mặt khó coi như muốn ăn thịt người của mình trên cửa kính. Điện thoại lại đổ chuông, là Lý Manh. Tổng Diệm còn tưởng đội Tứ Khê Địa cáo trạng trạm Thập Lý, con thịnh nộ chưa tiêu đang định kiểm chỗ trú, nào ngờ là về truyện thăng chức, điều chuyển của anh.

Hai năm trước, Chi đội, Đại đội từng đề cử Tổng Diệm, anh đều mượn cơ lính của mình còn trẻ, chưa đủ kinh nghiệm chữa cháy nên xin thêm hai năm để từ chối.

Phàm là người có chút quan hệ đều không muốn dấn thân vào đội phòng cháy chữa cháy này. Một khi thiếu nhân viên, tân binh vừa mới mười tám, mười chín tuổi cũng có thể bị đưa đi làm lính cứu hỏa. Lòng Tổng Diệm không đủ cứng rắn, không bỏ được đám trẻ ranh chưa đủ lông đủ cánh, vẫn lần lữa đến giờ. Thế nhưng năm nay anh lại chủ động đệ đơn xin chuyển.

“Đã thông qua tư cách chính trị rồi. Tuy chức vụ đã được phê duyệt, nhưng phải chờ sang năm mới công bố, trước mắt vẫn giữ nguyên công tác.” Lý Manh dò hỏi: “Trước kia có cơ hội thì anh không chịu, nhất quyết đòi ở lại, nói bọn em quan liêu. Sao bây giờ đột nhiên lại nghĩ thông suốt vậy?”

Tổng Diệm chỉ nói: “Đến tuổi rồi.”

Lý Manh suy nghĩ giây lát mới hỏi tiếp: “Không phải vì cô ấy chứ?” Mấy tháng trước, không phải anh đã gắp lại Hứa Thắm sao?

Tổng Diệm bỗng thấy phiền muộn, mày cau chặt: “Không liên quan đến cô ấy.”

Lý Manh nhìn thấy anh nổi cáu thì sợ hết hồn, lập tức chuyển đề tài: “Anh chuẩn bị thi cử đi. Ủy viên chính trị là một vị trí tốt, qua vài năm không chừng có thể lên Cục số Bảy.”

“Cảm ơn.” Tổng Diệm không có tâm trạng tán ngẫu, cứ thế cúp máy.

Mấy ngày nay, toàn thể Trung đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý đều sống trong cảnh giá rét. Từ khi Đội trưởng Tổng của họ hết ngày nghỉ phép quay về đội, anh như biến thành con người khác. Mặt lạnh như tiền, bầu không khí xung quanh cũng rét lạnh. Mỗi lần nhìn ai đó, ánh mắt anh như muốn khoét lỗ trên người đối phương. Khóa huấn luyện cũng tăng cường độ, nào là thể năng, kỹ năng cơ bản... như thể dây cót vận căng đét không biết mệt.

Mọi người không ngừng kêu khổ nhưng không dám lè mề, đâu ai bị chấp mạch đi vuốt ngược lông sư từ chứ!

Khéo sao mấy y tá trong khoa Cấp cứu Bệnh viện Quân y số Ba cũng có cùng thể nghiệm tâm trạng nom nớp lo sợ này. Bác sĩ Hứa của mấy cô bình thường tuy không thích nói chuyện, vẻ mặt vô cảm đến mức khiến người ta nghi ngờ phải chăng dây thần kinh trên mặt cô ấy có vấn đề nhưng mọi người vẫn phân biệt được hai khái niệm cơ bản là “lạnh nhạt” và “lạnh lùng” mà.

Hôm đó, lúc làm tiểu phẫu, Hứa Thắm đã nói: “Kim khâu.”

Tiểu Tây và Tiểu Bắc đều nhìn người kia sẽ đưa nên phản ứng chậm hai giây. Khi Hứa Thắm ngược đôi mắt lạnh lẽo còn sắc bén hơn cả lưỡi dao số mười một kia lên. Tiểu Tây sợ đến mức lạnh thấu xương.

Quan hệ của mấy y tá với Hứa Thắm chỉ là trên công việc, nên không ai đoán được tâm sự của cô. Còn bản thân Hứa Thắm không hề cho rằng mình có tâm sự, chỉ nghĩ trời càng lúc càng lạnh, khiến người ta quen với việc trùm mặc, an tĩnh mà thôi.

Cuộc sống không có Tổng Diệm cũng không có gì khác biệt, công việc vẫn khiến cô bận rộn luôn tay luôn chân, làm sao còn thời gian nghĩ đến mấy chuyện dư thừa kia. Khi ấy nông nổi chạy đi tìm anh là do nghỉ phép rảnh rỗi quá, không có chuyện gì làm thôi.

Mấy ngày đầu, đoạn phim Tổng Diệm dập lửa ở trung tâm thương mại được người ta đăng lên mạng, khiến cả thành phố bàn tán xôn xao, được vô số dân mạng bấm yêu thích, khen ngợi. Thời điểm nhân nhả, Tiểu Nam và Tiểu Bắc cũng nhắc đến. Hứa Thắm cố ý không xem đoạn phim ấy, cũng cố ý tránh né không nghe cuộc trò chuyện của mọi người. Cô không để mình nghĩ về anh nữa.

Một đêm nọ, tan ca về nhà, Hứa Thắm đun nước không cẩn thận làm nước trào ra. Cô nhắc chéck ấm lên, định cầm giẻ lau vũng nước đọng nhưng vừa thấy nó, cô bỗng thất thần hồi lâu. Đầu óc cô trống rỗng, không nghĩ ra được gì cả. Mãi mới hoàn hồn lại, cô quay người nhìn phòng khách trống trải, bắt chợt hình ảnh Tổng Diệm đẩy cây lau nhà buổi chiều thu hôm ấy lại hiện ra trước mắt.

Ngày đó, ánh nắng ấm áp rực rỡ, cô vẫn còn nhớ bóng anh và ánh dương cùng nhau in xuống sàn nhà. Thế mà hôm nay đã là đêm đông giá lạnh.

Từ lúc gặp lại nhau đến giờ đã nửa năm, số lần gặp gỡ không tính là nhiều nhưng bất ngờ chạm mặt cũng chẳng ít. Tuy nhiên, kể từ lúc chia tay ở Tứ Khê Địa, đã gần một tháng trời qua, hai người chưa từng gặp lại.

Khoa Cấp cứu vẫn có ca bị bỏng, bị tai nạn giao thông, nhưng chưa lần nào cô gặp được Tổng Diệm.

Khuya hôm đó, Hứa Thắm đứng dưới ánh đèn trắng lóa trong căn hộ im ắng, cảm giác đau khổ muộn màng lan khắp toàn thân. Có lẽ duyên phận của

họ đã hết thật rồi. Nhận thức này như ngọn lửa hùng hực thiêu rụi thần kinh Hứa Thắm. Cô bắt đầu hình thành thói quen đi đến đâu cũng chú ý đến hộp thiết bị chữa cháy và chuông báo cháy, đi trên đường cũng tìm kiếm bóng dáng xe cứu hỏa, ở bệnh viện cũng hết sức chú ý đến xe cấp cứu.

Song vẫn vô dụng, cô không trông thấy Tống Diệm dù chỉ một lần. Thậm chí có lần cùng xe cấp cứu đến hiện trường hỏa hoạn, gặp được cả đội phòng cháy chữa cháy, nhưng không hề thấy bóng dáng anh.

Nhiều lần, cô vô thức lấy điện thoại di động ra, khi hoàn hồn mới phát giác mình đang ngây dại nhìn vào số của anh. Nhưng ngoại trừ nhìn chăm chăm như thế, cô không thể làm gì hơn nữa.

Một ngày cuối tháng, Hứa Thắm chuẩn bị tan ca thì có người gõ cửa.

“Có chuyện gì không?” Cô ngẩng đầu.

Là một cô gái trang điểm xinh đẹp, tuổi tác xấp xỉ cô, trông vui tươi hơn hờ, không hề giống bệnh nhân ló đầu vào: “Chắc cô tan việc rồi, không quấy rầy cô chứ?”

“Vâng, cô là...”

“Cô không nhớ tôi à?” Cô ấy đi vào trong, ngồi xuống, tiện tay đặt chiếc túi Hermes bạch kim xuống đất. “Lần đó, studio nghệ thuật giấy ở Tứ Khê Địa bốc cháy, cô đã hỏi tôi có bị thương không đấy!”

Hứa Thắm có ấn tượng với cô nàng này. Cô nhìn thấy Tống Diệm cứu cô ấy ra khỏi đám cháy, anh kéo tay cô ấy, cô ấy còn lao vào lòng anh, ôm chặt không buông.

Hứa Thắm nhìn cô gái chăm chăm: “Nhớ mang máng.”

“Tôi tên Chiêm Tiểu Nhiêu.”

“Cô là Hứa Thắm đúng không, tôi rất thân với anh cô và Tiêu Diệc Kiều.” Chiêm Tiểu Nhiêu cười cong cong khoe mắt, hết sức ưa nhìn. “Cô quen anh lính cứu hỏa kia đúng không? Anh ấy tên gì?”

“Tống Diệm.”

“Tống, Diệm.” Chiêm Tiểu Nhiêu khẽ ngân nga. “Tên rất hay, giống như con người anh ấy vậy. Cô có số điện thoại của anh ấy không?”

“Sao thế?”

“Tôi tìm anh ấy lâu rồi, may mà hôm đó có một nhân viên văn phòng ở hiện trường nhận ra cô, nói cô là bác sĩ Bệnh viện Quân y số Ba, còn nói cô quen anh ấy. Thế nên tôi mới tìm đến tận đây.” Chiêm Tiểu Nhiêu mắt sáng lên. “Anh ấy đã cứu mạng tôi. Tôi tìm anh ấy mãi, muốn mời anh ấy ăn cơm để cảm ơn.”

Hứa Thắm nhìn cô ấy, đột nhiên nghĩ: Khi mình mời Tống Diệm ăn cơm, tình cảm trong mắt phải chẳng cũng rõ món một như cô gái này? Hẳn là không, cô chôn giấu rất sâu, ánh mắt cô luôn từng tú u buồn, không tỏa sáng lấp lánh, tràn ngập dự vọng một cách gan dạ và bộc trực như cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Type: Oanh

Chiêm Tiểu Nhiêu nhập số điện thoại của Tống Diệm, ánh sáng màn hình hắt vào đáy mắt cô ấy, long canh tựa kim cương. Hứa Thắm nhìn cô ấy đầy mong đợi đưa điện thoại lên vai. Văn phòng vốn yên tĩnh, Iphone lại không hề cách âm. Cô có thể nghe thấy âm thanh tút tút bên đầu kia, sau đó là chất giọng trầm lắng và cuốn hút của Tống Diệm.

“A lô?”

Chiêm Tiểu Nhiêu không giấu được sự hưng phấn: “Cuối cùng cũng tìm được anh rồi. Chào anh!”

“Xin hỏi ai thế?”

Chiêm Tiểu Nhiêu nói rất nhanh: “Tôi là cô gái anh đã cứu ở Tứ Khê Địa tháng trước ấy...Ở studio nghệ thuật giấy bốc cháy, anh còn nhớ không?”

Bên kia im lặng giây lát mới đáp; “Không nhớ.”

Hứa Thâm rù mắt xem bệnh án, nghe hai chữ hết như âm thanh đến từ thiên đàng này.

“Không nhớ không sao, anh thấy mặt tôi là nhớ ra ngay thôi.” Chiêm Tiểu Nhiêu không hề chán nản, nhiệt tình nói tiếp: “Để cảm ơn anh đã cứu mạng tôi, tôi mời anh ăn cơm nhé!”

“Không cần đâu.” Rồi anh dứt khoát cúp máy.

Hết như Hứa Thâm đã đoán.

“Ồ...” Chiêm Tiểu Nhiêu còn chưa nói hết, điện thoại chỉ còn tiếng tút tút kéo dài.

Tâm trạng âm u suốt cả tháng nay của Hứa Thâm như được ánh sáng chiếu rọi.

Tan làm, Tiểu Nam nhìn thấy Hứa Thâm ra về với khóe môi cong cong, vẻ mặt ôn hòa hiếm có, hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Mấy ngày sau, có kết quả xét nghiệm máu của Tiểu Đông, âm tính với HIV, không bị lây nhiễm. Lúc Tiểu Đông nhận được kết quả liền chạy một mạch đến văn phòng Hứa Thâm, kéo Tiểu Tây và Tiểu Bắc vừa nhảy vừa hét, vừa khóc vừa cười.

“Đúng là người tốt sẽ được hưởng phúc.” Tiểu Đông vui sướng. “Tất cả đều không bị lây nhiễm. Nhóm lính cứu hỏa kia cũng vậy. Họ mừng đến mức ôm chầm lấy tôi luôn ấy.”

Hứa Thâm ngẩng đầu: “Họ đến bệnh viện à?”

“Đúng vậy, ở Trung tâm Truyền nhiễm.”

Hứa Thâm bỏ tay vào túi áo, đứng dậy nói: “Tôi phải đi tìm giáo sư Từ một lát.”

Ra khỏi văn phòng, cô vẫn nghe thấy tiếng kêu gào của Tiểu Đông: “Hôm ấy, tôi nói nhầm thôi, ai nói tôi muốn thôi việc chứ? Thiên thần blouse trắng là mơ ước từ bé của tôi cơ mà.”

Hứa Thâm ra khỏi tầng Cấp cứu, cô không tới khoa Khám bệnh mà chuyển hướng sang khoa Xét nghiệm HIV của Trung tâm Truyền nhiễm. Nhưng đến nơi, hành lang trống trơn.

Cô hỏi đồng nghiệp: “Nhóm lính cứu hỏa đến lấy kết quả xét nghiệm đâu rồi?”

“Đều không sao nên đi rồi.” Nhân viên xét nghiệm cũng rất vui mừng.” Vừa mới đi thôi, chừng một phút.”

Hứa Thâm lập tức quay đầu đuổi theo. Vừa ra khỏi thanh máy, cô đã thấy một nhóm đàn ông mặc thường phục màu xanh ô liu đi ra khỏi tòa nhà. Trong đó, bóng lưng Tổng Giám đốc hết sức bắt mắt. Đến khi cô băng qua đám người chạy ra khỏi bệnh viện, chỉ kịp nhìn thấy Tổng Giám đốc lên xe sau cùng rồi rời đi.

Hứa Thâm bắt lực dừng lại, nhẹ nhàng thở gấp, dõi mắt trong theo.

Tổng Giám đốc đóng cửa xe, lúc xe khởi động, anh vô thức nhìn về phía bệnh viện, thế mà lại trông thấy Hứa Thâm mặc áo blouse trắng đứng giữa sân.

Tháng Mười hai trời rét mướt, cô vốn ở trong văn phòng, quần áo khá mỏng, dưới cổ áo blouse chỉ có đồng phục phẫu thuật màu xanh nhạt, chân mang giày lố, mái tóc buộc hờ buông rũ, gương mặt mộc hệt hằng nhìn về phía anh.

Bốn mắt giao nhau qua lớp cửa kính, xe nhanh chóng lẩn bánh, bỏ lại phía sau hình bóng cô quạnh của cô gái.

Hứa Thâm không đứng đó lâu, bên ngoài rét quá. Lúc trở về phòng, cô bỗng nhớ đến Chiêm Tiểu Nhiêu, không biết với tính cách đó, cô ấy sẽ làm gì. Cũng chính thời khắc ấy, Hứa Thâm mơ hồ nhận ra, Chiêm Tiểu Nhiêu sẽ không bỏ cuộc. Mà thực tế nhanh chóng chứng minh điều đó.

Tối hôm sau, Hứa Thâm lại lần nữa gặp Chiêm Tiểu Nhiêu, địa điểm là quán bar của Tiêu Diệc Kiêu.

Kể từ lúc ngồi xuống cùng nhau, Hứa Thâm đã nhận thấy Chiêm Tiểu Nhiêu vui đầu vào điện thoại cả buổi, khi thì mỉm cười, lúc lại cau mày, ngón tay khi thì lướt nhanh trên màn hình, lúc lại đắn đo ngập ngừng.

Tiêu Diệc Kiêu hỏi: “Nhắn tin với ai mà đắm đuối thế?”

Chiêm Tiểu Nhiêu ngẩng đầu khoai điện thoại, mặt mày ủ rũ: “Tự nói một mình thôi, gửi hơn mười tin nhắn rồi, hẹn anh ấy ăn khuya nhưng vẫn không trả lời. Người đàn ông này nhắn tâm thật.” Cô ta lẩm bầm “Vất vả lắm mới chờ được ngày anh ấy nghỉ phép, nếu bỏ lỡ, phải đợi tiếp nữa.”

Tường Dụ thuận miệng hỏi: “Lại coi trọng tên nào thế? Có đáng để cô hạ thấp bản thân vậy không?”

Tiêu Diệc Kiều bĩu môi: “Không phải lần trước cô cũng đeo bám thế sao?”

Chiêm Tiểu Nhiêu cong cớn: “Tôi thích đấy! Thích thì theo đuổi, không thích thì chia tay. Đàn ông các anh không phải đều như vậy sao? Sao phụ nữ chúng tôi lại không được.”

“Được, được, được, đâu có nói là không được.”

Hứa Thâm lặng lặng uống rượu.

Chiêm Tiểu Nhiêu tiếp tục gửi tin nhắn. Hứa Thâm không biết cô ấy nói gì, có lẽ chỉ là mả chuyện băng quơ, cũng có thể là mấy lời tán tỉnh. Cô không đoán được, chỉ đành nhắm nháp từng ngụm rượu.

Đến gần mười một giờ, bỗng nhiên, Chiêm Tiểu Nhiêu hét lên chói tai, bật dậy khỏi sô pha. “Anh ấy trả lời rồi!” Vừa nói, cô ấy vừa lấy son tô đôi môi đỏ thắm, hết như đoá hoa hồng.

Tiêu Diệc Kiều tò mò: “Ai mà khiến cô kích động thế?”

“Lính cứu hỏa, ân nhân cứu mạng của tôi. Dáng vóc ngon lành. Tôi nhất định phải cua được anh ấy.” Chiêm Tiểu Nhiêu mặt mày hớn hờ, bỏ đồ trang điểm vào túi, khi đứng dậy rồi đi còn nói với giọng rất đặc ý: “Tên rất hay, Tống Diệm. Đi đây!”

Sắc mặt ba người Tiêu Diệc Kiều, Mạnh Yến Thần và Tường Dụ đồng thời thay đổi. Tiêu Diệc Kiều và Mạnh Yến Thần không ai bảo ai đều liếc sang Hứa Thâm.

Hứa Thâm vẫn điềm nhiên như không, uống rượu, ăn hoa quả. Cô ăn xong, lấy khăn giấy lau tay, đứng dậy: “Em đi rửa tay.”

Trên hành lang trước phòng vệ sinh có đôi nam nữ đang ôm hôn điên cuồng. Chắc chắn tối nay họ sẽ thuê phòng, lên giường, tình một đêm, sang hôm sau hoặc tiếp tục hoặc xem nhau như người lạ.

Hứa Thâm đi vào phòng vệ sinh, mở vòi nước, đưa tay ra kỳ cọ, dùng xà phòng chà xát, cứ thế lặp đi lặp lại. Mãi cho đến khi một cô gái vào phòng vệ sinh, đứng trước gương, dặm lại lớp trang điểm, phát hiện điều khác thường, nhờ giọng hỏi thăm cô có ổn không, Hứa Thâm mới ý thức mu bàn tay đã tẩy đồ cả lên.

Cô nhìn tay mình, bỗng quên mất không biết từ lúc nào bản thân đã mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế và sạch sẽ thái quá, quên mất vì sao lại chọn làm bác sĩ. Tất cả chuyện quá khứ dường như trở nên mơ hồ.

Rượu khiến tinh thần cô có phần sa sút. Cô rửa mặt bằng nước lạnh, điều chỉnh lại tâm trạng, trở về ngồi với hội bạn thêm một tiếng nữa.

Rượu trong ly càng uống càng nhiều. Tửu lượng cô không tốt lắm, uống ba ly Whisky, người đã choáng váng, nói một muốn về nhà.

Vốn định tự gọi xe nhưng Mạnh Yến Thần và Tiêu Diệc Kiều kiên quyết đòi đưa cô về, vác cô đến tận giường.

Thời điểm xuống lầu, Tiêu Diệc Kiều hỏi: “Con bé mượn rượu giải sầu à?”

Mạnh Yến Thần im lặng hồi lâu mới đáp: “Thêm cn đám thì có.”

Đêm mùa đông trăng sáng vàng vạc. Con ngõ sau hoa viên Tông Lư không một bóng người. Mạnh Yến Thần ngồi trong chiếc xe tối đen, nhìn chăm chăm cửa sau khu chung cư. Tiêu Diệc Kiều ngồi dựa vào ghế lái phụ, thái độ trầm mặc đến lạ.

Quả nhiên, họ thấy bóng dáng Hứa Thâm bước lảo đảo ra khỏi khu chung cư, đi về phía phố Ngũ Phương.

Tiêu Diệc Kiều ra sức xoa trán, quay đầu nhìn Mạnh Yến Thần. Mạnh Yến Thần vẫn thẫn thờ nhìn theo bóng dáng gầy yếu kia. Tiêu Diệc Kiều thờ dài xuống xe bám theo.

Phố Ngũ Phương đêm khuya khiến người ta không khỏi nom nớp lo sợ: Đường phố mờ tối, yên ắng tĩnh mịch, từng dãy nhà cũ kỹ hắt lên những đường nét sau thẫm trong bóng đêm mông lung. Cảnh cây cũng khẳng khiu trụi lá, không khác gì hình ảnh trong phim ma rừng rợn.

Bước chân Hứa Thâm không mấy vững vàng, nhưng cô vẫn đi rất nhanh, thoáng cái đã đến cửa Dịch gia. Cô bước lên bậc thềm, vỗ vào cánh cổng son đỏ đóng kín. Mặc con gió rét cửa rất tay mình, cô vẫn bất chấp vừa vỗ vừa hô to: “Tống Diệm!”

Cô rất hiếm khi nói lớn tiếng như thế. Giờ phút này, âm thanh vang vọng dưới bầu trời đêm nghe hết sức xa lạ và không chân thật.

“Tổng Diệm!” Cô ra sức vỗ cửa, càng lớn giọng hô vang: “Tổng Diệm!”

Có người ra mở, là Dịch Miếu. Cô ấy khoác áo phao lông vũ, lạnh đến run cầm cập, thấy Hứa Thắm thì kinh ngạc: “Chị làm gì thế? Biết mấy giờ rồi không?”

Hứa Thắm không biết lấy sức đâu đẩy Dịch Miếu ra, đi thẳng vào bên trong, vòng qua bức bình phong ở cổng rồi băng qua hành lang trong sân. Cậu mợ Tổng Diệm cũng khoác áo đi ra khỏi phòng: “Này, hơn nửa đêm rồi, làm sao vậy?”

Hứa Thắm chạy đến gian phía tây, đập cửa dòn dập, giọng nói phàn nàn đè nén: “Tổng Diệm!” Như sợ khiến người bên trong bị đánh thức khỏi giấc mộng.

“Tổng Diệm!” Cô bình tĩnh gõ cửa lần nữa. “Tổng Diệm, em là Hứa Thắm!”

Dịch Miếu chạy vội đến, bực bội cần nhằn: “Tối nay, anh tôi không về.”

Hứa Thắm khựng lại, ngây người mất hai giây rồi cố chấp đẩy cánh cửa ra. Thấy cửa không suy suyển, cô lại bước về phía cửa sổ, hướng mắt nhìn vào trong. Rèm cửa không bị kéo lại khiến cô nhìn thấy rõ chăn gối trên giường được cung cấp gọn gàng, chỉnh tề.

Anh đi với người phụ nữ khác không về. Hơn nữa, giờ đã là hai giờ sáng! Có lẽ...

Hứa Thắm chôn chân bên cửa sổ, cúi đầu gờ hai tay lên che kín khuôn mặt, hồi lâu không nhúc nhích.

Ba người trong sân sững sờ nhìn nhau. Cậu Tổng Diệm ra hiệu cho con gái. Dịch Miếu lườm nguýt một mớ miến cưỡng đi đến: “Anh tôi không có nhà. Chị về đi!”

Hứa Thắm vẫn bùng mặt, tĩnh lặng hết như pho tượng lạnh lẽo không có sinh mệnh. Dịch Miếu lạnh chết đi được, hết sức bực dọc, vừa định nổi cáu thì lại nghe thấy Hứa Thắm lẩm bẩm.

“Tôi cảm thấy mình sắp chết rồi.” Cô thì thào. “Sống mà không có lấy chút ý nghĩa gì cả.”

Dịch Miếu hốt hoảng: “Đừng mà, chị sao vậy? Chị nói cho tôi xem đã xảy ra chuyện gì?”

Hứa Thắm buông thông tay, chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, cứ thế xoay người rồi đi. Vì say rượu nên thân thể hơi lão đảo, Dịch Miếu lo lắng không dám để cô đi: “Hay là chị ngồi lại đây một lúc đã...”

Hứa Thắm không buồn đoái hoài, vừa định xuống bậc thềm rồi đi thì thoáng nhìn thấy một đôi giày thể thao nam phoi trên thềm. Giày rất lớn, đã giặt sạch. Cô dừng lại, găm chặt ánh mắt vào đôi giày kia.

Dịch Miếu nhìn thấy, chợt nhớ ra: “Ôi, giày anh tôi phoi ngoài này còn chưa lấy vào”, nói rồi quay người toan cầm lên.

Nhưng hành động của Dịch Miếu không nhanh bằng Hứa Thắm. Cô nhấc một chân đá một phát, khiến một chiếc giày bay vèo vào trong sân. Cô thở hắt ra như vừa dùng toàn bộ sức lực, đôi mắt tràn ngập nỗi hận, không biết nghĩ gì lại đuổi tho chiếc giày ấy, tiếp tục đá không biết mệt mỏi.

Tiêu Diệc Kiều vội vã chạy đến kéo Hứa Thắm, khách khí xin lỗi ba người trong nhà: “Xin lỗi, xin lỗi! Em ấy say rồi nổi điên. Thật xin lỗi, xin lỗi.”

Ba người nữa tin, nữa ngờ nhìn cảnh trước mắt. Tiêu Diệc Kiều ôm eo cô vừa lòi vừa kéo ra ngoài. Hứa Thắm không âm ỉ cũng chẳng náo loạn, chỉ vung vẩy muốn thoát khỏi sự kìm kẹp, đôi mắt bùng binh tiếp tục nhìn chăm chăm vào chiếc giày kia, nhất quyết muốn đá nó. Tiêu Diệc Kiều dứt khoát che mắt cô lại, kéo đi.

Hứa Thắm không kéo tay Tiêu Diệc Kiều ra được, cứ thế bị anh lôi xềnh xệch ra ngoài, bước chân lộn xộn lại giẫm lên chiếc giày kia, cô lập tức đá bay. Chiếc giày văng đi xa, chạm tới chân chủ nhân nó.

Tổng Diệm đứng trong hành lang, cặp mắt nhìn chiếc giày vừa đáp xuống bên chân mình rồi mới ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nhìn mọi người trong sân. Mợ khề đầy cậu, ý bảo lôi anh vào nhà.

Hứa Thắm giẫy khỏi Tiêu Diệc Kiều, nhìn Tổng Diệm đầy khiêu khích.

Tổng Diệm đi vào sân, không nói một chữ, cứ thế hồ hững lướt qua cô.

Hứa Thắm không biết lấy đâu ra sức lực, bỗng hét lớn: “Anh đứng lại!”

Tổng Diệm dừng bước.

“Đêm hôm khuya khoắt, anh còn đi đâu?” Giọng chất vấn vang lên phía sau anh.

Tổng Diệm nhếch môi, con thịnh nộ đè nén trogn lòng đã sớm muốn bộc phát. Anh chịu ra ngoài gặp Chiêm Tiểu Nhiêu chỉ vì muốn giáp mặt cảnh cáo cô ta đừng tiếp tục quấy rầy mình nữa, nhưng lại bất ngờ biết được số điện thoại là do Hứa Thắm cho cô ta. Hừ, rốt cuộc cô coi anh là gì? Được lắm, quay về còn thấy cô nổi cơn điên nữa. Ai cho cô lá gan to đến độ nửa đêm dám đến nhà anh náo loạn như thế, hả?

Tổng Diệm bỏ hai tay trong túi áo jacket, quay đầu lại nhìn cô về cột nhà: “Đi với gái. Cô biết mà, tên gì ấy nhỉ...” Anh cúi đầu, đưa ngón tay gõ gõ vào trán ra vẻ hời hợt: “Họ Chiêm, tên Tiểu Nhiều thì phải?”

Hứa Thắm bị giọng điệu của anh kích động, trong đôi mắt cuộn cuộn nổi căm hờn, đột nhiên lao đến đẩy mạnh anh một.

Tổng Diệm bị lực tác động phải lùi về sau hai bước, đáy mắt ngập tràn vẻ giễu cợt và khinh thường: “Hứa Thắm, cô một vừa hai phải thôi. Mẹ kiếp, cô lấy tư cách gì mà đến đây làm loạn?”

Ngực Hứa Thắm phập phồng kịch liệt, toàn thân run rẩy vì nỗi ám ức bị kìm nén, gườm gườm nhìn anh nhưng không thốt ra nổi một câu. Rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói nhưng cô không tài nào biểu đạt nổi.

Cô mong mỗi biết bao mình có đôi mắt biết nói như Chiêm Tiểu Nhiều, để người ta vừa nhìn đã biết được cô vui vẻ hay buồn đau. Thế nhưng, cô không có. Ánh mắt cô vĩnh viễn trầm lặng, đè nén hết như con người cô. Điều này dần ép khiến bản thân Hứa Thắm cũng sắp phát điên mất rồi!

Sắc mặt Tiêu Diệc Kiều xanh lét, không ôn tồn khuyên giải nữa mà mạnh tay lôi kéo Hứa Thắm: “Đi...Nói với người như vậy làm gì? Nhìn là biết hẳn có xứng với em hay không rồi đấy!”

Tổng Diệm lạnh lùng liếc Tiêu Diệc Kiều rồi quay sang Hứa Thắm.

Hứa Thắm bướng bỉnh không chịu đi, kiên quyết đẩy Tiêu Diệc Kiều ra, hất cằm lên nhìn xoáy vào Tổng Diệm: “Đứng! Anh không xứng với tôi. Là anh không xứng với tôi.”

Tổng Diệm im lặng nhìn cô giây lát, cuối cùng cườ khẩy một tiếng, ra về không sao cả, quay người đi về phòng mình.

Khoảng khắc ấy, Hứa Thắm cảm thấy tim mình đau đớn đến mức sắp nổ tung.

“Bối vì...” Trong đêm khuya sương giá, cô nhìn bóng lưng anh, khoe môi nở nụ cười thê lương. “...Tôi thích anh hơn anh thích tôi...rất nhiều.”

Bước chân Tổng Diệm đột ngột dừng lại.

“Tôi không giỏi giao tiếp, không thích kết giao bạn bè. Kinh tế, luật sư, quản lý...đều không hợp với tôi. Chỉ có bác sĩ thôi, chỉ cần nắm vững chuyên môn là được, không lo thất nghiệp, còn có thể tự nuôi sống bản thân.” Nước mắt Hứa Thắm chậm rãi dâng tràn khóe mi, cô đau lòng đến mức không thể nổi. Cô ru rẩy hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vợi vợi, thân thể chéch nhoáng men rượu nhưng vẫn cố đứng vững. “Tôi về nước, sửa lại học, chuyển ra ngoài sống, từng bước từng bước thực hiện kế hoạch, không cần gia đình chu cấp nữa. Tôi luôn nghĩ, phải làm thế nào mới không khiến bố mẹ tức giận, không phản đối, không từ chối con gái là tôi. Có khi nào cố gắng làm việc, trở thành bác sĩ khoa ngoại nổi tiếng là có thể khiến bố mẹ cảm thấy tự hào về tôi, sau đó có thể...đúng từng tôi một chút không?”

Cô khẽ khàng nói từng chữ đứt quãng, rồi im bặt.

Tổng Diệm quay người, nhìn thấy dòng lệ lăn dài trên gò má tái nhợt trong bóng đêm tĩnh mịch của cô. Cô nhìn anh qua màn nước mắt, đôi mắt chất chứa nỗi oán hận không thể kìm nén.

“Nhưng còn anh, anh đã làm gì? Tổng Diệm, tôi hỏi anh đấy! Nói thích tôi nhưng anh đã làm được gì? Phải, tôi không ngừng muốn tiếp cận anh, lại dờ dợ hết lần này đến lần khác. Tôi suy đi tính lại, tôi tham lam so bì, tôi chán chường mềm yếu. Tôi không nhìn thấy hy vọng. Tôi sợ. Đó là vì...” Cô hé môi muốn nói gì đó nhưng lại bị dòng nước mắt tuôn ra ào ạt ngăn lại. Cô cắn chặt răng, ép mình phải kiềm chế, cuối cùng hạ giọng, gần từng chữ xé toạc vết thương khó quên nhất. “Anh chưa bao giờ cố gắng đầu tư một chút để hai chúng ta được ở bên nhau. Chưa bao giờ!”

Cổ họng Tổng Diệm đắng chát, gương mặt nổi gân xanh.

“Tôi nói đúng rồi, phải không? Anh nói đi, phải không?” Hứa Thắm dồn dập chất vấn.

Tổng Diệm nhìn cô đăm đăm, lồng ngực phập phồng, rõ ràng có muôn vàn lời muốn nói nhưng cuối cùng lại chẳng thể thốt nổi thành câu.

Hứa Thắm ngây ngốc nhìn anh. Sự im lặng kéo dài như một áp án không lời khiến nước mắt cô tuôn rơi như mưa: “Anh không thích tôi, đúng không? Có phải anh chưa từng thích tôi? Anh căn bản không thích tôi! Nếu không, sao anh lại không thử cố gắng chút nào chứ! Thậm chí, anh còn chưa bao giờ muốn đến gần tôi nữa kia!”

Nước mắt không còn không chế được nữa, giàn giụa trên gương mặt tái nhợt.

Cô nức nở lên án: “Anh chỉ biết đứng đó chờ tôi đi tìm anh. Dù thấy tôi vấp ngã cũng không chịu bước đến kéo tôi dậy. Tại sao tôi phải cần người như anh chứ? Tại sao tôi cứ phải mù quáng đi tìm anh? Phải tôi ích kỷ. Dù là với người mình thích, tôi cũng vẫn ích kỷ như thế. Tôi muốn thấy anh trả giá thì mới dám đi về phía anh. Nếu không, tôi phải làm sao bây giờ? Nếu như tôi mất hết tất cả nhưng anh vẫn chỉ hờ hững đứng yên đấy thì tôi phải làm như thế nào? Là tôi không đơn thuần, là tôi so đo, là tôi muốn anh cũng phải hi sinh, muốn anh cũng có thể tiến về phía tôi. Nhưng tại sao anh lại không bước đến?”

Mắt Tổng Diệm có nước.

Cô bắt lấy anh, vừa nắm vừa đá, gào khóc khản cổ: “Tại sao anh không chịu đi về phía tôi? Tôi hoàn toàn không nhìn thấy tình yêu của anh. Nói cho anh biết, tôi sẽ không hướng về anh nữa, không bao giờ hướng về phía anh nữa.”

Tiêu Diệc Kiều không nhịn được nữa, bước đến ra sức ôm chặt Hứa Thắm, cưỡng ép kéo cô ra ngoài: “Về nhà!”

Lần này, Hứa Thắm không vùng ra được, chỉ có thể gào lên đau đớn: “Tổng Diệm, tại sao anh không bước đến? Tôi ở đây, tại sao anh không đến? Có phải anh không thích tôi đến mức ấy không? Đã không thích tôi, tại sao lại nói ra những lời đó? Tại sao lại nói anh rất thích tôi? Tôi tưởng thật, tôi đã thật sự tin là thật đấy, anh có biết không?”

Giọng nói tan nát cõi lòng của Hứa Thắm nhanh chóng tan đi theo cơn gió. Tiêu Diệc Kiều cứng rắn lời được cô ra ngoài.

Khoảng sân yên tĩnh trở lại, nhưng nơi xa vẫn loáng thoáng truyền đến tiếng nghẹn ngào.

Địch Miểu ngừng ngừng đứng đấy, nước mắt nhạt nhào: “Không phải như thế!” Cô lao ra ngoài cổng.

“Địch Miểu!”

Tiếng quát vang lên thình lình khiến Địch Miểu sồn gai ốc, đứng khựng lại. Cô nghe rất rõ nỗi niềm tuyệt vọng và sự thống khổ đè nén trong đó. Địch Miểu chậm rãi quay đầu, dường như trước mặt cô là một người không hề quen biết. Đây không phải là Tổng Diệm, không phải Tổng Diệm anh trai cô.

Người đàn ông này như thế đã không còn linh hồn kể từ giây phút Hứa Thắm rời đi.

Địch Miểu chưa từng thấy anh trai mình như vậy. Đầu anh cúi gằm, bả vai thống xuống, sống lưng cũng còng lại, dường như trong cơ thể có cơn cơn cực độ đang giằng xé. Hình như anh cũng không tài nào chịu đựng được nữa, từ từ ngồi xuống, ôm chặt lấy đầu mình, không còn cất lên âm thanh nào khác.

Tình cảm Tổng Diệm dành cho Hứa Thắm xuất phát từ ý muốn bảo vệ khó hiểu. Không rõ vì nguyên do gì, anh chỉ muốn xem cô yên lặng làm chuyện của bản thân, bất kể là ôm cặp băng qua sân trường, hay một mình làm loạn bàn học ngăn nắp, rồi lại chinh đồn mớ hỗn độn ấy theo những cách khác nhau. Cô không giao tiếp với ai, nhưng anh không quan tâm, chỉ cần cô thích là được.

Anh không muốn cô bị quấy rầy, bần tá, cười nhạo, bắt nạt bởi tính cách quái gở và yên lặng này.

Bạn bè đều không hiểu tại sao anh lại thích Hứa Thắm. Nói cô đẹp thì thiếu gì con gái đẹp; nói cô xuất sắc thì thành tích cô chỉ có thể xem như trên trung bình; bảo cô dịu dàng, thật không nhìn ra dịu dàng ở đâu cả; bảo cô nhã nhặn thì càng không liên quan, bản đại bác mười năm vẫn chưa tới.

Cô gái có thể xứng đôi với người như Tổng Diệm hẳn là kiểu mạnh mẽ, có thể không hoạt bát, không cười mở, không hướng ngoại, nhưng nội tâm phải cuốn hút và phóng khoáng, từng hành động cử chỉ đều có khí phách. Nhưng Hứa Thắm thì sao? Không ưa nói chuyện, vẻ mặt nhếch nhếch, đầu lúc nào cũng cúi gằm, chẳng bao giờ nhìn vào mắt ai. Khi thật sự đối mặt với cô, bạn chỉ thấy đôi mắt đen trống rỗng, nhìn bạn đấy nhưng dường như không phải nhìn bạn, khinh khinh không coi ai ra gì.

Nhưng Tổng Diệm lại thích cô. Ai nói cô không tốt dù chỉ một chút, anh sẽ đánh kẻ đó ngay. Đám bạn anh hết sức khó chịu. Anh thích gì ở cô, lẽ nào có lợi lộc gì sao? Nhưng cô gái đó lằm lằm lì lì, chẳng mấy khi nói chuyện với Tổng Diệm, sao anh lại thích được cơ chứ?

Ban đầu, bản thân Tổng Diệm cũng không hiểu, nhưng đây đâu phải chuyện buồn bán, anh cần hiểu tường tận làm gì. Anh cao hứng, vui vẻ là được.

Anh viết nguyệt ngọc tên mình lên áo đồng phục, đưa cho cô, bảo: “Mặc vào.” Cô liền nhận lấy, ngoan ngoãn khoác lên người, không màng đến việc chiếc áo kia to đến mức có thể mặc thành váy.

Được một thời gian, cô giặt sạch áo, lặng lẽ đưa cho anh. Anh vốn tưởng cô muốn trả lại, đang định lấy chiếc áo nhét vào học tủ thì bàn tay nhỏ bé của cô lại nắm chặt không buông, ngón tay chỉ vào chiếc áo. Hóa ra nét chữ sau lưng đã phai màu rồi. Tổng Diệm sững sờ, giờ mới hiểu ra cô muốn anh viết lại tên mình lên đó.

Anh một lần nữa viết tên mình. Lúc ngược mắt lên thấy cô đang mím môi, khóe miệng thoáng qua nét an tâm mỏng manh. Khoảng khắc ấy, trái tim Tổng Diệm đã rung động rõ rệt.

Cô chờ anh viết xong liền mặc áo lại, trở về bàn mình ngồi học. Lần này, cô không cúi đầu nữa.

Cảm giác an tâm ấy, càng về sau cô càng thể hiện một cách tự nhiên hơn.

Anh đưa cô đi chơi, trên đường gặp phải bọn lưu manh, cô sẽ vô thức nép vào anh, nắm chặt góc áo anh rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh đưa cô về nhà, cô khá dè dặt trước mặt cậu mợ anh, chỉ đi theo anh như chiếc đuôi nhỏ. Anh vào phòng, cô cũng đi vào. Anh đi ra hiên nhà, cô cũng lờ đờ theo sau. Anh băng qua hành lang, cô không dám chậm bước. Anh đi đến góc nào, cô liền đi đến góc đó.

Anh quay đầu lại cười: “Đi vệ sinh em cũng đi theo à?”

Anh đưa cô đi trượt patin: “Đừng sợ, anh sẽ ở bên cạnh bảo vệ em.” Cô lập tức lướt vèo vèo về phía trước.

Anh dẫn cô đi chơi trò nhảy đệm nhún: “Đừng sợ, nếu mất kiểu soát hãy hô lên, anh sẽ ôm lấy em ngay.” Thế là cô không hề sợ hãi, nhảy nhót trên đệm lò xo.

Anh mang cô đi đánh bi-a. Lúc anh đánh bi vào lỗ, cô đi đến khế kéo góc áo anh, chỉ vào một nam sinh cách đó không xa, mách lẻo: “Tên đó chọc gây vào lòng bàn tay em.”

Anh xoa tay cho cô rồi lấy điện thoại di động và chìa khóa trong túi ra, đưa cô: “Giữ cho anh.” Sau đó đi qua đánh nhau với tên đó.

Phòng bi-a loạn cào cào cả lên. Hứa Thâm cầm di động và chìa khóa tiến đến xem, còn bon chen lấy bi đập người khác, cuối cùng bỏ chạy cùng nhóm Tống Diễm.

Chạy khỏi phòng bi-a, cả nhóm cười lăn cười bò. Tống Diễm vừa hút thuốc vừa lườm cô, hỏi tội: “Em qua đây!”

Hứa Thâm đi đến bên cạnh anh.

Anh nghiêm giọng: “Con trai đánh nhau em nhào vào làm gì?”

Cô quay mặt đi, không lên tiếng.

Tống Diễm cau mày: “Nói đi! Cái tướng còm nhom của em mà dám đánh nhau à? Biết mình được mấy lạng không?”

Cô ngước mặt lên, đáp ngắn gọn: “Trọng ở tham dự.”

Tống Diễm á khẩu. Đám anh em xung quanh cười hô hố.

Anh đưa ngón tay gí trán cô, la rầy: “Em thi thố cái gì mà “trọng ở tham dự”? Hà? Hà? Hà? Quyền cước không có mắt, lỡ bị đánh vỡ đầu thì sao?”

Cô nói như lẽ đương nhiên: “Có anh ở đây, làm sao em bị vỡ đầu được?”

Tống Diễm ghen lời.

Anh rủ rê cô trốn học, đi ra ngoại thành chơi: “Lát nữa sẽ lừa bán em lấy tiền.”

Cô ngoan ngoãn gợi ý cho anh: “Bán cho gia đình nào tốt một chút được không?”

Anh tặc lưỡi: “Anh chẳng quen nhà nào tốt cả.”

Cô buột miệng không hề nghĩ ngợi: “Nhà anh đấy.”

Đêm khuya, anh treo trường đại viện, leo đến trước cửa sổ phòng cô, dụ dỗ cô chuồn ra ngoài ngắm sao. Thế mà cô không hề sợ ban đêm gió lớn, vội vã mặc quần áo xuống giường, chuồn ra ngoài. Cô nắm tay anh chạy băng băng trên con đường khuya, để lại tiếng cười giòn tan trong gió.

Cô đi theo anh đến Cảnh Sơn ngắm trời sao. Anh hôn cô, cô không rụt rè. Anh luồn tay vào áo cô, cô cũng không sợ hãi.

Tất cả như mưa xuân thấm vào lòng đất, cây non đâm chồi nảy lộc, trôi qua một cách bình lặng mà yên ả. Vào một ngày nào đó, lúc bắt chọt quay đầu, con mưa phùn đã tích tụ thành con suối, nuôi cả khu rừng xanh um tùm tười tốt.

Có một buổi tối, anh lén dẫn cô ra khỏi ký túc xá, đến quán bar nghe nhạc. Mấy thiếu niên thiếu nữ gào thét theo lời ca, chỉ có mình cô xem không hề chớp mắt, không đủ hòa nhập nhưng cũng tuyệt đối không lạc lõng.

Xem đến giữa chừng, cô đứng dậy rời đi, Tống Diễm liền hỏi: “Đi đâu thế?”

“Em đi vệ sinh.”

Anh đứng dậy đi theo cô, Hứa Thâm đẩy anh lại: “Không cần đâu.”

Anh nhất quyết đòi theo: “Anh ở ngoài đợi em.”

Trên đường đến phòng vệ sinh, đám con trai hút thuốc ở hành lang hết như sỏi sỏi mai phục trong đêm đen. Có người ôm bạn gái hôn thắm thiết, có người con lướt tay vuốt ve thân thể bạn gái, khiến cô nằng rên rỉ đứt quãng.

Hứa Thâm nhìn chằm chằm. Anh cuối đầu khẽ vào tai cô: “Nhìn gì vậy?” Rồi qua đầu cô lại.

Đến phòng vệ sinh, Hứa Thâm vừa đẩy cửa ra đã thấy một tên con trai mông trần đứng bên cạnh bồn rửa tay. Còn cô gái ngồi trên bồn, đôi chân trắng nõn quấn quanh eo tên kia. Hai người vận động vớ tư thế quái gở, động tĩnh không nhẹ nhàng gì cho cam.

Hứa Thâm nghiêng đầu nhìn ngó. Tống Diễm đang cúi đầu châm thuốc, vừa ngẩng lên đã thấy cảnh tượng kia, lập tức bước đến che mắt cô, kéo cô lại:

“Trẻ con không được xem cảnh này.”

Hứa Thâm kéo tay anh ra: “Sao không được xem?”

Tổng Diệm mắng: “Em đấy, mộng của thằng khác có gì để xem? Muốn bị ấn đòn phải không?”

“Vậy em có thể xem của ai?”

“Của anh đây này.”

Hứa Thâm nín thính. Anh che mắt cô, ôm cô vào lòng, đi một mạch ra khỏi quán bar. Bên ngoài mưa như trút nước, hai người bất chấp chạy ào trên đường, mặc cho quần áo ướt đẫm.

Trở về phố Ngũ Phụng trời đã khuya lơ khuya lác. Anh nắm tay cô, che cô ở phía sau, đi vào nhà. Cậu anh vừa chớp mắt, anh ôm cô rón rén đi qua sân, mới mở cửa phòng đã nghe thấy giọng mẹ truyền ra: “Tổng Diệm về rồi à?”

Tổng Diệm: “Dạ.”

“Thằng nhóc hư hỏng này, mấy giờ rồi?”

Tổng Diệm nhú mày nhìn Hứa Thâm, đẩy cô vào phòng: “Mười một rưỡi à!”

Mẹ trách: “Còn không mau đi ngủ đi!”

Tổng Diệm vào phòng, bật đèn lên. Hứa Thâm đứng trước mặt anh, toàn thân ướt nhẹp, khẽ run vì lạnh. Anh lục tung đồng quần áo, tìm ra một chiếc áo phông, ném cho cô: “Em đi tắm trước đi.”

Hứa Thâm nhỏ giọng: “Nếu đang tắm giữa chừng có người đến thì sao? Em sẽ bị phát hiện mất.”

Tổng Diệm quay đầu nhìn cô giây lát, vẻ xấu hổ bỗng đầy khuôn mặt.

Tổng Diệm mở cửa nhìn khoảng sân một lượt. Căn phòng phía đông không một tiếng động, ngoài hành lang mưa vẫn rơi rào rào. Anh quay đầu lại nhìn Hứa Thâm, Hứa Thâm ôm quần áo đi ra, nuos sau lưng anh, thoăn thoắt theo anh lùi vào phòng tắm, khóa cửa lại.

Giữa không gian chật hẹp, Tổng Diệm vừa bước vào đã không dms nhìn trực diện Hứa Thâm. Anh đập nắp bồn cầu ngồi xuống, mặt hướng ra cửa bảo: “Em tắm đi, anh hút thuốc.”

Anh cúi đầu châm thuốc, cô bắt đầu cởi quần áo tắm rửa phía sau anh. Hai người không ai lên tiếng, dường như đang cố ý tránh né.

Tiếng nước chảy ào ạt, hơi thở của anh bất giác trở nên nặng nề và chậm chạp. Hút xong một điếu thuốc, anh cúi đầu ném đầu lọc đi, khoe mắt thoáng thấy thân thể mảnh khảnh, nõn nà của cô dưới vòi hoa sen phản chiếu qua tấm gương.

Rõ ràng toàn thân anh ướt sũng nhưng lại có cảm giác nóng ran. Nhất định là do hơi nước từ vòi sen quấy phá rồi. Ánh mắt anh dần trở nên sâu hút, nhìn chằm chằm cô gái trong gương. Bất chợt, cô cũng nhìn gương, tình cờ ánh mắt họ chạm nhau. Nhưng không ai tránh né, như có một sự ngầm heeieut nào đó, tầm mắt hai người lại giao thoa trên bồn rửa tay.

Anh hít vào thật sâu, lồng ngực phập phồng, mi tâm ần nhẩn nhú lại. Anh đứng dậy, rút chiếc khăn tắm của mình, quấn lấy thân cô, chà lau từ trên xuống dưới một lượt.

Hứa Thâm lắc lư qua lại trong tay anh, cho dù cách lớp khăn tắm, thân thể con gái vẫn mềm mại đến lạ. Anh lau người cô sạch sẽ rồi quay lưng đi châm một điếu thuốc nữa, có điều vẫn trầm lắng vô cùng.

Trong lúc lơ đãng, hơi thở anh trở nên nhọc nhằn hơn. Phòng tắm yên lặng như tờ, anh đang cố nhẫn nại.

Hứa Thâm vẫn chậm chạp không mặc quần áo, chợt hỏi: “Khi này...anh có thấy không?”

Tổng Diệm biết cô đang muốn nói đến ddieuf gì. “Thấy rồi.”

Vòi sen nhỏ vài giọt nước tí tách xuống sàn.

Hứa Thâm chẳng e dè, hỏi tiếp: “Lúc này, họ là gì thế?”

Tổng Diệm đáp: “Quan hệ.”

“À!”

Tổng Diệm lại nhìn vào gương. Lần này, cô quay sang, thân thể đối diện với anh, ánh mắt cũng vậy. Đôi mắt anh trầm xuống, hỏi dò: “Em muốn thử không?”

Hứa Thắm mím môi rồi hỏi ngược lại: “Có đau không?”

Tổng Diệm đáp: “Hoi hoi.”

Hứa Thắm nghĩ ngợi, không trả lời.

Tổng Diệm vút điều thuốc, đi về phía cô, ôm lấy thân thể cô, đặt lên bồn rửa tay. Hứa Thắm bị bất ngờ, khẽ hô lên: “Á!”

“Suyt, nhỏ giọng một chút.” Anh nghiêng người kề sát vào tai cô, khẽ thở dốc.

Cô lập tức che miệng lại, lộ ra đôi mắt tròn xoe.

Anh ngậm lấy tai cô, mom trớn sống lưng cô, cả người cô run run trong tay anh.

Bên ngoài, nước mưa vẫn gõ nhịp tí tách. Trong phòng, khí nóng bốc hơi, từng chút phủ lên vách tường và thủy tinh.

Cô bị anh treu đến mức ý loạn tình mê, nhưng vẫn nhớ lời dặn dò của anh, cắn chặt môi, không dám phát ra âm thanh nào.

Anh hỏi: “Sợ không?”

Cô lắc đầu, nói nhỏ: “Không đâu.”

“Em thật ngoan.” Anh dỗ dành, giọng nói đã thay đổi, một giây sau lập tức tiến vào.

“Ừm...” Một tiếng nức nở tràn qua kẽ răng, anh lập tức phủ môi hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Type: Oanh

Sương mù ô nhiễm đã đạt mức báo động đỏ, khung cảnh trong căn cứ hợp viện trở nên mịt mù, ngẩng đầu chỉ thấy được mái ngói sẫm màu trên bức tường cũ kỹ. Trời đất như được phủ trong một màn mờ lung, những tòa nhà CBD đã sớm ẩn mình trong mây bụi.

Địch Miểu ngồi ở bậc cửa gian hàng phía đông, rề rà tháo dây giày rồi tháo ra, tháo ra rồi thất lại. Cửa phòng đối diện cọt kẹt mở ra, cô nàng lập tức đứng dậy: “Anh!”

Tổng Diệm không hề đáp lời, bước vào phòng vệ sinh bên cạnh, bóp kem vào bàn chải đánh răng.

Địch Miểu chạy đến, nhìn đôi mắt hằn tia máu của anh trong gương, bên dưới cũng có quần thâm nhàn nhạt. Trông anh mệt mỏi cùng cực, chắc hẳn đã thức suốt cả đêm rồi.

Cô đứng bên cửa, nhỏ giọng hỏi: “Anh sẽ đi tìm chị ta sao?”

Tổng Diệm vẫn không trả lời, súc miệng xong cúi người xuống, vốc nước rửa mặt.

Địch Miểu thấy anh không muốn mở lời nói chuyện bèn thờ dài, nắm lấy quai cặp sách, quay người định bỏ đi, nhưng thật sự quá khó chịu lại quay về nói với anh: “Anh, em chỉ muốn nhắc anh một câu thôi, chị ta uống say, chỉ muốn trút nỗi lòng, không còn lý trí nữa. Vấn đề giữa hai người vẫn chưa giải quyết được đâu.”

“Anh biết.” Tổng Diệm lên tiếng, khóe môi khẽ nhếch.

Địch Miểu sừng sốt.

Tổng Diệm không nói nhiều, hất cằm nhìn vào gương, cạo đi đám râu lởm chởm nơi quai hàm.

Lần trước, su khi chia tay ở Tứ Khê Địa, gần một tháng không liên lạc với nhau đã đủ nói rõ cô không còn ý định quay lại với anh rồi. Lần này, nếu không phải do Chiêm Tiểu Nhiêu phá rối, kích thích cô thì thời gian và lý trí sẽ dần bào mòn tất cả.

Năm tháng thoi đưa, nếu duyên phận lắm lỡ, ở cùng một thành phố mà không hề chạm mặt, vậy thứ chờ đợi họ chỉ có mười năm tĩnh lặng. Dù sao, cô gái

này rất giỏi bình thân và trầm mặc mà.

Địch Miểu đau lòng: “Vậy anh còn...đi tìm chị ta sao? Anh, anh hao mười tám rồi, khoog phải mười tám nữa. Còn giày vò thêm lần nữa, anh sẽ sụp đổ đấy!”

Tổng Diệm cúi đầu, bỏ dao cạo râu xuống, tay chống bên bòn rừa, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Địch Miểu, xảy ra chuyện tối qua, nếu anh không đi tìm cô ấy, vậy tiếp theo sẽ thế nào?”

Địch Miểu là con gái, đương nhiên hiểu quá rõ: “Nếu là em thì có chết cũng không tìm anh nữa.”

“Vì thế, anh phải đi tìm cô ấy thôi.” Tổng Diệm lại nhìn vào gương, tiếp tục cạo râu.

Địch Miểu ngỡ ngàng, không phản bác được. Đúng vậy, anh không có lựa chọn nào khác. Đi, chưa chắc đã có kết quả tốt, nhưng không đi thì kết cục đã định trước rồi. Chẳng qua tình thế đã ép buộc đến mức không thể nào quay đầu lại được, còn anh chung quy vẫn không thể buông tay.

Địch Miểu nhẹ giọng: “Anh, anh thật sự thích chị ta đến vậy à?”

Tổng Diệm không lên tiếng.

Địch Miểu lo lắng: “Không phải anh đã nói rồi sao? Không gặp còn đỡ, không gặp vẫn tốt hơn mà.”

“Nhưng cô ấy đã đến đây, anh phải đi gặp cô ấy.”

Địch Miểu không hiểu, quay đầu nhìn ra cổng: “Chị ta đến rồi sao?”

Tổng Diệm sửa soạn xong xuôi, quay về phòng mình: “Em đi học đi, đừng quang tâm chuyện của anh.”

“Anh...” Địch Miểu còn định nói gì nữa, song Tổng Diệm đã đến cửa phòng đòi đi rồi.

Hứa Thắm ngủ một giấc, tỉnh lại phát hiện mình đang ở Mạnh gia, không khỏi kinh hãi. Cô biết tối qua mình say rượu, nhưng không biết tại sao Mạnh Yên Thần và Tiêu Diệc Kiêu lại đưa mình về đây. Mà cô không có ai để hỏi thăm cả. Bây giờ đã là chín giờ sáng, người nhà đều đi làm hết rồi.

Cũng tốt, cô có thể yên tĩnh một lát.

Cô trở mình, nhắm nghiền mắt, vùi đầu vào lòng bàn tay. Chuyện tối qua dù chi tiết đã mơ hồ, nhưng cô vẫn nhớ mang máng. Cô chạy đến nhà Tổng Diệm, say rượu nổi điên. Mặt cô vừa nóng vừa rát nhưng so với nhục nhã thì phiền muộn nhiều hơn.

Cô không nên uống rượu, không nên đi tìm anh trong lúc đầu óc mù mịt. Cô đã đóng băng quan hệ của hai người, đã chìm chết cục diện bế tắc kia rồi. Đến mức độ này, không có gì đột biến thì tình cảm đó sẽ tàn phai, mà thứ gọi là đột biến kia đâu phải dễ có được.

Điện thoại di động vang lên, là Tổng Diệm.

Hứa Thắm không biết nên vui mừng hay lo lắng, chân chừ giày lát mới bắt máy: “A lô?”

Giọng Tổng Diệm nhẹ nhẹ: “Là anh.”

Hứa Thắm cũng khê khàng: “Em biết.”

“Tỉnh rồi hả?”

“Vâng.”

Tiếp đó là sự trầm lặng ngán ngùi, Tổng Diệm hỏi tiếp: “Đang ở đâu thế?”

“Ở nhà.”

“Anh sang tìm em.”

“Nhà phía tây.”

Tổng Diệm im bật. Họ lại chìm vào trạng thái trầm lặng ngán ngùi.

“Anh đợi em một lát, em về ngay đây.”

“Được... Vậy em đi đi!”

“Vâng...”

Buồng điện thoại, Hứa Thắm vui mặt vào gối. Cô đã đẩy bản thân đến ranh giới căng xé thành hai nửa rồi. Không phải Tống Diệm thì là gia đình, không còn đường lui nữa. Dù mọi say nghĩ phức tạp rồi ren quần lấy tâm trí cô, khiến đầu cô đau như muốn vỡ tung.

Cô nhanh chóng rửa mặt, xuống nhà toan ra ngoài, trong lúc vô tình lại thấy cửa thư phòng Phó Văn Anh ở cuối hành lang hé mở. Hứa Thắm tưởng bà ở nhà, đi qua chào một tiếng.

Đến nơi mới phát hiện không có ai trong phòng, chắc hẳn đi giúp việc quên đóng cửa rồi. Cô tiện tay đóng lại, bất ngờ phát hiện đã nhiều năm trôi qua nhnwg cách bài trí vẫn không hề thay đổi.

Lần cuối cô vào thư phòng Phó Văn Anh là khi còn niên thiếu. Nhìn thấy bàn sách gỗ lim, tấm thảm in hoa mẫu đơn nở rộ, hơi thở cô thoáng trĩu nặng. Cô bỗng như thấy lại cảnh Mạnh Thâm thời thiếu nữ đứng cuối đầu nơi đó, nỗi sợ hãi khiến bắp chân thon thả khẽ run.

Phó Văn Anh lạnh mặt ngồi một bên.

Mạnh Thâm đi đến, nắm tay Phó Văn Anh, lí nhí gọi: “Mẹ...”

Phó Văn Anh hất tay cô ra: “Tôi không phхай mẹ cô. Tôi không có đứa con không vâng lời như cô!”

Cô không lên tiếng, chỉ run rẩy.

“Tôi đã từng nói với cô không được phép giao du với người ngoài. Cô không giữ mình trong sạch, muốn quen thằng đó, vậy thì không cần học hành nữa, nhà này cũng không cần trở về, sau này đừng gọi tôi là mẹ nữa.”

Cô sững sờ thật lâu, lại hoang mang kéo tay bà: “Mẹ...”

Phó Văn Anh hất tay cô ra, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, cuối cùng ra tới hậu thư: “Thắm Thắm, nếu con nghe lời, mẹ sẽ đưa con ra nước ngoài du học, cho con cuộc sống tốt nhất. Nhưng nếu con cứ muốn làm bừa theo ý mình, không quan tâm đến gia đình này, mẹ sẽ đuổi con về Lương Thành, không bao giờ cho cn trở về Đế Thành nữa. Sau này, con không có bố mẹ, anh trai, không có gia đình. Dù con có đến trước mặt bố con hay anh con khóc lóc cũng vô dụng, mẹ nói được làm được.”

Cô ngây người, tay chậm rãi rơi xuống khỏi góc áo bà. Phó Văn Anh đứng dậy định bước đi. Cuối cùng cô khẽ nói: “Mẹ, con nghe lời mẹ.”

Hứa Thắm vẫn nhớ năm đó, cô bé kia im lặng đứng đấy, không buông một lời giải thích, cũng không hề rơi lệ, chỉ im lặng đón nhận hết tất cả.

Mà hình ảnh cô đứng yên, cô đơn, bất lực, trên da bị vứt bỏ ấy giống hệt cô của thời thơ ấu, đứng ngoài phòng ngủ của bố mẹ, nhìn họ cãi vã đòi ly hôn, nói không cần cô. Đây đã trở thành nỗi ám ảnh không tài nào xóa nhòa trong ký ức cô.

Hứa Thắm đóng cửa phòng, đứng thần thờ chốc lát mới lẳng lẳng đeo khẩu trang rồi đi.

Khi Hứa Thắm đến cổng khu hoa viên Tông Lư, Tống Diệm đang đứng dưới tán cây xanh hút thuốc. Anh mặc chiếc áo khoác xám ôm người, trông gầy hơn bình thường chút ít.

Thấy Hứa Thắm, anh dụi tắt điếu thuốc.

Cô vẫn đeo khẩu trang, chỉ lộ ra đôi mắt, hỏi thăm: “Sao anh không đeo khẩu trang?” Hôm nay ô nhiễm rất nặng.

“Quên rồi.”

Hứa Thắm lấy một chiếc từ trong túi, đưa cho anh: “Em có mang một chiếc dự phòng.”

Tống Diệm nhận lấy, cúi đầu vừa đeo vừa hỏi: “Ăn sáng chưa?”

Hứa Thắm lắc đầu.

Ánh mắt anh dừng trên hàng mày cô, hỏi tiếp: “Muốn ăn gì không?”

Còn ánh mắt Hứa Thắm thì dừng ở khẩu trang của anh: “Muốn ăn cháo.”

“Kiểu nào?”

“Cháo trắng thôi...không thêm gì cả.”

Ở khu này không bán cháo trắng.

Hứa Thắm nhớ ra: “Nhà em có nước và gạo.”

Hai người ăn ý cùng hướng về khu nhà, suốt quãng đường không ai nói với ai câu nào, vào thang máy cũng chia ra đứng hai bên, cách nhau một khoảng. Ánh mắt đồng thời cố ý tránh né nhau, cho dù đôi mắt cũng nhìn vào mũi hoặc môi, hiếm lắm mới giao nhau.

Vào nhà, Tống Diệm mở tủ bát ra, thấy một túi gạo mới tinh, liền hỏi: “Trong nhà không bật bếp nấu ăn bao giờ, sao còn mua gạo làm gì?”

“Bệnh viện phát.” Hứa Thâm đáp.

Tống Diệm hỏi: “Phát khi nào?”

“Quên rồi.”

Tống Diệm cúi đầu tìm hạn dùng trên bao: “Không bị quá hạn chứ?”

“Gạo làm sao quá hạn được?”

Tống Diệm thấy rõ ngày sản xuất: “Chưa quá hạn.”

Anh xách túi gạo kia ra ngoài, hỏi: “Có kéo không?” Thấy ánh mắt cô mờ mịt lại đổi ý, “...Dùng dao cũng được.”

Hứa Thâm tìm con dao đưa cho anh. Cô đưa nồi đến, anh múc một bát gạo đổ vào rồi mang nồi đi hứng nước.

Cô bối rối hỏi: “Vậy là đủ rồi hả?”

Tống Diệm nhìn cô. Hứa Thâm ngập ngừng: “Trông hơi ít.”

Tống Diệm đáp: “Nấu sẽ nở ra.”

“À...”

Tống Diệm vo gạo, đổ nước rồi đặt lên bếp, nhưng bật lửa hai ba lần vẫn không lên lửa. Anh cúi đầu khom lưng, vừa thử bật bếp vừa hỏi: “Lần cuối em dùng bếp là khi nào?”

Hứa Thâm hơi mím môi, nói: “Chưa dùng bao giờ.”

Tống Diệm in lặng. Hứa Thâm muốn gỡ gạc, quay người tìm điện thoại di động: “Chắc bị hỏng rồi, em gọi điện thoại cho ban quản lý chung cư xem.”

“Đội đã.” Tống Diệm ngăn lại. Anh ngồi xổm xuống, kéo tủ bát ra kiểm tra đường ống. “Chưa mở van.”

Anh vặn can rồi đứng dậy bật bếp, lửa lập tức bùng lên.

Hứa Thâm khen: “Lợi hại thật.”

Tống Diệm cạn lời.

Anh đảo nắp nồi lại, lùi về sau một bước, dựa vào bàn bấp đội nước sôi. Anh nhìn đăm đăm ngọn lửa đang nhảy múa, hỏi: “Không ăn ở nhà bao giờ à?”

Hứa Thâm “ừm” một tiếng.

“Ăn cái gì? Gọi thức ăn ngoài sao?”

“Gọi thức ăn với ăn ở căng tin bệnh viện.” Cô cũng nhìn chăm chăm vào nồi. “Còn anh thì sao?”

“Trong đội có nhà ăn...Hôm được nghỉ thì mẹ nấu cho ăn.”

“Mẹ nấu ăn ngon mà.”

Tống Diệm “ừ” khẽ.

Qua vài giây im lặng, nồi cháo bắt đầu sôi ùng ục.

Hứa Thâm tiếp tục đề tài vừa rồi: “Thức ăn ở đội anh ngon không?”

“Cũng không tệ.” Tống Diệm đáp. “Chỗ em thì sao?”

“Bình thường thôi, không ngon lắm.”

“Ừ, thức ăn trong quân đội rất ngon, chắc là hơn bệnh viện rồi.” Lúc nói lời này, Tống Diệm lơ đãng quay đầu liếc sang Hứa Thâm, Hứa Thâm cảm nhận được hành động của anh, cũng quay đầu lại nhìn theo phản xạ. Ánh mắt hai người cứ thế giao nhau, chân thành và thẳng thắn vô cùng.

Trái tim cũng vô thức đập rộn rã.

Hôm nay, từ lúc gặp mặt đến giờ, họ luôn tránh né. Trong lúc bắt chột, ánh mắt lại chạm nhau.

Nước sôi sùng sục nhẹ nhàng đẩy nắp nồi lên rồi tràn ra bếp, để lại tiếng xèo xèo.

Tổng Diệm dời mắt đi, đứng dậy nhắc nắp ra. Hứa Thắm cũng bắt gác kê đến, nước cháo đang sôi dần dần hạ xuống, hạt gạo đã nở xoay tròn trong nồi, hương cháo loãng tho ngào ngạt. Cô khẽ hít hà.

Tổng Diệm hỏi: “Đói rồi à?”

“Vâng.”

“Chờ chút nữa.”

“Vâng.”

Tổng Diệm dập nắp lại, lúc này đã có một đường trắng đục đóng trên thành nồi. Anh lùi về sau một bước, dựa vào bồn rửa bát. Hứa Thắm cũng theo sát anh, dựa vào bàn bếp. Hai người lẳng lặng chờ cháo sôi, nếu có thể mãi mãi chờ như vậy thì tốt biết mấy.

Cuối cùng, anh vẫn là người phá vỡ không khí yên lặng hư ảo này: “Hứa Thắm!”

“Vâng?”

“Em có nhớ những gì đã nói hôm qua không?”

Hứa Thắm rũ mắt, im lặng chốc lát: “Có cái nhớ, có cái không.”

“Ừ.” Tổng Diệm hỏi tiếp. “Em đã nói em sẽ không đến tìm anh nữa, có nhớ câu này không?”

Hứa Thắm gật đầu: “Nhớ.”

“Bây giờ còn say không?”

“Không.”

“Vậy bây giờ cũng nói vậy sao?”

Hứa Thắm cúi đầu, giơ hai tay lên che đi phần nào gương mặt: “Em không biết.”

Lại là khoảng khắc tĩnh mịch ngắn ngủi.

“Nếu đổi lại là anh đến tìm em, em có thể chờ không?” Tổng Diệm không đợi cô trả lời, nở nụ cười gượng gạo thoáng qua. “Không biết phải chờ đến khi nào. Anh cũng thấy ảm ức thay em.”

Tương lai không biết trước, cô sợ hãi, anh cũng rất áp lực.

Hứa Thắm buông tay ra, quay mặt nhìn sàn nhà phòng khách: “Tổng Diệm, hiện tại em không biết nên làm thế nào, không biết yêu cầu anh ra sao và yêu cầu chính mình làm gì. Không biết làm sao đối mặt với anh, với gia đình. Em...”

“Anh biết em sợ, biết em không dám.” Giọng Tổng Diệm ẩn chứa chút tự giễu. “Anh muốn nói với em, chỉ cần em đủ kiên định, chuyện sau này hãy để anh gánh vác. Chỉ cần em dám, anh có thể gánh vác hết. Nhưng anh biết, lời này là vô ích.”

Mắt Hứa Thắm thoáng chốc đỏ hoe, cô nhanh chóng quay mặt đi nơi khác, chớp mắt xua tan màn sương. Đúng vậy, cho dù anh có theo cô đối mặt với người nhà, cô vẫn sợ hãi, vẫn không dám. Đầu cân bên kia quá nặng, anh rất rõ điều này.

Giọng cô run run: “Là em không đủ dũng cảm.”

Tổng Diệm lắc đầu, cười rất nhạt: “Nói thật, khiến em lâm vào tình cảnh thế này, anh cũng thấy áy náy.”

Chớp mũi Hứa Thắm đỏ ửng, khẽ cất lời: “Em biết, em biết anh tốt...” Cô không nói được nữa.

Tổng Diệm lặng thinh, một lúc sâu mới hít vào thật sâu, bình tĩnh nói: “Điều anh có thể cam đoan là sẽ đối tốt với em, chăm sóc em mỗi ngày, tuyệt đối không phản bội, nhất định không lạnh nhạt, sẽ dốc hết sức xây dựng cuộc sống tốt đẹp cho em. Nhưng anh không thể cam đoan là phần tốt này có thể thỏa mãn yêu cầu của em, thỏa mãn yêu cầu của nhà em.”

Hứa Thắm không còn gì để nói cả, toàn bộ do dự, lo lắng, bất an của cô đều bị anh bóc trần.

“Anh biết em khó xử, cũng biết nếu ở bên anh em sẽ bị thiệt thòi. Anh hiểu hết chứ, nhưng mà...” Tống Diễm bỗng dừng lại, cuối cùng vẫn nói: “Em không thể cứ bất chấp tất cả xông vào cuộc đời anh như vậy nữa.”

Giọng anh bình thản. Rõ ràng sau khi suy nghĩ kỹ càng, anh quyết định ấn xuống con dấu cuối cùng cho mối quan hệ của họ. “Ở bên nhau hoặc không gặp lại nữa. Em quyết định đi.”

Hứa Thắm đầu cúi gầm, môi mấp máy, rồi lại mím chặt, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Type: Oanh

Ngoài kia, mây bụi dày đặc che kín bầu trời. Trong phòng lặng yên như tờ, chỉ có tiếng cháo sôi ùng ục trên bếp.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Cô vẫn cầm lặng.

Cháo sôi lại lần nữa nhẹ đẩy nắp nồi lên, nói cho cô biết thời gian đã đến. Cô không cử động, ngây ra như tượng đá. Giây phút im lặng như kéo dài cả thế kỷ, cháo tràn khỏi nồi, rơi từng giọt xèo xèo xuống bếp. Cuối cùng, Tống Diễm tiến lên tắt bếp. Cháo trong nồi lập tức hạ xuống, hạt cháo quay vòng vòng rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Màn sương mù nhuốm đẫm mắt Tống Diễm. Anh không nói gì cả, quay người bỏ đi, ngay một lời từ giả cũng không có.

Tại khoảng khắc đi lướt qua nhau, mắt Hứa Thắm chợt rung rung lệ, ánh nước long lanh dâng tràn che đi tầm mắt, nhưng ống quần anh đã lướt qua rồi.

Lại thêm một giọt rơi xuống, cô vẫn đứng đây giằng co, hai tay nắm chặt bồn rửa bát, thân thể không hề nhúc nhích. Cô nghe thấy anh đi đến hiên cửa, đôi giày, đóng cửa lại.

Không khí tĩnh mịch bao trùm, trong phòng chỉ còn tiếng hút thở run run của cô. Nước mắt không còn ngăn được nữa, từng giọt thi nhau rơi xuống tí tách, cô ôm chặt miệng mình, không phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ có bà vai run lên bần bật.

Cô không kìm nén được, cong người lại, thiếu điều không đứng lên nổi. Trong lúc thân thể run rẩy vượt ngoài khả năng khống chế, cô bỗng siết chặt lấy bàn bếp, một lát nữa kiểm soát bản thân mình.

Hứa Thắm đứng yên chốc lát, bình ổn tâm trạng, nhẹ nhàng đưa ngón tay lên lau đi giọt lệ trên khóe mi. Cô bước đến bếp, mở nắp nồi ra, hơi nóng và hương cháo ủa vào mặt. Cô lấy thìa và bát trong tủ, rửa sạch sẽ, múc cháo vào bát, cứ thế ăn ngấu nghiến từng thìa cháo nóng hổi, để cho những giọt nước mắt nham chất lần nữa rơi xuống. Cô thuận tay đưa lên lau mặt, tiếp tục ăn từng thìa.

Thật kỳ lạ, rõ ràng chỉ là món cháo trắng đơn sơ, không bỏ bất cứ sơn hào hải vị nào, thậm chí còn chưa nêm nếm, sao lại có vị ngọt ngào thế này?

Hứa Thắm hít mũi lau đi những giọt nước mắt không ngừng chảy trên gương mặt, ăn xong một bát rồi lại múc bát thứ hai. Cô đứng đấy ăn hết nồi cháo, sau đó lau dọn từng góc ngách, trả mọi thứ trở về nguyên trạng, như thể chưa hề có việc gì diễn ra nơi góc bếp này.

Buổi trưa còn phải đi làm. Làm nghề y tốt ở điểm đó, bận bịu đến mức không có thời gian đoái hoài đến tâm trạng của mình. Quả nhiên công việc này thích hợp với cô nhất.

Sửa soạn xong ra cửa, cô gặp Mạnh Yến Thần đang đứng ở dưới lầu. Anh định đưa cô đi ăn trưa.

“Em ăn rồi.”

Cô đeo khẩu trang nên không thấy rõ vẻ mặt, ánh mắt trước sau vẫn lạnh nhạt, chỉ hơi đỏ lên để không để lộ cảm xúc. Mạnh Yến Thần đoán được chuyện gì xảy ra, lo lắng cô tự lái xe không ổn, vội nói: “Anh đưa em đến bệnh viện.”

Hứa Thắm không từ chối.

Trên đường đến bệnh viện, cô bỗng cắt lời: “Thật ra, hôm qua anh không cần đưa em về nhà đâu. Dù anh không nhắc nhở, em cũng không dám.”

Mạnh Yến Thần yên lặng lái xe.

“Anh đang sợ gì vậy? Anh tưởng em đủ lòng đủ cánh sẽ vứt bỏ mọi thứ, bay đi sao?” Hứa Thắm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng hỏi: “Anh biết người huấn luyện thuần phục động vật bằng cách nào không? Lúc con thú còn bé thì đánh nó, nhốt nó, bỏ đói nó, rồi cung nựng nó, cho nó ăn. Đến khi nó trưởng thành, tuy có sức mạnh, nhưng chỉ cần thấy roi là không dám phản kháng, không dám mong ước trở về với thiên nhiên nữa.”

Yết hầu Mạnh Yên Thần lên xuống, gương mặt toát lên vẻ đau xót. Thế nhưng Hứa Thắm vẫn bình thản như kể chuyện của người khác.

“Mọi người đều nói ah ấy không xứng với em. Thật ra, là em không xứng với anh ấy. Ở bên anh ấy, em cảm thấy trong tương lai mình có thể khiến anh ấy bị tổn thương bất cứ lúc nào, bởi vì...” Giọng Hứa Thắm hết sức lạnh nhạt. “...Em là kẻ hèn nhát. Cũng như ngày xưa, nếu em không đổi họ, không phải em gái anh thì có thể tiếp tục thích anh rồi. Nhưng mà như vậy thì em không phải là người Mạnh gia, em sẽ mất đi bố mẹ, mất đi mái ấm gia đình, mất đi căn phòng xinh đẹp, thức ăn ngon, mất đi cuộc sống sung túc, vậy thì anh à, không thích anh vẫn tốt hơn.

Xin lỗi, em tham lam vậy đấy. Khi đó muốn có bố mẹ, có anh, bây giờ là Tống Diệm. Nhưng mà có một vài thứ đã định trước sẽ không thể chiếm được. Còn em thì sao? Không có can đảm, không dám đối mặt, chỉ biết trốn tránh mà thôi. Em không có khả năng yêu, cũng không có tư cách để yêu. Em không đáng được bất cứ ai trong hai người yêu thương. Thật đấy.” Hứa Thắm nhấn mạnh. “Em xin lỗi.”

Đã nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ thể hiện chút cảm xúc nào đối với mối tình chưa chớm nở đã phai tàn, tất cả đều đè nén dưới đáy lòng.

Sau mười mấy năm mới có một câu này.

Mạnh Yên Thần đau lòng đến chết lặng, mắt cay xè suýt không thể khác chế. Anh nhanh chóng hạ cửa kính xe xuống, hít vào luồng khí rét buốt mới miễn cưỡng đè nén được cảm xúc đang cuộn trào.

Nhưng so với đau đớn, một cảm giác sợ hãi mơ hồ đã tràn ngập trong đầu, như thứ gì đó bên trong Hứa Thắm đã chết. Dường như tương lai, cô sẽ càng sống lạnh lẽo, u ám hơn.

Anh muốn nói gì đó với cô, nhưng hai bên đã không còn nhiều cơ hội trao đổi nữa. Khoảng cách từ nhà đến nơi làm việc quá ngắn ngủi, cổng bệnh viện đã ở ngay trước mắt.

Lúc Hứa Thắm mở cửa xe, Mạnh Yên Thần đột ngột đề nghị: “Ra nước ngoài đi.”

Hứa Thắm khựng lại. Mạnh Yên Thần nói rõ: “Thắm Thắm, anh dẫn em ra nước ngoài, không trở về Đế Thành nữa được không?”

Hứa Thắm chỉ yên lặng chốc lát, như trải qua suy nghĩ nghiêm túc, cuối cùng lại lắc đầu, xuống xe.

Còn nữa giờ nữa là vào ca, Hứa Thắm đi đến khoa Tâm thần một chuyến, tìm bác sĩ Phan Thanh Thanh – bạn học hồi ở nước ngoài. Hứa Thắm muốn nhờ cô ấy tư vấn thuốc ngủ và điều trị tâm lý. Ban đầu, Phan Thanh Thanh không chịu, bảo cô nằm xuống trò chuyện nửa giờ đã. Nhưng đồng hồ cứ tích tắc trôi qua từng phút, Hứa Thắm vẫn không nói câu nào. Dù Phan Thanh Thanh có khuyên lon ra sao, cô vẫn im thin thít như một người câm.

Phan Thanh Thanh bất đắc dĩ, cuối cùng không thể không kê toa thuốc cho cô, nhưng không dám cho nhiều, chỉ bảo cô cách vài ngày đến lấy một lần. Hứa Thắm cất thuốc, im lặng bỏ đi.

Địch Miêu đang đi học thì bị mẹ gọi điện bảo về, nói trong nhà xảy ra chuyện. Cô vội vàng bắt xe về, hấp tấp đẩy cửa phòng tối mù tối mịt. Tống Diệm đắp áo khoác nằm ngủ trên sô pha. Bởi vì cô đẩy cửa, ánh nắng xe toạc bóng tối, trùng hợp chiếu vào gương mặt anh. Anh bị kích thích tỉnh lại, mặt mày nhăn nhó.

Địch Miêu thờ phào đi đến: “Mẹ còn bảo em đến...” Đang nói bỗng im bật, cô ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Kể từ lúc đi lính đến nay, hơn mười năm, Tống Diệm không hề động đến một giọt rượu nào. Từ ngày trở thành lính cứu hỏa, anh càng lánh xa, dù là nghi phép cũng không uống rượu, đề phòng có nhiệm vụ khẩn cấp bị triệu hồi.

Địch Miêu biết, cội lòng anh bị tổn thương sau sắc rồi. Nội tâm cô hoảng loạn, nhìn thấy vỏ chai rượu bên chân sô pha thì giật nảy mình: “Anh uống hết đồng này à?”

Ánh sáng kích thích khiến Tống Diệm khó chịu, anh cau chặt mày, buồn bã quay đi: “Đóng cửa lại.”

Địch Miêu thấy anh vẫn còn ý thức liền thờ phào, đi đến đóng cửa.

Căn phòng lại rơi vào màn bóng tối mịt mù, mùi rượu gắt mũi.

Cảnh người đàn ông vạm vỡ chán nản nằm trên sô pha, Địch Miêu thấy lòng cũng không chịu nổi. Cô ngồi bệt xuống đất, hạ quyết tâm xỏ xiên anh: “Sao đây? Đã bảo anh đừng để ý đến mấy lời chị ta nói khi say rồi mà. Anh không nghe, nhất quyết chạy đi tìm chị ta, bây giờ hay nhì, bị đá rồi chứ gì?”

Cô tưởng Tống Diệm sẽ quay lại mắng cô một trận, dù sao có thể trút được nỗi lòng cũng tốt. Thế nhưng anh không làm vậy, giọng nói khàn đặc, âm lượng rất thấp: “Ừ, cô ấy không chọn anh.”

Lòng Địch Miêu nhất thời nghẹn ứ, ngọt ngào muốn chết. Ông anh được cả nhà thương yêu, ông anh cô sùng bái vô vàn lại bị người ta giẫm đạp như bùn đất. cô giận đến mức mắng âm lên: “Đó là chị ta bị mù!”

Tổng Diệm không nói gì, chỉ lắc đầu. Anh quá mệt mỏi, đưa cánh tay lên che đi đôi mắt, lìm đim định ngủ.

Trong cảnh tối mờ, Dịch Miếu nhìn thấy đôi môi anh khô nứt, là do uống nhiều rượu, mắt nước đầy mà. Hơi thở anh cũng nặng nề, thờ dốc từng đợt như lao lực giữa lúc tỉnh lúc mơ. Thật sự say bí tỉ rồi.

Dịch Miếu thấy thế đau lòng chết đi được, không nhìn được nữa: “Bây giờ, anh nên hết hy vọng đi là vừa. Anh, anh khó chịu thì cứ nói ra, có được không? Anh làm gì cũng được, nhưng xem như em xin anh, đừng để ý đến chị ta nữa. Rốt cuộc chị ta có gì tốt? Chưa từng thấy ai trách móc người khác như cái kiểu của chị ta cả. Suốt ngày làm ra vẻ cao sang, lạnh lùng gì chứ...”

“Mẹ kiếp, em im đi!”

Lúc anh quát lên, hơi thở rất yểu ớt, như thể người đang ngủ say bị người ta đánh thức vậy. Anh nhăn mày, trở mình trên chiếc sofa chật hẹp, hơi thở vừa thấp vừa nặng, giống như tiếp tục ngủ mất rồi.

Dịch Miếu không dám phá anh, chỉ ngồi bên trông chừng, lúc cho rằng anh đã ngủ lại nghe tiếng anh khô khốc cất lên: “Cô ấy không phải người như vậy.”

Tiếp theo là bầu không khí yên lặng kéo dài.

Dịch Miếu ngồi yên trong bóng tối, không thốt ra bất cứ âm thanh nào, chờ anh nói tiếp.

Anh đưa lưng về phía cô, hơi thở lúc nhẹ lúc nặng: “Cô ấy là người tự ti, nhát gan nhất anh từng gặp. Rõ ràng muốn nổi điên, náo loạn, muốn buông thả, muốn tự do, muốn trái lời làm chuyện xấu, nhưng cô ấy không dám. Làm bộ như rất mạnh mẽ cứng rắn, hà khắc với người khác, nhưng thực tế là miệng hùm gan sứa, nội tâm yếu ớt như thủy tinh. Tính cách cô ấy...” Anh dừng lại hồi lâu, lại bật cười. “Nếu thật sự gả cho người trong giới đó, sẽ bị người ta chèn ép đến chết cho mà xem.”

Anh cười, cười đến mức trào nước mắt: “Cô ấy sẽ bị người ta chèn ép đến chết cho mà xem.”

Mắt Dịch Miếu cũng tuôn lệ. Cô cố ngẩng cao đầu, cắn răng nói: “Đường là do chị ta chọn, có thể trách ai?”

Tổng Diệm lặng thinh. Là trách anh, anh không thể cho cô can đảm để chọn anh. Nhiều năm như vậy, anh chưa từng hối hận về lựa chọn của mình. Nhưng nếu năm đó, anh có thể quý xuống cầu xin người kia thì...

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Một tuần tiếp theo, Đế Thành luôn chìm trong cảnh mờ tối quanh quẩn đến lạ, mức báo động đỏ của sương mù ô nhiễm kéo dài suốt bảy ngày. Có vài lần, chỉ số PM2.5(*) tăng vọt lên đến hơn 500.

(*) PM là viết tắt của Particulate Matter, có nghĩa là chất dạng hạt, con số đứng sau chỉ kích thước của hạt trôi nổi trong không khí. Bụi PM2.5 là các hạt bụi lơ lửng có đường kính nhỏ hơn hoặc bằng 2,5 micromet. Đây là dạng bụi siêu mịn có thể đi sâu vào phế nang gây viêm nhiễm đường hô hấp và làm tăng nguy cơ tử vong ở những người mắc bệnh ung thư phổi và bệnh tim.

Trường học và cửa hàng kinh doanh đóng cửa, vài công ty mới phát triển và các công ty nước ngoài trong những tòa nhà CBD đều rớt rít cho nhân viên nghỉ phép, hoặc làm việc tại nhà. Nhưng đây chỉ là số ít, tầng lớp lao động vì mưu sinh vẫn chen chúc trên tàu điện ngầm, xe bus hoặc lái xe chạy đôn chạy đáo bên ngoài. Gương mặt họ được che kín bởi khẩu trang chống ô nhiễm, ngay phía trên chiếc khẩu trang đó là đôi mắt mờ mịt và chết lặng.

Bảy rưỡi sáng, thành phố vừa thức giấc, Tổng Diệm dẫn theo các đội viên kết thúc nhiệm vụ cứu hỏa lúc nửa đêm.

Sáng sớm mùa đông, nhiệt độ rất thấp. Cả nhóm lính cứu hỏa toàn thân khói bụi, vừa lạnh vừa mệt. Họ dừng xe bên cạnh trụ cứu hỏa ven đường, rửa xe cộ và ồng nước.

Trong lúc xịt nước lên xe, Tổng Diệm ngồi bên lề đường hút thuốc. Có lẽ do quá mệt mỏi nên đầu óc anh trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì.

Tầm nhìn chưa đến mười mét, khí trời xám xịt này vô cớ khiến tâm trạng người ta bức bí.

Thấy Đội trưởng ngồi đó, đám lính đều vây quanh, ngồi bệt dưới đất. Tổng Diệm ném hộp thuốc lá cho họ, mỗi người lấy một điếu, lẳng lặng phì phèo. Cả đêm một nhòai, không ai muốn nói chuyện, mà thật ra cũng chẳng ai dám nói gì cả.

Người sáng suốt đều nhận ra mấy ngày nay, Đội trưởng Tổng không ổn cho lắm. Lần này nghỉ phép trở về còn trầm mặc hơn trước, lúc làm nhiệm vụ hay

huấn luyện không có gì khác lạ, vẫn nghiêm cẩn như ngày thường, thi thoảng buông lời đùa giỡn, là rầy đội viên. Nhưng một khi rảnh rỗi, trông anh lại chán chường cùng cực, như bị người ta nắn gân bẻ xương vậy. Thế nên không ai dám hỏi han gì.

Không khí buổi sớm mùa đông lạnh buốt và gắt mũi, tôn lên biểu cảm run cầm cập của mỗi người.

Tiểu Cát chun chớp mũi lạnh đến đỏ gay: "Bây giờ, tôi chỉ muốn tắm nước nóng thôi."

Giang Nghị than thở: "Tôi có thể không tắm, chỉ muốn có chỗ ngả lưng, để tôi ngủ ba ngày ba đêm là được."

Dương Tri bĩu môi: "Cậu mơ đi! Hôm nay phải huấn luyện thể năng đấy."

Tiểu Cát vẫn rời rắm với về bản thù của mình: "Mỗi lần làm nhiệm vụ trở về chỉ có mỗi nguyện vọng này thôi."

Nghe vậy, Đồng Minh cười hi hi ngây ngô: "Nguyện vọng của tôi chỉ là được uống chút nước ấm thôi, nước này lạnh quá."

Lý Thành không nói gì, mắt trông mong nhìn quầy bán thức ăn sáng đối diện. Dân cư quanh đây đều ghé đó ăn sáng, hơi nóng bốc nghi ngút, hương thơm ủa tới nức mũi.

Dương Tri quay đầu hỏi Tống Diệm: "Anh, còn anh? Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, anh muốn gì nhất?"

Tống Diệm hút thuốc, mắt nhìn đám lính trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt trong gió rét: "Người ngòm sạch sẽ."

Cả đám đồng loạt sùng sốt, ngay sau đó há miệng cười to.

"Không được cười, bỏ khi, đưa nào đưa nấy đen nhem" Tống Diệm hút xong hơi thuốc cuối cùng, dụi đầu lọc bên chân, đứng dậy. "Đi thôi."

Đám thanh niên đứng dậy theo: "Về thôi."

Nhưng Tống Diệm lại hást cảm về phía đối diện: "No bụng cái đã."

"Tốt quá!" Mọi người hoan hô.

Cả nhóm đi về phía quán ăn. Ai nấy toàn thân lấm lem, người xung quanh vội vàng dạt ra. Có người thoáng nhìn họ bằng ánh mắt tò mò, có người cau mày ghét bỏ họ dơ dáy bẩn thỉu, có người không thèm đếm xỉa, tiếp tục hành trình một ngày của mình.

Ai cũng đã quen với sự an ổn và phồn vinh của thành phố này, cũng như quen với sự bạc bẽo và lạnh nhạt của nó.

Cả tuần nay, đêm nào Hứa Thắm cũng ngủ mê mết. Thuốc ngủ lấy ở chỗ Phan Thanh Thanh rất có tác dụng, không biết ngủ có ngon không, nhưng ít nhất có thể ngủ.

Hôm nay làm ca sáng, bảy rưỡi cô đã thức dậy. Lúc rửa mặt, cô mở tivi, bật kênh thời sự buổi sáng, nghe tin chỉ số PM2.5 và giá nhà tăng vọt: "Giá nhà tám quận nội thành thủ đô tăng vọt, đã đột phá mức 62.000 tệ/m². Trong đó, cao nhất là khu vực đường Thất Phong, khu hoa viên cao cấp Tông Lư, giá trung bình đã đạt đến 140.000 tệ/m²..."

Hứa Thắm vừa rửa mặt vừa nghĩ đến cuộc bình chọn bác sĩ chủ trị sắp tới. Nếu thành công, cô sẽ được đứng mổ nhiều hơn, tiền lương cũng sẽ theo đó tăng lên.

Vừa rửa mặt xong, di động liền đổ chuông, là Phó Văn Anh. Bà nói muốn hỏi thăm tình hình sức khỏe cô, nhưng Hứa Thắm biết rõ, bà muốn dò hỏi tình hình xem mắt của cô thế nào rồi.

Quả thật, Hứa Thắm vừa đi xem mắt. Lúc Phó Văn Anh giới thiệu, cô đã phản đối nhưng vô hiệu. Đối phương là con trai của Bộ trưởng nào đó, đẹp trai giàu có, có học thức lẫn tài hoa, anh ta nói với Hứa Thắm "Em không phải làm gì cả, không đi làm cũng được, gả đến nhà anh chỉ cần an tâm hưởng thụ cuộc sống, sinh con dưỡng cái là được."

Còn thua cả Tướng Dụ nữa.

Hứa Thắm đáp: "Con không thích."

Phó Văn Anh thở dài: "Sao lại không ưng người ta?"

Hứa Thắm im lặng một lúc lâu mới nhẹ giọng: "Mẹ, con nói rồi, con có người mình thích, có thể nào..."

Lòng cô bỗng dâng trào xung động muốn phản kháng, nhưng chỉ vừa mở lời dạo đầu, còn chưa kịp bày tỏ tất cả, cô đã biết mình bất lực. Niềm nhớ mẫn liệt xuất hiện vu vơ trong tích tắc đã biến mất tầm hơi.

Phó Văn Anh bình tĩnh chờ đợi, đoán cô không dám mở miệng, liền hỏi: "Thắm Thắm, con chưa quên lời mẹ nói năm đó chứ? Nghe lời mẹ, được

không?"

Sau khi cúp máy, Hứa Thâm đứng đờ đẫn giây lát mới liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đến giờ đi làm rồi. Cô đi đến phòng khách, cầm điều khiển tivi định tắt đi, trên màn ảnh chợt xuất hiện bóng dáng mấy người lính cứu hỏa.

"Chiều qua, có một đứa trẻ bị kẹt ở cửa xoay lối vào quảng trường Tân Thiên Địa, Trung đội Phòng cháy Chữa cháy đường Thất Phong sau khi nhận được tin đã khẩn cấp đến hiện trường..."

Ngón tay Hứa Thâm khựng lại một giây, tư tưởng như thể đảo ngũ, hoặc não bộ và ngón tay dường như xuất hiện tình trạng không phối hợp. Đến khi nhận ra, cô lập tức tắt tivi, cầm chìa khóa ra cửa.

Thế nhưng, như lọ thủy tinh đựng cát bị nứt vỡ, dù hai tay cật lực bưng kín nhưng cát vẫn không ngừng chảy ra.

Cô tựa lưng vào vách thang máy, hình ảnh anh lặng lẽ rời khỏi nhà cô hôm đó vẫn hiện lên rõ mồn một trước mắt.

Trên đường lái xe đến bệnh viện, dừng lại ở ngã tư, khi ánh mắt bất gặp ánh đèn màu đỏ kia, cô cố để đầu mình trống rỗng, không được liên tưởng gì cả. Thời điểm tiềm thức mang tính cưỡng chế này sắp sập đổ, cô vội vã quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, chỉ thấy màn sương xám xịt, tòa nhà cao tầng ẩn núp trong mây bụi. Cả thế giới tiêu điều và áp bức, bất thành linh, một chiếc xe màu đỏ vụt qua tầm mắt, thân xe rùng rục như lửa, tạo thành một sắc màu sặc sỡ trên phong nền xám ngoét.

Phút chốc, tám bình phong tư duy vỡ vụn, cô bỗng nghĩ: Lúc này, ở một góc khác của thành phố, Tống Diệm đang làm gì nhỉ?

Ở một khu khác, Tống Diệm dẫn đám đàn em chen chúc trong quán ăn sáng. Bụng mọi người đã sớm đói lả, bánh quẩy, sữa đậu nành, mì, bánh bao... đều được mang hết lên bàn, tôm được cái gì thì tổng ngay vào miệng cái đó.

Trong quán rất ấm áp, vị trí bàn vừa khéo nối liền với lò hấp phòng bếp, mấy gương mặt cách đây không lâu còn tái mét trong gió, giờ đã dần lấy lại vẻ hồng hào.

Tống Diệm ăn chưa được nhiều, nhưng không gấp gáp. Thỉnh thoảng, anh ngược mắt nhìn mấy cậu em trẻ người non dạ. Họ đến từ khắp mọi miền đất nước, nhỏ tuổi nhất là mười chín, lớn nhất chỉ mới hai mươi lăm.

Sang năm, có lẽ anh sẽ rời đi, mà trong đội lúc đó có người đã mãn hạn phục vụ, không thể nào ở lại vị trí cũng phải chuyển nghề.

Doanh trại cứng như sắt, nhưng bình lại như nước chảy, đa số quân nhân không cách nào ở lại tòng quân mãi.

Tiểu Cát vừa xì xụp húp mì vừa hỏi Giang Nghị: "Anh Giang, năm sau giải ngũ, anh định làm gì?"

Giang Nghị cười: "Về quê, có lẽ làm bảo vệ hoặc sửa chữa máy móc."

Lý Thành chen lời: "Có nghĩ đến con đường khác không? Đến xí nghiệp làm quản lý công tác phòng cháy chữa cháy cũng được mà."

Giang Nghị đáp: "Mỗi năm, nhiều binh lính giải ngũ như vậy, làm sao đến phiên tôi. Hơn nữa, tôi đến từ nông thôn, không có người chống lưng cũng không có quan hệ, không nhờ vả được ai đâu."

Tống Diệm không lên tiếng, cầm đầu ăn mì.

Bấy lâu nay làm lính cứu hỏa, hằng năm đều tiến chiến hữu giải ngũ, chuyển ngành. Tất cả mọi người đều xuất thân từ con nhà cơ khổ, không có đường tiến, những kỹ năng học được trong đội ra đời không thể áp dụng, chỉ có thể về quê làm việc lật vật kiếm sống.

Lặng lẽ đến, lặng lẽ đi.

Tống Diệm chuyển đề tài: "Cấp trên có nói, sang năm sẽ tăng lương."

Mọi người hưng phấn: "Tăng bao nhiêu?"

"Ba trăm."

Ai ai cũng phấn khởi, Dương Trì tính nhẩm trong bụng, vui vẻ ra mặt: "Cộng hết lại, mỗi tháng tôi được bốn nghìn rưỡi rồi."

Lý Thành hâm mộ: "Em mới hơn ba nghìn."

Dương Trì an ủi: "Cậu mới đến mà, cố gắng một chút."

Lý Thành gật gù: "Vâng."

Tống Diệm cười rất nhạt: "Kể từ năm tới, cuối tuần sẽ được nghỉ phép, không mệt như giờ nữa đâu."

Lý Thành thần nhiên: "Dù sao em nghỉ cũng không có chỗ nào để đi cả."

Tiểu Cát trừng cậu ta: "Ngủ đi, ngày nào cũng mệt chết tôi đây này."

Dương Trì trêu đùa: "Tiểu Cát, sao cậu suốt ngày than mệt thế?"

"Có phải quay tay nhiều quá không?"

Tiểu Cát vùng lên: "Bồ đập chết mày bây giờ!"

Trong lúc đám thanh niên kia đùa giỡn ồn ào, một cô gái trẻ tuổi đi ngang qua bàn họ. Tiểu Cát thoáng nhìn thấy, ánh mắt liền dõi theo chăm chăm. Tống Diệm cũng nhìn theo. Cô gái kia tuổi tác xấp xỉ Tiểu Cát, dáng vóc nhỏ nhắn, mặt mũi thanh tú, mua xong bữa sáng liền rời đi.

Tống Diệm nhìn lại Tiểu Cát, thấy được nỗi khát vọng và ái mộ nguyên thủy nhất của phái nam dành cho phái nữ thoáng qua gương mặt cậu. Khi Tiểu Cát quay đầu lại, về mặt không còn hơn hờ nữa, cậu cúi đầu nhìn người ngơ ngẩn của mình, trở nên ủ rũ, im lặng.

Tống Diệm uống sữa đậu nành, trong lòng phức tạp không biết là cảm xúc gì. Cũng chính vào thời khắc này, anh nhớ đến cô gái của anh. Những ngày qua bận bịu huấn luyện và đối phiên trực, anh không hề nghĩ đến cô. Nhưng giờ đây, hình bóng cô hết như lưỡi dao sắc bén đâm xuyên tim, khoét một lỗ hổng, gió rét thì nhau ồ ạt rót vào.

Thất bại trong gang tấc.

Sương mù ngày càng dày đặc. Trường học kéo dài ngày nghỉ nhưng bệnh viện vẫn làm việc như bình thường.

Mấy ngày qua, Hứa Thâm không gọi thức ăn giao đến nữa, buổi trưa đều ăn cơm trong căng tin, phát hiện thức ăn càng lúc càng dở, chuẩn bị mang đi đổ lại nhớ đến Tống Diệm, anh nói thức ăn trong quân đội khá ngon. Cũng đúng, quân nhân cần thể lực, ăn không ngon sao làm việc được. Nhưng phần việc này của cô cũng cần thể lực mà, suy nghĩ chốc lát, cô lại miễn cưỡng ăn thêm vài miếng.

Không giống với bên khoa Khám bệnh, khoa Cấp cứu không có thời gian nghỉ trưa, ăn cơm xong phải quay về làm việc ngay, xế chiều hôm đó, Hứa Thâm đứng mở một ca, tuy khá cam go nhưng khả năng thành công rất cao. Lúc kết thúc, Hứa Thâm phát hiện giáo sư Từ Khăng luôn ở trong phòng quan sát xem xét toàn bộ quá trình, về mặt ông nghiêm túc, không phân được là tốt hay xấu. Thấy cô mổ xong, ông mới điềm nhiên quay người rời đi.

Hứa Thâm nhanh chóng sửa soạn bản thân, đuổi theo giáo sư Từ Khăng.

"Giáo sư Từ!" Hứa Thâm chạy theo đến chiếu nghỉ cầu thang, cửa lối thoát hiểm phía sau đóng sầm lại.

Từ Khăng dừng bước.

"Em thấy giáo sư vừa mới xem ca mổ, muốn thỉnh giáo xem giáo sư có đề nghị hoặc chỉ điểm gì cho em không? Ý kiến của giáo sư vô cùng quý giá, cảm ơn giáo sư."

Cô nhận được câu trả lời là: "Kỹ thuật của cô có thể nói là hoàn mỹ, tôi không có gì chỉ dạy cô cả."

Hứa Thâm biết rõ tính cách của Từ Khăng. Ông không biết nói lời khách sáo, vậy là khẳng định rồi. Nhưng..

"Nhưng giáo sư vẫn có ý kiến với em phải không?"

"Cô đối đãi với bệnh nhân như đối xử với một con thú thí nghiệm vậy."

Hứa Thâm luôn biết rõ giáo sư Từ và cô khác nhau ở chỗ nào. Cô cho rằng đây là quan điểm khác nhau giữa người và người, không ảnh hưởng đến toàn cục. Mà cô xưa nay không thích giả là giao tiếp với người khác, nên chưa bao giờ làm rõ điều này. Nhưng hiện tại cuộc bình bầu bác sĩ chủ trị đã bước vào giai đoạn quan trọng, điểm khác nhau sẽ ảnh hưởng đến việc thăng chức của cô. Mặc dù dựa vào quan hệ của Mạnh gia, cô vẫn có thể nắm chắc. Nhưng lần này cô lại hy vọng dựa vào chính mình hơn bao giờ hết.

Đã bước lên con đường này thì không thể thối lui được nữa, thay vì vậy, chỉ bằng dứt khoát nói thẳng ra luôn.

"Giáo sư Từ, cách thức em và giáo sư nhìn nhận y học không giống nhau, nhưng trăm sông đều đổ về một biển, cứu người là được. Giáo sư cho rằng là bác sĩ cần tâm và tình, nhưng em không cho rằng thái độ tình tảo, bằng quan giải quyết vấn đề có gì sai. Đây chỉ là quan niệm khác nhau thôi."

"Kẻ hành nghề y, chữ nhân đặt lên đầu." Từ Khăng không trả lời thẳng, hỏi ngược lại: "Bác sĩ Hứa, cô còn nhớ lời tuyên thệ khi chọn nghề y không?"

Hứa Thâm hơi thẳng thốt, mày cau lại.

"Tôi sẽ tiếp nối truyền thống cao thượng và vinh dự của nghề y, dành sự tôn trọng lớn nhất với sinh mạng con người." Giáo sư Từ nhắc lại lời thề này. "Cô thiếu sự tôn trọng cơ bản nhất với sinh mạng, cô đã vi phạm lời thề của bác sĩ. Vinh dự và truyền thống ngành y không nằm trong tay loại người như

cô. Chính vì cô là một bác sĩ ngoại khoa có thiên phú nên tôi mới đau lòng như vậy."

Nói xong, giáo sư Từ đi thẳng xuống lầu. Hứa Thắm đứng yên đấy, tâm trạng khó có thể hình dung.

Lời nói của giáo sư Từ dường như cho cô một nỗi rung động to lớn, nhưng rung động này đến quá mức đường đột, khiến cô chưa biết phải phản ứng như thế nào. Cảm giác trái tim như bị tạt nhọn quắc quắc, mỏng manh không thể chạm tới nhưng lại triển miên dai dẳng.

Lúc Hứa Thắm đẩy cửa lối thoát hiểm ra hành lang, ngẩng đầu lại vô tình chào đón chấn động mãnh liệt trong nội tâm. Cô nhìn thấy Tổng Diệm, anh mặc bộ quân phục màu xanh ô liu, dáng người thẳng tắp, đứng bên cửa sổ hành lang.

Hứa Thắm đứng ngây ra như phỗng hai giây, không biết tại sao anh lại xuất hiện ở đây vào lúc này. Đây cũng là lần đầu tiên cô thấy anh mặc quân phục, đội mũ quân đội, thắt lưng bó chặt tôn lên bờ vai rộng và tấm lưng thẳng. Người cao chân dài, tư thế hiên ngang, sừng sững hệt như thân cây bạch dương.

Tổng Diệm vốn đang nhìn nơi khác, như cảm nhận được gì đó, anh dời mắt qua, nhìn về phía cô.

Cô mới đi ra khỏi phòng phẫu thuật, mặc bộ đồ giải phẫu màu xanh nhạt, chân mang giày lố màu xám, đầu vẫn còn đội mũ giải phẫu, giờ phút này đang tròn mắt nhìn anh, vẻ mặt ngây ngốc.

Cả người cô có thể hình dung bằng ba chữ bản, rồi và tệ. Cực kỳ lời thôi lệch thêch!

Hứa Thắm bàng hoàng nhận ra, vội vã cời mũ giải phẫu, mái tóc dài đen nhánh lập tức buông xõa. Cô khẽ vuốt lại tóc, vô thức định tiến về phía anh. Thân thể nghiêng về phía trước, còn chưa cất bước thì bỗng nhớ lại họ đã nói sau này sẽ không gặp lại nhau nữa, thế là vội ngừng bước, quay về phía ngược lại. Nhưng vừa quay đi lại phát hiện phía đó là bức tường, không có đường nào khác... đành phải ngoảnh lại đối mặt với anh.

Ánh mắt Tổng Diệm trầm tĩnh, đứng phía xa nhìn một loạt hành động rối rắm của cô.

Ánh mắt Hứa Thắm tránh né, kiên trì đi về phía anh, bước chân vội vã, đi thẳng đến lối rẽ hành lang giữa hai người.

Khi sắp sửa vòng vào khúc cua, cửa thoát hiểm lại lần nữa đẩy ra, Phó Chủ nhiệm Lưu - quản lý hậu cần bệnh viện - bước đến: "Xin lỗi, xin lỗi, Đội trưởng Tổng, đã để cậu chờ lâu. Cấp dưới của tôi sơ ý, làm lẫn lộn tài liệu, cậu xem đi... ơ kìa, Tiểu Hứa?"

Bị lãnh đạo gọi đích danh, bác sĩ Hứa phải bình tĩnh dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Hứa Thắm nắm chặt mũ giải phẫu trong tay, quay đầu lại, ánh mắt lướt qua mặt Tổng Diệm: "Phó Chủ nhiệm Lưu."

Tĩnh tĩnh Phó Chủ nhiệm Lưu vốn hòa đồng nhiệt tình, lúc nói chuyện trong mắt luôn mang theo ý cười, lập tức hôn hờ giới thiệu với Hứa Thắm: "Tiểu Hứa à, đây là Tổng Diệm, Đội trưởng của Trung đội Phòng cháy Chữa cháy trạm Thập Lý."

Hứa Thắm gật đầu, nhìn về phía Tổng Diệm, khuôn mặt anh dưới chiếc mũ quân nhân vô cùng cương nghị.

"Đội trưởng Tổng, đây là Hứa Thắm, bác sĩ khoa ngoại trẻ tuổi đầy hứa hẹn của bệnh viện chúng tôi."

"Vâng." Tổng Diệm đáp lời, gật đầu nhìn Hứa Thắm.

Đối diện với đôi mắt đen sâu hút của anh, lòng Hứa Thắm khẽ rung động. Cô không tài nào nhìn thẳng anh được, ánh mắt lập tức hạ xuống nhìn vào quần hàm một gạch ba sao kia.

Cô và anh yên lặng đứng đối diện nhau một giây, rồi hai giây, khi sắp sửa trở thành lúng túng thì Tổng Diệm mới thoáng gật đầu với cô: "Chào cô."

Hứa Thắm cũng vội giương mắt lên nhìn anh, gật đầu đáp lại:

"Chào anh."

Thấy cô quá lúng túng, Phó Chủ nhiệm Lưu cười nói giúp: "Bác sĩ Hứa bệnh viện chúng tôi chuyên môn rất tốt, nhưng không giỏi giao tiếp. Đây là lần đầu gặp mặt, xin Đội trưởng Tổng quan tâm nhiều hơn."

Tổng Diệm khách sáo: "Không dám ạ."

Mặt Hứa Thắm hơi nóng lên, dời mắt đi lần nữa, nửa giây sau mới ngược mắt hỏi: "Đội trưởng Tổng Diệm đến bệnh viện có việc gì thế?"

Lời còn chưa dứt, trong mắt Tổng Diệm đã hiện lên một nét cười nhàn nhạt.

Về mặt của Phó Chủ nhiệm Lưu cũng thay đổi, lập tức vỗ vai Hứa Thắm, cười nói: "Tiểu Hứa à, tuần tới bệnh viện chúng ta sẽ diễn tập phòng cháy chữa cháy. Lần này, chúng ta được chú trọng cao độ, thông báo đã gửi đến mỗi phòng từ hồi tuần trước rồi."

Hứa Thắm nhớ lại: "Đâu có..."

Biểu cảm Tổng Diệm vẫn tự nhiên, Phó Chủ nhiệm Lưu vội vàng cướp lời: "Tiểu Hứa à, nhất định là cô bạn quá nên quên rồi."

Hứa Thắm lặng thinh.

"Hôm nay, Đội trưởng Tổng đến đây xem xét hiện trường." Phó Chủ nhiệm Lưu nhanh chóng kết thúc cuộc đối thoại. "Tiểu Hứa, cô bạn thì đi trước đi." Nói rồi dẫn đường cho Tổng Diệm.

Trong lúc vội vàng, cô lại nhìn về phía anh, khoảnh khắc vai họ sắp sửa lướt qua nhau thì anh thoáng tránh đi. Hứa Thắm đi được hai bước bỗng quay đầu, thấy bóng lưng Tổng Diệm vô cùng cao lớn. Anh sai bước đến ngã rẽ hành lang, góc mặt anh thoáng vụt qua, không hề quay đầu nhìn lại.

Hứa Thắm bỏ hai tay vào túi, quay người rời đi. Trái tim như bị quấn kín một lớp tơ nhện.

Vừa trở về văn phòng, cô đã nghe thấy mấy y tá bàn tán.

Tiểu Tây giọng chắc nịch: "Đừng hòng, bác sĩ Hứa nhất định sẽ phản đối."

Hứa Thắm bước vào cửa hỏi: "Phản đối việc gì?"

"Lúc này có thông báo khẩn cấp, bệnh viện phải diễn tập phòng cháy chữa cháy." Tiểu Bắc đáp. "Mọi người chỉ cần cầm khăn che mũi, khom người chạy xuống lầu là được. Nhưng bác sĩ Hứa, chị bị rút trúng rồi."

Hứa Thắm thấy lơ mơ: "Rút trúng gì cơ?"

"Đóng vai bác sĩ và bệnh nhân bị vây trong đám cháy." Tiểu Tây bổ sung. "Hơn nữa còn là kiểu nhân vật bị bỏ rơi lại một mình sau khi đã cứu viện hết những người khác ấy."

Hứa Thắm ngẹn lời.

Tiểu Đông góp lời: "Có thể là bác sĩ Hứa trông rất giống người lạc đàn..."

Tiểu Nam huých cô ấy, Tiểu Đông im miệng.

Hứa Thắm gật: "Ừ, tôi đóng vai này cũng được." Vừa nói cô vừa cầm xấp kế hoạch diễn tập phòng cháy chữa cháy lên xem nghiêm túc.

Mấy y tá trăn trối nhìn nhau. Tiểu Đông thì thào: "Sao tôi cảm thấy bác sĩ Hứa không có vẻ mất hứng gì cả."

Tiểu Bắc đồng tình: "Đúng đấy, tôi cũng có cảm giác như vậy."

Tiểu Tây xen lời: "Chị ấy có cao hứng hay không đều như vậy mà."

Mọi người gật đầu tán thành: "Ừ nhỉ!"

Thời tiết u ám kéo dài đến thứ Năm tuần sau đó. Hôm ấy là ngày diễn tập phòng cháy chữa cháy của bệnh viện. Buổi sáng, theo thường lệ, Tổng Diệm dẫn đội viên luyện tập thể năng, đến nhà xe kiểm tra xe cứu hỏa, bớt chút thời gian huấn luyện cho Tiểu Mạnh, chẳng qua là số lần nhìn đồng hồ đeo tay có nhiều hơn. Nghỉ đến buổi diễn tập phòng cháy chữa cháy buổi chiều, tâm trạng anh nao nao khó tả.

Hứa Thắm cũng vậy, cô vẫn chữa trị cho bệnh nhân, đi thăm phòng theo dõi, làm tiểu phẫu như bao ngày khác. Nhưng mỗi lúc rảnh rỗi, cô lại bất giác nhìn đồng hồ đeo tay, tựa như có chút khẩn trương, lại có chút mong chờ như chuẩn bị đến buổi hẹn hò vậy.

Kim đồng hồ chậm rãi nhích đến buổi chiều. Bệnh viện thu xếp diễn tập phòng cháy chữa cháy ở khoa Tổng hợp từ tầng năm đến tầng bảy, gần trăm bác sĩ y tá và người bệnh đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Hứa Thắm đứng trên hành lang, sắm vai bác sĩ đi thăm bệnh.

Lúc đồng hồ chỉ ba giờ rưỡi, chuông báo cháy ở hành lang đột ngột reo vang, bác sĩ Chu ngoại khoa Tim mạch hô to: "Cháy rồi!"

Ngay lập tức, khói mù tràn ngập cả hành lang, tất cả mọi người bắt đầu hành động. Có người gọi điện thoại báo cháy, có người hối hả chạy xuống lầu, có người cầm khăn ướt bịt miệng và mũi, có người dắt bệnh nhân chạy đi.

Tất cả đều hành động theo kế hoạch. Dù sao cũng là diễn tập, không có cảm giác nguy hiểm, ai cũng thông thả, có người còn lướt điện thoại, có người

còn đùa vui léo nhéo kêu cứu.

Dựa theo kịch bản, Hứa Thắm bị vây trong phòng thuốc bên cạnh trạm điều dưỡng. Sau khi nhốt mình vào phòng thuốc, cô bình thần hít sâu một hơi, khi quay đầu lại thấy bình bình lọ lọ xung quanh mới đột ngột phát hiện kịch bản này không hợp lý. Một bác sĩ như cô sao lại chạy đến phòng pha chế thuốc? Đây rõ ràng là vai của Tiểu Nam, Tiểu Bắc mới đúng.

Thôi, lạc đàn thì lạc đàn vậy!

So với cả nhóm người bịt mũi bịt miệng chạy xòng xộc, một mình cô ở chỗ này thanh tịnh hơn. Hứa Thắm dựa vào ván cửa, đoán sẽ có lính cứu hỏa đến cứu mình, trong đầu thoáng hiện lên đôi mắt đen sâu hút kia. Cô như nghẹt thở, lập tức lật xem đơn thuốc trên kệ, bắt mình nghiên cứu xem bệnh nhân mắc bệnh gì, làm phẫu thuật gì.

Thời điểm nhìn đến đơn thuốc thứ tư, nơi xa truyền đến tiếng xe chữa cháy inh ỏi chấn động vòm không. Hứa Thắm sững sốt, này nhanh quá, cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay, từ lúc chuông báo cháy vang lên chưa đến ba phút đồng hồ.

Hứa Thắm đi đến bên cạnh cửa sổ, đẩy cửa nhìn ra ngoài, không thấy xe, chỉ nghe tiếng còi càng lúc càng gần, xe cộ khẩn cấp tấp sang hai bên nhường đường.

Hai, ba chiếc xe cứu hỏa chạy đến từ hai hướng khẩn cấp, Hứa Thắm nhớ như in kế hoạch diễn tập bệnh viện viết. Hành động "cứu hỏa" lần này triệu tập hai Trung đội chữa cháy đường Thất Phong và trạm Thập Lý, có hơn hai mươi lính cứu hỏa tham gia.

Xe cứu hỏa đỗ trong sân bệnh viện, nhóm lính cứu hỏa trang bị đầy đủ cấp tốc nhảy xuống xe như con gió, vây quanh Đội trưởng và Chỉ đạo viên.

Hứa Thắm nhắc thấy Tống Diệm, anh mặc bộ đồng phục phòng cháy chữa cháy màu xanh mực, đứng giữa đám người, phân tích tình huống, sắp xếp nhiệm vụ cho mọi người.

Dưới mệnh lệnh của lãnh đạo, mọi người nhanh chóng tản ra, có người thì xông thẳng vào "đám cháy", có người bắt đầu lắp vòi phun nước cao áp.

Lúc này, Hứa Thắm mới nhận ra, diễn tập phòng cháy chữa cháy vẫn phải phun nước thật, mà theo thời gian trôi đi, khói ở các tầng lầu cũng càng lúc càng mù mịt. Cô chưa từng diễn tập kiểu này, không mang theo khăn ướt, hiện tại khói mù tràn vào phòng qua khe cửa, nồng đến mức khiến cô ho khù khụ.

Cô tìm kiếm trong ngăn tủ thuốc, lấy ra một cuộn băng gạc và một lọ nước muối sinh lý, trút nước muối vào gạc, đưa lên che mũi, người cũng ngồi xổm xuống.

Bên ngoài vòi cao áp không ngừng phun nước vào trong. Nào là phòng bệnh, hành lang, cầu thang đều vang lên tiếng nước chảy ào ạt. Bệnh nhân và y tá bác sĩ "bị kẹt" thì nhau hô cứu mạng, báo với lính cứu hỏa vị trí của mình.

Hứa Thắm ngồi trong phòng chốc lát, nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vội vã bên ngoài thộp bên cửa, đẩy ra một khe nhỏ xem thử tình hình. Hành lang lênh lảng nước và nghi ngút khói, lính cứu hỏa giải cứu những người "bị kẹt", vẫn chưa đến lượt cô.

Hứa Thắm đóng cửa lại, lùi về, tiếp tục chờ đợi. Nhưng chờ mãi vẫn không thấy có ai đến cứu cô. Trái lại, khói dần tản đi. Dù sao không phải cháy thật, khói không thể nào kéo dài được.

Cô đợi hơn mười phút nữa, vẫn không ai đến. Bấy giờ mới dần nhận ra mình bị quên lãng, nếu lần này là cháy thật, hẳn cô đã chết cháy mất rồi. Suy nghĩ này khiến cô khẽ cau mày. Cô vốn tưởng rằng ít nhất lính cứu hỏa sẽ không bỏ rơi mình chứ! Trong lòng chột nhoi nhói, cô quyết định kết thúc trò sấm vai nhầm chân này, đang định đứng dậy thì có người đi đến.

Tống Diệm đẩy cửa phòng điều chế thuốc ra, ánh mắt nhìn lướt bên trong một vòng, thấy Hứa Thắm đang ngồi dưới đất, cầm gạc che mũi. Trong chớp mắt, cả hai đều im lặng.

Tống Diệm hỏi với giọng như giải quyết công vụ: "Em ở đây làm gì?"

"Diễn tập phòng cháy chữa cháy, em là người bị bỏ lại." Hứa Thắm bỏ gạc ra, đứng dậy thản nhiên đáp. "Nếu là thực chiến, hiện giờ thứ các anh phát hiện được chắc là một xác rồi."

Tống Diệm lặng thinh giây lát mới hỏi tiếp: "Em không kêu cứu, ai biết em ở đây?"

Hứa Thắm á khẩu một hồi, hỏi vặn lại: "Trong kế hoạch diễn tập không phải đã viết có một người bị kẹt trong phòng điều chế thuốc sao?"

Tống Diệm nhìn thẳng vào mắt cô: "Không có. Bên phía bọn anh không biết vị trí cụ thể."

Hứa Thắm vẫn cố gắng biện minh cho mình: "Bản kế hoạch không báo em kêu cứu..." Vừa dứt lời, cô cũng cảm thấy thái độ của mình không đúng rồi.

Tống Diệm chỉ nhìn cô với ánh mắt sa sầm, coi như là im lặng trách mắng. Hứa Thắm lặng thinh, không cãi cổ nữa.

Lúc này, có mấy y tá đi đến, là người lên trốn buổi diễn tập, đang bàn nhau xem buổi tối ăn gì. Tống Diệm hơi quay đầu, ánh mắt lướt qua vai mình, lẳng lặng nhìn mấy y tá kia. Bọn họ đều giật mình hoảng sợ vì ánh mắt đó, vội vàng nắm tay nhau bỏ đi.

Hứa Thắm vẫn đứng yên, cảm giác như mình là học sinh hư trốn học bị chủ nhiệm lớp mang ra làm tấm gương xấu vậy. Đây không phải cách đối mặt cô muốn. Mà chủ nhiệm lớp kia hiển nhiên vô cùng khinh thường phản ứng với cô.

Tổng Diệm chỉ thoáng nhìn Hứa Thắm cảnh cáo rồi quay người bỏ đi, Hứa Thắm thấy thế cũng đi theo. Anh dừng lại: "Đi đâu?"

"Anh tìm được em, không phải đã được cứu rồi sao?"

Không biết có phải Tổng Diệm cảm thấy cô nực cười hay không, anh cười khẩy: "Lửa đã cháy gần nửa giờ, không ai có thể cứu em được đâu. Ở đây đợi cho anh."

Hứa Thắm biết anh nghiêm túc, liền đứng yên đó, thấp giọng hỏi: "Vậy em ra ngoài bằng cách nào?"

"Chờ xe thang cứu hỏa."

Hứa Thắm im lặng hồi lâu mới kịp phản ứng: "Là cái giá sắt giống cần cầu đó á?"

Tổng Diệm sửa lại cách nói: "Cánh cứu hộ."

Hứa Thắm nghĩ đến cảnh mình được vận chuyển xuống như hàng hóa chuyên chở trước mặt bao nhiêu người, liền cảm thấy bất đắc dĩ, cúi đầu xoa gáy: "Được rồi."

Tổng Diệm rời khỏi phòng điều chế, vừa định đóng cửa thì bất thành linh sàn nhà dưới chân rung lắc, cả tòa nhà chấn động. Đồng bình lọ trong phòng lung lay vang lên tiếng lạch cạch kịch liệt.

Hai người đồng thời giật mình, mắt lập tức tìm đến đối phương.

Hứa Thắm còn đang mờ mịt, Tổng Diệm đã lập tức sải bước lao về phía cô. Thuộc trên hai kệ lỏng xoảng rơi xuống đất vỡ nát, mảnh thủy tinh văng tung tóe.

Tổng Diệm ôm lấy đầu Hứa Thắm bảo vệ, giữ bả vai cô, nhanh chóng đẩy cô đến góc tường, thân hình cao lớn của anh che chở cô kín mít.

Tòa nhà rung lắc dữ dội, lọ thuốc vẫn không ngừng rơi xuống như bóng nước nổ tung. Mấy y tá bên ngoài phòng điều chế kêu thét hô cứu. Lần này, ai cũng biết không phải diễn tập nữa rồi.

Hứa Thắm núp trong góc tường, tim đập như trống giục. Bức vách sau lưng cô chấn động, nhưng thân thể anh trước mặt vẫn kiên định, vững chắc đến lạ, bàn tay anh giữ chặt lấy gáy cô. Chất vải của bộ đồng phục phòng cháy chữa cháy cọ sát vào mặt cô, tầm mắt cô bị ngăn trở không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì hết, chỉ có tiếng tim đập thình thịch nơi góc phòng này là đặc biệt an toàn.

Chấn động kéo dài gần mười giây thì dừng lại. Tổng Diệm vẫn duy trì tư thế ấy một lúc, xác định không có việc gì nữa mới nhanh chóng buông cô ra.

Hứa Thắm thở hổn hển: "Động đất à?"

"Ừ, hẳn là gần Đế Thành rồi." Về mặt Tổng Diệm khá nghiêm trọng, đi đến cửa sổ nhìn xuống. Dương Trì đứng trên xe thang chữa cháy, nắm chặt lan can, chắc hẳn khi này lắc lư không nhẹ.

Tổng Diệm hỏi: "Không sao chứ?"

"Không sao." Dương Trì đáp.

Tổng Diệm nhìn lướt qua các đội viên của mình trong sân, kiểm kê quân số, còn thiếu một người.

"Tiểu Cát đâu?"

"Ồ đây ạ!" Một cái đầu ló ra khỏi cửa sổ tầng bốn.

"Tất cả về hàng!"

Hứa Thắm còn chưa kịp nói gì, Tổng Diệm đã quay người, giẫm lên thủy tinh, đi ra ngoài. Đi được hai bước, anh mới ý thức được điều gì đó, quay lại nhìn đôi giày Hứa Thắm đang mang, rồi đi đến bên cạnh cô, không nói tiếng nào đã giữ chặt eo cô, ôm cô lên bằng một tay.

Hứa Thắm bám chặt vào người anh, trái tim giật thót theo thân thể. Anh ôm cô, giẫm lên mặt đất đầy thủy tinh vỡ vụn đi đến cửa, đặt cô xuống, bỏ đi không hề ngoảnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Khỏi trong hành lang bệnh viện đã tản đi, trên sàn nước chảy lênh láng, nơi quanh năm bận rộn giờ phút này lại hiếm hoi không có lấy một bóng người. Vừa diễn tập phòng cháy chữa cháy xong, toàn bộ lính cứu hỏa đều rút lui, trong phòng bệnh không có bệnh nhân, hành lang không có bác sĩ, y tá, bầu không khí âm u, cảm giác rùng rợn bao trùm.

Hứa Thâm bỏ tay vào túi, rào bước đi xuống lầu, rời khỏi khu nội trú, thấy tất cả mọi người đều hoảng loạn lao ra đường. Còn nhóm Tổng Diệm đã lên xe cứu hỏa, chạy ra ngoài.

Thấy cô đứng ngược dòng người, Tiểu Tây và Tiểu Đông vội vàng lôi kéo: "Bác sĩ Hứa, nhanh chạy ra đường tránh thôi."

"Vừa rồi động đất kinh khủng như vậy, chị không sợ à?" Tiểu Nam hoảng hốt hỏi.

Nhưng những gì còn sót lại trong tâm trí Hứa Thâm chỉ có thân hình cao lớn và cánh tay vững chãi của Tổng Diệm. Hiện nhiên cảm giác của cô về trận động đất lệch lạc rất lớn so với người xung quanh.

Đứng trên gò đất cao cao, cô mới phát hiện sự tĩnh vô cùng nghiêm trọng. Con đường tắc nghẽn, biển người đông nghìn nghịt tụ lại đen ngòm. Người trong những tòa nhà thương mại lân cận đều ào ra phố, vẻ mặt lo sợ khủng hoảng, hỏi thăm và an ủi lẫn nhau:

"Khi này xảy ra chuyện gì thế? Khủng khiếp quá?"

"Văn phòng của bọn tôi ở tầng hai mươi, sợ chết đi được!"

"Là động đất sao?"

"Sao Đế Thành lại có động đất chứ?"

"Có còn động đất nữa không nhỉ?"

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Điện thoại mất tín hiệu rồi! Điện thoại ai có sóng không?" Có người hô to lên, sau đó, tất cả đều rối rít xem điện thoại của mình.

"Mất tín hiệu thật rồi!"

"Sao lại vậy?"

"Không còn động đất nữa chứ?"

Giọng nói mọi người càng lúc càng lộ vẻ hoang mang hơn. Không khí căng thẳng lập tức lan tràn giữa dòng người trên đường.

Bác sĩ, y tá túm tụm lại với nhau, lo lắng chờ mạng lưới liên lạc được khôi phục.

Xe cứu hỏa chậm chạp len lỏi trong đám người, mấy lính cứu hỏa lớ đầu hô to: "Nhường đường một chút, nhường đường một chút."

Hứa Thâm nghe thấy tiếng hô của Tổng Diệm, nhìn về phía xe cứu hỏa, lúc này mới ý thức được mệnh lệnh "toàn thể về hàng" của anh có ý nghĩa gì. Trong công tác cứu hộ động đất, lính phòng cháy chữa cháy sẽ là lực lượng có mặt đầu tiên. Tổng Diệm đã sớm nhận thấy tình hình nghiêm trọng, muốn chạy về đội chuẩn bị đội lệnh đây mà.

Xe cứu hỏa nhích từng chút một, dòng người vẫn còn thẳng thốt xông lung, chờ tin tức xác thực. Cuối cùng, không biết từ đâu truyền đến tiếng hô to: "Vọng Hương động đất rồi!"

Tất cả mọi người trên đường bất động một giây. Trong sự im lặng quái gở, một cô gái bên cạnh Hứa Thâm đột nhiên òa khóc, hét hải gọi điện cho người thân nhưng không ai nghe máy.

"Mẹ tôi không nghe điện thoại..."

Cô gái gọi hết cuộc này đến cuộc khác nhưng vẫn không ai bắt máy, sợ hãi gào khóc thảm thiết.

Lác đác giữa đám đông, từng tiếng khóc vắng vắng truyền về. Người xung quanh vây lại an ủi, nói có lẽ mạng điện thoại bên kia chưa kịp khôi phục, hoặc là người nhà không mang theo điện thoại.

Chỉ có mình Hứa Thâm quay đầu lại, nhìn về phía xe cứu hỏa rời đi. Vọng Hương, nơi đó từng có ký ức của cô và Tổng Diệm. Nhưng trong tầm mắt nào còn hình ảnh chiếc xe cứu hỏa đâu nữa.

Tin tức về trận động đất nhanh chóng lan trên mạng: Động đất mạnh 7,2 độ richter ở Vọng Hương. Gần như cả huyện bị san thành bình địa.

Vọng Hương là một huyện trực thuộc quản lý của Đế Thành, cách trung tâm thành phố một trăm kilômét, sau được quy hoạch về Đế Thành quản lý, quy vào tỉnh Lâm. Vọng Hương là huyện trên núi, giao thông vốn bất tiện, thêm phần hai đầu đều lòi là việc quản lý, khiến huyện lị cứ thế nghèo khó, tụt hậu.

Đám người trên đường vẫn còn chưa giải tán, tiếng bàn luận càng ồn ã hơn. Lúc người người mãi lướt điện thoại đăng tin tức, bàn luận tình hình tai nạn khiến internet gần như tê liệt thì bác sĩ và quân nhân đã nhanh chóng hành động.

Tổng Diệm và các lính cứu hỏa tức tốc chạy về doanh trại, thay trang bị, lấy dụng cụ, chuẩn bị tập hợp, đợi lệnh của cấp trên. Còn điện thoại của Hứa Thâm và các đồng nghiệp khi vừa khôi phục liên lạc đều đồng loạt rung lên. Là thông báo tập hợp ở phòng Hội nghị khẩn cấp.

Bệnh viện số Ba là bệnh viện Quân y, tất nhiên phải cử đội ngũ y tế đi tiếp viện khi có thiên tai. Viện trưởng tổ chức cuộc họp động viên khẩn cấp, đồng đặc phát biểu trước mấy trăm nhân viên y tế.

Dưới bục, người nào người nấy đều mang vẻ mặt nghiêm trang.

Hứa Thâm điềm nhiên như không, chẳng nghe lọt những đạo lý đao to búa lớn như "Đảng viên", "lòng nhân đạo", "tấm lòng"... của Viện trưởng. Tuy nhiên, khi cuộc động viên ngắn ngủi kết thúc, cô vẫn cùng những đồng nghiệp phấn chấn khác lên bục ghi danh vào đội ngũ cứu hộ, còn tự động xin vào đội tiên phong.

Nếu nói cô xúc động bao nhiêu thì thật sự không có. Nhưng hai chữ "cứu người" này nằm trong phạm vi chức trách của cô, không thể chậm trễ, chi vậy thôi.

Còn lúc này, nhóm Tổng Diệm đang xếp hàng dưới quốc kỳ, sẵn sàng đợi lệnh.

Mười lăm phút sau trận động đất, ba nhóm cứu viện y tế đầu tiên đã tập hợp đầy đủ, tiến hành tuyên thệ trước khi xuất phát. gương mặt mỗi người đều hiện rõ nét nghiêm trang và tinh thần trách nhiệm.

"Tôi tình nguyện đến khu thiên tai, cứu người bị nạn, chăm sóc người bị thương với lương tri và tôn nghiêm của nghề y. Dù gian khổ đến đâu..."

Hứa Thâm lẳng lặng đọc lời thề, trong lúc bất chợt, không hiểu sao lại nhớ đến lời phê bình của giáo sư Từ. Tiếng thề nguyện sôi sục của các đồng nghiệp vẫn còn vang vọng bên tai, thoáng chốc, cô như thấy lại tháng ngày mình học tập ở nước ngoài, như thấy được khung cảnh mình đã tuyên thệ thề ban đầu: Tôi sẽ giữ gìn truyền thống cao thượng và vinh dự của nghề y, dành sự tôn trọng lớn nhất với sinh mạng con người. Dù bị uy hiếp cũng tuyệt đối không dùng kiến thức y học của mình gây nguy hại cho nhân quyền và chính nghĩa. Tôi trịnh trọng và tự chủ xin, thề với nhân cách của mình.

Nhớ đến đây, biên độ mấp máy môi của cô càng lúc càng nhỏ, bản thân cũng trầm lắng một cách khó hiểu.

Cùng thời điểm, trên thao trường của Đại đội Phòng cháy chữa cháy trạm Thập Lý, quốc kỳ vẫn tung bay dưới bầu trời xanh.

"Nghiêm!"

Tất cả quân nhân ưỡn ngực, ngẩng cao đầu. Tổng Diệm hướng về phía quốc kỳ, dẫn đầu nhóm lính cứu hỏa tuyên thệ trước khi xuất phát.

"Tôi tình nguyện xông pha đến khu thiên tai cứu viện!"

Tất cả nhóm lính cũng hô theo: "Tôi tình nguyện xông pha đến khu thiên tai cứu viện!"

"Vượt qua tất cả khó khăn gian khổ!"

"Giành giật từng giây cứu từng sinh mạng!"

"Phục tùng mệnh lệnh, giữ nghiêm kỷ luật!"

"Thành khẩn hứa hẹn với từng tính mạng!"

"Quyết không từ bỏ!"

Lời thề vang vọng trên thao trường trống trải.

Tổng Diệm: "Xuất phát!"

Trên đường đến huyện Vọng Hương có thể thấy các thôn nhỏ nằm rải rác giữa núi rừng, vách nát tường xiêu, hoang tàn vắng vẻ. Đường vào xã đã bị sạt lở nghiêm trọng. Đoàn xe của Hứa Thâm phải đi vòng khá xa, lúc đến trung tâm xã đã là hoàng hôn.

Thị trấn nhỏ bé, yên tĩnh, mội mạc trong ký ức của Hứa Thâm cũng không còn nữa. Cả trấn như một bãi rác khổng lồ sau ngày tận thế, gần như không

có một căn nhà, một hàng quán nào còn nguyên vẹn. Buổi chiều đông bao phủ lên đồng phế tích buồn thương và tĩnh mịch.

Dân trong xã quần áo lam lũ, có người toàn thân máu me ngồi lặng trước cửa nhà mình; có người lục tìm trong đồng đổ nát, mong tìm được chút tài sản còn chưa bị hủy hoại; có người thì mất đi thân nhân, đang ôm mặt khóc nức nở; có người đã nằm bất động trên mặt đất, đã hóa thành thi thể.

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, cả xã đã bị hủy hoại toàn bộ.

Xe chạy vào khoảng năm trăm mét, Hứa Thâm liền nhìn thấy một mảng màu cam rực rỡ, là đồng phục cứu hộ của lính cứu hỏa. Một đội cứu hộ đang triển khai hành động tại đồng phế tích siêu thị. Những người lính mặc quân phục nguy trang cũng xắn tay giúp đỡ.

"Khoan đã, khoan đã!"

"Nâng bên kia, nâng bên kia!"

"Cạy bên kia lên, kéo bên này ra!"

"Cẩn thận đừng đè lên chân anh ta."

Hình như đã có người được cứu ra ngoài.

"Bên dưới còn có người."

Vì cách quá xa, Hứa Thâm nheo mắt nhìn mãi mới nhận ra đây không phải đội của Tổng Diệm.

Càng đi vào trong người càng lúc càng đông. Một đội lính pháo binh đang phân phát đồ cứu trợ lượt đầu cho nhóm dân tị nạn. Đội quân giải phóng thì đang dựng phòng ở tạm thời trên sân thể dục của trường học. Đội cảnh sát vũ trang duy trì trật tự, hướng dẫn dân bị nạn tập trung vào khu đất trống an toàn. Rất nhiều quân nhân phân tán khắp nơi, tìm kiếm tiếng kêu cứu, trợ giúp tìm người còn may mắn sống sót trong nhà.

Bấy giờ, ở một góc khác, Tổng Diệm đang đào bới cứu người ở một bệnh viện bị sụp. Người dân trong trấn may mắn sống sót cũng chung tay giúp đỡ. Ai cũng tranh thủ cứu viện, không dám lơ là dù chỉ một giây.

Không thể dùng xe cẩu và xe xúc đất, Tổng Diệm hạ lệnh mọi người nhấc bằng tay không, chung vai khiêng các mảng bê tông nặng trĩu. Mười mấy người đứng thành một hàng, vận sức chuyển từng mảng tường vỡ ra ngoài. Đồng đổ nát phía ngoài đã được họ nhanh chóng dọn xong, trong vòng một giờ ngắn ngủi đã lần lượt cứu được bảy, tám người bị thương.

Nhưng càng hướng xuống, bê tông cốt thép càng nặng, kết cấu càng phức tạp, người cũng bị chôn càng sâu, tốc độ cứu hộ bắt đầu chậm dần.

Bên dưới vọng lên tiếng khóc nỉ non: "Cứu tôi với, cứu tôi với!" Có người vẫn thấp thoáng bóng dáng, có người đã bị chôn sâu hoàn toàn.

Mặt mũi, đầu tóc Tổng Diệm lấm lem bụi đất, khăn giọng gọi với xuống: "Yên tâm, chúng tôi không bỏ lại ai hết!"

"Đừng sợ, chúng tôi sẽ không đi!"

"Giữ gìn thể lực, tuyệt đối đừng ngủ."

Chú chó Tiểu Mạnh đánh hơi được vị trí người còn sống, vẫy đuôi sủa vang dội. Đó là một chàng trai bị kẹt trong khe hở của đồng đá vụn và tấm bê tông. Đầu kia của tấm bê tông bị vách tường không lộ đề ép, trên tường còn có một tảng đá lớn.

Khi Tổng Diệm gọi người đến nghiên cứu cách giải quyết thì cậu ấy sợ hãi khóc lớn: "Có phải không cứu được tôi không? Các anh đừng đi mà, xin các anh đấy!"

"Chúng tôi không đi, nhất định sẽ cứu cậu." Tổng Diệm vặn nắp bình nước, bước đến bên miệng đồng đổ nát. "Đừng khóc, uống nước trước đi." Nói xong, anh còn đưa tay lau đi tro bụi trên gương mặt cậu ấy.

Bức tường kia quá nặng, không đẩy ra được. Không còn cách nào, Tổng Diệm gọi mấy đội viên lại, hợp sức đào đất đá. Mọi người nhảy xuống hố, cùng nhau gánh tấm bê tông, rồi gọi đội viên khác cầm búa đập vỡ vách tường.

Từng búa được nện xuống, nhóm Tổng Diệm, Dương Trì, Tiểu Cát, Tiểu Phi gồng sức gánh tấm bê tông kia để nó không sụp xuống đè vào người còn sống. Người bên trên cũng không dám ra tay quá mạnh.

Tổng Diệm không thể chịu đựng được nữa: "Giang Nghị, mẹ kiếp, cậu chưa ăn cơm à? Bên trong còn biết bao nhiêu người đang chờ đấy!"

Đám người Giang Nghị đành hạ quyết tâm đập thật mạnh. Bụi đất và đá vụn đổ ập xuống, nhóm Tổng Diệm vẫn cắn chặt răng không kêu một tiếng. Chàng trai trẻ biết họ đang chống đỡ điều gì, liền khóc thương tâm.

"Đừng khóc!" Tổng Diệm lau nước mắt cho cậu. "Không có gì đáng khóc cả."

Cậu ta tự giơ tay trái mình lên gạt lệ, ngược lại càng đau lòng hơn. Tay phải của cậu đang bị đè dưới tảng đá, máu chảy đầm đìa.

Tổng Diệm khẽ vỗ vai cậu, tán gẫu để cậu phân tâm: "Cậu làm gì?"

"Bác sĩ."

Tổng Diệm hơi khựng lại: "Khoa nào?"

"Khoa ngoại."

Tổng Diệm im lặng.

"Tay tôi không cứu được nữa rồi." Cậu ta lại sụt sùi.

"Hôm nay, có rất nhiều người mất mạng đấy." Tổng Diệm vừa thở hồng hộc vừa động viên. "Làm không được việc này thì làm việc khác. Cậu còn trẻ, giữ được mạng sống là quan trọng nhất."

Chàng trai lau nước mắt.

"Là đàn ông, dù ngã xuống cũng phải tìm muôn vàn cách đứng lên."

Chàng trai nhìn anh cảm kích, gật đầu.

Đột nhiên, một tiếng nổ thật lớn vang lên, bức tường đã bị đập vỡ, gánh nặng của nhóm Tổng Diệm cũng nhẹ đi.

"Một, hai, ba!"

Tầm bê tông được nhấc lên, cả nhóm hợp lực cứu chàng trai ra khỏi đồng đá vụn, khiêng cậu ta lên từ đáy hố. Người bên trên đồng loạt đưa tay đón, đưa vào băng ca, lập tức đẩy cậu ta đến trung tâm cấp cứu tạm thời.

Nhóm Tổng Diệm leo ra khỏi hố, không màng đến vết thương trên vai, cứ thế vội vã đi cứu người tiếp theo.

Nửa giờ trước, nhóm Hứa Thâm đã đến trung tâm cấp cứu tạm thời, nhanh chóng bắt tay vào việc.

Trung tâm cấp cứu được quân nhân dựng tạm, trước nhóm Hứa Thâm đã có ba đội y tế đến đây. Bởi vì cách làm việc của mọi người khác nhau, người bị thương lại quá nhiều nên hiện trường có phần hỗn loạn. Nhưng may mà ai ai cũng làm tròn bổn phận, phản ứng nhanh nhẹn, không hề kéo dài thời gian chữa trị.

Trong phòng phẫu thuật tạm thời đang tiến hành mấy cuộc giải phẫu lớn. Hứa Thâm ở sảnh khám bệnh đón người bị thương với những bác sĩ khác, sơ cứu ban đầu cho họ.

Người bị thương ngoài da đơn giản thì để y tá sát trùng băng bó, người bị nặng như vết thương hở sâu thì cô sẽ khâu ngay tại chỗ. Vừa mới khâu xong vết thương cho một người bị cửa một vết dài trên lưng, bên ngoài có người hô lớn: "Trọng thương, có còn bác sĩ ngoại khoa nào không?" Là bác sĩ nội khoa Bệnh viện Lục quân số Hai.

Hứa Thâm lập tức chạy đến: "Bên này!"

Bác sĩ kia dẫn theo một nhóm người dân, đưa chàng trai bị đập nát tay phải vào, máu tươi đỏ lôm cộm cả băng ca.

Hứa Thâm ra hiệu: "Giao cho tôi."

Chàng trai được đưa vào phòng phẫu thuật, Tiểu Đông và Tiểu Tây sát trùng trước khi giải phẫu cho cậu. Chàng trai suy yếu vô cùng, đau lòng khóc nức nở. Hứa Thâm ở bên cạnh sát trùng, làm như không nghe thấy tiếng khóc, đến tận khi mang găng tay vào mới hờ hững nói một câu: "Đừng khóc nữa."

Tiểu Đông và Tiểu Tây đều giật mình, trao đổi ánh mắt: Bác sĩ Hứa đang an ủi bệnh nhân đấy ư?

Trước giờ, cô giải phẫu chưa từng nói chuyện không liên quan đến nghiệp vụ.

Chàng trai hỏi mang theo niềm mong đợi: "Bác sĩ, có phải cô giỏi lắm không?"

Hứa Thâm "Ừ" một tiếng.

"Vậy cô có thể giữ lại cánh tay tôi được không? Để nó khôi phục nguyên trạng ấy?" Giọng cậu ta trở nên kích động.

Hứa Thâm đeo khẩu trang, giọng thẳng thắn: "Không thể."

Tiểu Đông và Tiểu Tây im lặng.

"Hôm nay, có nhiều người không giữ được tính mạng." Thông qua lớp khẩu trang, giọng Hứa Thâm nghe khá lạnh nhạt.

Đôi môi chàng trai tái nhợt, nước mắt tuôn ào ào: "Tôi cũng là bác sĩ ngoại khoa."

Tất cả y tá ở đây đều sững sờ.

Ánh mắt Hứa Thâm vẫn trầm lặng, đi đến bàn phẫu thuật: "Cậu còn trẻ, qua hôm nay, hãy sống thật tốt."

"Tôi biết." Chàng trai vẫn nức nở. "Khi này, anh lính cứu hộ cũng nói với tôi như vậy."

Hứa Thâm không tiếp lời, nhận lấy ống tiêm thuốc mê Tiểu Nam đưa đến, tiêm vào cánh tay cậu ta. Phía trên khẩu trang là đôi mắt đen láy, bình tĩnh mà chuyên chú vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Nói theo mức độ nào đó, Hứa Thâm đã bảo vệ được tay phải của chàng trai kia, không cần cắt bỏ. Nếu như quá trình vật lý trị liệu và hậu phẫu thuận lợi, cậu ấy có thể khôi phục chức năng cầm nắm, nhưng sử dụng dao mổ là việc không thể.

Chàng trai vừa mới được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật thì nhóm bác sĩ và bệnh nhân khác lại đi vào.

Hứa Thâm làm phẫu thuật xong, kiểm tra lại đồ dùng dự bị và thuốc men mới phát hiện thiếu hụt trầm trọng. Lúc chuẩn bị liên lạc lên bộ báo cáo thì một toán lính khiêng một thùng vào trung tâm chữa bệnh, là thuốc vừa được máy bay tiếp tế đưa đến.

Hứa Thâm đi đến lật xem có dụng cụ phẫu thuật không, ngược mắt lên thấy một anh chàng sĩ quan đang nhìn mình chằm chằm. Hứa Thâm thấy lạ, bèn nhìn lại anh ta. Anh ta cười cười: "Hình như tôi đã gặp cô ở đâu rồi thì phải?"

Trong tình cảnh này, kiểu bắt chuyện ấy có vẻ hơi vô duyên. Hứa Thâm lạnh giọng: "Tôi không có ấn tượng."

Cô vừa quay người định đi thì lại nghe anh sĩ quan kia nói: "Không có ấn tượng cũng không có gì lạ, hẳn là chuyện nhiều năm vị trước rồi."

Hứa Thâm nhìn quân hàm một gạch hai sao trên vai anh ta liền ngược lên, ánh mắt đã không còn thân thiện nữa.

Anh sĩ quan giải thích: "Tôi là Lục Tiếp, thuộc Sư đoàn Ba, Quân đoàn Thiết giáp XX, không phải người xấu."

Hứa Thâm vẫn không tiếp lời. Bất chợt có người bị thương nặng vừa được đưa vào, cô lập tức qua tiếp nhận bệnh nhân, gạt anh ta sang một bên.

Một người lính kẻ đến hỏi: "Tiểu đoàn trưởng, anh làm gì vậy? Chuyện này không thích hợp lắm đâu."

Lục Tiếp vỗ vào gáy người lính kia: "Tôi là người như vậy sao? Lão đại cậu năm xưa xuất thân từ lính trinh sát đấy, không thể nào nhớ nhầm được đâu... Cô gái này thật sự trông rất quen."

Rõ ràng anh có ấn tượng sâu sắc với cô gái này, nhưng trước mắt không tài nào nhớ ra nổi. Lục Tiếp nhíu mày suy nghĩ, lơ đãng nhìn về phía Hứa Thâm, bóng dáng cô đã biến mất trong phòng phẫu thuật. Anh không để tâm quá nhiều vào chuyện vặt vãnh này nữa, nhanh chóng dẫn lính ra ngoài cứu hộ.

Đêm đầu tiên sau trận động đất, cả Vọng Hương không ai chợp mắt. Tiếng kêu cứu vang dội khắp nơi. Đâu đâu cũng cần sức người, Quân đội và bác sĩ không ngừng tăng viện từng tốp từng tốp, cả người có chuyên môn lẫn không có chuyên môn.

Sau ba ca phẫu thuật, đã là hai giờ sáng, Hứa Thâm chưa kịp nghỉ ngơi, người bị thương mới lại được đưa đến. Anh ta đứt một chân, mất máu rất nhiều. Cô đi theo băng ca, ra sức ấn chặt; cầm máu cho nạn nhân. Lúc vội vã băng qua đại sảnh, cô không hề để ý rằng mình vừa đi lướt qua Tổng Diệm.

Khi ấy, Tổng Diệm vừa đưa một người bị chấn thương lưng được đào ra từ đồng đất đá đến bệnh viện, không màng xử lý vết thương bản thân đã vội vã lao ra ngoài.

Người trong trung tâm cấp cứu sai bước cực nhanh, trong khoảnh khắc vai sượt qua nhau, có lẽ trong tiềm thức hai người họ đều hiện lên một ý nghĩ ngắn ngủi. Hình như bác sĩ mặc áo blouse trắng (lính cứu hộ mặc đồ cam) khi này là cô ấy (anh ấy) thì phải.

Nhưng cả hai đều không quay đầu lại, cũng chưa từng thả chậm bước chân. Hai bên đều vô cùng kiên định bước đi trên con đường của mình.

Bốn giờ rưỡi sáng, khi mức độ khó khăn của công tác cứu viện gia tăng, tốc độ cứu người cũng giảm đi trông thấy, người được đưa đến trung tâm cũng

vội vẩn. Nhưng các bác sĩ, y tá vẫn bận bịu không ngớt. Bên hậu phẫu đa số là người bị thương nặng, cần được chăm trị trong quá trình cứu viện dài đằng đẵng. Hứa Thắm chủ động xin đến hiện trường giải cứu, Tiểu Tây và Tiểu Bắc cũng đi theo cô.

Đây là thời điểm bóng đêm sâu thẳm nhất, trăng nhỏ ngày đông một mảng tiêu điều. Hứa Thắm ngồi trên xe mười bốn chỗ tồi tàn, khí lạnh len lỏi từ lòng bàn chân.

Bên cạnh đồng tan hoang ven đường, thỉnh thoảng có vài thi thể được đào lên. Cả trấn đang bận giành giật từng giây để cứu người, chưa có thời gian nghĩ đến việc chôn họ. Đèn xe sáng chói soi thẳng phía trước, khung cảnh rừng rợn ấy vụt qua trong lặng lẽ.

Bỗng đằng trước truyền đến tiếng chó sủa như đang cảnh báo gì đó. Lại là một bãi đổ nát. Dưới ánh đèn pha, những bộ đồng phục màu cam của lính cứu hỏa phai thành màu vàng nhạt, xung quanh còn có một toán cảnh sát mặc quân phục nguy trang.

Hai nhóm người cứ đứng yên đấy, chỉ có mình Tống Diệm ngồi trên đất hút thuốc. Một chú chó cảnh sát sủa nặng lên với Tống Diệm, lại chạy đến bên cạnh đồng gạch, sủa inh ỏi hướng vào bên trong. Tất cả mọi người đều đứng bất động trên đồng gạch đá, chỉ có chú chó kia, và ngón tay kẹp thuốc của Tống Diệm là có dấu hiệu cử động.

Cảnh tượng này quả thật quái dị.

Hứa Thắm xuống xe đi đến, loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc lóc của phụ nữ truyền đến từ nơi nào đó: "Cứu tôi với, xin các anh cứu tôi với!"

Tiếng khóc yếu ớt của người phụ nữ lẫn trong tiếng gió bắc vi vu, nghe hết sức rợn người.

Anh Thiếu tá mặc quân phục nguy trang bên cạnh ra lệnh: "Thượng úy, anh đang chống lệnh đấy. Cấp trên đã nói rất rõ, lập tức đến địa điểm tiếp theo."

Tống Diệm cả người đầy bùn đất, mặt xám mảy tro, vết máu và nước bùn trộn lẫn loang lổ trên tay. Mắt anh hằn lên tia máu, khăn giọng trả lời: "Bên dưới còn có người!"

"Anh cũng biết cô ta bị chôn quá sâu, không cứu ra được." Người Thiếu tá giảm thấp âm lượng. "Những nơi khác còn nhiều người hơn chờ anh cứu. Khoan hãy nói khoảng thời gian cứu cô ta chúng ta còn có thể cứu được mười mấy người, bây giờ tốn công tốn sức ở đây, giữa chừng còn có thể xảy ra sạt lở, chúng ta sẽ phải thí mạng đấy."

Có lẽ người bị chôn bên trong cảm nhận được gì đó, khóc thê thảm hơn: "Các anh đừng đi, xin các anh đừng bỏ lại tôi, đừng đi mà! Tôi không muốn chết, xin các anh đấy!"

Chú chó Tiểu Mạnh không hiểu được sự cân nhắc thiệt hơn của con người, sốt ruột đến mức chạy lòng vòng, cứ không ngừng qua lại chỗ Tống Diệm và khe hở kia.

"Trạm Thập Lý." Tống Diệm lên tiếng, mặt mũi đến mức thờ hờ hển. "Lời thề trước lúc xuất phát, các cậu còn nhớ không?"

Nhóm lính của anh đều gật đầu.

Tống Diệm dụi tắt điếu thuốc, đứng dậy: "Vậy thì làm thôi."

Đám Tiểu Cát, Dương Trì không nói một lời, đi theo Tống Diệm đến đồng gạch đổ nát lộn xộn kia.

"Các anh... Các anh rẽ rả ở đây chỉ hại nhiều người hơn thôi!" Người Thiếu tá siết chặt nắm đấm, quay đầu lại nhìn nhóm lính của mình. "Đến địa điểm tiếp theo!"

Mấy người lính bỏ đi theo anh ta.

Hứa Thắm quan sát tình thế hiện giờ. Người may mắn còn sống đang bị vây ở tầng dưới cùng của một căn nhà dân năm tầng bị sụp. Tầng lớp tường và xà ngang đan chéo nhau. Dù toàn đội của Tống Diệm cùng gánh cũng khó có thể khiêng lên được.

Cô chạy lại chỗ chiếc xe tìm tài xế: "Giờ anh đi lên trấn tìm người, trên đường thấy ai đang rảnh, lập tức gọi đến giúp."

"Được!"

Hứa Thắm quay lại xem, nhóm Tống Diệm đã bắt đầu vận chuyển từng tấm bê tông to bằng kích cỡ chiếc giường lớn trong khách sạn. Phải bảy, tám người đàn ông gồng sức mới miễn cưỡng khiêng nó lên được.

Nhóm Tống Diệm gắng gượng đến mức đỏ bừng mặt: "Một, hai, ba..."

Tấm bê tông hơi lung lay, được nhấc lên khỏi mặt đất từng chút một.

Hứa Thắm nín thở quan sát, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Sức nặng của đồng bê tông cốt thép nghiêng cong tấm lưng của những người đàn ông, khiến chân họ run rẩy, vách tường không lồ kia cũng rung theo.

Tổng Diệm khàn giọng nhắc nhở. "Chân vững vào, đừng bước hụt"

Mọi người khiêng tấm bê tông men theo đồng đất đá gập ghềnh, cẩn thận di chuyển từng chút một. Vị trí của Tổng Diệm ở dưới sườn dốc, tấm bê tông nghiêng đi, trọng tâm không đều, sức nặng đều dồn vào anh. Trán anh nổi gân xanh, mồ hôi tuôn ra như tắm, cả người như một sợi dây cung bị kéo căng đến sắp đứt.

Trong phút chốc ấy, Hứa Thâm đột nhiên nghĩ đến đêm mưa bão kia, anh cũng dồn hết sức lực của mình, cứu cô khỏi biển nước.

Lúc Hứa Thâm đang nghĩ ngợi, Tổng Diệm giẫm phải hòn đá, bị trượt chân, gổ anh khuyu xuống. Phía bên anh mất sức chống, những người còn lại hoàn toàn không giữ được, tấm bê tông ầm ầm trượt đi, nện xuống đất, đổ về phía Tổng Diệm, xô anh ngã trên đồng đất đá, cứ thế vùi lấp anh.

"Đội trưởng!" Cả nhóm đội viên lao đến, Hứa Thâm cũng xông qua.

May mà bên cạnh có tảng đá to đỡ lấy, tạo thành khe hở. Mọi người kéo Tổng Diệm ra, hỏi han tình hình anh. May không nện thẳng vào người, nhưng cũng bị thương không nhẹ.

Hứa Thâm đứng bên ngoài, không vào được, rướn cổ cũng không nhìn thấy, liền leo lên một tảng đá cao cao nhìn vào bên trong. Tổng Diệm vỗ bụi trên người, xoa bộ ngực đau âm ỉ, vừa ngẩng đầu đã thấy cô đứng phía trên cao, khuôn mặt nhỏ bị gió thổi tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Anh lặng lẽ nhìn cô một giây rồi dời mắt đi, dẫn mọi người tiếp tục di dời đồng đồ nát.

Hứa Thâm và nhóm Tiểu Tây cũng giúp đỡ dọn dẹp chỗ đất đá nhỏ. Mới qua lại mấy lượt đã mệt đến mức mồ hôi rơi như mưa.

Còn nhóm Tổng Diệm, có người đã đau mỏi đến cực hạn, tay chân đều run rẩy, gần như mất đi tri giác, thậm chí có lúc lưng như muốn gãy, tay như muốn đứt lìa. Nhưng không ai bỏ cuộc, cắn răng khiêng đi từng tảng bê tông không lồ chèn trên người sống sót.

Tiếng hô "một, hai, ba" càng lúc càng khàn đặc, càng lúc càng thảm thiết.

Khi mọi người tưởng chừng như đã kiệt sức, may thay, tài xế dẫn theo mấy người dân trên trên trấn đến, họ cùng ùa vào giúp đỡ.

Một giờ trôi qua, khi ánh dương lấp ló tia nắng đầu tiên nơi chân trời, cuối cùng, họ đã đào được một lỗ hồng hình chữ V sâu đến tầng đáy đồng hoang tàn.

Hứa Thâm đi theo Tổng Diệm và Tiểu Cát xuống sườn dốc, chui vào trong. Một người phụ nữ còn trẻ núp trong khe hở giữa tủ lạnh và tấm bê tông khóc nức nở. Tổng Diệm vươn cánh tay đầy rầy vết thương, run rẩy vì mỏi nhừ về phía cô gái. Cô gái nắm chặt tay anh, anh kéo cô ra, giao cho Hứa Thâm.

Hứa Thâm nhanh chóng kiểm tra sơ bộ, thấy bắp chân cô gái bị gãy xương. "Lập tức đưa đến trung tâm cấp cứu."

Tổng Diệm hỏi: "Bên dưới còn ai không?"

"Không biết, tôi ở tầng hai."

Tổng Diệm nhắc vài tấm tường vỡ ra, nhìn sâu, vào trong, bỗng phát hiện còn có một người phụ nữ đang nằm nghiêng trên nền đất.

"Tiểu Cát, cậu qua đây!"

Hai người khiêng tấm bê tông ra, bên trong còn có một người phụ nữ máu me đầm đìa, cơ thể cuộn tròn lại, hướng mặt về phía vách tường, còn tấm lưng bị xà nhà đè lên.

Hứa Thâm đi đến bất mạch, kiểm tra đồng tử người phụ nữ kia.

Tuy cơ thể vẫn còn ấm nhưng đã chết rồi. Cô buông người phụ nữ ấy ra, đứng dậy định đi xử lý khẩn cấp cho cô gái còn sống. Tổng Diệm chột lên tiếng: "Đội chút đã."

"Cô ta chết rồi." Hứa Thâm vừa nói vừa đeo hộp thuốc đi lên.

Mới vừa đi được hai bước, Tổng Diệm đã lạnh lùng quát: "Hứa Thâm!"

Hứa Thâm quay đầu lại.

"Cô ấy mang thai."

Hứa Thâm sững sốt, nhanh chóng trượt xuống lại, xem bụng vị tư thế co rúc của cô ấy, không phải là đang bảo vệ đứa bé trong bụng chứ? Lòng cô chấn động. Cô chưa bao giờ phán đoán sai lầm nghiêm trọng thế này. Cô lập tức đưa tay phui đi đất đá trên bụng người phụ nữ kia, quả nhiên kích cỡ đã đủ tháng sinh. Bất chợt, dưới bụng truyền đến chút động tĩnh, có thứ gì đó vừa đá vào lòng bàn tay cô.

"Đứa bé còn sống." Hứa Thâm thốt lên, đầu óc thoáng trống rỗng.

Cô vội vả lấy gắng tay và dao phẫu thuật ra. Cô chưa từng làm phẫu thuật lấy thai bao giờ. Giờ khắc này, không biết là vì không quen hay sợ hãi, hoặc vì phạm sai lầm nên nảy sinh chột dạ, con dao trong tay cô run rẩy. Mồ hôi trên trán rỉ ra lấm tấm, trong giây phút hạ dao mổ xuống, cô phải thoáng nhắm mắt để lấy lại bình tĩnh.

Nhóm lính cứu hỏa và nhóm người dân trong xã đều đứng chờ trên sườn núi. Đêm đen tan đi từng chút một, rớt cuộc bên dưới đồng đất đá cũng truyền đến tiếng khóc chào đời xé toạc trời không.

Đầu Hứa Thắmмурот mắt mồ hôi, nhanh chóng cắt bỏ dây rốn, đưa đứa bé sơ sinh cho Tiểu Nam, để Tiểu Nam dùng vải trắng quấn lấy nó. Ngay khi Hứa Thắm buông tay ra, bàn tay bé xíu của nó đã nắm chặt ngón tay cô. Hứa Thắm khẽ giật mình, không hiểu sao bàn tay nhỏ đó như chiếm trọn trái tim cô. Cô lần lữa mắt hai giây mới rút tay ra được.

Trên sườn dốc, trên khuôn mặt mỗi một của mỗi người đều nở nụ cười rạng rỡ. Họ đưa mắt nhìn Tiểu Nam đang ôm đứa bé đi ra, chạy đến trung tâm cấp cứu.

Một ông cụ đứng trên lao xuống, giọng ngón tay cái với Hứa Thắm: "Cảm ơn cô, bác sĩ!"

Mọi người rồi rít cảm ơn theo. Nhóm Tiểu Cát và Dương Trì cũng nhoen môi cười: "Cảm ơn chị, bác sĩ!"

Hứa Thắm không lên tiếng, cũng không nhìn Tổng Diệm. Cô cụp mắt ngồi xuống, khâu lại bụng cho người phụ nữ đã chết kia. Giây phút khẩn trương và chú tâm đã trôi qua, mồ hôi sau lưng bị gió đông thổi đến lạnh buốt.

Tổng Diệm ngồi bên cạnh cô, thân nhiên cất lời: "Cảm ơn cô, bác sĩ Hứa."

Tay Hứa Thắm khựng lại, cô cúi đầu hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng lắc đầu.

Hứa hẹn là gì? Thề ước là chỉ? Kiên trì lại là thế nào?

Cô chưa bao giờ tuân thủ lời mình đã hứa, cũng chưa bao giờ bảo vệ tín ngưỡng mình đã tin theo. Dù là với dao mổ trong tay hay là đối với người đàn ông ở bên cạnh cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Buổi sớm mùa đông, nhiệt độ cực thấp. Hứa Thắm ngồi cạnh đồng hồ nổ, cúi đầu cảm khăn giấy lau đi vết máu trên cổ tay. Gò đất đá phía sau vang lên tiếng bước chân, Tổng Diệm đi xuống, ống quần màu cam dừng trước mắt cô. Cô vẫn cúi đầu, lau từng kẽ ngón tay.

Anh đứng yên một, hai giây rồi ngồi xuống tảng đá đối diện. Đầu cô vẫn cúi gằm, không ngẩng lên. Tổng Diệm chỉ nhìn liếc qua cô rồi châm thuốc hút.

Gió bắc thổi làn khói trắng vờn quanh hai người. Họ không nói gì với nhau, chỉ ngồi yên lặng như thế. Mặt trời đã ló ra một góc từ phía đông, ánh bình minh lan tỏa khắp đất trời. Một tia nắng màu vàng nhạt chiếu xuyên qua mây mù, nhẹ soi xuống đồng phế tích.

Nhóm lính cứu hỏa hoặc nằm hoặc ngồi ven đường, tranh thủ xả hơi chốc lát.

Điều thuốc trong tay Tổng Diệm đã tàn, Hứa Thắm vẫn còn lau tay, thậm chí cổ tay đỏ bầm rồi vẫn không thôi. Tổng Diệm dời mắt nhìn vào cô, lát sau mới nói: "Đừng lau nữa."

Tay Hứa Thắm ngừng lại một giây rồi tiếp tục, Tổng Diệm nhắc nhở: "Đã sạch rồi."

Hứa Thắm khựng lại, tay nắm chặt miếng khăn giấy kia.

Tổng Diệm không nói nhiều, dụi tắt điều thuốc, đứng lên:

"Về hàng!"

Đám lính vừa mới nghỉ ngơi giây lát rồi rít ngồi dậy, chạy đến địa điểm tiếp theo. Nhưng họ chưa kịp cất bước thì mặt đất lại thoáng chấn động. Tổng Diệm lập tức quay người đưa tay về phía Hứa Thắm, lúc sắp bắt được vai cô thì dư chấn đã chấm dứt. Anh lập tức rút tay về, quay người bỏ đi.

Hứa Thắm ngẩng đầu nhìn Tổng Diệm, ánh nắng ban mai mạ lên bộ đồng phục cứu hộ màu cam của anh.

Anh đi đến chỗ đội viên của mình, nói vài câu, cả nhóm liền lên đường. Thế nhưng đi chưa được vài bước, Tổng Diệm đột ngột ngừng lại, gập lưng xuống nôn ra toàn nước. Hứa Thắm thấy thế, liền đứng bật dậy.

Giang Nghi và Lý Thành vội đến đỡ. Tổng Diệm xua tay, vừa mới đứng thẳng dậy đã khom người xuống nôn tiếp. Gương mặt nghiêng của anh vô cùng yếu ớt và đau đớn, là do mệt mỏi quá độ đây mà.

Hứa Thắm còn đang quan sát thì Tổng Diệm đã đứng thẳng dậy, cả đám đàn ông tiếp tục lên đường. Cô bỗng gọi lại: "Đội chút đã!"

Người bên kia dừng bước, Hứa Thắm vội chạy đến xe, lấy mấy bình nước và mấy túi bánh. Đây là những thứ hồi khuya trung tâm chữa bệnh đã phát. Hiện tại vật tư thiếu thốn, phía tiền tuyến đều không đủ nước uống và thực phẩm.

Hứa Thắm ôm nước và bánh chạy đến, nhét vào túi Tổng Diệm, dặn dò: "Nhớ phải ăn uống, cách vài giờ phải nhắm mắt ngủ mười phút. Gắng gượng như vậy sẽ xảy ra chuyện, nghiêm trọng có thể đột tử." Lại nhét cho mấy người lính cứu hỏa khác. "Các cậu cũng vậy."

Tổng Diệm nhìn bánh bích quy và nước trong tay, rồi đưa mắt về phía Hứa Thắm: "Cảm ơn."

Hứa Thắm lắc đầu.

Tổng Diệm: "Đi đây."

Ánh mắt Hứa Thắm vẫn không dời đi, lúc anh đi ngang qua, cổ khẽ dặn: "Chú ý an toàn."

Bóng dáng anh lướt qua khoeo mắt cô. Gió bắc thổi giấy vụn bay là tả, quay cuồng trên con phố hoang tàn.

Hứa Thắm đứng giây lát mới quay đầu lại, nhìn theo bóng lưng cao lớn càng lúc càng xa của những người đàn ông. Trông họ có vẻ đơ bản nhếch nhác, nhưng ánh nắng mai phủ xuống từng người, lại khiến cho màu vàng cam trên mỗi bộ đồng phục tỏa sáng rực rỡ.

Hứa Thắm vừa trở lại trung tâm cấp cứu đã đến xem đứa bé sơ sinh kia. Tất cả đều bình thường, đang được bác sĩ và y tá chăm nom.

Sau khi tin tức được truyền đi, có rất nhiều phóng viên đã đến đây phỏng vấn, chen chúc chật kín phòng bệnh. Nhiều bà mẹ còn đang trong thời kỳ cho con bú cũng chạy đến bệnh viện, chủ động giúp đỡ chăm sóc.

Hứa Thắm không đến gần đứa bé kia. Đứa trẻ bé nhỏ đã sớm được tắm rửa sạch sẽ, nằm trong lồng kính ngủ say sưa. Dù có dư chấn nhỏ cũng không làm nó thức giấc.

Phóng viên ở một bên dè dặt chụp hình, sợ đánh thức đứa bé.

Nhân viên phòng thông tin bảo Hứa Thắm ra tiếp nhận phỏng vấn nhưng cô từ chối.

Trong văn phòng, Tiểu Bắc cầm điện thoại di động đến cho Hứa Thắm xem, biên tập viên bản tin thời sự vui mừng nói: "Người cứu sống đứa bé này chính là bác sĩ ngoại khoa Hứa Thắm của Bệnh viện Quân y số Ba Đệ Thành. Bởi vì bác sĩ Hứa vẫn còn đang anh dũng chiến đấu ở tuyến đầu cứu viện, chúng tôi chưa thể phỏng vấn được. Nhưng chúng tôi sẽ liên tục cập nhật tình hình mới nhất..."

Một góc đoạn phim đang hình Hứa Thắm mặc áo blouse trắng trên giấy chứng nhận bác sĩ.

Hứa Thắm im lặng.

Tiểu Bắc: "Nhân dân cả nước đều đang xem đây, bác sĩ Hứa. Chị nổi tiếng rồi, ai ai cũng biết ơn chị."

Hứa Thắm nhắc: "Mang bệnh án người bị chấn thương vừa rồi đến đây."

Tiểu Bắc: "À..."

Hứa Thắm kê toa thuốc xong, bỗng hỏi: "Tiểu Bắc?"

"Dạ!"

"Quân nhân chống lệnh sẽ bị xử phạt à?"

"Đương nhiên rồi ạ."

"Ừm!" Hứa Thắm cúi đầu, tiếp tục làm việc.

"Sao đột nhiên chị lại hỏi chuyện này?"

"Không có gì." Hứa Thắm hỏi tiếp. "Lần này động đất có nhiều cô nhi như vậy, cô có nghe nói làm thế nào để nhận nuôi không?"

"Bây giờ vẫn chưa biết ạ. Có nhiều người thất lạc thân nhân, không liên lạc được, có phải cô nhi hay không còn phải đợi mấy ngày nữa mới xác định được. Nhưng chuyện nhận nuôi thì sẽ do Hội Chữ thập đỏ giải quyết theo trình tự."

"Ừm."

Lại là một ngày bận rộn. Buổi sáng Hứa Thắm đến trung tâm cấp cứu, buổi chiều đến hiện trường, buổi trưa tựa vào tường ngủ mười mấy phút, hầu như không có thời gian nghỉ ngơi.

Đến tối, những người bị thương được đưa đến trung tâm bắt đầu xuất hiện quân nhân. Có người trong quá trình cứu hộ bị đá đập bị thương, có người mệt mỏi hôn mê. Có một anh giải phóng quân cứu hộ ở một thôn xa, công người bị thương đi mười mấy giờ đường núi lúc đến trung tâm cấp cứu, người đã ngã quỵ.

Tiểu Nam bùi ngùi: "Không biết đội lính cứu hỏa thế nào rồi." Cô ấy rất quan tâm Đồng Minh, mấy bác sĩ y tá đều biết.

Tiểu Tây an ủi: "Không sao đâu, họ rất mạnh mẽ mà. Bây giờ sở điện lực đã sửa chữa xong đường dây, có thể cung cấp điện, dùng thiết bị máy móc được rồi, không phải dựa vào sức người như tối qua nữa. Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu."

"Eo ôi, mình mới vừa nghe mấy anh giải phóng quân nói, thật ra cứu người ở những khu đồ nát thế này, lính cứu hỏa là chuyên nghiệp nhất đấy." Tiểu Đông xen miệng. "Trước đây mình không biết, mấy dụng cụ đo nhịp tim, thăm dò sinh mệnh, hay một đồng thiết bị tiên tiến lợi hại như máy phá với kim cắt bê tông gì đó đều do bên cứu hỏa mang đến."

Hứa Thắm lắng nghe họ nói chuyện, không tham dự vào, chẳng qua khi nghe đến đoạn một bác sĩ khoa ngoại Tổng hợp đang phẫu thuật cho một người lính mệt đến mức vỡ mạch nói lớn, liền nhớ đến đáng về Tổng Diệm khom lưng đau đón nồn sáng nay.

Không biết tại sao, hình ảnh này không thể nào xua đi khỏi trí óc Hứa Thắm, như thể là điềm báo bí ẩn nào đó. Nhưng cô vẫn cố hết sức gạt đi tạp niệm trong lòng, nhanh chóng bắt tay vào ca mổ tiếp theo.

Ca mổ vừa mới bắt đầu, bàn mổ và các dụng cụ khế chấn động. Hứa Thắm và mấy y tá đã quen với những dư chấn nhỏ như vậy, không buồn để ý nữa. Nhưng một giờ sau, khi ca mổ kết thúc, mặt đất lại rung lắc lần nữa, bàn mổ lay động kịch liệt, cả phòng phẫu thuật được dựng tạm đều lắc lư dữ dội.

Nhịp phẫu thuật, dao mổ và giá đựng đồ đều va chạm kêu leng keng, hết sức đáng sợ.

Cường độ dư chấn lần này không hề nhỏ. Hứa Thắm trấn tĩnh đối phó dao mổ, kìm cầm máu, chỉ khâu. Cô hướng dẫn các y tá nhanh chóng kết thúc ca phẫu thuật. Cô không hề phân tâm, cũng không biết trong khoảnh khắc này, ở một nơi cách đó không xa, có một tòa nhà sụp đổ lần thứ hai.

Sau khi người bệnh được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật, mấy y tá toát mồ hôi lạnh, bàn tán chưa từng phẫu thuật trong cảnh động đất bao giờ. Hứa Thắm thở hắt ra, trong lòng bắt đầu dấy lên một chút lo lắng khó hiểu.

Lúc đi qua đại sảnh, bên ngoài vang lên tiếng phanh xe chói tai. Trong cảnh đêm mù mịt, một chiếc xe mười sáu chỗ dừng lại, cửa xe bật mở, hai người mặc đồ cứu hộ màu cam bước xuống, tài xế cũng nhảy xuống xe giúp dịu dờ.

Hứa Thắm vốn có dự cảm xấu, thấy thế liền sai bước đến. Là Tiểu Cát và Đồng Minh. Trán Tiểu Cát chảy máu, đang diu lấy Đồng Minh. Chân Đồng Minh bị thương nặng, vẻ mặt đau đớn nhăn nhó.

Hứa Thắm lập tức hỏi tình hình: "Sao vậy?"

"Dư chấn." Tiểu Cát báo cáo. "Đúng lúc chúng tôi đang ở trong căn nhà bị sụp."

Hứa Thắm giật mình, gần như hỏi theo phản xạ: "Tổng Diệm đâu?"

"Không biết, tôi và Đồng Minh ở gần nhau, thấy cậu ta bị thương nặng nên đưa đến đây trước."

Lòng bàn tay Hứa Thắm lạnh toát, đầu óc trống rỗng một giây liền hoàn hồn, lập tức diu hai người vào trong, giao cho bác sĩ khoa ngoại chấn thương chỉnh hình. Sau khi hỏi rõ địa điểm xảy ra tai nạn, cô liền đeo hộp thuốc xông ra ngoài.

Đêm khuya gió rét như cắt len vào mũi miệng, rót vào tim phổi Hứa Thắm. Khi cô sắp chạy đến rạp chiếu bóng bị sập đã nghe thấy phía trước truyền đến tiếng hét: "Khuẩn giúp nào! Người bị đè bên dưới rồi!"

Hứa Thắm cắn răng rảo bước, thấy một nhóm lính cứu hỏa quân nhân đứng trên đồng đồ nát.

Tìm Hứa Thắm thót lại trong lòng ngực, thở hổn hển, ánh mắt tìm kiếm trong đám người, vừa nhìn thấy Dương Trì liền xông đến bắt lấy cậu ta: "Tổng Diệm đâu?" Cô không nhận ra giọng nói của mình đã run rẩy như một hồn ma.

"Ở bên dưới." Dương Trì chưa kịp hiểu gì, chỉ trả lời theo phản xạ.

Hứa Thắm nhìn theo hướng Dương Trì chỉ, cả người như bị ai giáng một đòn. Mấy nhân viên cứu hộ đã che đi tầm nhìn của cô. Cô chỉ thấy một bàn tay

đàn ông vuron ra từ đồng đồ nát, ngón tay vô lực co lại. Vết máu và thương tích trên tay đã bị tro bụi phủ kín, hết như cánh tay làm bằng thạch cao, hòa vào khung cảnh bị tàn phá xung quanh.

Khoảnh khắc ấy, máu trong tim Hứa Thắm như khô cạn. Cô nhận ra, cô biết đây là anh. Cô đỡ đỡ ngồi xuống, run rẩy khẽ nắm tay anh. Nó lạnh lẽo, chai sần như không hề có độ ẩm.

Mười năm rồi, cô làm sao cũng không nghĩ đến, lần nữa nắm lấy tay anh lại là trong tình cảnh này.

Người phía trước tảo ra, cô lập tức thấy được Tổng Diệm. Hai mắt anh nhắm nghiền, khuôn mặt bê bết máu nằm dưới đồng đồ nát. Một thanh xà ngang đè lên ngực anh, đất đá đã chôn vùi cả người anh, thậm chí không nhìn ra được màu sắc quần áo đang mặc nữa. Anh như một người chết được chôn trong lòng đất.

Mắt Hứa Thắm đau nhói, một dòng lệ tuôn trào. Môi cô mấp máy muốn nói gì đó, nhưng một âm tiết cũng không thốt ra được. Cô lập tức bịt chặt miệng mình lại, lao xuống đồng đồ nát kia.

Cô rút vai đứng bên cạnh đồng gạch vụn, không gào thét, không khóc lóc, không thúc giục, cũng không phát tiết. Cô chỉ cắn mạnh ngón tay, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo, tự khắc chế tất cả mọi cảm xúc. Không thể rối loạn, không thể la hét, không thể ảnh hưởng đến quá trình cứu viện.

Cô nhìn chăm chăm vào những người kia không hề chớp mắt, nhìn họ cầm dụng cụ cưa thanh xà ngang, nhìn họ khuân đi từng tấm bê tông trên chân anh, nhìn họ mang anh ra khỏi đồng đồ nát đá.

Vào khoảnh khắc anh được đưa ra khỏi đồng hoang tàn kia, cô không khắc chế được nữa, lập tức xông lên muốn phui sạch bụi đất trên mặt anh, xác nhận sự sống chết của anh. Nhưng đầu ngón tay còn chưa kịp chạm vào thì đã bị người ta gạt sang một bên.

Đôi môi tím ngắt của anh thoáng lướt qua trước mắt cô. Mấy người lính nhanh chóng mang anh lên xe, chạy như bay đến bệnh viện.

Không trách được họ, có ai biết cô gái này có quan hệ gì với anh đâu. Những người còn lại nhanh chóng bắt tay vào giải cứu người khác, không ai quan tâm đến sự tồn tại của Hứa Thắm cả.

Ở nơi này, sống hay chết đều rất đổi tâm thường, âm thường đến mức khiến người ta không thể nào quen, cũng không thể nào tiếp nhận.

Chiếc xe chở Tổng Diệm mau chóng biến mất nơi góc đường, đèn phía sau xe đỏ chói như lửa thiêu đốt mắt Hứa Thắm. Cô đứng ngây ra đó trong giây lát rồi nhẹ nhàng lau đi dòng lệ rung rung nơi khóe mắt, lập tức tiến về phía trung tâm.

Đêm khuya, trần nhỏ tiêu điều hoang vu, cô bước đi trên con phố đồ nát loang lổ vết máu, như thể đi trên cánh đồng hoang lạnh giá. Ngọn gió bắc vẫn thổi rét thấu xương.

Lạnh quá, thân thể cô cũng như bị đóng băng, ngoại trừ run rẩy ra thì không có lấy bất cứ phản ứng nào khác. Đấy lòng ngoại trừ buốt giá ra thì không có bất cứ tri giác nào khác.

Không bị thương, không đau khổ. Tại trần nhỏ bị bao phủ trong buồn thương này, mỗi ngày đều có người mất đi người họ yêu nhất, mỗi ngày đều có người tận mắt nhìn thấy người thân và ngôi nhà họ từng bảo vệ bị phá hủy tan nát. Bàn tay vận mệnh to lớn đến mức khiến tất cả những gì người ta có được đều nhỏ bé và không đáng kể. Buồn đau và nước mắt đều không đáng nhắc đến.

Hứa Thắm không chảy thêm một giọt nước mắt nào nữa, không có gì đáng để khóc cả. Vô ích thôi!

Nhưng khi cô đi qua một con phố vắng lặng, nghe thấy gió rét rít gào xuyên qua những khe hở của đồng đồ phế tích, phát ra từng tiếng rên rỉ khóc than, như thể trời cao đang đau buồn và thương xót thay cô, cô lại bất thành linh gặp người xuống, gào khóc thảm thiết.

Không phải che giấu, không phải đè nén nữa, cô thật sự đã sợ hãi muốn chết rồi, hoảng loạn muốn chết rồi. Cô không phải trốn tránh gì nữa, không ai biết cô đang ở đây, cũng không ai nghe được tiếng khóc tan nát cõi lòng của cô.

Chỉ có gió bắc lượn vòng trong khu phế tích cùng than khóc mà thôi.

Cùng lúc ấy, ở trường trung học phía nam trấn Vọng Hương, nhóm lính của Lục Tiệp vừa tránh được một trận dư chấn dữ dội. Họ chưa nghỉ ngơi được bao lâu lại tiếp tục đào bới ngôi trường đã sụp, tìm kiếm những người còn sống.

Qua một ngày hai đêm, họ đã cứu được chín mươi sáu học sinh, nhưng cũng đào lên được mười mấy thi thể.

Khi nhắc từng lớp bê tông cốt thép lên, nhìn thấy khuôn mặt chết lặng của những thiếu niên dưới lớp đất đá, mấy người lính mắt đều đỏ hoe, nén lệ, ôm bọn trẻ ra, nhẹ nhàng đặt xuống.

Lục Tiệp ngồi một bên, cúi gằm đầu nhìn chăm chăm mặt đất. Gió khuya thổi một trang giấy trắng đến trước mặt anh, đó là trang vở học sinh đã bị xé rách, trùng hợp trên đó dán tấm ảnh một nữ sinh mỉm cười.

Lục Tiệp nhặt tấm hình kia lên, nhìn một lát, bất chợt lại nhớ đến một người, thế rồi anh đỏ hoe vành mắt.

"Tôi nhớ ra rồi." Anh lẩm bẩm.

Người lính bên cạnh quay đầu lại: "Gì cơ?"

"Tôi nhớ ra tôi đã gặp cô bác sĩ ngoại khoa kia ở đâu rồi."

Bạn học của anh, chiến hữu của anh, khi còn sống vẫn mang theo một tấm hình của cô gái ấy. Đến nay, anh vẫn nhớ người thanh niên tên Tống Diệm kia từng nói: "Bao giờ lập nên thành tích, tôi sẽ về cưới cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Khi Hứa Thắm trở lại trung tâm chữa bệnh, nước mắt đã cạn khô. Tống Diệm đã được đưa vào phòng phẫu thuật từ sớm. Cô tựa vào vách tường hành lang, sắc mặt trắng bệch, biểu cảm chết lặng. Sau khi phát tiết xong, đầu óc cô trống rỗng mờ mịt, không có bất cứ cảm xúc gì, chỉ còn lại cảm giác nguyên thủy duy nhất trong thân thể. Mệt, mệt mỏi cực độ.

Đã hai ngày hai đêm cô chưa chợp mắt, suy nghĩ đã tê liệt cả rồi. Trong giây phút ấy, Hứa Thắm chợt nghĩ, nếu Tống Diệm chết, cô sẽ ra sao? Lòng chợt quặn thắt đau đớn, đau đến mức nước mắt dâng trào lần nữa.

Cô lập tức ngẩng đầu nhìn trần nhà, chớp mắt xua đi màn sương. Chưa đến giây phút phán quyết, cô sẽ không tính toán, không đưa ra giả thiết gì hết.

Hứa Thắm vội vã quay đầu nhìn về phía đại sảnh, ánh đèn trắng lóa qua cửa nhựa hắt ra hành lang, đại sảnh chật kín người nhưng lại yên tĩnh đến lạ. Thân nhân của người bị thương nhẹ lẫn nặng đều đang chờ ở đó.

Đêm đã khuya, ai nấy đều bần thiêu. Có người ngồi tựa vào ghế ngửa đầu ngủ thiếp, có người lo lắng cho người thân, rung rung nước mắt, không chịu ngủ nhưng cũng mệt mỏi đến mức không còn sức khóc nữa.

Vợ đội chồng, cha mẹ trông con, không khí bí bách, trầm mặc lan tràn giữa đám người.

Làm bác sĩ đã nhiều năm, Hứa Thắm chưa bao giờ chú ý đến người bệnh và gia đình của họ như giờ phút này. Nhìn từng gương mặt tiêu tụy, tái xanh dưới ánh đèn, cô bỗng phát giác, trong lúc lơ đãng, bản thân đã bị một bàn tay vô hình nắm lấy.

Bàn tay kia thò ra từ túi áo blouse trắng của cô, tàn nhẫn vô tình mang từ mặt bên kia của cánh cửa phòng phẫu thuật ném tới những con người đáng thương, vô vọng này. Đây chính là mặt bên kia cô chưa từng để tâm, như sự trừng phạt và cảnh cáo lạnh lẽ nào đó.

Tất cả cảm xúc cuộn cuộn trong lòng cô phút chốc bỗng quay về tĩnh lặng. Hứa Thắm cúi đầu, đưa hai tay che kín mặt, cứ thế im lặng hồi lâu.

"Bác sĩ!" Một tiếng gào thét tai truyền đến phía đại sảnh.

Hứa Thắm lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên tỉnh táo, nhắc chân chạy ra ngoài.

Nhóm lính đưa đến một học sinh bị chôn ba mươi bảy tiếng trong trường học đổ nát, vừa mới cứu ra lại bị dư chấn làm gãy tay, máu tuôn ào ạt.

Hứa Thắm nhanh chóng lấy miếng vải buộc chặt tay cậu bé, căn dặn y tá: "Nói tỉnh mạch."

Bầu không khí yên tĩnh ngăn ngùi bị phá vỡ, những con người xung quanh lại lu bù trở lại, cậu thiếu niên nhanh chóng được đưa lên bàn mổ. Hứa Thắm vội vã thay quần áo khử trùng, đeo găng tay, khẩu trang đầu vào đây, y tá cũng bận bịu chuẩn bị hỗ trợ phía sau.

Lúc Hứa Thắm cầm dao mổ, quay người lại đối mặt với người bệnh nguy kịch trên bàn phẫu thuật, nước mắt và lạnh lẽo, bi thương và mọi mệt mỏi trước đó không lâu đã biến mất hoàn toàn. Không có Tống Diệm, cũng không có chính cô.

Đối mặt với cậu thiếu niên đang hôn mê, trong đầu cô chỉ có một ý niệm: Dựa vào chuyên môn mình có, cứu sống cậu bé này. Hoặc là nói, dựa vào chuyên môn của cô để giữ gìn quyền được làm người của những sinh mạng khác.

Ca mổ tiến hành hơn năm giờ, Hứa Thắm đứng bên bàn phẫu thuật chưa hề phân tâm dù chỉ một giây. Thỉnh thoảng có y tá đi lại bên cạnh, đôi lúc lại có dư chấn nhỏ làm lay động căn phòng, nhưng cô vẫn tập trung như không hề có chuyện gì xảy ra.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đêm đen lại lần nữa kéo đi, bầu trời hừng sáng trở lại. Thời điểm phẫu thuật thành công, Hứa Thắm đi thay quần áo, cánh tay sưng đau đến mức gần như không nâng lên nổi, hai chân cũng nặng như đổ chì.

Giây phút bước ra cửa như được giải phong ấn, tất cả những ký ức về Tống Diễm lại ùa về, cô tức tốc chạy đi tìm anh.

Song, tin dữ luôn khiến người ta bất ngờ không kịp phòng bị. Cô vừa chạy đến cửa phòng phẫu thuật, cửa cũng mở ra, có người đắp tấm vải trắng được đẩy ra ngoài.

Toàn thân Hứa Thâm run lẩy bẩy, nhào đến trước băng ca, vén tấm vải kia lên. Một giây, tiếng kêu thảm thiết sắp thốt ra khỏi cổ họng, cô chợt sững người. Người này không phải Tống Diễm.

Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt ấy, thờ hồng hộc.

“Không cứu sống được, vừa mới đưa vào, không gắng gượng được đến khi lên bàn mổ.” Bác sĩ nói.

Hứa Thâm ngẩng đầu: “Người bị thương trước đó đâu? Người bị xuất huyết nội ấy!”

“Vừa được chuyển tới phòng bệnh, ơ...”

Hứa Thâm quay đầu chạy đi, lao vào phòng bệnh của quân nhân, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Tống Diễm.

Trong hoàn cảnh đơn sơ, anh và ba người bị thương nặng khác nằm chen chúc trong một căn phòng, trước giường treo vài giá truyền dịch, trên cổ tay và mu bàn tay đều là kim truyền.

Hứa Thâm thở gấp vài hơi ở cửa mới nhẹ nhàng đi đến bên giường anh, ngồi xuống. Hai mắt anh nhắm nghiền, hốc mắt hõm sâu, đôi môi nhạt thêch, cảm mọc râu lún phún, cả khuôn mặt hết sức tiêu tụy.

Cô ngồi bên giường, chậm rãi nắm một tay anh, bàn tay hao gầy hằn đầy vết thương ấy đã được rửa sạch. Cô khẽ siết tay lại, một ngón tay chậm rãi đặt lên cổ tay anh, ấn nhẹ.

Thình thịch, thình thịch... mạch của anh đang đập mạnh mẽ dưới đầu ngón tay cô. Như thế đến giờ khắc này, cô mới thật sự cảm nhận rõ ràng anh còn sống.

Cô cúi đầu, gục xuống lòng bàn tay anh, nước mắt âm lạnh chảy xuống, thấm qua kẽ tay.

Tống Diễm, em sai rồi! Em sai rồi, được không?

Khi Tống Diễm tỉnh lại đã là buổi chiều, đặt bên cạnh tay trái đang truyền dịch của anh là một bình thủy tinh, nước trong bình âm áp, kề vào mu bàn tay anh.

Bác sĩ đến kiểm tra cho anh, bảo y tá đổi thuốc, dặn dò anh hãy nghỉ ngơi cho tốt, không được lộn xộn. Nghĩ đến tình huống thực tại, đường núi quá mấp mô, bác sĩ không đề nghị chuyển anh về Đế Thành mà nên ở lại đây nghỉ ngơi mấy ngày, chẳng qua là điều kiện hơi sơ sài một chút.

“Ồ, ai để bình này ở đây thế?” Bác sĩ hỏi.

“Không biết ạ.” Y tá đáp. “Có lẽ là người nhà đặt đây cho ấm tay.”

Trong lúc họ nói chuyện, Tống Diễm nhận thấy một bóng dáng quen thuộc đi đến ngưỡng cửa. Đội nhóm bác sĩ y tá đi không lâu, bóng dáng kia lại quay trở về. Là Hứa Thâm.

Cô đi đến, trong tay ôm một chiếc bình, tự nhiên hỏi anh: “Thuốc tê đã tan rồi à?”

Tống Diễm bất giác nhe răng, khó khăn “ừ” một tiếng.

“Đau lắm không?”

“Tạm tạm.”

Hứa Thâm không biết cách an ủi người bệnh, hai người lại chìm vào im lặng. Đứng chốc lát, cô chợt nhớ ra gì đó, lại nói: “Đúng rồi, đội viên của anh đều không sao.” Tống Diễm gật đầu, thế mà cô lại biết rõ điều anh vẫn luôn lo lắng.

Hứa Thâm đứng một lát mới nhớ ra trong tay mình còn ôm đồ. Cô thả chiếc bình xuống giường, đặt bên cạnh tay anh, rồi bỏ chiếc bình cũ lại vào túi.

Chiếc bình mới đã được rót nước sôi, chạm vào tay Tống Diễm nóng hổi hổi. Anh rú mắt nhìn bình nước, nhấc một ngón tay chạm nhẹ vào: “Cảm ơn.”

Hứa Thâm lắc đầu.

Tống Diễm ngược mắt quan sát cô, thấy mắt cô hằn đầy tia máu, bên dưới là quầng thâm đen sì, bèn khàn giọng hỏi han: “Em đã bao lâu không ngủ rồi?”

Hứa Thắm quay lưng đi nơi khác, xoa nhẹ đôi mắt cay xè: “Cứ bận suốt.”

Tổng Diệm khựng lại giây lát: “Rất biết noi gương anh đấy.”

Giọng nói của anh tuy yếu ớt nhưng lại rất kiên định.

Hứa Thắm quay đầu nhìn anh: “Em đã tranh thủ nghỉ ngơi mười mấy phút rồi... Với lại, công việc của em không nguy hiểm như của anh. Tối qua, nếu anh bị vùi sâu hơn một chút, không đào ra được thì đã mất mạng rồi.”

Tổng Diệm: “Anh...”

Hứa Thắm ngắt lời anh: “Không phải đã bảo anh phải chú ý an toàn sao?”

Hai người nhìn nhau chăm chăm, không ai nói câu nào. Đôi mắt đen láy của Tổng Diệm nhìn xoáy vào cô, không tránh né. Mối Hứa Thắm mím lại, mày khẽ chau.

Chính là gương mặt này. Khi dư chấn xảy ra, lúc xà ngang sụp xuống, điều duy nhất hiện hữu trong đầu anh chính là gương mặt này. Tổng Diệm im lặng chốc lát, không mảy mai cô lấy lập trường gì gò bó anh. Tay anh vô thức chạm vào bình thủy tinh kia rồi dần nắm trong tay.

Anh thông thả giải thích: “Dư chấn xảy ra quá đột ngột. Lúc ấy, lính của anh còn chưa tới mười chín tuổi đang ở dưới đồng đồ nát, anh phải đi kéo cậu ta ra.”

Hứa Thắm lặng thinh.

Tổng Diệm nhìn cô, nhỏ giọng: “Lần sau, anh sẽ chú ý.”

Tim Hứa Thắm chợt đập rộn rã.

Bây giờ, bên ngoài có người vào, chạy thẳng đến bên giường anh lính đang hôn mê cạnh Tổng Diệm. Người kia vừa đi đến, dường như nhác thấy gì đó, nghi ngờ quay đầu nhìn anh, thỉnh thoảng hai mắt trợn to.

Tổng Diệm cảm nhận được có người nhìn mình liền quay sang, phút chốc cũng ngẩn ngơ.

Lục Tiệp tiến lên một bước rồi dừng lại, nhìn chăm chăm Tổng Diệm với vẻ không thể tin được. Anh ta chỉ vào anh, há miệng rất lâu nhưng không thốt ra nổi một lời.

Vài giây trôi qua, vẻ mặt Lục Tiệp trộn lẫn kinh ngạc, kích động, mờ mịt, hưng phấn, tất cả cảm xúc đều hòa vào nhau. Lời nói cũng vô cùng lộn xộn, giọng run rẩy: “Tổng... Diệm? Cậu... Cậu...” Dường như anh ta có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ đều quẩn lại với nhau như tơ vò, chỉ biết há hốc mồm, lú lút thật lâu mới gọi được hoàn chỉnh tên anh: “... Tổng Diệm?”

“Ừ.” Tổng Diệm nhìn Lục Tiệp, dù không mắt không chế như anh ta nhưng trong mắt cũng thoáng tia xúc động.

Nhận được đáp án khẳng định, gương mặt Lục Tiệp đồng thời hiện lên cảm xúc vừa vui vừa buồn: “Cậu chưa chết hả?”

Tổng Diệm khẽ gạt mình, nhanh chóng liếc sang Hứa Thắm rồi mới nói qua loa với Lục Tiệp: “Ừ, được cấp cứu kịp thời.”

Hứa Thắm nhăn mày, phát hiện người này nói chuyện thật bất lịch sự.

Lục Tiệp nhìn theo ánh mắt Tổng Diệm chuyển sang Hứa Thắm, càng xác định mình không nhận lầm, đây chính là cô gái trong tấm hình năm xưa. Gặp lại chiến hữu “đã qua đời” khiến anh quá mức kích động, không tài nào bình tĩnh suy nghĩ được nữa, buột miệng hỏi ngay: “Đây là em dâu à?”

Tổng Diệm lập tức nhìn về phía anh ta, ánh mắt ngăn cản.

Nhưng Lục Tiệp không buồn ngó ngang. Anh ta chỉ nhìn chăm chăm Hứa Thắm, khó mà bình tĩnh nổi: “Tôi đã nói là từng thấy cô rồi mà.”

Về mặt Hứa Thắm vẫn lạnh nhạt, nhưng mi tâm cau lại càng chặt. Người này cử chỉ khoa trương, nói chuyện câu trước chẳng ăn nhập với câu sau, sao lại làm Thiếu ta được nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Trước khi mọi chuyện trở nên rối ren hồng bét, Tống Diệm đã kịp thời lên tiếng: “Vị này là bác sĩ Hứa.”

Lục Tiệp im bất, bình tĩnh lại, suy nghĩ chốc lát liền nhận ra mình đường đột quá rồi. Trong lúc anh ta đang suy nghĩ xem nên vẫn hồi thế nào thì ngoài hành lang có người gọi to: “Bác sĩ Hứa!”

Hứa Thâm bỏ hai tay vào túi, nhìn Tống Diệm: “Em đi trước đây. Anh nghỉ ngơi cho tốt, đừng nói nhiều quá.”

Tống Diệm và Lục Tiệp đều lặng thinh.

Hứa Thâm đi rồi, Lục Tiệp bèn sờ mũi: “Tôi kích động quá rồi!”

Tống Diệm gạt chuyện này sang một bên: “Thằng nhãi này, lâu lắm rồi không gặp.”

Lục Tiệp nghe thế liền khựng lại, mắt uor ướt: “Tôi vẫn tưởng cậu chết rồi, nào ngờ có thể gặp lại nhau ở đây. Năm đó...” Anh ta nói đến giữa chừng liền ngừng lại, không nên nhắc đến quãng thời gian tăm tối kia vào lúc này. “Cậu...” Lục Tiệp đánh giá Tống Diệm từ trên xuống dưới, lập tức chuyển đề tài. “Đây là sao? Cũng đến cứu viện à? Bị thương có nặng không?”

Hiển nhiên Tống Diệm bình tĩnh hơn anh ta nhiều, mỉm cười đáp: “Dư chấn, bị xà nhà nện phải.”

“Có nặng không?”

“Không chết được.”

Lục Tiệp gật đầu, thuận miệng hỏi tiếp: “Cậu trực thuộc đơn vị nào?”

“Cứu hỏa.” Tống Diệm đáp.

Lục Tiệp khá kinh ngạc, chần chừ giây lát mới hỏi: “Năm đó...” Nhìn thấy thái độ của Tống Diệm, anh ta lại im lặng.

Tống Diệm nhếch môi cười nhạt, thản nhiên lắc đầu: “Đã là quá khứ rồi.”

Thấy anh không muốn nói tiếp nữa, Lục Tiệp liền bỏ qua không hỏi. Đàn ông ai cũng sĩ diện, đối với người thân thì càng không muốn vạch trần vết sẹo. Lục Tiệp nhìn ra cửa theo hướng Hứa Thâm bỏ đi, anh ta tuyệt thì buột miệng: Cô bác sĩ vừa nãy thì sao, cũng là quá khứ rồi hả? Nhưng may là không nói, có lẽ mơ hồ ý thức được câu hỏi này châm chọc lắm sao!

Năm đó, hai người họ rất thân nhau, giờ phút này gặp lại hết sức mừng rỡ. Nhưng chia cách đã bao nhiêu năm tháng, hiện giờ không biết phải nói gì. Lục Tiệp thờ dài, bất chợt có chút thương cảm cho số mệnh của từng người.

Anh ta quay đầu nhìn Tống Diệm. Trên giường bệnh, Tống Diệm đang nhìn bộ quân phục của anh, hỏi: “Quân thiết giáp à?”

Lục Tiệp “ừ” một tiếng.

Tống Diệm cười: “Thằng nhãi mặc bộ đồ này bảnh nhì!”

Lục Tiệp cũng cười, cười đến lòng chua xót. Thời gian cho họ ôn chuyện không nhiều lắm, bộ đàm bên hông vang lên mệnh lệnh của thượng cấp. Lục Tiệp phải đi rồi.

“Đưa số điện thoại cho tôi.”

Tống Diệm ghi đơn vị, số điện thoại. Lục Tiệp cũng ghi lại thông tin cho anh: “Sau này tôi sẽ liên lạc, nhất định đấy.”

Tống Diệm: “Được.”

Lục Tiệp vội vàng bỏ đi, phòng bệnh trở về yên tĩnh. Tống Diệm nằm trên giường, nắm bình thủy tinh kia ầm ập trong tay, nhìn trần nhà mà đôi mắt như trôi về khoảng xa xăm. Sự xuất hiện của Lục Tiệp đã xé ra một khe hở của quá khứ anh khóa chặt trong lòng từ lâu.

Thân thể vẫn đau đớn, tinh thần cũng choáng váng. Lúc gần rơi vào cơn ngủ mê man, suy nghĩ của anh lại vô thức bay xa.

Gần như tất cả các chủng loại, quân đoàn đều đến cứu viện cho trận động đất lần này: lính nhảy dù, lính đặc chủng, pháo binh, thiết giáp... Trong lúc cứu người, anh cũng sẽ bất giác để ý tới những quân nhân khác đi ngang qua mình. Tháng ngày kia tuy anh không bao giờ hồi tưởng, nhưng chưa từng quên lãng dù chỉ một khắc.

Năm ấy, học được nửa chừng ở trường quân đội, anh xin gia nhập huấn luyện đặc chủng, ở biên giới lại khuyên anh, muốn thăng chức thì chỉ cần đi lính lấy danh là được rồi. Biên giới quá khổ, không phải nơi người nên đến.

Khi đó, dã tâm của anh quá lớn, nằm mơ cũng muốn mình xuất sắc hơn người, chỉ nhìn hình cô thôi đã như phát điên. Anh cần không phải là cái danh hão mà là chiến công thực sự.

Nhưng đi rồi mới biết nơi đó thật sự không phải dành cho con người. Mỗi ngày huấn luyện mười tám giờ chỉ là cơ bản, vác súng và ba lô chạy ba mươi cây số chỉ như ăn bữa sáng, mười ba giờ nghiêng gổ thô hành quân, lội nước vượt bùn mười mấy cây số, dù nước bẩn nước hôi xông vào mũi cũng không được lên tiếng, toàn thân nổi mụn nước ngày hôm sau vẫn phải tiếp tục.

Đừng nói đến việc vật lộn cực hạn còn thảm hơn cả đấm bốc chợ đen. Huấn luyện viên nhảy xuống từ tháp cao, nhảy dù luôn bị huấn luyện viên nhắc chân đạp thẳng, huấn luyện viên sức chịu đựng thì bị trói tay trói chân vớt xuống nước. Lúc nghỉ ngơi thì chơi trò đáng trông chuyện lựu đạn, gạch thật cứ thế nện vào đầu. Cầm sốt, trầy xước, sưng phù, trật khớp... đều không được xem là thương tích. Ra trận khổ ải như tìm tòi cái chết.

Đám con trai huyết khí sôi trào đều bị hành hạ đến mức kêu gào thảm thiết, hô cha gọi mẹ, mắng chửi tổ tiên, lời thô tục gì cũng nói ra được hết.

Tổng Diệm không biết mình trải qua những ngày tháng đó bằng cách nào. Từng giây từng phút đau khổ cứ thế bị kéo dài vô hạn, linh hồn như bị bỏ vào chảo dầu dưới địa ngục.

Có lần huấn luyện viên phản tra tấn, huấn luyện viên bức cung anh, quất roi da, giật điện, tiêm thuốc độc thẳng vào cánh tay, người ngạt thở co rúm, sống không bằng chết. Anh thật sự không chịu được nữa đã bật khóc, khóc đến mức mắt đều rỉ máu.

Cuối cùng, anh vẫn cắn răng, liều chết vượt qua, trở thành học viên ưu tú nhất.

Nếu không phải vì nhớ cô...

Nếu không phải vì để trở về gặp cô, quang minh chính đại đến gặp cô...

Ánh nắng soi qua cửa sổ, chiếu lên gương mặt Tổng Diệm ngủ say.

Năm ấy, anh còn quá trẻ.

Huy hoàng, máu, mồ hôi và nước mắt, hùng tâm và chí khí, với anh vẫn còn rõ mồn một trước mắt, nhưng với thế giới này lại chỉ là một hạt cát biến mất trong dòng thời gian. Không ai biết, cũng không một ai nhớ đến.

Mấy ngày sau, công tác cứu viện ở Vọng Hương vẫn còn nặng nề, Tổng Diệm và Hứa Thâm không có cơ hội nói chuyện với nhau. Lúc cô thức thì anh đã ngủ, lúc anh tỉnh thì cô lại bận rộn. Có một lần cô đến, gặp được anh còn thức, nhưng bác sĩ đang kiểm tra, cô đứng ngoài cửa đợi hồi lâu, chưa đợi được bác sĩ rồi đi đã phải chạy đi trước vì có việc gấp. Hai người chỉ có thể nhìn nhau từ xa.

Trái lại, bình thủy tinh trong tay anh vẫn luôn nóng hổi.

Khi có thể xuống giường, bác sĩ bảo Tổng Diệm nên thường xuyên đi lại trong trung tâm chữa bệnh. Có lần đi qua đại sảnh, anh thấy Hứa Thâm ngồi dưới đất, đầu tựa vào tường ngủ thiếp đi. Anh còn chưa đến gần thì bên ngoài đã đưa người bị thương đến. Cô hoảng tỉnh dậy, lập tức đứng lên tiếp nhận. Song, đa số thời gian, anh thấy bóng dáng Hứa Thâm luôn loay hoay, tất bật.

Tổng Diệm đi thăm nhóm Tiểu Cát. Mọi người đều gầy sọp cả, ngay cả chú chó Tiểu Mạnh cũng gầy ốm. Lúc ấy đã gần kết thúc nhiệm vụ cứu trợ, mọi người bắt đầu có thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi. Thằng nhóc Lý Thành còn có tâm tư lướt mạng xã hội, xem truyền thông đưa tin về vụ động đất, xúc động đến mức nước mắt nước mũi tèm nhem.

Tiểu Cát nói: “Đứa bé hôm đó chúng ta cứu đã nổi tiếng rồi. Bác sĩ Hứa cứu nó cũng nổi luôn.”

Ai cũng nhắc đến bác sĩ và đứa bé, cũng có nhiều bài báo nhắc đến nhân viên cứu hộ, nhưng không mấy ai để tâm.

Tổng Diệm hỏi: “Bố của đứa bé kia đâu?”

“Vẫn còn sống, cũng đi lính. Lần này cũng tham gia cứu viện, lúc xảy ra chuyện anh ta đang thi hành nhiệm vụ khác, không thể nào trở về cứu vợ mình. Anh xem đi.” Lý Thành đưa clip cho anh xem, trên màn hình là một người đàn ông mặc quân phục ngụy trang đang ôm lấy đứa trẻ sơ sinh khóc nức nở. Phóng viên bên cạnh cũng len lén lau nước mắt.

Mọi người đều xúc động.

Tổng Diệm trầm mặc, lấy một điều thuốc ra, còn chưa kịp đưa lên miệng thì Đồng Minh đã giật lấy: “Anh còn chưa khỏe, không được hút thuốc.”

Tổng Diệm lạnh lùng lườm cậu ta. Đồng Minh thấy thế, sợ đến mức gần như muốn trả lại điều thuốc cho anh. Tổng Diệm bỏ qua: “Được lắm!”

Mấy người họ trao đổi ánh mắt.

Tổng Diệm hỏi: “Sao thế?”

Lý Thành thốt lên: “Đội trưởng, sau khi phẫu thuật xong, hình như tính tình anh tốt hơn thì phải.”

Tổng Diệm ghen lời, lát sau mới hỏi lại: “Điện thoại này ở đâu ra? Lấy của người dân hả? Coi chừng tôi phạt chết cậu bây giờ.”

Lý Thành vui vẻ tiết lộ: “Là y tá Tiểu Nam cho Đồng Minh ạ!”

Một đám đàn ông “ồ” lên. Đồng Minh đỏ bừng cả mặt. Ánh mắt Tống Diễm nhìn lướt một vòng, cười như hiểu ra.

Dương Trì kẻ đến: “Anh, lúc anh bị vùi dưới đồng đồ nát, bác sĩ Hứa cũng có mặt đấy.”

Tống Diễm khá bất ngờ: “Cô ấy ở đây làm gì?”

“Tìm anh. Em thấy cô ấy còn khóc nức nở nữa.” Dương Trì trả lời.

Tiểu Cát nói thêm: “Gặp được ở cổng trung tâm, vô cùng sốt ruột luôn ấy.”

Tống Diễm không lên tiếng, ra chiều có tâm sự.

Dương Trì bạo gan nói: “Anh, hình như chị ấy thích anh đấy!”

Đồng Minh nhỏ giọng: “Lính cứu hỏa và bác sĩ rất xứng đôi mà.”

Tống Diễm ngược lên, ánh mắt sắc bén, cả đám lính đều câm nín.

Từ biệt họ, anh quay lại trung tâm chữa bệnh. Rót một cốc nước từ máy nước uống nóng lạnh, Tống Diễm đắm chiêu nuốt xuống từng ngụm. Bên cạnh bồn vang lên tiếng bước chân, anh quay đầu lại, liền thấy Hứa Thắm đang lau trán đi trên hành lang.

Vừa nghĩ đến cô, cô đã xuất hiện, Tống Diễm cũng thoáng sững sờ. Cô đứng đấy dụi mắt, trông rất buồn ngủ, không nhìn thấy anh.

Hứa Thắm buông tay xuống, cúi đầu, chốc lát người bỗng lão đảo, nghiêng về phía trước.

Tống Diễm giật mình, sai bước đến chặn trước người cô theo phản xạ. Cô cầm đầu ngã trên vai anh, lim dim ngủ thiếp đi. Tay anh hơi dang ra, cảm cốc nước đứng yên đấy, tiến không được mà lùi cũng không xong. Cả người anh bất động, duy chỉ có yết hầu lên xuống.

Anh rủ mắt nhìn cô, đưa bàn tay còn trống định vỗ vai Hứa Thắm, nhưng tay còn chưa kịp đến gần thì cô đã đột ngột tỉnh dậy. Cô lập tức đứng thẳng người nhìn dáo dác, cho rằng có ai đó gọi mình đi làm việc.

Vừa chớp mắt lại thấy Tống Diễm gần trong gang tấc. Hứa Thắm lấy làm sững sốt, vội vàng lùi về sau một bước, thế nhưng lại đụng đồ cốc trong tay anh, làm nước văng ra ngoài. Cô lập tức lấy khăn giấy lau tay áo anh, bối rối vô cùng.

Tống Diễm cuối đầu, điềm tĩnh nhìn cô luống cuống một hồi, đợi cô tỉnh táo mới hỏi: “Mệt lắm hả?”

“Không đến nỗi.” Hứa Thắm nói xong, không nhịn được, quay người ngáp dài. Lúc quay lại, khóe mắt cô thoáng long lanh, liếc nhìn anh.

Đôi mắt kia đen lay láy, bởi vì ngân ngấn nước nên trông có nét hồn nhiên, ngây thơ.

Tống Diễm thẳng thốt, ánh mắt anh thoáng quang sát cô từ trên xuống dưới: “Ra ngoài đi dạo không?”

Cô khẽ gật đầu, lấy hai tay vuốt mặt: “Hóng gió để tỉnh táo một chút.”

Cạnh trung tâm chữa bệnh là trung tâm thể dục của trường học, được dựng thành nhà tạm cho người dân. Đêm đã khuya, mọi người đều ngủ cả rồi. Bên sân thể dục có một khoảng đất trống, hàng trăm hàng nghìn người lính khoác trên mình bộ rằn ri, thẳng hàng ngay lối ngủ trong sương gió.

Phòng ngủ nghỉ ngơi không có nhiều, chỉ có thể màn trời chiếu đất như vậy. Máy người lính đều mệt mỏi quá độ, dù gió bắc rét căm căm vẫn ngủ ngon lành.

Hứa Thắm nhìn cảnh này, lòng cũng xúc động.

Một nhóm lính đặc chủng đã kết thúc công việc, đi ngang qua họ. Tống Diễm bất giác quay đầu nhìn theo, vừa khéo bị Hứa Thắm bắt gặp. Cô cảm thấy ánh mắt anh phức tạp một cách khó hiểu, nhưng nhất thời không nói rõ.

Hứa Thắm hỏi: “Anh đi lính từ khi nào?”

“Hồi mười tám, mười chín tuổi.” Tống Diễm đáp.

“À.” Hứa Thắm không cảm thấy có gì khác thường. “Em nghe người ta bảo, thứ tồn tại phổ biến nhưng có sức hấp dẫn chí mạng với đàn ông, ngoại trừ xe ra là quân phục.”

Tống Diễm cười xòa: “Có thể nói như vậy.” Ngập ngừng rồi mới nói tiếp: “Thật ra thì còn một thứ nữa.”

“Là gì thế?” Hứa Thắm quay đầu nhìn anh.

“Phụ nữ.” Anh cười cười.

Hứa Thắm cầm nín.

Đêm đông gió thổi, lạnh lẽo buốt giá, thứ hiếm hoi xuất hiện chính là vầng trăng tròn vàng vạc tỏa sáng trên cao, mang đến sự yên bình hiếm hoi cho cả vùng đất. Hai người trò chuyện câu được câu chăng, Hứa Thắm nhìn vầng trăng kia, suy nghĩ thật lâu, quyết định nói gì đó nhưng vừa cất lời lại vòng vo: “Vọng Hương trước đây rất đẹp.”

“Ừ.”

“Chúng ta đến đây du xuân, anh còn nhớ không?”

“Nhớ chứ.”

Tất cả những gì cùng trải qua với cô, anh đều ghi tạc trong lòng. Lần đó du xuân, kỷ niệm sâu sắc nhất chính là họ đi qua một chiếc cầu treo dài. Anh cố ý dọa cô, lắc mạnh chiếc cầu. Cô nắm chặt xích sắt, hét thất thanh, chiếc váy như đóa hoa bay bay trong gió. Giờ phút này ngẫm lại, anh còn nhớ được cả ánh mặt trời soi trên mặt nước sóng gợn lăn tăn khi ấy, lấp lánh như chiếc gương bạc.

Hứa Thắm nhìn đồng hồ nát xung quanh, giọng nói có chút âm đạm: “Nhưng bây giờ lại biến thành thế này đây.”

“Sẽ xây dựng lại mà.” Anh nói với cô, mang theo hy vọng.

Cô sùng sốt, quay đầu lại nhìn anh, anh cũng nhìn cô. Bóng tối tôn lên đôi mắt sâu hút và tĩnh lặng của anh. Lòng cô chợt xao động, định nói gì đó, nhưng còn chưa kịp mở lời đã thấy Tiểu Tây chạy ra khỏi trung tâm chữa bệnh.

“Em phải đi đây.”

“Đi đi.”

Lại là một lần từ biệt vội vã.

Lúc Hứa Thắm rào bước đi đến cổng thì bỗng quay đầu lại, thấy Tống Diệm vẫn còn đứng dưới trăng, lòng cô nao nao không đè nén được. Cô hít sâu vào rồi cất giọng hô to: “Tống Diệm!”

Giọng nói vang vọng trong thị trấn trống trải. Anh quay đầu nhìn cô. Cô chạy đến bên anh, gương mặt đỏ bừng, thở hổn hển, mắt sáng rực: “Tống Diệm!”

Anh nhìn cô chăm chú, giọng nhẹ nhàng hiếm có: “Ừ?”

“Về Đế Thành, chúng ta gặp nhau nhé!” Giọng cô ần chứa nỗi chờ mong.

“Được.” Đây là câu trả lời của anh.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Thảm thoát hơn mười ngày trôi qua, công tác cứu viện đã bước vào giai đoạn ổn định. Thêm nhiều hàng ngũ tham gia giúp đỡ. Đã đến ngày đội quân đầu tiên rút quân. Hôm ấy, Hứa Thắm đi qua khu dựng tạm của nạn dân, thấy những quân nhân trật tự lên xe rời đi, người dân xa đến tiễn đưa ngăn họ lại, đưa chút đặc sản bày tỏ lòng cảm ơn.

Trong hoàn cảnh thiếu thốn, cộng thêm quân đội kỷ luật nghiêm minh, nhóm lính không chịu nhận. Hai bên cứ đùn đẩy qua lại.

Hứa Thắm đi ngang qua mấy chiếc xe, có mấy người lính ngồi trên đó được cô cứu, nhìn thấy cô liền chào hỏi. Cô mỉm cười gật đầu coi như đáp lại.

Từng chiếc xe quân đội rời đi, người dân đuổi theo vẫy tay từ biệt. Hứa Thắm đang ở hàng cuối cùng, bất ngờ nhìn thấy Tống Diệm. Họ cũng rút quân vào ngày hôm nay.

Tống Diệm bị xô đẩy trong đám người, thỉnh thoảng gật đầu hỏi thăm người dân, từ chối đồ họ dúi vào tay. Cũng chính vào lúc này, anh vô tình nghiêng đầu, ánh mắt hai người xuyên qua đám đông, giao nhau từ đằng xa, sau giây phút dừng lại ngắn ngủi liền dời đi.

Cô tiếp tục đi về phía trước, tránh né vài bước, lại không khỏi quay đầu nhìn anh. Tống Diệm đứng trong vòng vây của người dân, vóc dáng cao lớn, bóng lưng cũng đặc biệt mạnh mẽ.

Anh chuẩn bị đi rồi. Thế nhưng khoảnh khắc bước lên xe, không hiểu vì sao anh lại quay đầu nhìn về phía Hứa Thắm, đúng lúc chạm phải ánh mắt cô. Hai người không ngờ đối phương quay đầu, càng không ngờ mình lại bị bắt gặp, khiến đôi bên đều sững sờ.

Trong phút chốc, Tống Diệm chui vào xe, chiếc xe khởi động.

Tìm Hứa Thắm đập rộn ràng, cô bỏ hai tay vào túi, lúc quay người đi, khóe môi còn khê cong cong.

Mấy ngày sau, nhóm Hứa Thắm cũng trở về Đế Thành, khi rời đi cũng được người dân quyến luyến đưa tiễn, những món đồ không đưa được cho mấy quân nhân liền dồn hết vào tay họ, nói họ không phải lính, không bị yêu cầu nghiêm ngặt, nếu không nhận sẽ không cho đi, khiến các bác sĩ, y tá dờ khóc dở cười.

Tấm lòng của người dân quê thật sự không thể nào cự tuyệt. Cuối cùng, Hứa Thắm nhận một rổ trứng gà, mọi người cùng nhao nhao bắt chước theo, nhận lấy một cọng lông gà, một chiếc bát... mới được cho đi.

Trong cảnh từ biệt có người khóc nghẹn ngào, Hứa Thắm không quen với khung cảnh này, liền ngồi vào trong cũi. Đến tận khi xe đã đi xa, cô mới quay đầu lại nhìn thị trấn đỏ nát.

Phải chăng thị trấn này đã mang đến cho cô một chút thay đổi? Cô không nghĩ gì nhiều, bây giờ, nói bất cứ điều gì cũng là quá sớm. Có lẽ phải đợi rất nhiều tháng, nhiều năm sau quay đầu nhìn lại, cô mới có thể thấy rõ ràng.

Trên đường trở về, Hứa Thắm tựa vào lưng ghế ngủ say. Về đến nhà, người vẫn còn vô cùng mệt mỏi. Cô tắm rửa kỹ cạo từ đầu đến chân rồi nhanh chóng treo lên giường. Lần này, giấc ngủ của cô rất sâu, cô ngủ từ trưa đến tận sáng ngày hôm sau.

Hứa Thắm tỉnh lại cũng không vội vàng ngồi dậy. Cô nằm trên giường, nghĩ lại chuyện xảy ra hơn mười ngày qua, cảm thấy có phần không chân thật.

Những người đã chết, những người còn sống, từng tòa nhà sụp đổ, từng căn phòng mới được dựng lên, tất cả những hình ảnh đều như đoạn phim lướt qua trước mắt cô, cuối cùng dừng lại tại giây phút Tống Diệm quay đầu trước khi lên xe. Trái tim trong ngực cô bất giác đập thình thịch.

Cô cầm điện thoại, tìm số của anh, nghĩ ngợi hồi lâu mới nhấn tin: Em về rồi.

Lòng cô thấp thỏm, còn chưa đặt điện thoại xuống, bên kia đã hồi âm lại ngay: Tốt.

Hứa Thắm nhìn chằm chằm con chữ trên màn hình, đang lúc không biết phải nói tiếp thế nào thì lại có thêm một tin nhắn gửi đến: Nghi ngơi cho tốt.

Cô lập tức bấm chữ: Em đã nghỉ ngơi đủ rồi.

Sau đó lại nhấn thêm một tin: Trở về hôm qua.

Chờ mãi bên kia vẫn chưa hồi âm, chắc hẳn anh không biết phải trả lời thế nào. Cô bỗng phát hiện, bản thân mình cũng không biết trò chuyện, muốn bù đắp nên nhanh chóng gõ một dòng chữ gửi đi: Anh đang làm gì thế? Có phải làm việc không?

Đang nghỉ phép. Lần này, anh trả lời rất nhanh.

Hứa Thắm nghĩ chắc hẳn anh đang dưỡng bệnh, đang định hỏi thăm tình trạng anh thế nào thì điện thoại vang lên tiếng tí tí. Tống Diệm lại gửi tin đến: Muốn gặp mặt không?

Cô nhìn màn hình chằm chằm, bị bốn chữ kia treu chọc khiến mặt đỏ ửng tía tai. Cô mím môi gõ một chữ: Muốn.

Vậy ra ngoài đi. Anh nhanh chóng hồi âm.

Hứa Thắm ngồi phất dậy, vừa định xuống giường liền nhớ ra chuyện gì đó, đưa tay bóp trán, vô cùng nuối tiếc gửi tin nhắn cho anh: Em quên mất, sáng nay bệnh viện mở hội nghị khen thưởng...

Được rồi.

Cô vuốt tóc, tiếp tục gõ chữ: Vậy buổi chiều gặp nhé? Hai giờ, dưới nhà em.

Ok.

Hứa Thắm đặt điện thoại qua một bên, xuống giường, kéo roẹt màn cửa sổ ra, để ánh nắng chiếu qua cửa sổ, soi sáng cả căn phòng. Cô đi ra ban công, nhìn con phố Ngũ Phương, cười tủm tỉm, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh lam quang đãng.

Hội nghị khen thưởng được tổ chức ở phòng họp lớn. Thời điểm Hứa Thắm đến đã thấy nhóm Tiểu Tây đang tùm tùm tán gẫu, còn giữ chỗ cho cô nữa.

Tất cả được nghỉ ngơi đầy đủ, tinh thần rất tốt, lúc này đều có chút hoài niệm mười ngày đã qua.

Tiểu Tây thông báo: “Lần này, ai tham gia cứu viện đều được bệnh viện cấp bằng khen, tuy không có tác dụng gì nhưng dù sao cũng là kỷ niệm.”

Tiểu Đông cảm khái: “Những ngày đó giống như nằm mơ vậy. Một đến dờ sống dờ chết, nhưng giờ nghĩ lại thấy vô cùng quý báu.”

Hứa Thắm đâm chiêu góp lời: “Coi như đều có thu hoạch.”

Vừa dứt câu, Tiểu Bắc liền huých Tiểu Nam: “Cô này thu hoạch lớn nhất đây.”

Hứa Thắm khá thiếu nhanh nhạy, không phát hiện ra điều gì.

Tiểu Tây nhanh miệng: “Cô ấy hẹn hò với anh lính cứu hỏa Đồng Minh kia đấy.”

Tiểu Nam không hề thẹn thùng, nhún vai: “Anh ấy hay xấu hổ lắm! Ôi, mình theo đuổi anh ấy đến mức phải giờ hết các chiêu trò ra luôn.”

Lúc này, Hứa Thắm mới nhớ ra, mấy tháng trước Đồng Minh bị bỏng tay đến bệnh viện, là do Tiểu Nam xử lý giúp, lần này động đất làm chân cậu ta bị thương, cũng là Tiểu nam chăm sóc.

“Bố mẹ em không phản đối à?” Hứa Thắm có chút quan tâm đến vấn đề này.

“Em thích là được rồi. Nếu không đồng ý em cứ mè nheo dai dẳng, không bố mẹ nào nỡ ép buộc đến cùng đâu.” Tiểu Nam nói đầy đắc thắng.

Hứa Thắm khá bất ngờ vì Tiểu Nam coi mở đến thế. Đang nói chuyện thì ban giám đốc bệnh viện bước vào, mọi người lập tức giữ trật tự.

Viện trưởng đi lên bục, thở dài: “Mọi người vất vả rồi...”

Bên dưới cười rộ lên.

Viện trưởng vui mừng nhìn lướt qua mọi người rồi gật đầu: “Đội y tế của bệnh viện chúng ta đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ cứu viện lần này, đã giải phẫu thành công ba mươi chín ca lớn, bảy mươi lăm ca nhỏ, chăm sóc bốn trăm ba mươi tám người bị thương...”

Hứa Thắm xuất thần cúi đầu nhìn điện thoại. Lịch sử tin nhắn của cô và Tống Diễm dừng lại ở chữ “Ok” sau cùng. Cô lướt lên trên, nhìn chằm chằm vào câu “Muốn gặp mặt không?” kia.

Bây giờ là mười rưỡi sáng, còn hơn ba tiếng nữa mới đến giờ hẹn.

Viện trưởng còn đang khen ngợi: “... Được quân dân địa phương khen ngợi rất nhiều. Trong hành động cứu viện lần này, bệnh viện chúng ta đã xuất hiện một nhóm nhân viên vô cùng ưu tú, có chuyên môn lẫn nhân đức, từng giây từng phút đều đặt tính mạng và an toàn của người dân lên hàng đầu. Đội ngũ bác sĩ, y tá như vậy đáng để mọi người noi gương học tập, càng xứng đáng được bệnh viện và xã hội khen ngợi. Người đầu tiên chính là bác sĩ Hứa Thắm ở khoa Cấp cứu.”

Viện trưởng dẫn đầu vỗ tay, đại sảnh cũng vang rền.

Mặt Hứa Thắm nóng nóng, có phần lúng túng. Cô biết trước mình sẽ được khen ngợi một cách cường điệu, nghĩ rằng cứ ngồi yên nhẫn nhịn rồi sẽ qua, không ngờ chuyện xảy ra tiếp theo lại ngoài dự tính.

Viện trưởng đưa tay, bước ra khỏi bục: “Bác sĩ Hứa đã được truyền thông bình chọn là một trong mười nhân vật gây xúc động nhất trong đợt cứu trợ động đất vừa qua. Chúng ta hãy mời bác sĩ Hứa lên phát biểu.”

Hứa Thắm ngỡ ngàng nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô dứt khoát đứng dậy, bước lên bục trong tiếng vỗ tay không ngớt.

Bên dưới sân khấu, các đồng nghiệp đều mang vẻ mặt mong đợi, chỉ có giáo sư Từ là vô cảm.

Cô chỉnh lại micro, không do dự hay chần chừ lâu, cũng không quá khấn trương và thấp thỏm, bắt đầu cất lời: “Tôi chỉ làm việc mình phải làm, cứu người phải cứu.” Người bên dưới há miệng trông mong, tha thiết chờ đợi.

“Khi biết người phụ nữ kia đã tử vong, tôi định rồi đi, nhưng một người lính cứu hỏa phát hiện cô ấy đang mang thai nên gọi tôi lại.”

Sắc mặt mọi người bên dưới bắt đầu thay đổi.

“Nhờ có anh ấy nhắc nhở, tôi mới cứu được đứa bé kia, tránh được sai sót nghiêm trọng của mình.”

Không khí yên lặng như tờ, cả đám người trở mắt. Rõ ràng phiên bản được lan truyền rộng rãi là bác sĩ thấy thai phụ tử vong, kiên trì thử cứu thai nhi cơ mà. Viện trưởng tái mặt, sai bước đi đến.

“Trong khoảnh khắc ấy, tôi nhận ra được lỗi lầm từ trước đến nay của mình...”

Câu nói này không có bất cứ tác dụng nào, nhóm đồng nghiệp khi này vẫn chưa thoát khỏi cơn sốt. Micro bị Viện trưởng giật lấy: “Hãy vỗ tay hoan hô bác sĩ Hứa và người lính cứu hỏa đã cùng nhau cứu một tân sinh linh nào.”

Tất cả đều bối rối vô cùng, tiếng vỗ tay vang dội chỉ nhằm cứu vãn tình hình.

“Vị tiếp theo là bác sĩ khoa ngoại Tổng hợp Lưu Dương...”

Hứa Thắm đi xuống sân khấu. Tiểu Đông, Tiểu Tây, Tiểu Nam và Tiểu Bắc đều há hốc miệng, kinh ngạc nhìn cô.

Cô hồ hững hờ xuống: “Sao thế hả?”

Bốn người đồng loạt lắc đầu.

Tiểu Nam: “Minh nói rồi, mạch não của bác sĩ Hứa không giống người bình thường mà.”

Hứa Thắm á khẩu. Cô rất điềm nhiên, cả người nhẹ nhõm, chỉ chờ đến giờ hẹn buổi chiều.

Trên đường về nhà, trong lúc chờ đèn xanh, cô trông thấy một tấm poster quảng cáo khổng lồ treo ngoài trung tâm thương mại in hình một cô gái ngoại quốc xinh đẹp, mắt sáng, răng trắng, nụ cười rạng rỡ.

Hứa Thắm nhìn đắm đắm tấm poster kia, quay đầu xe, tiến vào trung tâm thương mại.

Hai giờ chiều, Hứa Thắm sửa soạn đầu ra đây, chạy xuống cổng khu nhà, vừa liếc mắt đã thấy Tống Diễm đứng cạnh cây đa bên kia đường đợi cô. Mùa đông, lá trên cây đã rụng sạch, chỉ còn thân cành trơ trụi. Anh mặc chiếc áo khoác màu xám xanh, đứng dưới hàng cây, tay kẹp một điều thuốc khỏi lượn lờ, hết như một bức họa.

Cô hít một hơi rồi chạy về phía anh. Anh thấy cô đến liền dụi tắt điều thuốc.

“Anh chờ em lâu chưa?” Vừa chạy đến chỗ anh, cô đã cuống quýt hỏi.

“Mới đến thôi.” Anh đáp ngắn gọn.

Ánh mắt ngẩn ngui lướt khắp người cô, thoáng nhìn lên gương mặt cô, cuối cùng rơi vào bờ môi cô. Hôm nay cô tô son, đồ tươi lộng lẫy. Anh nhìn giây lát rồi quay đi, khoe môi khẽ nở nụ cười.

Hứa Thắm đi theo anh: “Chúng ta đi đâu?”

Tống Diễm nghiêng đầu nhìn cô: “Xem phim không?”

“Được, đi đâu xem?”

“Đường Thất Phong.”

“Vâng.”

Tống Diễm lơ đãng quay lại nhìn cô lần nữa. Có lẽ vì mùa đông, bên ngoài quá lạnh nên gương mặt cô trắng nhợt, đôi mắt thêm trong suốt như dòng suối có thể nhìn thấu đáy.

Anh quan tâm hỏi: “Lạnh không?”

“Không đâu.” Cô lắc lắc đầu.

Tống Diễm nhìn sang tay cô, thấy cô bỏ tay trong túi. Anh vừa lấy điện thoại ra định gọi xe Hứa Thắm đã ngăn lại: “Đi tàu điện ngầm đi, đường tắc lắm.”

Xuống trạm xe điện ngầm, Tống Diễm mua thẻ đi tàu cho Hứa Thắm, nhưng lúc qua cổng lại xảy ra vấn đề. Người phía trước vẫn qua đều đều, đến phiên Hứa Thắm lại gặp trục trặc, thẻ quét trên máy cảm ứng vài lần mà cánh cổng không chịu mở ra.

Hiện tại, lưu lượng khách rất đông, người phía sau xếp hàng dài chờ đợi. Hứa Thắm lúng túng nói khẽ: “Hình như thẻ của em hỏng rồi.”

Cô vừa quay đầu lại định tìm người giúp đỡ thì bị một sức mạnh phía sau giữ lại. Tống Diễm níu lấy cổ áo cô, nhẹ nhàng kéo cô về. Cô lùi về phía sau một bước, gần sát người anh, tiếng nói của anh trầm ấm vang lên bên tai: “Thử lại lần nữa.”

Hứa Thắm quẹt thẻ vào máy cảm ứng, cuối cùng cửa đã mở. Cô sững sờ một giây, vội vàng đi qua mới quay đầu nhìn Tống Diễm. Anh quẹt thẻ qua máy, dẫn cô đi đến sân ga.

Hứa Thắm vô cùng thắc mắc: “Vừa rồi sao thế? Sao em quẹt mãi không được?”

“Bên dưới có một vạch vàng, em phải đứng ngoài cái vạch đó mới quét thẻ mở cửa được.” Thì ra lúc này, cô đi quá vào trong vạch vàng rồi.

Tàu điện ngừng chậm rãi dừng lại, người bên kia cửa kính chực chờ ào xuống.

“Sao lại có quy định quái lạ thế? Như vậy không phải tốn thời gian sao?” Những chuyện này quá xa lạ với Hứa Thắm.

“Phòng ngừa có người trốn vé, một thẻ hai người.” Anh kiên nhẫn giải thích.

Trong khi trò chuyện, cửa tàu điện ngừng mở ra, dòng người xuống tàu tuôn ra sân như một con lũ.

“Trốn vé?” Hứa Thắm khẽ nhủ mảy, không nghĩ ra làm sao trốn được, quay người lại định lên tàu.

“Giống như vậy.” Tống Diễm cuối đầu nói bên tai cô, anh tiến lên một bước, dán chặt vào lưng cô, hơi lấn người về phía trước. Cô lập tức bị một sức mạnh đẩy vào toa tàu điện ngầm.

Tim Hứa Thắm đập rộn ràng. Tay anh đưa đến từ phía sau, nắm lấy thanh trụ.

Cô đứng yên trước anh, lưng dán sát vào lồng ngực anh, đầu đụng vào cằm anh, cảm giác giống như chạm phải dòng điện, toàn thân tê dại.

Trước khi ra ngoài, nhất định anh đã gội đầu, tắm rửa, cô cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Tàu điện ngừng lao đi vun vút. Hai tay Hứa Thắm nắm chặt điện thoại di động, thân thể cứng đờ, Tống Diễm cũng không cử động. Người xung quanh không ai để ý, có lẽ cho rằng họ là một đôi tình nhân mà thôi. Hứa Thắm nghĩ vậy.

Cô nhìn ra cửa sổ màu đen, trên tấm kính phản chiếu bóng dáng cô và Tống Diễm. Hình ảnh hai người đứng bên nhau rất xứng đôi. Đang nghĩ ngợi bỗng cô bất giác ánh mắt anh qua tấm kính. Cô xao động, từ từ nhìn đi nơi khác, suy nghĩ chốc lát lại chậm chạp đi chuyển lên một bước, thoát khỏi phạm vi bao phủ của anh. Cô nắm lấy thanh đứng, quay lại đối mặt với anh, ánh mắt cũng tự nhiên nhìn thẳng vào cổ anh, không hề dè dặt lên trên. Dù sao cũng không có gì để nói.

Tống Diễm phá vỡ sự im lặng trước: “Buổi lễ khen thưởng em nói gì thế?”

Hứa Thắm: “Hình như em đã nói chuyện không nên nói rồi.”

Tống Diễm hơi nhướn mày: “Sao lại thế?”

Hứa Thắm kể lại cặn kẽ chuyện diễn ra ở buổi lễ, luôn cả chuyện cô nhắc đến anh. Tống Diễm nghe xong chỉ cười xòa, không phân định đúng sai, chỉ ngược mắt nhìn bản đồ trạm trên cửa tàu điện ngầm.

Hứa Thắm bổ sung: “Về chuyện đứa bé kia, vẫn chưa kịp nói cảm ơn anh nữa.”

Tống Diễm ung dung lắng nghe, hiển nhiên không để tâm, thuận miệng tiếp lời: “Cảm ơn thế nào? Mời anh ăn cơm à?”

“Được thôi.” Hứa Thắm đáp, đáp xong mới nhận ra anh đang trêu chọc mình, nhưng ngược mắt lên lại thấy anh nhìn đi nơi khác, hình như không phải cố tình. Tuy nhiên điều này đã nhắc nhở cô, ngày trước, mỗi lần “mời ăn cơm”, hai người đều chia tay trong bất hòa, liền sửa lại: “Em đổi sang cách khác để cảm ơn anh nhé!”

Lúc này, Tống Diễm đã chịu để ý, ánh mắt nhìn về phía gương mặt cô, nghiêm túc hỏi: “Làm sao cảm ơn đây?”

Hứa Thắm chỉ buột miệng nói chứ chưa kịp suy nghĩ sâu xa, bị anh hỏi đột ngột, chưa biết trả lời thế nào: “Để em nghĩ đã, nghĩ kỹ sẽ nói cho anh biết.”

Anh lại dè dặt đi, khóe môi nở nụ cười nhạt. Nụ cười này rõ ràng cho thấy anh không mấy trông đợi vào lời cảm ơn của cô, như đã nhìn thấu cô vậy.

Hứa Thắm ghen lời xấu hổ, nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu vẫn không có kết quả, dứt khoát chuyển đề tài: “Vết thương của anh thế nào rồi?”

“Hồi phục rất nhanh.” Tống Diễm trả lời, có người chuẩn bị xuống tàu, muốn di chuyển đến cửa, anh vịn lấy bả vai Hứa Thắm, đẩy cô vào trong.

Hứa Thắm nhích vào theo tay anh, hỏi tiếp: “Được nghỉ lâu không?”

Anh nhìn cô: “Không.”

“Bao giờ đi làm lại?”

“Cuối tuần.”

Hứa Thắm chau mày: “Vết thương của anh ít nhất cũng phải nghỉ ngơi hai tháng ấy.”

Tổng Diệm nhếch môi: “Trường hợp của anh, đi làm cũng chỉ sắm vai Chỉ đạo viên thôi, quản lý đội viên, chơi đùa với chó. Giờ không được huấn luyện, đi làm cũng không đến hiện trường.”

Hứa Thắm gật đầu: “Vậy cũng được.” Nói xong mới phát hiện đề tài cứ thế chấm dứt ở đây, cô liền tìm cái khác. “Mấy ngày nay, anh đều ở nhà nghỉ ngơi à?”

“Không, cùng đội viên tiếp nhận tư vấn tâm lý.”

Trận động đất lần này, nhóm Hứa Thắm ở hậu phương vẫn phải chứng kiến biết bao cảnh sinh ly tử biệt. Còn nhóm Tổng Diệm thì khác, trực tiếp ra tiền tuyến, tiếp xúc hàng loạt thi thể, tâm lý ít nhiều đều khó có thể chấp nhận.

“Anh vẫn ổn chứ?”

“Trông anh giống không ổn sao?”

Hứa Thắm thành thật nhìn anh giây lát rồi lắc đầu.

“Trong đội có mấy đứa còn trẻ, trở về cứ khóc lóc, kêu mơ thấy ác mộng mãi. Anh không sao, lúc đi lính còn gặp tình cảnh tệ thảm hơn nhiều.” Tổng Diệm vừa thốt ra đã ý thức được mình nhanh mồm nhanh miệng quá rồi.

Hứa Thắm ngạc nhiên: “Không phải anh là cảnh sát vũ trang ư?”

Tổng Diệm lẳng lặng nhìn cô giây lát rồi đánh trống lảng: “Đến trạm rồi.”

“À!” Hứa Thắm tự giác nhúc nhích ra gần cửa, anh ở sau lưng cô, hai tay cho vào túi. Tuy anh ở phía sau nhưng bóng dáng in lên cửa kính trước mặt, cửa vừa mở ra đã biến mất.

Cuối tháng Mười hai, lễ Giáng sinh đã đến, đường phố giăng đèn kết hoa, lung linh sắc màu. Càng hợp với khung cảnh hơn chính là lúc ra khỏi trạm tàu điện ngầm, ngoài trời bắt đầu có tuyết, từng bông li ti đua nhau rơi xuống, nhưng không quá khắc nghiệt.

“Hình như là tuyết đầu mùa.” Hứa Thắm vui vẻ reo lên.

Tổng Diệm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, buổi sáng vẫn còn trong xanh, bây giờ đã đầy mây mù: “Lát nữa xem phim xong đi ra ngoài chắc sẽ đổ tuyết lớn.”

“Hồi chúng ta học cấp ba, dịp Giáng sinh cũng có tuyết rơi.” Hứa Thắm nhớ lại.

Năm ấy, tuyết rơi rất lớn, họ rong chơi trên phố khuya, Hứa Thắm giờ trò tình nghịch, vo tròn nắm tuyết đọng trên cành cây, nhét vào lưng áo Tổng Diệm. Anh bị lạnh đến rùng mình, còn cô thì cười khanh khách, tiếp tục mò tuyết, nhét vào quần áo anh.

Tổng Diệm cảnh cáo: “Đừng làm loạn, còn cả gan lần nữa, anh sẽ lột sạch đồ của em đấy!”

Hứa Thắm vẫn còn nhảy tung tung, thò tay vào phía sau cổ áo anh. Anh vội chụp lấy cô, kéo khóa áo lông vũ của cô ra, vén áo lên, luồn tay vào bên trong. Cô bị bàn tay lạnh băng của anh kích thích, vừa kêu thét vừa giậm chân, nhưng không tài nào tránh thoát được. Anh luồn cả hai tay vào, xoa nắn từ trên xuống dưới.

“Còn dám làm loạn nữa không? Dám nữa không?”

Giờ phút này, Hứa Thắm vừa dứt lời, hai người bỗng trở nên trầm mặc, đều nhớ đến chuyện ngày xưa. Ánh mắt cả hai cố gắng lảng tránh, quay sang phía biển báo giao thông, không nhìn nhau nữa.

Còn cả mấy ngày nữa là đến Giáng sinh, không khí đã rộn ràng lắm rồi. Vào trung tâm thương mại liền thấy cây thông Noel khổng lồ ngay dưới giếng trời, treo đầy đèn trang trí đủ mọi sắc màu. Dưới gốc cây chất rất nhiều chiếc hộp sắc sỡ, gói bọc hết sức đẹp mắt. Không ít người đua nhau chụp ảnh bên cây thông.

Tổng Diệm và Hứa Thắm vừa đi ngang qua thì bị một đôi tình nhân đưa điện thoại di động đến nhờ vả: “Xin lỗi, có thể chụp giúp chúng tôi một tấm không?”

Hứa Thắm nhận lấy, đôi tình nhân kia chạy đến chỗ cây thông Noel, ôm nhau cười ngọt ngào.

Hứa Thắm chụp xong liền trả lại di động cho họ: “Tôi chụp hai tấm đấy!”

“Cảm ơn.” Cô gái hỏi lại. “Có cần tôi chụp giúp anh chị không?”

Hứa Thắm sững sốt, còn chưa kịp lên tiếng, Tổng Diệm đã đưa di động đến: “Cảm ơn.”

Khi chụp ảnh, anh đứng sát cô một chút, không nắm tay cô cũng không choàng vai cô. Sau khi nhận lại điện thoại, anh cúi đầu nhìn tấm ảnh kia chốc lát, đến khi Hứa Thắm muốn xem anh liền tắt màn hình, bỏ máy vào túi.

Hứa Thắm lờ đờ đi theo: “Gửi hình cho em với.”

“Được.” Anh nói nhưng không hề hành động.

“Gửi cho em đi!” Phía trước là thang cuốn, cô đi đến phía trước người anh.

“Lát nữa rồi gửi... chú ý thang cuốn kìa.” Anh cảnh báo cô.

“Ừm!” Cô dời sự chú ý, đi lên thang cuốn, lại quay đầu nhìn anh theo thói quen. Bậc thang dần lên cao, tầm mắt cô cũng dần dần ngang bằng với anh. Cảm giác này rất kỳ diệu, hết như đoạn quay chậm khi hai nhân vật chính gặp nhau lần đầu tiên vậy.

Ánh đèn trong trung tâm thương mại ngời sáng, soi lên khuôn mặt anh. Ở khoảng cách gần như thế, cô thấy được đôi mắt anh rất đen, rất sáng, rất trầm tĩnh, không hề giống anh của quá khứ. Trong ký ức của cô, Tổng Diệm là một người ngang tàng, kiêu căng, tự tung tự tác.

Tổng Diệm nhìn thẳng vào cô, người trước mặt đã khác cô thiếu nữ năm xưa rất nhiều. Hứa Thắm trước đây gầy gò, lẳng lẽ nhưng có nét bướng bỉnh, ngang ngạnh, cũng có can đảm muốn nổi loạn, phá vỡ tất cả.

Anh nghĩ, khoảng cách mười năm xa nhau này liệu có thể lấp đầy được chăng?

Bốn mắt nhìn nhau, trong thoáng chốc, có một cảm giác ngưng đọng quen thuộc và lạ lẫm bất ngờ dâng lên.

Sau hơn ba giây ánh mắt giao hòa, tim Hứa Thắm lại đập nhộn nhạo, không kiên trì tiếp được nữa, vội vàng nhìn qua chỗ khác, ngấm cảnh người qua kẻ lại muôn hình muôn vẻ trong trung tâm. Tổng Diệm nhìn vào sườn mặt cô, không biết cảm tưởng của cô giờ phút này thế nào, nhưng cũng không muốn truy đuổi.

Anh đã có quyết định của riêng mình rồi.

Tuy hôm nay là ngày trong tuần nhưng rạp chiếu phim vẫn đông nghịt. Nào là các đôi tình nhân, từng nhóm bạn, mùi bắp rang bơ thơm ngào ngạt lan tỏa trong không khí.

Cầm vé xem phim, đi ngang qua nơi bán bắp rang bơ, Tổng Diệm cúi đầu hỏi Hứa Thắm: “Em muốn ăn không?”

Hứa Thắm thoáng gật đầu. Thực ra, cô không muốn ăn cho lắm, chẳng qua cảm thấy xem phim thì phải kết hợp với bắp rang bơ mới đúng chuẩn.

Tổng Diệm đưa tiền cho người bán hàng, lại hỏi: “Em uống gì?”

“Em uống nước suối thôi.”

Anh nói với người bán hàng: “Hai chai nước.”

Trong lúc nhân viên cho bắp rang bơ vào hộp, Tổng Diệm lại nhìn lướt qua mấy món ăn vặt khác, hỏi tiếp: “Còn muốn ăn gì khác không?”

Hứa Thắm lắc đầu. Mấy năm qua, cô không còn thích đồ ăn vặt nữa.

Tổng Diệm thấy một thanh chocolate, cầm lên hỏi cô: “Cái này thì sao?”

“Em không thích ăn chocolate nữa.”

Tổng Diệm bỏ lại.

Khi Hứa Thắm ôm hộp bắp rang bơ đi vào phòng chiếu phim, đột nhiên nhớ ra, thanh chocolate kia là thứ cô yêu thích nhất hồi cấp ba. Nhận thức muộn màng này khiến lòng Hứa Thắm có chút bồn khoăn, nhưng liếc sang Tổng Diệm, dường như anh không hề để tâm.

Kiểm tra vé xong, họ vào phòng chiếu. Vừa ngồi xuống, anh đã vịn nắp chai nước, đặt cạnh tay cô, rồi vịn mở chai còn lại, ngửa đầu uống một hớp.

Lúc bộ phim sắp sửa bắt đầu, Hứa Thâm đưa hộp bắp rang bơ cho anh: “Ăn không?”

“Em ăn đi.” Anh nói nhưng không hề nhìn cô mà nhìn ra phía cửa. Không biết tại sao anh lại nhíu mày, hồi lâu mới khẽ dặn dò: “Em xem trước đi, anh có chút chuyện.” Nói xong, anh liền đứng dậy.

Hứa Thâm nhìn Tống Diễm đi ra phía cửa thoát hiểm đầy thử, nhưng cánh cửa đầy mãi không ra. Sau đó, anh biến mất tại cửa cầu thang phòng chiếu, cô đã đoán được đại khái rồi. Quả nhiên không bao lâu sau, Tống Diễm trở lại, theo sau là một nhân viên. Người đó cầm chìa khóa mở ổ khóa trên cửa thoát hiểm, còn khom người xin lỗi anh.

Lúc này, Tống Diễm mới quay trở lại, ngồi xuống cạnh Hứa Thâm, tự giễu: “Bệnh nghề nghiệp.”

“Lối thoát hiểm bị khóa ạ?”

“Ừ.” Người Tống Diễm hơi nghiêng sang phía cô, thấp giọng hỏi: “Mở đầu bộ phim nói gì thế?”

Hứa Thâm im lặng, cô cũng không biết nữa. Nhìn anh mới phát hiện khuôn mặt hai người đang kề sát nhau. Đôi mắt anh sáng rực trong bóng tối. Anh đang nhìn cô rất nghiêm túc, chờ câu trả lời.

Mà sự im lặng của cô càng kéo dài lại càng khiến không khí trở nên quái gở. Anh nhìn cô giây lát, có lẽ nhận ra hành động thân mật này có gì đó nguy hiểm, liền dứt khoát dời mắt về màn hình, người cũng ngồi ngay ngắn trở lại. Hứa Thâm bình ổn tâm trạng, trong đầu có thể nói là rối như mớ bòng bong, khó cất thành lời.

Tống Diễm và Hứa Thâm không nhìn đối phương nữa, người nào người nấy tập trung xem phim. May mà bộ phim đủ đặc sắc, hai người cứ thế lẳng lặng theo dõi.

Ra khỏi phòng chiếu, Tống Diễm thấy mấy cô gái đều đi vào phòng vệ sinh, bèn hỏi: “Em có muốn đi không?”

“Vâng.”

Trong rạp chiếu phim điều hòa ấm áp, khi này, cô đã cởi áo khoác vắt trên tay, hiện giờ không tiện mang vào phòng vệ sinh, bèn hỏi anh: “Còn anh, anh có đi không?”

“Để anh cầm cho em.” Tống Diễm vừa nói vừa nhận lấy áo khoác từ tay cô.

Hứa Thâm đưa áo cho anh, đi vào phòng vệ sinh. Tống Diễm tựa vào tường, lấy ra một liều thuốc, vô thức liếc nhìn bóng lưng cô. Vừa rồi, cô mặc áo khoác trắng dài nên anh không để ý, lúc này mới nhìn rõ, thì ra hôm nay cô mặc chân váy. Miệng anh ngậm khói, chợt nở nụ cười.

Ra khỏi trung tâm thương mại, trời đã tối, quả nhiên tuyết đang rơi lớn hơn, ngẩng đầu có thể thấy được từng bông tuyết to tung bay dưới màn trời màu đen, là tả như lông ngỗng. Không ít người qua đường nô đùa trong cảnh tuyết trắng, cười nói rôm rả. Tuyết rơi luôn là chuyện khiến người ta vui vẻ.

“Chỉ hai trạm xe thôi, đi bộ về chứ?” Hứa Thâm hỏi ý anh.

“Được.” Tống Diễm không từ chối.

Hai người bỏ tay vào túi của mình, đi trong cảnh tuyết mùa đông. Không có gió, chỉ có tuyết rơi lất phất.

“Thấy phim hay không?” Tống Diễm chăm thuốc.

“Hay.” Hứa Thâm gật đầu.

“Anh phải cảm ơn đạo diễn rồi.” Tống Diễm cười khẽ, phả ra một làn khói.

“Tại sao ạ?” Hứa Thâm ngẩng đầu, nhìn bông tuyết rơi trên mái tóc đen của anh, đẹp không sao tả xiết.

“Sau này nhớ lại, xem như là ký ức đẹp.” Tống Diễm trả lời. “Chứ không phải là hôm ấy, cùng Tống Diễm đi xem nhầm một bộ phim dở tệ.”

Hứa Thâm mỉm cười, thuận miệng hỏi: “Anh cố ý chọn phim này à?”

“Ừ.”

Cô khẽ giật mình, ngẩng đầu lần nữa, nhìn bông tuyết bay lượn theo làn khói anh phả ra, lòng dâng lên cảm giác ấm áp khó hiểu, như thể đi trong đêm tuyết không hề thấy lạnh, mà không khí giá buốt này hít vào thân thể cũng vô cùng khoan khoái.

“Rất hay.” Hứa Thâm lại khen ngợi lần nữa.

Người trên phố vui vẻ qua lại, hai người từ từ dạo bước, cúi đầu nhìn đường. Từng bông tuyết rơi xuống, nháy mắt tan ra thấm ướt mặt đường, không hề để lại dấu vết. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì tốt biết mấy, không có bất cứ thứ gì khác trên thế gian này, chỉ có tuyết mà thôi.

Nhưng đoạn đường hai trạm xe hóa ra lại rất gần, họ nhanh chóng đến đích. Anh đưa cô đến cổng khu nhà, đứng dưới tán cây kia. Đèn đường soi xuống thân cây khẳng khiu, in bóng lên mặt đất, vẽ ra hình thù kỳ quái.

Hứa Thắm đứng dưới ánh đèn đường, nhìn anh qua màn tuyết bay múa: “Đến rồi.”

“Ừ.” Tống Diệm đứng lại, ánh mắt nhanh chóng nhìn lướt khắp người cô một lần, giống như kiểm tra xem cô có hoàn hảo như khi đến không. “Vào đi thôi.”

Hứa Thắm di chân trên nền đất, người vẫn không di chuyển: “Anh đi trước đi, em về đến cổng nhà rồi mà.”

“Ừ.” Tống Diệm gật đầu. “Vậy anh đi đây.”

Cô nhìn anh quay người, bỗng cảm thấy vô cùng luyến tiếc, muốn gọi anh lại, nhưng cái tên còn chưa kịp thốt ra anh đã khựng người, lùi về sau một bước, ngoảnh lại nhìn cô.

Bóng dáng vạm vỡ của anh che đi đèn đường, bao phủ cô trong chiếc bóng của mình. Cô khẽ thở hỗn hển nhìn anh. Anh mím môi nhìn lại cô.

Bất chợt, anh nghiêng người đến, rất chậm rãi, rất từ từ, kề đến bên môi cô. Tim Hứa Thắm như nhảy lên tận cổ họng, suýt nữa thì ngừng đập, ngay cả cơ thể cũng không sao cử động được.

Nhưng anh dừng lại cách cô gang tấc, đôi mắt đen chăm chú nhìn vào mắt cô. Cô ngửi được mùi hương dễ chịu từ gương mặt anh và cả hương vị lạnh lẽo của bông tuyết, khiến suy nghĩ trở nên rối loạn.

Nói không mong chờ là giả, toàn thân Hứa Thắm căng thẳng, đang nghĩ ngợi xem anh sẽ làm gì thì anh lại thẳng người dậy, thúc giục: “Vào đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Đèn đường mờ ảo, bông tuyết bay bay. Hứa Thắm nhìn Tống Diệm, nhẹ giọng hỏi: “Anh có muốn lên nhà em ngồi một chút không?” Tựa như sợ anh từ chối, cô mau chóng bổ sung: “Vẫn chưa ăn cơm tối mà. Ăn xong rồi hãy về.”

Tống Diệm chợt thấy buồn cười: “Em biết nấu cơm sao?”

Hứa Thắm câm nín.

Tống Diệm tiếp tục vận hỏi: “Trong nhà em có thức ăn à? Ngoại trừ gạo bệnh viện phát ấy.”

Lần này, Hứa Thắm phản ứng rất nhanh, quay người chỉ về phía góc đường: “Bên kia có siêu thị, cái gì cũng có.”

Đến lượt Tống Diệm ghen lời.

“Bây giờ đi mua nhé!” Hứa Thắm mạnh dạn đề nghị.

Tống Diệm đành hất cằm về phía trước: “Đi thôi.”

Trong không khí Giáng sinh nhộn nhịp, ngay ở cửa siêu thị cũng dựng một cây thông Noel treo đầy đèn màu sắc rực rỡ. Nhưng nó lại đứng cô đơn giữa ranh giới của máy điều hòa và cửa. Mỗi lần khách bước đến đây cửa ra, cây thông lại khe khẽ run rẩy trong gió.

Tống Diệm đi vào siêu thị, tiện tay kéo chiếc xe đẩy. Việc đầu tiên anh làm vẫn là nhìn bảng hướng dẫn cửa thoát hiểm cao cao, phán đoán lối thoát hiểm gần đó.

Hứa Thắm thấy thế bèn nhận xét: “Bệnh nghề nghiệp của anh nghiêm trọng quá rồi đấy!”

Tống Diệm vừa đẩy xe mua hàng vừa hỏi: “Còn em?”

“Hả?” Hứa Thắm còn chưa kịp hiểu.

“Bệnh nghề nghiệp của em.” Anh nhắc lại.

“Hơi sạch sẽ thái quá!” Cô bật cười.

“Bởi vì sạch sẽ quá nên dứt khoát không bài trí đồ đạc luôn, nhìn cho thanh tịnh à?” Anh trêu chọc.

Hứa Thắm nghẹn lời, lát sau mới loay hoay giải thích: “Chẳng qua là em thích rửa tay thôi, với lại, thỉnh thoảng sẽ cảm thấy...” Cô nhìn từng tảng thịt dê, thịt bò được cất vuông vắn trong tủ lạnh, hơi bủn môi: “Có mấy đầu bếp cắt thịt xấu chết đi được.”

Tổng Diệm thoáng nhìn sang, cho ý kiến: “Đây chắc là do máy cắt rồi.”

Hứa Thắm ngạc nhiên: “Còn có máy cắt thịt á? Phát minh ra loại máy này để làm gì vậy?”

“Cắt thịt.” Tổng Diệm điềm nhiên trả lời.

Hứa Thắm lặng thinh.

Tổng Diệm đứng bên tủ lạnh hỏi: “Muốn ăn thịt gì? Ba chỉ à?”

Hứa Thắm ngẩn ra một giây mới gật đầu: “Vâng.”

Tổng Diệm bỏ khay thịt ba chỉ kia lại, nghiêng đầu nhìn cô: “Rất cuộc, em muốn ăn gì?”

“... Thịt bò.”

“Gầu à?”

“Vâng.”

Tổng Diệm lấy hai khay thịt cho vào xe đẩy: “Gu ăn uống của em thay đổi không ít.”

Mười năm trước, cô thích ăn nhất là thịt ba chỉ. Có lần dẫn cô đến quán gọi món ba chỉ xào ớt chuông, một mình cô ăn hơn nửa đĩa. Lần nào cũng gọi món đấy mà cô ăn mãi không ngán.

Hứa Thắm đi bên cạnh anh, tay cũng nắm lấy xe đẩy: “Ở nước ngoài, trừ thịt bò ra, mấy món thịt khác đều khó ăn lắm. Lâu rồi cũng quen.” Nhớ đến thanh chocolate trong rạp chiếu phim, cô vội giải thích: “Chocolate cũng thế, ở nước ngoài làm ngọt quá, ngán lắm.”

Tổng Diệm chỉ cười xòa, đánh giá: “Nhiều thì ngán, ít thì quên. Răng em đúng là khó hầu hạ.”

Hứa Thắm nghe mấy lời này, gáy cô bất giác thấy đau nhói như vừa bị ai gõ một cái vậy. Cô cảm thấy hình như anh đang ám chỉ điều gì đó thì phải, dường như đang lên án thái độ đối với tình cảm của cô.

Nhưng anh lại hơi hột nói tiếp: “Hôm nay cũng đúng dịp, xem em còn thích hay không thích cái gì, có gì thay đổi, có gì vẫn như xưa, tìm hiểu một lần cho rõ luôn vậy.”

Nỗi u ám trong lòng Hứa Thắm thoáng chốc tan biến. Cô tiến lên một bước, theo sát anh.

Khẩu vị của cô đúng là thay đổi nhiều, không thể ăn cay nữa. Cô nói đây là một kiểu thoái hóa, lại hỏi anh: “Còn anh, có gì khác với trước kia không?”

Anh trả lời: “Có thể ăn cay rồi.”

“À...” Hứa Thắm không hỏi nữa, phát hiện ra mình lúc nào cũng như giẫm phải kíp nổ vậy. Sau khi đi được nửa siêu thị, nhìn thấy con ma nơ canh đứng ở góc, như nhớ lại chuyện gì đó, cô không nhịn được hỏi: “Anh còn thích chơi game không?”

“Không thích nữa.” Tổng Diệm lắc đầu. “Chủ yếu là không có thời gian... Em còn nhớ chuyện anh chơi game à?”

“Nhớ chứ, tên mấy trò anh chơi em đều nhớ cả.” Hứa Thắm gật đầu chắc nịch.

“Ồ?”

“Warcraft và Crossfire.”

Anh nhẹ cười, nhìn mấy món ăn trong xe đẩy, không quên hỏi lại: “Trong nhà có gia vị, mắm, muối gì không?”

“... Ừm, không có.” Cô ngẩn ra.

Cuối cùng, họ mua cả xe hàng mới tạm đủ. Lúc tính tiền, Hứa Thắm vốn định trả, nhưng thấy Tổng Diệm đã móc ví ra, cô nghĩ lại liền thôi. Cô đứng tựa vào quầy tính tiền, nhỏ giọng đưa ý kiến: “Đồ gia vị cứ để ở nhà em, hôm nào anh muốn nấu cơm lại đến. Dù sao cũng là anh mua, đều là của anh cả.”

Tổng Diệm đang cúi đầu cắt tiền vào vị, nghe thấy mấy lời này của cô, ánh mắt khẽ liếc sang dò xét. Cô mím môi, trông khá điềm tĩnh, thong dong. Giờ phút này, anh chợt nhận ra điệu bộ khôn vặt của cô không khác gì ngày xưa cả.

Trong lúc nhân viên thu ngân quét mã sản phẩm, Hứa Thâm tựa vào quầy vô tình liếc thấy mấy món ăn vặt trên kệ. Cô bị một món đồ có hình dáng thật dài thu hút sự chú ý nhưng không biết là gì.

Một giây sau, trong tầm mắt xuất hiện bàn tay Tổng Diệm. Anh nhặt một món trong số đó lên, đưa đến hỏi nhân viên thu ngân: “Đây là gì vậy?”

“Kẹo cao su ạ! Nhưng không giống với loại bình thường, chu chua ngọt ngọt, vị rất thanh.”

Tổng Diệm nhìn Hứa Thâm, hỏi ý: “Muốn cái này à?”

Hứa Thâm gật đầu: “Em chưa ăn bao giờ.”

Tổng Diệm vừa định đưa thanh kẹo cho nhân viên thu ngân để tính tiền thì phát hiện trên vỏ có ghi là vị ô mai, lại nhìn trên kệ còn có màu cam, màu tím, màu xanh, theo thứ tự là vị cam, nho, táo... Anh lại hỏi: “Thích vị ô mai không?”

“Thích.” Cô ngoan ngoãn gật đầu.

“Muốn cái này à?” Ra hiệu cho cô bằng ánh mắt, anh nhìn về phía kệ: “Vị khác thì sao?”

Hứa Thâm rướn cổ nhìn, trong lúc đang suy nghĩ xem nên chọn cái nào thì Tổng Diệm đã nhanh chóng rút mỗi loại một thanh, tổng cộng bốn cái đưa cho nhân viên thu ngân.

Tất cả đồ vừa mua được cho vào ba cái túi to, anh xách hai túi, cô xách một túi, lễo đẽo theo sau lưng anh. Khóe miệng cô khẽ mím thành một đường cong, bình yên đi theo người đàn ông phía trước dưới trời tuyết rơi.

Vừa về đến nhà, Hứa Thâm bèn cởi áo khoác ra. Lúc Tổng Diệm cởi áo khoác theo cô, lại liếc nhìn thấy chiếc váy lúc nãy. Anh đặt mấy túi đồ lên bàn, lấy thức ăn ra mang vào bếp. Trong lúc xả nước vào bồn, anh mở hết niêm phong của mấy lọ gia vị, sắp đặt vị trí đâu vào đấy. Lúc này, nước trong bồn đã đầy, anh xắn tay áo lên, quay sang rửa sạch nguyên liệu.

Hứa Thâm nhìn đồng chai lọ được xếp ngay ngắn, gọn gàng trên kệ bếp, trông rất thích mắt nên trầm trồ: “Anh cũng thay đổi rồi, trước kia không gọn gàng như vậy.”

“Quân đội huấn luyện ra đấy!” Tổng Diệm vừa nói vừa rửa rau, một bên ống tay áo bị trượt xuống cánh tay.

Hứa Thâm nhìn ống tay áo nửa vơi kia, trong lòng thấy bứt rứt khó tả. Thế là không kịp nghĩ nhiều, cô liền đi đến, nhẹ nhàng xắn lên giúp anh. Anh khựng lại mất một giây, đợi cô làm việc của mình xong mới tiếp tục rửa rau.

Căn bếp rơi vào yên lặng, chỉ còn tiếng nước chảy rào rào. Ánh đèn trắng ngà cũng trở nên mờ ảo, dịu dàng.

Anh lên tiếng: “Hai món mặn, một món canh được không?”

“Được ạ!” Hứa Thâm không phản đối.

Tổng Diệm cúi đầu, đứng bên tủ bếp thái thịt, tiếng dao va vào tấm thớt kêu “lạch cạch”. Thái thịt xong, anh lấy ớt chuông ra sơ chế, thấy Hứa Thâm đang đứng ăn kẹo cao su vừa mua lúc nãy, liền hỏi: “Ngon không?”

“Ngon.” Hứa Thâm đưa cho anh. “Anh muốn ăn không?”

Anh lắc đầu, tiếp tục thái thức ăn.

Bỗng dưng, Hứa Thâm nhớ lại trước kia. Bất kể cô cầm thứ gì trong tay, chỉ cần hỏi “Ăn không?” là anh đều cúi đầu cắn một miếng. Có một lần, anh đang chơi game, cô được anh ôm trong lòng mãi cũng thấy chán, bèn nghĩ ra trò nghịch ngợm trêu chọc anh. Cô đưa ngón tay của mình lên, vu vơ hỏi: “Ăn không?”

Ánh mắt anh chỉ lo tập trung nhìn vào màn hình, vì thế phản xạ theo thói quen, cúi đầu khẽ cắn một cái, kết quả là ngậm phải ngón tay cô. Còn cô thực hiện được mưu kế nên bật cười khanh khách.

Anh bèn vứt điện thoại qua một bên, không thèm chơi nữa, kéo áo cô đùa nghịch: “Đến đây! Anh phải ăn chỗ khác mới được.”

Cô uốn éo tránh né: “Anh chơi game đi!”

“Không chơi game nữa, chơi với em”

Hứa Thâm cắn kẹo cao su, bỗng phát hiện ra hơi niền thiếu, mình đáng yêu hơn hiện tại nhiều. Hay nói cách khác, cô của những ngày quen với Tổng Diệm đáng yêu hơn bây giờ. Cô của hiện tại vô vị, trầm uất, giống như một người sống bó buộc trong cái kén. Chỉ duy nhất những ngày xưa cũ bên Tổng

Diệm, cái kén kín bụng kia mới bị hơi nóng làm tan chảy. Nhưng mấy năm qua, lớp kén ấy lại ngưng tụ trở lại, càng lúc càng dày, càng lúc càng kín, đè ép cô không sao thở nổi.

Cô từ từ ăn hết thanh kẹo cao su. Trong khi ấy, Tống Diệm cũng đã nấu xong bữa cơm nên bắt đầu dọn ra bàn. Thịt bò xào ớt chuông, bông cải xanh xào, canh nấm, rất hợp với khẩu vị hiện tại của cô.

Hứa Thắm ném thử một miếng, hương vị thơm ngon đến bất ngờ. “Anh thường xuyên nấu cơm à?”

“Có khi cậu không ở nhà, anh phải nấu cho Dịch Miêu ăn. Từ nhiều năm trước rồi.”

“Em còn tưởng nấu cho bạn gái chứ!” Hứa Thắm vừa xới cơm vừa thăm dò.

Tống Diệm liếc nhìn cô, không thèm đáp lời.

Hứa Thắm bèn hỏi thẳng: “Anh có quen bạn gái không?”

“Không có thời gian. Bạn quá!” Anh trả lời ngắn gọn, cũng không hỏi ngược lại cô.

Hứa Thắm im lặng ăn cơm, một lúc sau nghiền ngẫm nhận xét: “Thật ra, anh cũng thay đổi rồi.”

“Sao nói vậy?” Tống Diệm ngẩng lên nhìn cô.

“Cảm giác...” Cô cân nhắc khá lâu, muốn tìm từ nào đó thích hợp mà không sao nghĩ ra được, đành lắc đầu.

Sau đó, hai người cũng không trao đổi gì mấy. Có lẽ không có lời nào để nói, có lẽ lòng còn băn khoăn, có lẽ là cả hai. Những năm tháng đã qua không có đối phương bên mình nên không có chung chủ đề tán gẫu. Giờ khắc này hỏi đến, nếu muốn trả lời thật cũng khó mà nói hết, hữu tâm nhưng vô lực. Càng sợ hơn là lỡ như một trong hai sơ suất giẫm phải vùng mẫn cảm chưa biết nào đó, khiến mọi chuyện trở nên xấu đi thì càng gay go.

Bữa cơm trôi qua trong bình yên. Tống Diệm rửa bát đĩa, lau sạch rồi cất vào ngăn tủ.

Trong tiềm thức, Hứa Thắm luôn muốn giữ anh lại. Cô đi lấy ấm đun nước, ly, tách và trà ra, gợi ý: “Uống tách trà nhé!”

Dường như đêm nay sẽ kéo dài vô tận.

Cô vừa rót nước vào ấm đun, điện thoại di động bỗng vang lên, là báo vệ trong khu chung cư gọi đến, nói xe Hứa Thắm đang đậu ở bãi đỗ xe tạm thời dưới sân, báo cô xuống chuyển vào tầng hầm. Cuộc điện thoại như cố ý muốn kết thúc khoảnh khắc yên bình này.

Nếu nói suốt buổi tối nay, giữa Tống Diệm và Hứa Thắm luôn tồn tại một bầu không khí mờ ám, thì giờ phút này, việc cô phải ra ngoài, để lại anh trong nhà một mình sẽ vạch trần tầng mờ ám như có như không đó, khiến nửa đêm còn lại bỗng trở nên trắng trợn khó có thể chối mặt. Với tính cách của mình, anh sẽ không ở lại. Mà cô luôn ngầm dự cảm, dường như Tống Diệm đã có một quyết định nào đó, lạnh lùng khó dò. Còn cô, có lẽ ngay cả quyền được biết cũng không có.

Hứa Thắm cầm điện thoại đứng bên bồn rửa bát ngăn cách giữa phòng bếp và phòng khách một lúc lâu, không lên tiếng. Tống Diệm đứng dậy, với tay lấy áo khoác của mình, nói với cô: “Anh đi xuống với em.”

“Vâng.” Hứa Thắm cầm lấy chìa khóa xe, trong lòng có chút mất mát, biết rằng lần này đi xuống sẽ khó có thể quay lại.

Xuống lầu mới phát hiện tuyết đã rơi lớn hơn, mặt đất ướt đầm, trơn trượt. Trên bồn hoa còn đọng một lớp tuyết mỏng, nhiệt độ cũng thấp hơn nhiều.

Việc dời xe không cần Tống Diệm đi theo, chẳng có cái gì khác, dường như đã đến lúc chia tay rồi. Báo vệ lại gọi điện hối thúc. Hứa Thắm không chắc lắm, nhưng vẫn quay sang dặn dò Tống Diệm: “Anh ở đây đợi em một chút. Em dời xe xong sẽ quay lại ngay.”

“Được.” Anh thoải mái đồng ý.

“Chờ em đấy!” Dường như chưa yên tâm, cô nhấn mạnh lần nữa.

“Ừ.” Anh xác nhận cho cô yên tâm.

Hứa Thắm chạy đi không xa còn quay đầu lại nhìn một lần, thấy Tống Diệm vẫn đang đứng dưới đèn đường bên cạnh bồn hoa. Bông tuyết liên tục trút xuống, anh cúi đầu lấy điều thuốc ra châm.

Cô vội vã di chuyển chiếc xe xuống tầng hầm, không hiểu tại sao luôn mơ hồ lo lắng anh đi mất rồi. Cô chạy thật nhanh khỏi tầng hầm đỗ xe, một mạch hướng về chỗ cũ. Anh vẫn ở đó, im lặng đứng hút thuốc dưới ánh đèn đường trong cảnh tuyết rơi là tả.

Trái tim thấp thỏm như bị treo lơ lửng giữa không trung của cô cuối cùng đã yên ổn trở về lồng ngực. Cô hít hải đi về phía anh, dần dần lại cảm thấy khó xử. Nên nói gì với anh đây? Lại mời lên uống trà à?

Cô đi đến bên cạnh anh. Khi này chạy vội khiến cô không ngừng thở hổn hển, hơi thở hóa thành từng luồng sương khói dày đặc hòa trong cơn gió rét:

“Em đòi xe xong rồi.”

“Ừ.” Anh cúi đầu vớt điều thuốc đi, nhìn vào mắt cô, không nói thêm câu gì nữa.

Hứa Thắm ngược nhìn anh, thấy đôi mắt Tống Diệm càng lúc càng sâu thẳm. Không biết có phải vì đêm tuyết hay không mà anh cứ nhìn cô chăm chăm như muốn xuyên thấu điều gì đó.

Vừa nãy, cô vô tình giẫm lên chiếc bóng của anh, dáng người cao lớn của anh che đi ánh đèn đường, bông tuyết không ngừng bay lượn trên mái tóc.

Anh im lặng đến lạ, cô cũng không sao đòi mắt đi được, trong vô thức cảm nhận có chuyện quan trọng gì đó sắp xảy ra, linh cảm ấy chưa từng biến mất suốt cả đêm nay. Đường như anh đã âm thầm ra quyết định, nhưng mà đối với cô, không biết là họa hay là phúc đây. Bất giác, người cô khẽ run rẩy.

“Hứa Thắm!” Anh gọi cô bằng giọng trịnh trọng, ánh mắt cũng vậy.

“Vâng!” Cô thở hắt ra, khiến một làn khói thật lớn lan tỏa trong không khí.

“Còn thích anh không?” Anh hỏi thẳng thừng.

Hứa Thắm gạt mình, nhịp tim chợt mất khống chế. Còn anh thì sao, vẫn bình tĩnh, vững chãi nhìn cô, chờ đợi đáp án.

Cô gạt đầu, không che giấu: “Còn thích.”

Dường như câu trả lời này đã nằm trong dự liệu của Tống Diệm nên vẻ mặt anh vẫn không có gì thay đổi. Anh nhìn cô thật lâu, ánh mắt sâu thẳm: “Anh đổi ý rồi, Hứa Thắm!”

Cô nín thở: “Dạ!”

“Ở bên nhau đi!” Tống Diệm nhỏ giọng. “Anh không cần em làm gì cho anh, cũng không cần em cam đoan trong tương lai, nhất định sẽ sóng bước cùng anh. Nếu có một ngày em muốn chia tay thì chia tay. Nhưng hiện tại, chúng ta ở bên nhau thôi.”

Tuyết vẫn lặng lẽ bay là tả.

“Nếu ngày mai em mệt mỏi, hối hận, thấy ám ức vì tạm bợ thì cứ chia tay. Nhưng hôm nay, chúng ta hãy ở bên nhau. Dù cho ngày mai mưa gió bão bùng cũng mặc kệ, hôm nay ở bên nhau là được.”

Hứa Thắm bỗng ngây ngẩn, không dám tin tưởng những lời mình vừa nghe được, cũng chưa bao giờ dám nghĩ đến cục diện bế tắc của hai người lại được phá vỡ bằng cách này. Tất cả như thuận theo tâm ý của cô, nhưng không biết tại sao, mắt cô lại ươn ướt: “Đây không giống những lời anh sẽ nói gì cả.”

“Đúng là không giống.” Anh nhìn cô, mỉm cười bất lực.

Cô run run trong đêm lạnh, giọng nói cũng lú lú cả lại: “Anh... thích em như vậy sao?”

“Phải. Anh vẫn còn thích em, rất thích.” Tống Diệm cho cô đáp án, vô cùng bình thản. “Cho dù đã trôi qua mười năm, tính cách, sở thích, khẩu vị của em đã thay đổi. Có lẽ chúng ta quen nhau chỉ được một tuần thôi không biết chừng. Nhưng hiện tại, nếu em vẫn còn muốn yêu anh, anh sẽ ở bên em.” Yêu em một lần nữa.

Cô ngơ ngác nhìn anh.

Anh thoáng ngừng lại, không đợi chờ thêm nữa, dứt khoát để lại một câu: “Nghĩ kỹ rồi tìm anh.” Nói xong, anh quay người bỏ đi.

Ánh đèn khuya in bóng dáng anh đồ dài trên mặt đường giữa màn đêm sâu thẳm. Cô nhìn từng bông tuyết đang bay lượn trong không trung, nhìn thấy hơi thở mình phả ra trắng xóa, tan đi trong gió lạnh.

Ngay khoảnh khắc ấy, trên thế giới này đang xảy ra chuyện gì? Có quốc gia bị động đất sóng thần, vô số người còn chưa kịp thấy mặt trời ngày hôm sau đã vĩnh viễn xa lìa trần thế; có đất nước bị đảo chính, giải thể, vô số người không còn cơ hội để gặp nhau, yêu nhau.

Ngon đèn đường vàng vọt phản chiếu trong đôi mắt trong veo ánh nước của Hứa Thắm. Đôi mắt cô bỗng trở nên mơ hồ như bầu trời đen kịt, chỉ có góc mặt anh lúc quay người rời khỏi là yên tĩnh và trầm mặc như đắm vào mắt cô đau nhói.

Cô đột ngột tỉnh lại, sải bước đuổi theo, ôm chặt lấy anh từ phía sau. Bước chân anh cũng khựng lại.

“Được, chúng ta bên nhau thôi.”

Đêm đó, dưới ánh đèn leo lét, từng bông tuyết nhảy múa quay cuồng.

Chương 39

Type: Thù Miên

Tống Diệm cùng Hứa Thấm lên nhà lần nữa. Suốt quãng đường, hai người tuyệt nhiên không nói một lời. Lý do “chính đáng” được Hứa Thấm dùng để giữ anh lại lần này là: “Trời lạnh quá, lên nhà uống tách trà đi!”

Căn nhà vô cùng ấm áp, tuyết cũng bị hòa tan, thấm từng mảng lên quần áo. Hứa Thấm tự nhiên cởi áo khoác, chợt cảm thấy hành động này dường như có ý tứ không tầm thường, liền bất giác kéo nhẹ làn váy.

“Em đi pha trà.” Cô bỏ lại một câu rồi đi thẳng vào bếp.

Tống Diệm thay dép, ném áo khoác lên sô pha.

Hứa Thấm cầm phích đun nước, bỏ lá trà vào ly. Thấy Tống Diệm nhàn nhã ngồi trên sô pha, cầm ba thanh kẹo cao su còn lại lắc qua lắc lại đùa nghịch, cô bèn đi đến gọi ý: “Anh ăn thử một miếng đi!”

Cô lấy một thanh từ tay anh, ngồi bên bàn xé gói kẹo. Tống Diệm hơi thả lỏng tay, khẽ ngước mi liếc nhìn Hứa Thấm rồi tiếp tục đùa nghịch. Hứa Thấm rút thanh kẹo ra, vươn tay đưa đến trước miệng anh: “Ném thử xem.”

Anh cúi đầu, kề đến cắn một miếng.

“Khi này, anh không chịu ăn.” Hứa Thấm chỉ đưa ra câu trần thuật, nhưng lại ẩn chứa ý thách thức.

“Khi này không giống.” Tống Diệm ngẩng lên nhìn cô.

“Sao lại không giống?” Hứa Thấm càng tò mò hơn.

“Khi này, em không phải là bạn gái anh.” Tống Diệm nhìn thẳng vào mắt cô, nói chậm rãi.

Bây giờ thì phải rồi!

Hứa Thấm bỗng thấy lòng mình được lấp đầy bởi sự ngọt ngào, nhưng cô không thể hiện trên mặt, chỉ băng quơ hỏi: “Có ngon không?”

Tống Diệm hơi nhếch khóe môi: “Chua.”

“Ừm!” Hứa Thấm cũng cắn một miếng, kết quả là mày cau chặt lại. “Vị này chua hơn vị lúc này.” Lại lật bao bì ra xem. “Vị nho, vừa rồi là ô mai.”

Trong lúc hai người ăn kẹo, ấm nước trong bếp bắt đầu sôi, tiếng ừng ục truyền đến rõ mồn một. Hứa Thấm nhìn sang, vừa dời mắt đã chạm phải ánh mắt Tống Diệm, cô bất giác mỉm cười.

“Cười gì thế?” Tống Diệm biết thừa nhưng vẫn hỏi.

Hứa Thấm bẽn lẽn lắc đầu: “Không biết, không rõ nguyên do.”

Tống Diệm tiếp tục truy vấn: “Ồ bên anh vui không?”

Hứa Thấm gật gật đầu: “Vui.”

“Có thể nhìn ra được.” Anh cũng cười nhẹ, trong nụ cười có chút đắc ý của đàn ông, nhưng nhiều hơn là hàm nghĩa khác.

“Anh cười gì vậy?” Hứa Thấm tò mò.

Tống Diệm lắc đầu.

Ấm nước đã ngắt điện, Hứa Thấm đứng dậy đi đến nhắc lên, rót vào ly thủy tinh. Nước sôi quán lấy lá trà, chiếc lá nở bung, quay cuồng trong ly nước.

Tống Diệm đi đến phía sau, đưa hai tay tới ôm lấy eo cô, cầm cọ nhẹ nhàng lên huyết thái dương cô âu yếm. Hứa Thấm thoáng rung động. Anh lại cúi thấp đầu xuống, đặt một nụ hôn lên cổ cô. Cô nhắm mắt lại, toàn thân như có dòng điện chạy qua, hai tay bầu chặt mặt đá cẩm thạch.

Môi anh dần trượt lên tai cô, khẽ khàng dụ dỗ: “Có nhớ anh không?”

Hứa Thắm thấy mắt mình cay cay, gạt đầu thừa nhận: “Nhớ.”

“Nhớ cỡ nào?” Tống Diễm vừa hỏi vừa luồn tay vào vạt váy cô, lần lên đùi. Cô run lấy bầy, kiễng chân lên, ngửa đầu tựa vào vai anh.

Một bàn tay anh nắm lấy hai tay cô, kéo tay cô lại, dòi hai ly nước trà trên bàn sang chỗ khác: “Coi chừng nóng.”

Trong ly nước sôi, lá trà đang chậm rãi nở rộ tựa những cánh hoa.

“Nói đi!” Ngón tay anh mon trón bấp đùi cô, giọng điệu dỗ dành.

“Rất nhớ.” Lời này thật lòng.

“Biết tiếp theo anh muốn làm gì không?”

“Biết.”

“Có muốn không?”

Cô thì thầm: “Nếu không muốn đã không mời anh lên nhà uống trà rồi.”

Anh đột nhiên vùi mặt vào cổ cô cười khe khẽ, tiếng cười như chấn động bên tai. Sau đó, anh ngước đầu lên, kề môi vào tai cô, thì thầm: “Hứa Thắm, em thật ngoan.”

“Em luôn ngoan mà.” Cô dịu dàng đáp lại. “Vẫn ngoan... giống như năm đó.”

Năm đó, cô cũng có ý trêu chọc anh: “Họ đang làm gì thế?”

Nhớ đến chuyện cũ, suy nghĩ của Hứa Thắm cũng dần dần thoát khỏi màn sương. Đúng vậy, xưa nay, cô không hề là con bé ngốc nghếch, ngoan ngoãn như mọi người vẫn tưởng. Lúc ở bên anh, cô mới có mặt tốt mặt xấu, mới trở nên sống động như một con người bình thường. Chuyện quan trọng như vậy, sao cô lại quên kia chứ!

Tay anh lần tìm sâu hơn, đến tận khi đầu ngón tay ướt đầm. Cô bị ngón tay lạnh ngắt của anh kích thích đến nổi bật ra thành tiếng. Lúc này, bàn tay kia của anh từ bên hông vén áo cô tiến vào, lạnh lẽo trườn lên bộ ngực phập phồng.

Xúc cảm lạnh buốt như nổ tung trên da thịt, nhưng làn da cô lại nóng bừng đến khó chịu, như thể hai tảng lửa và băng đang đối chọi gắt gao. Hứa Thắm bị anh vuốt ve từ trên xuống dưới, đầu óc mơ màng, vành tai nóng rực, không thờ ra hơi, cảm thấy mình sắp không kiên trì được nữa.

Tiếng hít thở của Tống Diễm ở phía sau dần nặng nề, hơi thở ẩm ướt phả vào tai cô. Khắp người cô trên dưới trái phải đều không gượng được nữa, dần dần khó có thể nhẫn nại, như kiến bò trên chảo nóng.

Thế nhưng anh lại không hề sốt ruột, cứ chậm rãi giầy vò. Chỉ chốc lát sau, hai má cô đã đỏ bừng, không chịu được nữa bật thốt lên: “Nóng quá...”

Anh gạt phẳng áo sơ mi của cô ra. Mái tóc dài buông xõa trên tấm lưng trắng ngần. Anh gạt tóc cô sang một bên, cúi người dán sát vào lưng cô, mon trón từ sống lưng dần dần lên đến tai: “Hứa Thắm, còn nhớ không?”

“Nhớ...” Hứa Thắm gần như đã cạn kiệt sức lực, chỉ còn có thể thì thào: “Em muốn ôm anh...” Anh nghe theo, liền lui ra ngoài. Cô nhắm mắt lại, chợt thấy trống rỗng.

Tống Diễm quay cô lại, lần này, cô đã được ngắm tường tận thân thể anh. Không còn là cậu thiếu niên gầy gò thuở xưa nữa, giờ đây, anh đã trở thành người đàn ông cao lớn, lực lưỡng, vai rộng eo thon, cơ bắp rắn chắc. Ánh mắt cô vô thức lướt xuống dưới cơ bụng anh, nhưng rồi lại nhanh chóng xấu hổ dời đi.

Anh ôm Hứa Thắm đến sô pha, cô ôm chặt lấy anh, run rẩy. Lúc anh đặt cô xuống, tay cô còn quán lấy cổ anh không buông, nhìn anh bằng đôi mắt long lanh, trong trẻo. Anh cúi đầu hôn môi cô, cô cũng cuồng nhiệt hôn đáp lại.

Tống Diễm vừa hôn vừa nắm lấy tay cô kéo xuống dưới, Hứa Thắm ý thức được điều gì đó, vội rút tay về nhưng lại bị anh nắm chặt, vừa định giãy giụa thì anh đã buông môi cô ra, dụ dỗ: “Hứa Thắm!”

“Dạ?” Hứa Thắm giọng mơ hồ.

“Em ngoan nào, anh đang bị thương.” Giọng nói anh khàn khàn như cười như không.

Hứa Thắm thấy hình như mình đã bị anh gài bẫy rồi, nhưng cũng không dám giãy mạnh nữa.

Bên ngoài, bông tuyết bay múa. Trong phòng, xuân về hoa nở.

Mưa rền gió giật đã qua, anh thở hắt hắt cúi người vuốt ve vàng trán vuốt mát mồ hôi của cô. Ánh mắt cô mông lung, vẫn chưa hồi phục từ trong niềm mê say, chỉ có thân thể khẽ co rút. Anh cúi đầu, nâng mặt cô lên, môi ấn vào môi cô như in dấu lời hứa hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Tổng Diệm tỉnh lại từ sớm tỉnh mơ. Rèm cửa kéo kín khiến trong phòng chỉ lấp ló ánh sáng mờ ảo. Hứa Thắm đang nằm trong lòng anh ngủ say. Song khi anh vừa nhòm dậy, cánh tay cô đang chèo qua eo anh cũng giật mình theo. Cô mở choàng mắt: “Anh đi đâu vậy?”

Anh nằm xuống, cúi đầu lại gần, hỏi cô: “Dậy rồi à?”

“Vâng.” Hứa Thắm dụi mắt, vươn tay ôm lấy eo anh. “Anh vừa cử động, em tỉnh dậy ngay.”

“Vậy là phải trách anh rồi.” Tổng Diệm cười khê, nghiêng người qua tủ đầu giường lấy cốc nước đến, anh uống nửa cốc, còn lại nửa cốc đưa cho cô. “Này!”

Hứa Thắm ngồi dậy, nhận lấy cốc nước, lúc này mới phát giác thân thể mình mỗi như, rã rời. Đêm qua, cô lo cho vết thương của anh nên ngoan ngoãn phối hợp. Mặc anh. Theo anh. Thế mà anh không bớt phóng túng chút nào, cứ giày vò cô hết lần này đến lần khác. Nhưng nhớ đến ánh mắt dịu dàng đến mức có thể nhấn chìm cô của anh, cô lại tìm thấy niềm vui và sự bình yên đã đánh mất từ lâu.

Tổng Diệm vươn cánh tay, tìm kiếm trên tủ đầu giường, chạm phải hộp thuốc lá.

“Anh muốn hút thuốc à?”

“Không, anh lấy điện thoại.” Cuối cùng anh cũng mò được, mò di động ra, sáu giờ đúng rồi. Anh nhìn cô, quan tâm hỏi: “Em vẫn hút thuốc à?”

“... Sao anh biết?” Hứa Thắm chột dạ.

“Lần trước quét dọn nhà em, thấy em giấu gạt tàn ở ngăn tủ dưới bồn rửa tay... Em làm bác sĩ mà hay quá nhỉ!”

Hứa Thắm im lặng đưa cốc nước cho anh. Anh đặt lại chỗ cũ.

“Thình thoảng áp lực quá em mới hút một điếu thôi. Gần đây bớt rồi.” Cô lui vào trong chăn, thần nhiên đổ tội: “Nói đúng ra, em hút thuốc là do anh dạy đấy!” Em bị anh dạy hư thì có.”

Tổng Diệm nhướn mày, nhìn cô cười. “Hửm? Em còn dám đổ vấy cho anh à? Bản thân nhất quyết đòi thử, muốn ngăn cũng không ngăn được.”

Anh nằm xuống theo cô. Tay cô lại ôm lấy anh, “Vậy ư? Sao em không nhớ gì cả.”

Khóe môi anh cong cong.

Hứa Thắm gối đầu lên vai anh: “Mỗi ngày đến sáu giờ sáng, anh đều tự động thức dậy thế này à?”

“Ừ, thói quen rồi.” Anh nghiêng người ôm cô vào lòng, chớp mũi cọ lên gương mặt cô, giọng trầm khàn: “Còn em?”

“Em làm việc theo ca, không có quy luật. Nếu làm ca ngày thì bảy giờ dậy. Dù sao chỗ này cũng rất gần bệnh viện.”

“Bảy giờ à...” Tổng Diệm lăm bắm, tay vuốt ve eo cô, trán cọ vào tóc cô, lưỡi khê liếm lên vành tai Hứa Thắm: “Còn một giờ nữa...”

Sự ham muốn lộ lộ qua giọng nói lẫn hơi thở đàn ông phả vào tai, cô không nhịn được khiêu khích, hơi thở cũng run run, lí nha lí nhí: “Hôm qua anh hăng quá, giờ em còn đau đấy.”

“Vậy sao?” Anh cười khê khàng. “Để anh kiểm tra xem.”

“Á!” Cô cuộn người lại. Trong chăn nóng hừng hực, Hứa Thắm bị anh trêu chọc đến mức đỏ mặt tía tai, yếu ớt đẩy anh. “Đàn ông suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện này thôi sao? Vừa nghĩ đến là tình lực lập tức tràn đầy à?”

Tổng Diệm nghe thấy thế thì vui mặt vào hõm cổ trắng nõn của cô, cười ha hả. Tiếng cười vui vẻ như có thể ngấm qua da thịt, làm rung động đến sâu thẳm linh hồn cô.

“Anh cười cái gì?” Cô đẩy anh, khuôn mặt vẫn còn ửng đỏ.

Tống Diệm nắm lấy cằm cô, cúi đầu hôn thật mạnh vào môi cô rồi mới mắng yêu: “Đồ ngốc, em biết một người đàn ông lúc bên cạnh người phụ nữ mình yêu sẽ muốn làm gì nhất không?”

“Làm gì?” Hứa Thâm bị cuốn theo câu hỏi của anh.

“Đưa họ lên giường. Nếu không muốn, hừ, trừ phi gã đó bị yếu sinh lý.” Tống Diệm giờ giọng lưu manh.

“Bỉ ối!” Hứa Thâm bật cười, lại khề đẩy anh.

Anh kéo cô qua, phân tích: “Sao em không nghĩ xem, bạn trai em vẫn còn đang độ tuổi trẻ trung hăng hái, thân thể khỏe mạnh, sức vóc tràn trề.” Tống Diệm vừa nói người vừa trầm xuống.

Tương thân tương ái chính là thân thân ái ái vậy đây. Hứa Thâm nghĩ.

Không chỉ đàn ông, phụ nữ cũng thích như thế. Bởi vì thích nên mới si mê hơi ấm khi da thịt cận kề, mới mê mẩn cảm giác thân thiết khăng khít, mới tham lam niềm vui sướng khi chạm tới đỉnh điểm. Còn vì tình cảm say đắm thân mật gắn bó này mà càng thêm lệ thuộc đắm say.

Dây dưa đến hơn bảy giờ, Hứa Thâm mới rời giường chuẩn bị đi làm. Tống Diệm cũng xuống theo.

Cô lê dép đến phòng vệ sinh rửa mặt, vừa xong xuôi đã nghe thấy tiếng di động đổ chuông. Cô rút vạt tờ khăn giấy ra lau mặt, rào bước ra khỏi phòng vệ sinh, cho là bệnh viện gọi.

Đến khi cầm điện thoại lên, Hứa Thâm liền sững sờ. Là mẹ gọi. Cô nhìn thoáng qua Tống Diệm. Anh đang đứng bên giường mặc quần áo, có vẻ không chú ý đến cô. Hứa Thâm đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, bắt máy, nhỏ giọng gọi: “Mẹ!”

“Sao nhỏ tiếng vậy? Còn chưa dậy à?”

“Con dậy rồi ạ.” Cô cất cao âm lượng một chút, tay vô thức gãi gáy. “Đang chuẩn bị đi làm.”

“Mẹ và bố thấy con trên tivi rồi.”

“Dạ.”

“Ôi, mặc dù mẹ không đồng ý việc con tiền trăm hậu tấu chạy đến khu vực thiên tai cho lắm, nhưng may mà không gặp phải chuyện nguy hiểm gì, bây giờ còn lập được công nữa. Bố con rất tự hào về con, mẹ cũng thế. Thâm Thâm, lần này con làm rất tốt.”

“Cảm ơn mẹ. Giờ... mẹ không phản đối con làm bác sĩ nữa sao?” Hứa Thâm dè dặt hỏi.

“Lúc trước, mẹ thấy công việc này quá cực nhọc, không có thời gian chăm sóc gia đình. Thôi, con thích thì cứ làm đi. Nghề bác sĩ này nói ra cũng danh giá.”

Hứa Thâm nghe được ẩn ý trong lời nói của mẹ, định truy hỏi nhưng lại ngại Tống Diệm vẫn đang ở đây nên đành ậm ừ cho qua. “Mẹ, không nói chuyện với mẹ được nữa, con muộn giờ làm rồi.”

“Được, cuối tuần về nhà nhé! Tính luôn quãng thời gian đến khu thiên tai, đã hơn nửa tháng con không về nhà rồi. Bố rất nhớ con. Yến Thần cũng vậy, trong khoảng thời gian này, không biết anh con làm gì mà không thấy bóng dáng đâu cả. Con có thời gian thì gọi điện thoại cho anh con hỏi thăm xem thế nào.”

Hứa Thâm lặng thinh.

“Gần đây, con có liên lạc với anh con không?”

Hứa Thâm liếc nhìn cửa phòng, đi ra chỗ khác, khề trả lời: “Lúc ở khu thiên tai, anh ấy có gọi cho con mấy lần, nhưng con bận quá không nghe máy... cũng không có thời gian gọi lại. Về sau quên khuấy mất.”

Phó Văn Anh thở dài, không nói nhiều nữa: “Cuối tuần này nhớ về đây.”

“Dạ.”

Hứa Thâm buông điện thoại xuống, thấy hơi đau đầu, trở về phòng đã thấy Tống Diệm đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía mình. Cô thoáng nắm chặt điện thoại, đi đến: “Anh đang làm gì đấy?”

Tống Diệm quay đầu lại nhìn cô, hất cằm ra bên ngoài: “Em xem đi.”

Hứa Thâm đi đến bên cạnh anh. Chao ôi, đêm qua một trận tuyết lớn đã rơi, cả khu phố Ngũ Phương toàn nhà cấp bốn đã được bao phủ bởi lớp tuyết

trắng xóa rồi. Một đêm xuân tình qua đi, thế giới bên ngoài đã biến thành một màu trắng bạc.

“Hiện giờ, tứ hợp viện nhất định rất đẹp.” Tống Diệm cảm khái. “Đẩy cửa phòng ra có thể nhìn thấy tuyết phủ đầy sân. Trên mái nhà, trên cây cũng đều là tuyết.”

Hứa Thâm hơi nghiêng đầu, tưởng tượng ra cảnh tượng đẹp đẽ ấy rồi gật gù đồng tình.

“Em thích tứ hợp viện không?” Tống Diệm hỏi.

“Hả?” Hứa Thâm bị hỏi bất ngờ, có phần ngỡ ngàng. “Nhà anh á?”

“Ừ, là kiểu nhà đấy.” Tống Diệm quay đầu nhìn cô. “Nhưng chỉ ở một gia đình thôi.”

Hứa Thâm chưa hiểu ra ẩn ý trong câu này.

“Đi làm đi, muộn giờ rồi.” Tống Diệm nhắc nhở.

Hứa Thâm nhanh chóng thu dọn đồ đạc cùng đi ra ngoài với anh, lúc tới phòng khách lại thuận miệng hỏi: “Hôm nay anh ở nhà nghỉ ngơi có chán không?”

“Cũng tạm. Buổi sáng ở nhà nghỉ ngơi, xế chiều đi gặp một người bạn...” Tống Diệm dối lời. “... Đồng nghiệp.”

Hứa Thâm cảm thấy là lạ, gắng hỏi: “Bạn hay là đồng nghiệp?”

“Cả hai.” Tống Diệm cầm lấy áo khoác trên sô pha mặc vào.

“Em có biết không?” Lúc đi cứu viện ở vùng thiên tai, cô biết rất nhiều đồng đội của anh.

“Biết. Là Lý Manh.”

Hứa Thâm đang mở tủ lấy giày, giọng nói rất tự nhiên: “Có công việc à?”

“Không tính là công việc.” Tống Diệm đi theo cô ra cửa, khom lưng cầm giày. “Lần trước ở khu thiên tai chống lại mệnh lệnh, bị xử phạt. Cô ấy đang nghĩ cách giúp anh.”

Giọng anh hết sức bình thường, nhưng Hứa Thâm lại nghe ra có chỗ nào đó không đúng lắm. Đây là... mỹ nhân cứu anh hùng sao?

Về mặt Hứa Thâm điềm nhiên như không, ra vẻ rộng lượng: “Vậy anh phải cảm ơn người ta ngàn vàng đấy!”

Tống Diệm vừa mang giày vừa ngẩng đầu nhìn cô: “Yên tâm, anh sẽ hậu tạ.”

Hứa Thâm lặng lẽ xỏ giày rồi mở cửa bước đi. Tống Diệm ở sau lưng chỉ nhìn cô một cái thâm sâu, khóe miệng khẽ cong lên.

Vào thang máy, Hứa Thâm vẫn không nói gì, chỉ cúi đầu xem di động, làm bộ như công việc bận rộn lắm, nhưng mà... mới sáng sớm, đã có ai nhắn tin cho cô đâu. Ngược lại, bên Tống Diệm thì di động vang lên tiếng “tít tít” không ngớt. Anh cúi đầu, ngón tay lướt nhanh trên màn hình, miệng còn cười cười nữa.

Hứa Thâm không có ý định nhìn trộm điện thoại của anh, yên ổn đứng đấy chờ anh hết bận, lúc rời khỏi thang máy mới thân nhiên hỏi: “Anh dùng Wechat à?”

“Dùng cho công việc.” Tống Diệm nói. “Đăng ký theo số điện thoại.”

Hứa Thâm tìm tài khoản Wechat của anh kết bạn, ảnh đại diện hình như là một nhân vật nào đó trong game. Cô không nhìn kỹ, bỏ đi động vào túi rồi quay sang anh nói với giọng trêu chọc: “Cô ấy thích anh hả?”

Anh quay đầu: “Ai?”

“Lý Manh.”

Tống Diệm buồn cười: “Làm sao anh biết được?”

“Vậy anh thích cô ấy không?”

Anh giờ tay ôm cổ cô, kéo đến bên cạnh, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô: “Em nói xem?”

Nụ hôn này như cơn gió nhẹ thổi qua mặt hồ yên tĩnh, làm gợn những con sóng lăn tăn không thôi.

Khó chịu. Không vui.

Tổng Diệm hỏi: “Khi nào hết giờ làm? Anh tìm em ăn cơm.”

Chuyện khi nãy cứ thế bị anh gạt đi, nhưng Hứa Thắm rõ ràng không dễ lừa như vậy. Theo tình huống bình thường, không phải đàn ông nên nói rõ là mình không thích để đỡ dành bạn gái hay sao?

Cô không thể biểu hiện mình quá nhỏ nhen được, nhưng vẫn không nguôi sự khó chịu, nên trả lời không mặn không nhạt: “Không nói chính xác được. Nếu đúng phải ca mổ gấp, có thể em sẽ về trễ.”

Tổng Diệm đáp rất sáng khoái: “Được, anh không quấy rầy em. Tan làm gọi cho anh.”

Hứa Thắm thấy có gì đó cứ nghẹn ứ nơi lồng ngực, nhưng vẫn ra về bình thản: “Được.”

Trên đường lái xe đến bệnh viện, cô không khỏi nhớ đến dáng vẻ thẹn thùng, dịu dàng của Lý Manh trước mặt Tổng Diệm lần đó. Cô vừa ngẫm lại liền phát hiện: Tổng Diệm là một người đàn ông rất có sức quyến rũ với người khác phái.

Hoa dại bên đường bị người ta hái không sao, nhưng hoa trồng trên ban công nhà mình bị người ta dòm ngó, cảm giác không thoải mái chút nào.

Con người kỳ lạ như vậy đấy! Lúc chưa xác định quan hệ thì tất cả đều dễ nói, một khi có hẹn ước rồi sẽ bắt đầu nảy sinh yêu cầu và so đo. Dù sao con người cũng là một loại động vật, trong cốt tủy vẫn luôn có dục vọng chiếm hữu và ý thức lãnh địa mạnh mẽ, dù là nam hay nữ đều như nhau.

Hứa Thắm nhìn lên kính chiếu hậu trong xe, dưới mắt cô vẫn còn quầng thâm. Khoảng thời gian trước mệt mỏi quá, tạm thời không tài nào khôi phục được. Cô ngẩng mặt lên nhìn mũi và môi mình, mũi thon thả, môi rất đẹp, chỉ hơi tái. Ừ, quên mạng son rồi.

Cả buổi sáng, Hứa Thắm vô cùng tập trung làm việc, nhưng đến lúc ăn trưa lại cảm thấy hơi thấp thỏm. Di động của cô không hề có lấy một tin nhắn hay cuộc gọi nào. Điện thoại của mấy y tá ngồi cùng bàn không ngừng báo có tin nhắn, không phải tranh thủ nói chuyện với bạn trai thì cũng là trả lời tin nhắn bạn trai gửi đến mấy giờ trước. Còn cô và Tổng Diệm, như thể chuyện ngày hôm qua chưa hề xảy ra vậy.

Hứa Thắm tự nhận mình không phải là kiểu người thích đeo bám, nhưng mọi hình ảnh dịu dàng, âu yếm hôm qua như vẫn còn ở trước mắt, giờ đây lại chênh lệch cùng cực, khiến cô...

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua rồi biến mất. Anh đã nói sẽ không quấy rầy cô làm việc thì cô sẽ mau chóng gạt chuyện này sang một bên. Dù sao trong lúc làm việc cũng không thể phân tâm được.

Xế chiều, Tổng Diệm đến Đại đội Phòng cháy chữa cháy trạm Thập Lý tìm Lý Manh. Nhóm Lý Manh ít khi đi làm nhiệm vụ, đa số đều làm việc trong văn phòng. Lúc Tổng Diệm đến văn phòng Lý Manh chất đầy tài liệu.

Anh cầm một quyển lên, vừa lật xem vừa hỏi: “Sách tuyên truyền phát cho khu dân cư à?”

“Mùa đông đến rồi, thời tiết hanh khô, càng phải phòng cháy cẩn thận hơn.” Lý Manh giải thích.

“Cũng đúng.” Tổng Diệm gật đầu, ánh mắt lướt qua đồng tài liệu kia. “Một tháng nữa là đến Tết, cả thành phố đều đốt pháo hoa, rất nguy hiểm.”

“Chính xác đấy! Mà vết thương của anh thế nào rồi?” Lý Manh đi đến bên bình nước rót cho anh một cốc trà nóng.

“Không có gì đáng ngại, cuối tuần đi làm.” Tổng Diệm ngồi xuống, nhận lấy cốc nước cô đưa. Nhìn từng lá trà nở ra trong cốc, anh lại nhớ đến cốc trà ở nhà Hứa Thắm, nhớ đến tư thái quyến rũ của cô đêm qua, khóe môi bất giác cong lên thành một nụ cười.

Lý Manh đi vòng qua bên kia bàn ngồi xuống, thắc mắc: “Anh nhìn chăm chăm cốc trà cười gì thế?”

Tổng Diệm lắc đầu không đáp, xoay ghế quay người nhìn cô: “Sách Tuấn nói anh không sao rồi phải không?”

“Ừ, nhắc đến chuyện này, anh không nói tiếng nào với em cả, làm em vẫn mù tịt. Nếu không có lẽ đã giúp được anh rồi.”

“Mấy chuyện on nghĩa, không nợ thì vẫn tốt hơn.” Tổng Diệm thuận miệng đáp lời.

Lý Manh biết tính cách của anh, chắc chắn sẽ không nhờ vả đến cô. “Còn may mấy tên nhóc đội anh đã ký một lá đơn nói rõ tình huống, cấp trên mới không xử phạt. Đưa bé anh cứu hiện giờ là đại biểu cho hy vọng gây dựng lại từ đồng đổ nát, ý nghĩa quá lớn, xử phạt anh sao được? Với lại, anh cũng bị thương, coi như là lấy công chuộc tội rồi.”

Tổng Diệm cười xòa: “Không gãy tay gãy chân, không tàn phế không chết, đâu có công gì.”

Lý Manh nghẹn lời, lát sau mới nói: “Bây giờ, anh là tấm gương điển hình của lính cứu hỏa rồi đấy, đến đại hội tổng kết sẽ được khen thưởng. Nhưng trong nội bộ, chuyện này anh vẫn phải viết kiểm điểm.”

“Được thôi.” Tống Diệm tiếp lời. “Anh bảo Tiểu Cát viết, cuối tuần nộp cho em.”

Lý Manh im lặng.

“Đi đây.” Tống Diệm đứng dậy.

“Uống trà xong rồi đi.” Lý Manh muốn giữ anh lại thêm chút nữa, chợt có phát hiện: “Ồi, cổ anh bị côn trùng cắn à? Sao lại có vết đỏ to như vậy?” Cô kéo ngắn túm ra, tìm thứ gì đó. “Chỗ em có thuốc thoa này.”

Tống Diệm ngỡ ngàng sờ cổ: “Chỗ nào...” Sờ lên mới chợt ý thức, chắc là dấu hôn của Hứa Thâm để lại hôm qua rồi.

Lý Manh thấy vẻ mặt anh liền hiểu ra, sắc mặt nhất thời thay đổi.

“Anh có bạn gái rồi hả?”

“Ừ.”

“Là cô bác sĩ kia sao?”

“Đúng vậy.”

Lý Manh im lặng khá lâu. Bản thân cô yêu đơn phương, Tống Diệm đã từ chối rõ ràng, xưa nay chỉ nói chuyện công việc, không hề vượt quá khuôn phép. Anh không nhận sự giúp đỡ của cô, cũng không cho cô chút hy vọng hay tỏ thái độ mờ ám nào. Cô không trách anh, chuyện tiền triển như vậy, cô đau lòng những cũng thấy được giải thoát, song vẫn có chút ai oán khó quên.

“Vậy chúc anh hạnh phúc. Có điều, nói đến đây cũng xin nhắc nhở anh một câu: Người ta thường coi trọng người mình yêu, khinh thường người yêu mình. Anh cẩn thận một chút. Dù anh đứng đầu trong chuỗi thức ăn của em, nhưng lại đứng cuối chuỗi thức ăn của cô ấy đấy. Nhiều năm qua, anh vẫn nhớ thương cô ấy đau đầu không quên, rõ ràng lý trí đầy nhưng vẫn bất chấp. Anh lưu luyến người ta như vậy, đặt mình vào vị trí bị động, e rằng nếu cuối cùng xảy ra vấn đề gì, người bị tổn thương nặng nhất định sẽ là anh.” Sau khi trút bỏ nỗi lòng, cô lại thấy mình nói chuyện có phần quá đáng, mới khẽ bỏ sung một câu: “Dĩ nhiên, em vẫn hy vọng hai người viên mãn, thật đấy!”

“Cảm ơn.” Tống Diệm cười thật lòng, đầu hơi cúi, đưa ngón trỏ lên sờ đuôi lông mày, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt đã ánh lên vẻ kiên định. “Yên tâm đi, cô ấy không thể rời khỏi anh được nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Type: P.anh

Đến lúc tan ca, Hứa Thâm mới có thời gian lấy di động ra xem, thấy màn hình trống trơn, không có thông báo nào. Cả một ngày trôi qua, Tống Diệm không gọi điện hay nhắn tin cho cô lấy một lần. Cô hơi nhũn mày nhưng không biểu hiện buồn vui ra bên ngoài, chỉ thay quần áo như thường lệ rồi ra về.

Trên đường lái xe về nhà, cô thoáng nghĩ, có khi nào Tống Diệm đang ăn tối với Lý Manh không. Tuy cô không buồn vì chuyện này, đồng nghiệp đi ăn cùng nhau là chuyện rất bình thường, nhưng... Cô liếc sang di động, sao một tin nhắn cũng không có là thế nào?

Bình thường Hứa Thâm không có hoạt động giải trí nào, về đến nhà bật tivi lại thấy tất cả chương trình đều vô vị, đành mở sách ra đọc. Không biết vì sao hôm nay, ánh mắt cô luôn lơ đãng liếc nhìn điện thoại trên bàn, mà chiếc điện thoại kia vẫn cứ tiếp tục im lặng một cách khó hiểu.

Cứ thế cho đến chín giờ tối, Tống Diệm vẫn không thấy tăm hơi, cứ như thể anh không phải bạn trai của cô vậy. Anh đang làm gì thế? Sao không liên lạc với cô?

Cô nghĩ ngợi, bèn lấy điện thoại vào Wechat của anh xem thử. Anh cũng giống như cô, trên trang cá nhân không có nội dung gì, chỉ có lác đác vài chia sẻ tuyên truyền phòng cháy chữa cháy, lần đăng ảnh duy nhất cũng là thông báo phòng cháy, không có gì đáng chú ý.

Cô tiện tay mở tấm ảnh ra, không ngờ bên dưới lại có vài lượt thích và một bình luận. Hứa Thâm thấy lạ, không biết anh và cô lại có bạn chung nữa cơ đấy.

Cô lại mở ra xem, thấy một người thả tim: Chiêm Tiểu Nhiêu, bên dưới là bình luận của cô ấy: Vất vả rồi~~~

Bình luận vào một tháng trước. Tống Diệm không trả lời.

Suýt nữa cô đã quên, ban đầu chính cô là người đưa số điện thoại của anh cho Chiêm Tiểu Nhiêu. Với tính cách của mình, chắc hẳn cô ấy sẽ tìm hiểu gốc rễ, đeo bám cho bằng được để thêm anh làm bạn bè rồi.

Cô lại mở trang của Chiêm Tiểu Nhiêu ra xem. Hơn một tháng trước, cô ấy rất ít đăng ảnh, chỉ thi thoảng mới chia sẻ một vài cảm nhận và tin đồn thú vị trong cuộc sống. Có điều, tháng này lại khác hẳn, dồn dập nào là ảnh tự sướng, ảnh người khác chụp, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Ngay cả Hứa Thâm cũng phải thừa nhận, trông cô ấy vô cùng đáng yêu và dồi dào sức sống.

Cô còn bất ngờ trông thấy bóng dáng Tống Diệm trong đồng ảnh của cô nàng nữa. Ở quảng trường Soho Tứ Khê Địa, Tống Diệm khom người, cuốn đường ống dẫn nước, đám đông tùm tùm hai bên. Là hôm Tống Diệm cứu cô ấy.

Tổng cộng có hai tấm ảnh, tấm còn lại là lúc Tống Diệm đi thang cuốn ra về, dáng vóc cao lớn anh tuấn. Hôm đó, hình như tâm trạng anh không tốt, vẻ mặt lạnh lùng nhưng lại làm nổi bật khí khái đàn ông của anh.

Chiêm Tiểu Nhiêu ghi mô tả hai tấm ảnh kia là: Ân-nhân-cứu-mạng của người ta đấy!!!!

Bên dưới còn có một bình luận của Chiêm Tiểu Nhiêu, chắc hẳn là trả lời mấy bình luận của bạn bè: Quá man! Mình muốn ngủ với anh ấy, muốn ngủ với anh ấy!

Hứa Thâm mím môi, ném di động lên sô pha, đứng dậy đi đến bàn bếp, rót nước vào cốc. Vừa uống một hợp lớn mới chợt nhận ra đây là nước lã chưa đun, cô lập tức quay người sang phía bồn rửa, nhò hét rồi mới nhớ ra mình rót vào ấm là nước khoáng, có thể uống trực tiếp.

Cô cầm chiếc cốc, cầm dính đầy nước đứng bên cạnh bồn rửa, hoàn toàn bó tay với bản thân. Cô rút khăn giấy lau sạch miệng, uống phần nước còn lại rồi rửa cốc cất đi. Quay trở lại phòng khác, cô cầm cuốn sách lên đọc tiếp, cuối cùng vẫn phải mò lấy di động, tìm đến số điện thoại của Tống Diệm. Cô có rất nhiều điều muốn hỏi, có vô số lời muốn giải bày với anh, vậy mà cuối cùng chỉ gõ bốn chữ: Anh đang làm gì thế?

Cô nghĩ chắc anh đang đi với bạn bè, hoặc là đang ở nhà với cậu. Điện thoại vang lên tiếng “tít tít”, một tin nhắn được gửi đến: Nhớ anh hả?

Chỉ ba từ ngắn ngủi mà như đâm vào nơi mềm mại nhất trong tim cô, ánh mắt cô chợt cay cay khó hiểu, tai cũng nóng nóng. Oán giận chất chứa cả một ngày đã bị ba chữ kia xóa tan toàn bộ, chỉ còn trái tim đang đập thành thịch trong lồng ngực.

Cô trả lời theo bản năng: Vâng.

Gửi đi rồi cô mới sực nhớ, đáng lẽ phải trả lời là “không” mới đúng, cho anh tức chết đi. Thế nhưng anh đã trả lời rất nhanh: Anh sang tìm em, mười phút là đến.

Lời nhắn ngọt lịm này có tác dụng vô về biết mấy, lòng cô lại nở hoa trong chớp mắt. Hứa Thâm nắm điện thoại, ngay cả bản thân cũng không phát hiện môi mình đang cong lên thành nụ cười: Được.

Cô đặt điện thoại xuống, lập tức chạy đi rửa mặt, chải đầu, rồi lấy son ra đánh một lớp tươi tắn. Chuẩn bị xong đầu đuôi, cô quay về sô pha đọc sách, vừa cầm sách mới nhớ ra còn chưa vứt rác trong bếp, thế là cô nhò dậy, xách túi rác đi xuống lầu. Ra khỏi tòa nhà, đứng trên con đường nhỏ nhìn ra xa, cô nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng Tống Diệm đi về phía mình, trong tay hình như còn cầm túi đồ gì đó.

Cô vứt rác vào thùng, đứng ven đường nhìn anh đi đến. Cũng vào lúc này, cô mới chú ý thấy ban ngày mặt trời ló dạng, tuyết trong khu đã tan hết, chỉ có vài chỗ khuất nắng trên cây còn đọng lại vài mảng tuyết nhỏ.

Tống Diệm chạy nhanh vài bước đến trước mặt cô, gương mặt đông đầy nét cười: “Nhớ anh thế cơ à?”

“Đâu có! Chỉ là muốn nhìn anh một cái thôi, nếu không sẽ quên mặt mũi anh mất.” Hứa Thâm nói cứng.

Tống Diệm gạt đầu ra về đã sáng tỏ: “Cũng đúng nhì, trí nhớ em vốn không tốt mà.” Nói rồi anh lại nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn cô, như thể để cô nhìn cho thỏa.

Tim Hứa Thâm đập rộn rã. Bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt họ đều ánh lên cảnh đêm sáng ngời.

Cứ nhìn nhau hồi lâu, anh mới bật cười: “Đẹp không?”

Cô không muốn thừa nhận, nhưong mảy ra về: “Cũng được.”

Anh hỏi tiếp: “Nhìn đủ chưa?”

Cô thân nhiên rời mắt sang ngắm nghía đèn đường: “Xong rồi.”

“Nhìn đã rồi thì anh đi nhé!” Vừa dứt lời, anh đã quay đi luôn...

Hứa Thâm thảng thốt, lập tức tiến đến kéo anh: “Nhớ...”

Tống Diệm ngoảnh lại, chớp nhoáng nâng cằm cô lên, cúi đầu trao cô nụ hôn tha thiết. Hứa Thâm bất ngờ, mắt còn chưa kịp nhắm lại, chỉ rụt vai, kiễng

chân lên theo bản năng. Anh nhanh chóng rời đi, để lại trái tim cô đập cuồng loạn trong lồng ngực.

Anh nhìn cô vẫn còn ngây ngẩn chưa hoàn hồn, đôi mắt liên hiện lên ý định xấu xa. Anh đưa tay vuốt đầu cô, ôm cô vào lòng, cọ cảm vào huyết thái dương cô. Anh cười phì, dường như việc trêu đùa cô rất vui vậy.

“Anh thích màu son này của em, vừa nhìn đã muốn cắn.” Anh hào phóng khen ngợi cô.

“Muốn hôn em cứ việc nói thẳng, còn đồ thừa cho son môi.” Hứa Thâm bấu môi lườm anh, nhanh chóng điều chỉnh hơi thở có phần rối loạn.

“Được.” Anh khảng khái thừa nhận. “Nhìn thấy em đã muốn hôn em rồi, không nhìn thấy càng muốn hôn nữa.”

Hứa Thâm không khỏi mỉm cười. Cô vui mình trong lòng anh, hít thở nhẹ nhàng, định ôm eo anh thì lại đụng phải túi đồ gì đó anh đang xách. “Anh mang theo cái gì vậy?”

Anh nhớ đến vấn đề chính, bèn hỏi: “Xe em đỗ ở đâu?”

* * *

Bãi đỗ xe tầng hầm.

Hứa Thâm ấn chìa khóa, hai tiếng “tít tít” vang lên, chiếc BMW chớp sáng hai lần. Tống Diễm lấy một chiếc búa an toàn trong túi ra, đưa cho Hứa Thâm, dặn dò: “Nếu gặp phải tình huống đột xuất, bị giam trong xe thì dùng cái này đập vỡ cửa kính.” Anh chỉ vào bốn góc cửa kính. “Hãy nhớ đập vào góc, đừng đập chính giữa, chính giữa rất khó vỡ.”

Hứa Thâm gạt gù ghi nhớ, tay cầm chiếc búa lắc lư.

Anh xoay lại góc độ tay cô: “Mũi nhọn của búa phải vuông góc chín mươi độ với cửa kính, sức công phá lớn nhất. Tập trung vào một điểm, tuyệt đối đừng luống cuống đập loạn khắp nơi... Nhớ chưa?”

Cô gật đầu: “Nhớ rồi.”

“Nhớ cái gì?”

“Đập vào góc, phải vuông góc.”

“Ngoan.” Anh vuốt tóc cô khen ngợi.

Cô vẫn cầm chiếc búa múa may, anh sát lại gần, cầm tay cô điều chỉnh: “Dùng sức cổ tay, đừng có dùng toàn bộ cánh tay, phí sức.”

Anh cầm tay cô làm mẫu vài cái rồi quay sang, khẽ hỏi: “Rõ không?”

“Ừm.” Cô lại gật đầu, hơi phân tâm. Giờ phút này, anh hết sức nghiêm túc, toát ra sức hấp dẫn vô cùng.

Anh buông tay cô ra, lùi về sau một bước: “Thử lại lần nữa.”

Hứa Thâm hướng về góc cửa kính, nhẹ nhàng vung tay vài cái, tư thế và góc độ đều chính xác. Cô bỗng mỉm cười khê.

“Cười gì thế?”

“Nhớ đến lần anh cứu em trong cơn bão. Lúc ấy, em nghĩ thật trùng hợp. Anh không ngờ người mình lôi ra khỏi xe là em, đúng không?” Mắt Hứa Thâm sáng lên. “Em cũng không ngờ lại là anh, càng không ngờ anh có thể đẩy xe lên... Tận tụy như vậy, thảo nào anh có thể làm Đội trưởng.”

Tống Diễm chỉ cười không đáp, lấy lại búa an toàn bỏ vào túi, rồi lấy một bình chữa cháy mini ra đặt xuống nền xe. Trong túi còn một bình nữa. Anh cuộn chiếc túi lại gọn gàng nhét dưới ghế lái phụ: “Đặt ở đây nhé?”

Hứa Thâm rướn cổ nhìn vào trong: “Sao nhiều bình chữa cháy vậy?”

“Để dạy em.” Anh cười, đưa một bình cho cô. “Cái này rất đơn giản, vịn chốt kềm rồi kéo nó ra, ấn cò là được.”

Hứa Thâm tháo chốt kềm của bình chữa cháy, khá tò mò, ngược mắt nhìn anh dò hỏi: “Hiện tại, em có thể phun thử không?”

“Mang nhiều như vậy là cho em thử mà.” Tống Diễm bật cười, giọng cung chiêu.

Trong mắt Hứa Thâm bỗng chốc dấy lên hưng phấn. Cô vịn mở chốt kềm rồi rút ra, lúc chuẩn bị ấn thì quay sang nhìn Tống Diễm.

Anh cười rộ lên: “Đây đâu phải bắn súng, không có sức giật lớn thế đâu.”

Hứa Thâm cảm thấy yên tâm, ấn mạnh vào cò, một làn sương trắng phụt mạnh ra. Cô lập tức cong môi cười, đôi mắt cũng lấp lánh. Cô ấn thêm hai cái

nữa, mấy lần sương nổi đuôi nhau tiếp tục phun ra, lượn lờ quanh chân cô.

Tổng Diệm bỏ tay vào túi đứng một bên, trong mắt chỉ còn thấy nụ cười rạng rỡ của cô, bất giác khóe môi cũng cong lên.

“Đơn giản không?” Anh hỏi.

“Đơn giản.” Cô vui vẻ không giấu được nét cười. “Rất thú vị.”

“Thú vị à?” Anh lặp lại lời cô rồi cười nhẹ. “Chỉ mong em mãi mãi không cần dùng đến thôi.”

Anh đóng cửa xe lại, cô nhìn thấy trên tay áo anh dính bụi bèn phui giúp, nhưng dính vào tay lại là phần màu xanh nhạt: “Đây là gì thế?”

Tổng Diệm vỗ vỗ tay áo phui đi: “Chắc là quệt trứng đâu rồi.”

Hứa Thắm hỏi băng quơ: “Thế bình chữa cháy này để ở đâu?”

“Mang về nhà.”

“À.” Hứa Thắm ôm bình chữa cháy mini nâng niu như ôm cục vàng.

“Đừng có lấy ra nghịch trong nhà, nghe không?” Anh không quên dặn dò.

“Nghe rõ.” Cô ngoan ngoãn nghe lời.

Đi đến khúc cua bãi đỗ xe, Hứa Thắm trông thấy hộp chữa cháy trên tường, không biết sao lại nhớ đến trang cá nhân của Chiêm Tiểu Nhiêu, thuận miệng hỏi: “Anh và Chiêm Tiểu Nhiêu còn liên lạc không?”

Tổng Diệm thấy có chút kỳ lạ nhưng vẫn đáp lời: “Không, sao tự dưng lại hỏi thế?”

Hứa Thắm vẫn ôm khư khư bình chữa cháy trong ngực, vu vơ đáp: “À, nhìn thấy cô ấy bình luận trên trang của anh thôi.”

Tổng Diệm cười nhàn nhạt: “Ghen hả?”

“Còn lâu nhé!” Cô lập tức phủ định, có chút chột dạ.

“Không ghen là tốt rồi.” Anh bình thản đáp, rồi không nói gì thêm nữa.

Hứa Thắm tưởng anh sẽ dễ dàng hoặc dụ dỗ mình vài câu, ai ngờ lại chỉ cười cho qua như thế. Cô đoán không dám hỏi đến cùng, cho rằng như vậy không tốt lắm. Nhưng chuyện Lý Manh sáng nay chột hiện ra, lại còn việc cả ngày hôm nay anh mất tâm mất tích, chẳng biết tại sao, nỗi oán giận đã tiêu tan thoáng chốc lại ủa về.

Còn chưa kịp cất lời, Tổng Diệm đã hỏi sang chuyện khác: “Công việc hôm nay có mệt không? Em tan ca khi nào?”

Giọng anh vẫn điềm nhiên như không, Hứa Thắm không biết nên trả lời là sáu giờ hay chín giờ, nhất thời rối rắm, bỗng hỏi ngược lại: “Hôm nay, anh có nhớ em không?”

Anh nghe thế liền dừng bước. Cô còn đang tiến thẳng về phía trước theo quán tính liền bị anh kéo lại về phía mình, đưa mắt nhìn cô từ trên xuống dưới: “Sao thế?”

Cô có chút ngạc nhiên, nhưng lại giả vờ bình thản, mắt nhìn sang chỗ khác, nói lấp liếm: “Có gì đâu. Tại vì cả ngày anh không hề liên lạc với em, nên em nghĩ anh bận.”

“Không phải em nói bận, bảo khi nào em tan ca thì nhắc cho anh sao?” Tổng Diệm nhìn thẳng vào mắt cô, nhắc lại lời sáng nay.

Hứa Thắm á khẩu. Cô quên mất, thấy bản thân như kẻ ngốc tự vả vào mặt mình vậy. Nhưng... không đúng, lời này là anh nói... Có điều... lúc anh nói, cô không hề phản đối. Ôi, đúng là tự làm tự chịu!

Cô nhìn lại anh chột lát, chột dò hỏi: “Tổng Diệm, anh có ý phải không?”

“Có ý gì chứ?” Tổng Diệm mặt tỉnh bơ.

“Có ý như em” Hứa Thắm lòng vẫn đầy nghi ngờ.

“Anh không muốn quấy rầy em trong lúc làm việc thôi.” Tổng Diệm bật cười, bình tĩnh giải thích. “Em vừa nhắn tin một cái, anh đã tới ngay còn gì, không phải sao?”

Hứa Thắm không phản bác được chút nào, dù sao cũng nói không lại anh. Đúng vậy, cô vừa nhắn tin, anh đã chạy đến ngay lập tức, lại chỉ cần nói mấy câu thôi đã khiến cô quên hết phiền muộn cả ngày hôm nay, đồ cô ngoan ngoãn vâng lời. Nhưng mà... sao lồng ngực cô càng lúc càng nghẹn ứ thế này?

Cô cười khẽ, như đây chỉ là một việc nhỏ chẳng có gì đáng kể: “Ồ, đúng rồi, em quên mất.”

Cô làm như không có chuyện gì xảy ra, điềm nhiên đi đến cửa thang máy, quay đầu lại nhìn anh, như chợt nhớ ra: “À, quên mất, tối nay em phải nghiên cứu mấy ca bệnh, bận lắm.” Lúc nói lời này, cô thẳng thắn nhìn vào mắt anh.

Tổng Diệm nhướn mi, có chút tiếc nuối, nhưng cuối cùng vẫn thở dài: “Được rồi, anh không lên nhà quấy rầy em nữa. Nhớ nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cửa thang máy vừa đóng, cô liền tựa lưng vào vách phía sau như không còn sức lực, trầm mặc nhìn lên trần nhà. Đèn trong thang máy sáng lóa mắt, không hiểu vì sao trái tim cô nhói nhói.

Hứa Thâm một mình lầm lũi về nhà, nhìn căn phòng khách trống trải, lại nhìn bình chữa cháy nho nhỏ trong ngực mình, bất chợt không biết phải làm sao. Cô chậm chạp lết mấy bước tới tựa người vào vách tường, bỗng thấy cả người rệu rã.

Rõ ràng trước đó ở tầng hầm còn rất vui vẻ, sao bây giờ lại thành ra như vậy? Cả ngày nay, tâm trạng cô cứ thấp thòm lên lên xuống xuống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc vì anh.

Cô cúi đầu, phiền não bóp trán, khước mắt thoáng liếc thấy đôi dép anh đã mang, quay sang nhìn chăm chăm nó một lúc. Chẳng biết nghĩ gì, cô chợt vụt dậy, đi đến đá một phát, đôi dép vô tội đáng thương bị hất bay lên cầu thang.

Vừa định đi qua đá thêm một phát nữa thì chuông cửa bỗng vang lên, Hứa Thâm giật mình, còn chưa bỏ bình chữa cháy xuống đã chạy vội đến mở cửa.

Tổng Diệm đứng đó, im lặng nhìn cô. Hứa Thâm đang phiền muộn, cũng chẳng buồn nói gì.

Anh đi đến một bước, cô lùi về sau một bước. Thế rồi anh ập tới, ôm siết cô vào lòng, để mùi hương thoang thoảng trên quần áo anh bao phủ khứu giác cô.

Anh nhỏ giọng thì thầm: “Thôi, không trêu em nữa.”

Cô vui đầu vào lồng ngực anh, gờ chân đá anh một phát.

Anh chịu đựng, khẽ thở dài: “Sao mới có mấy năm đã thành ra lo được lo mất thế này, chuyện gì cũng giữ khư khư trong lòng. Anh nhớ trước kia, em rất ngang ngược cơ mà?”

Cô tức tối, đá anh thêm một cú nữa: “Anh im đi!”

Lúc này, Tổng Diệm mới cười tủm tỉm: “Buổi tối phải nghiên cứu bệnh án thật hả?”

Cô không lên tiếng.

“Là thật thì anh cũng cứ mặt dày ở lại đây!” Anh nói xong liền nhấc lấy bình chữa cháy trong tay cô đặt lên ngăn tủ, sau đó nhanh chóng xoay người, ghì sát cô vào tường, cúi xuống hôn cô.

* * *

Thật ra anh cũng có ý đồ riêng. Vì anh hiểu: Thứ khiến người ta canh cánh trong lòng không có gì ngoài việc không đạt được và đánh mất đi. Hôm nay, cô đã đạt được, nhưng nếu không nhắc lại cảm giác mất đi, làm sao có thể khiến cô nhớ mãi không quên? Chỉ có thể là chiếm được rồi nhưng vẫn muốn nhiều hơn, từng giây từng phút đều không muốn mất đi, lo sợ vuột mất hết thảy.

Bởi vậy, anh nhẹ đẩy khiến cô rơi vào trạng thái này. Nhưng anh lại không thể tiếp tục ý đồ của mình khi nhìn thấy cô rõ ràng hệt hắc chết đi được mà vẫn cô già bộ như không sao cả. Thật sự không thể phớt lờ, chỉ vừa thấy thế, lòng anh đã đau đớn như bị lăng trì.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42

Type: P.anh

Dưới ánh đèn trong phòng khách, một chiếc dép nằm chổng chơ bên cạnh cầu thang. Trong phòng tắm, tiếng nước chảy róc rách, một nam một nữ lửa thể đang ôm nhau tựa vào vách tường. Hứa Thâm dồn hết trọng lực lên lòng bàn tay Tổng Diệm, từ thế lơ lửng khiến cô vừa thấp thòm vừa miễn cảm. Cô ôm chặt cổ anh, run run hôn cắn loạn xạ như đang trút giận.

Tổng Diệm khẽ dừng lại, hôn lên thái dương cô, nhẹ cười: “Kiềm chế một chút, đừng cắn vào cổ anh, bị người ta thấy không tốt đâu.”

“À!” Hứa Thâm bật lên một tiếng như đã hiểu, giây lát sau lại thủ thỉ: “Nhưng em không nhịn được thì phải làm sao?”

Cô rất hiếm khi trắng trợn trêu chọc anh như vậy, còn Tổng Diệm thì hiển nhiên vô cùng thỏa mãn, nụ cười dần rạng rỡ, quyết định phóng khoáng hẳn: “Vậy thì đừng nhịn nữa.”

Đừng nhịn nữa! Tình và dục, yêu và oán nơi đáy lòng tận tình buông thả.

Mặt gương trong phòng tắm lần lượt bị phủ lên từng tầng hoa nước mỏng manh. Bóng dáng hai người quấn quýt nhau trong gương cũng không còn rõ ràng, cứ như đang hòa thành một thể. Ngoài phòng khách vẫn mờ tối, yên tĩnh.

Đêm khuya, anh ôm cô lên giường, giữa chừng lại bị cô đưa tay nắm lấy tai lắc lắc. Anh mở mắt ra, mơ màng hỏi: “Còn chưa ngủ à?”

“Anh thả vào tai em, buồn.” Cô rủ rỉ.

Tổng Diệm điều chỉnh lại tư thế: “Thế này được chưa?”

“Tốt rồi.” Cô lại quay người sang, ôm eo anh.

Con buồn ngủ voi đi một chút, anh vuốt tóc cô, hỏi han: “Công việc hôm nay mệt không?”

“Không có cảm giác gì đặc biệt, quen rồi.” Cô vẫn không mở mắt, trả lời anh.

“Không gặp chuyện gì đặc biệt à?” Dường như anh rất có hứng thú với công việc của cô.

Hứa Thâm nghĩ ngợi: “Không có... À, tổ bên cạnh thì có.” Cô dụi mắt, chậm chạp kể lại: “Hôm nay, có một thai phụ bị tai nạn xe đưa đến, tình huống rất nguy cấp. Bác sĩ Lý tiếp nhận bệnh nhân, định cứu người mẹ. Tình huống khi ấy nếu giữ lại đứa trẻ rất có thể sẽ mất hai mạng... Bên nhà chồng không chịu, nói chị ta mang thai con trai, nhất quyết đòi giữ cháu.”

“Sau đó?”

“Không giữ được ai cả.”

Tổng Diệm nhàn nhạt cười khẩy đầy khinh thường.

“Ở bệnh viện lâu, em đã quen với đủ mọi việc rồi.” Hứa Thâm bình tĩnh hơn anh nhiều, rũ mắt nghĩ chốc lát, chợt tò mò: “Nếu là anh thì sao?”

“Anh thế nào?”

“Anh muốn giữ người mẹ hay đứa bé?”

“Nói nhảm, dĩ nhiên là em rồi.”

Hứa Thâm mỉm cười, cựa quậy khẽ sát lồng ngực anh hơn, lát sau lại nảy sinh một câu hỏi khác: “Vậy nếu thân thể em không tốt, sinh con rất nguy hiểm thì sao?”

“Vậy thì đừng sinh. Anh và em không giống đám người trong giới kia, không có hoàng cung cần người thừa kế.” Anh thế mà còn sức hăng hái trêu cô cơ đấy! Hứa Thâm đá anh một cú.

Bất chợt, cô lại nhớ đến người đàn ông Phó Văn Anh sắp xếp cho mình làm quen hồi trước.

Người đàn ông đẹp trai, giàu có, trí thức, giỏi giang kia đề cập: “Em không cần làm gì cả, không cần đi làm cũng được, gả vào nhà anh cứ việc an tâm hưởng thụ cuộc sống, chỉ cần sinh con là được.”

Nghĩ đến đây, Hứa Thâm không khỏi ôm anh càng chặt hơn.

“Tổng Diệm?” Cô ngẩng đầu.

“Hả?” Anh mở đôi mắt đang nhắm nhèm buồn ngủ ra nhìn cô.

“Anh thích em ở điểm nào?” Cô thật tò mò.

Anh nghiêm túc suy nghĩ giây lát, cuối cùng đáp một câu: “Không biết.”

“Không biết á?” Hứa Thâm nhăn mày. “Nói cứ như em không có ưu điểm nào hết vậy.”

Tổng Diệm buồn cười: “Nếu là hiện tại, quen em qua việc xem mắt thì sẽ cần nhắc: Ừ, cô gái này mặt mũi không tệ, tính cách tam được, công việc tử tế,

gia đình danh giá. Những thứ này đều tốt. Nhưng anh quen em từ hồi còn lông bông... khi ấy chưa kịp nghĩ ngợi gì đã động lòng rồi. Còn chưa suy nghĩ thấu đáo thì sao biết được lý do...”

Anh chậm rãi nói xong, con buồn ngủ lại ập đến. Cô yên lặng nghe xong, không quấy rầy anh nữa.

Thích em không phải do ưu điểm hay điều kiện của em, mà vì trong lòng có em nên mới thích toàn bộ những gì thuộc về em.

Hứa Thắm bỗng thấy thật có lỗi, rõ ràng thích anh nhưng lại không ngừng suy sết, so đo. Còn hiện giờ thì sao? Bởi vì thích nên mới càng nhạy cảm, càng dễ ý hơn.

“Hứa Thắm!” Anh chợt khẽ gọi.

“Vâng?”

“Sau này, nói nhiều với anh hơn nhé!” Hai mắt anh vẫn nhắm nghiền khiến người ta còn tưởng là mơ ngủ.

“... Nói gì cơ?” Hứa Thắm không hiểu lắm.

“Trong lòng nghĩ sao thì nói vậy, đừng kìm nén bản thân. Giống như lúc trước ấy, cao hứng thì cười, mất hứng thì giận dỗi.” Thấy cô không đáp, anh dịu dàng hỏi lại: “Được không?”

“Được.” Cô hứa với anh.

Anh ôm cô ngủ, trong lúc mơ màng lại nghe cô thủ thỉ: “Có đôi khi, em rất hâm mộ mấy cô gái có ánh mắt biết nói. Em cũng muốn được như vậy.”

“Tại sao?” Anh đã mệt lắm rồi, hai mắt nhắm nghiền nhưng vẫn tiếp chuyện cô.

“Không cần phải nói ra hết bằng lời, chỉ cần dùng ánh mắt đã có thể khiến người khác nhìn ra vui buồn.” Nhưng ánh mắt cô lại vĩnh viễn trầm lặng, đè nén hết như con người cô.

“Em không cần phải thế.” Anh cựa quậy, vùi đầu vào mái tóc cô, dần chìm vào giấc ngủ, miệng vẫn lầm bầm: “Anh nhìn không hiểu.”

Hứa Thắm chậm chậm ngược mắt nhìn anh. Hai mắt anh nhắm nghiền, hơi thở đều đặn. Anh đã ngủ rồi, nhưng tay vẫn ôm chặt lấy eo cô không rời. Trong bóng tối mờ ảo, anh đã cởi bỏ nét nghiêm nghị răn ròi, để lộ ra một khía cạnh dịu dàng và quan tâm trước mặt cô.

Nhịp tim của anh vang lên trầm ổn bên tai cô. Nhiệt độ cơ thể anh thấm vào gò má cô, lan tỏa đi khắp các góc ngách, mùi hương của anh vờn quanh người cô. Giờ phút này, hạnh phúc như dòng nước ấm lan tràn, mềm mại len lỏi trong lòng rồi dần lan tỏa ra toàn thân.

Hương vị ngọt ngào xưa nay chưa từng được nếm trải, bây giờ đã cảm nhận được rồi.

* * *

Hứa Thắm đến bệnh viện trước giờ vào ca một phút.

Tiểu Tây thấy lạ: “Bác sĩ Hứa, bình thường lúc nào chị cũng đến trước mười lăm phút mà? Gần đây sao vậy?”

Hứa Thắm đáp qua loa: “Mấy ngày gần đây dậy hơi muộn.”

“Gần đây mệt quá nên muốn ngủ thêm một chút sao?” Tiểu Bắc quan sát cô, vui vẻ nhận xét: “Có thể thấy được mấy ngày nay, khí sắc bác sĩ Hứa tốt hơn đấy.”

Hứa Thắm không biết nói gì.

Tiểu Nam: “Ừ nhỉ, mặt mày hồng hào hẳn, trông “xuân” lắm!”

Hứa Thắm đành ngó lơ, điềm nhiên mặc áo blouse vào.

Tiểu Bắc gọi với sang: “Đứng rồi, bác sĩ Hứa, cháo của chị đây này, mau ăn vài miếng đi, lát nữa không có thời gian ăn uống đâu, sẽ đó đến trưa đấy!”

Hứa Thắm gật đầu đáp: “Tôi ăn rồi.” Cô đưa tiền cho Tiểu Bắc: “Sau này, không cần mua bữa sáng giúp tôi nữa đâu.”

“Đừng ngại, em cũng mua cho Tiểu Đông, Tiểu Tây mà.”

“Tôi ăn ở nhà rồi.” Hứa Thắm trả lời qua loa rồi quay đi.

Mấy y tá trên trời nhìn nhau.

Tiểu Tây: “Không phải bác sĩ Hứa đang yêu đương đấy chứ?”

Tiểu Đông: “Không thể nào! Mấy ngày qua, chị ấy có khác thường ngày là mấy đâu.”

Tiểu Nam: “Lúc làm việc thì không, nhưng hễ rảnh là nhìn di động suốt thôi. Hồi trước, chẳng thấy chị ấy động đến bao giờ, bây giờ khi thì nhắn tin, khi thì cười tủm tỉm, dọa chết tôi rồi.”

Tiểu Bắc: “Tôi thấy vô cùng tò mò không biết phải là người đàn ông như thế nào mới có thể khiến gương mặt lạnh nhạt của bác sĩ Hứa cười lên được.”

“Ừ đây...” Mọi người đồng loạt gật đầu tán thành.

Sắp đến trưa, trung tâm cấp cứu 120 nhận được một ca cấp cứu: Có người đội xăng châm lửa đốt xe bus. Lúc xe cứu thương chạy đến, chiếc xe đã biến thành một chiếc đèn khổng lồ. May mà hành khách đều đã thoát nạn, lính cứu hỏa cũng nhanh chóng xử lý hiện trường.

Người bị thương được đưa đến bệnh viện, đã số đã kịp thời thoát khỏi, không nghiêm trọng lắm, được tập trung lại một chỗ để xử lý vết thương.

Khi Hứa Thắm đang chăm sóc cho bệnh nhân của mình thì bất ngờ nghe thấy một tiếng gọi vang dội: “Chị dâu!”

Ban đầu, cô không để ý lắm, đến tận khi người nọ lần nữa hô: “Chị dâu!”, giọng nói còn khá quen thuộc, Hứa Thắm mới quay đầu, liền nhìn thấy Dịch Miếu.

Dịch Miếu vẫy tay, hào hứng chạy về phía cô. Hứa Thắm nhìn cô nàng từ trên xuống dưới một lượt, quần áo nhếch nhác, bên dưới còn bị cháy lỗ chỗ.

“Em cũng ở trên xe à?” Hứa Thắm quan tâm hỏi han.

“Vâng ạ!” Dịch Miếu ngoan ngoãn gật đầu.

“Có bị thương không?” Hứa Thắm có chút lo lắng.

“Không hề gì.” Dịch Miếu hất cằm, hành động này giống hệt Tống Diệm hồi niên thiếu. “Là em lấy búa an toàn đập vỡ cửa kính, dẫn mọi người chạy thoát đây! Nếu không phải nhờ em nhanh trí, bây giờ chị không rảnh vậy đâu, phải làm phẫu thuật cho người ta túi bụi rồi.”

Hứa Thắm chợt nhớ đến đêm đó, Tống Diệm dạy mình cách thoát hiểm, đập lửa, đúng là thật sự quan tâm đến cô.

H.m nói xong còn rất phấn khởi nhìn Hứa Thắm. Hai người nhìn nhau trân trân chốc lát, Hứa Thắm mới lờ mờ hiểu ra, khen ngợi vu vơ: “Em làm tốt lắm!”

Dịch Miếu lập tức tiếp lời: “Dù sao cũng là người nhà của lính cứu hỏa mà, có chuyện con con như thế cũng không làm được thì mặt mặt anh em quá rồi. Chị dâu, chị nói đúng không?”

Hứa Thắm sững sốt. Khi này lo lắng Dịch Miếu bị thương không chú ý, giờ cô mới phát hiện ra cách xưng hô của cô nàng có gì là lạ. Chẳng lẽ Tống Diệm kể cho Dịch Miếu chuyện hai người họ quay lại với nhau rồi sao?

“Em vẫn gọi chị là Hứa Thắm đi.” Hứa Thắm có chút ngại ngùng.

“Vậy không được! Anh em nói không thể hỗn hào với chị, nếu không sẽ đánh em.” Dịch Miếu cương quyết.

Hứa Thắm nghẹn lời.

“Bố mẹ em cũng nói, làm em gái phải cho ra dáng chứ!” Dịch Miếu còn bổ sung.

Vậy là cậu mợ cũng biết rồi sao? Rõ ràng lần trước gặp mặt còn rất ghét cô kia mà...

“Tuy trước kia em không thích chị lắm, nhưng đó là vì coi chị là người ngoài thôi. Bây giờ là người một nhà rồi, em sẽ không đáng ghét như trước nữa. Sau này chị sẽ biết em tốt đến thế nào.” Dịch Miếu cầu hòa. “Chuyện trước kia, chúng ta xí xóa nhé!”

Hứa Thắm im thin thít, chưa biết nên phản ứng thế nào. Người một nhà ư? Rốt cuộc Tống Diệm đã nói gì với người nhà anh thế?

Thật ra, Tống Diệm cũng chẳng nói gì cụ thể cả, chỉ là trong lúc ăn cơm với người nhà, anh thông báo một câu: “Con quay lại với Hứa Thắm rồi.”

Về phần khác, hành động đã nói lên tất cả.

“Quần áo em đã cháy rồi, có cần thay bộ khác không? Chỗ chị có đồ dự phòng.” Hứa Thắm mở lời.

“Không sao đâu.” Dịch Miếu vỗ vỗ tro bụi bám trên quần áo. “Vật áo chỉ bị đốt thủng mấy chỗ thôi, vẫn mặc được.”

Hứa Thắm nhăn mày, sờ khuỷu tay Dịch Miếu. Cô chạm phải lớp bụi phấn màu hồng, giống hệt lớp bụi xanh xám lần trước dính trên tay áo Tống Diệm.

“Đây là gì thế?” Hứa Thắm khá thắc mắc.

Địch Miêu sững sốt, nhưng nhanh chóng trả lời: “Là phần ấy mà. Có lẽ quệt trứng bằng ở giảng đường rồi.”

Hứa Thắm nửa tin nửa ngờ.

Địch Miêu vừa nhìn thấy vẻ mặt cô liền phát giác ra có điều bất ổn, ngẫm nghĩ chắc chắn có liên quan đến Tống Diệm, liền mau miệng bổ sung: “Cũng có thể quệt phải lúc ở nhà. Bỏ em làm thợ mộc thường hay dùng phấn vẽ khung mà.”

“À.” Hứa Thắm gật đầu, hàng mày giãn ra.

Địch Miêu thấy thế biết mình đã đoán trúng, trong lòng oán thầm: Tống Diệm à Tống Diệm! Em là một thiếu nữ mỏng manh bị anh lôi đi làm cu li không nói gì thì thôi, còn phải phát huy trí thông minh thiên tài giúp anh dỗ dành vợ nữa. Anh phải tặng em mười cái máy Mac mới được đấy! Nhưng nghĩ lại vẫn thôi. Tiền anh giữ lại làm vốn cưới vợ còn hơn.

Nhìn lại Hứa Thắm, Địch Miêu thấy hăm mộ cô từ đáy lòng, hăm mộ cô có một cô em chồng quá tử tế như mình. Có cô em chồng nào còn đang học đại học đã nghĩ đến chuyện sau này làm ra tiền mua túi xách cho chị dâu như cô chưa?

Hứa Thắm thấy Địch Miêu nhìn mình với vẻ mặt thân thiết lạ thường, cảm thấy rất ngượng ngùng, ánh mắt bối rối dời đi, hai tay bỏ vào túi áo blouse: “Em không sao thì về nhà sớm đi.”

“Vâng, vậy chị làm việc tiếp đi nhé!” Nói rồi, Địch Miêu vẫy tay chào cô.

Hứa Thắm nhẹ gật đầu rồi quay người rời đi.

Địch Miêu nhìn bóng lưng cô xa dần, chợt nhớ đến buổi sáng tuyết đầu mùa đông hôm đó, ánh nắng rực rỡ, bầu trời trong vơi vợi, cô ngồi trên thang xếp hỏi Tống Diệm: “Sao thế ạ? Hai người quay lại với nhau rồi? Bây giờ chị ấy chấp nhận, lỡ như sau này lại đổi ý, bỏ đi thì sao ạ?”

Tống Diệm cười cười, thân nhiên trả lời: “Trước kia, cô ấy không biết ở bên anh có thể tốt hơn nữa. Sau này, dần dần sẽ biết thôi.”

Nếu là người khác nghe được, chắc hẳn sẽ cười cợt người đàn ông này quá mức tự tin, ngạo mạn. Nhưng Địch Miêu biết, đây chính là tình yêu và sự hứa hẹn hết sức chân thật. Ánh mắt vẫn dõi theo bóng dáng Hứa Thắm rời xa, Địch Miêu thở dài, thật sự hăm mộ cô từ tận đáy lòng.

Nhưng mà Hứa Thắm à, lần này, chị tuyệt đối đừng phụ bạc anh tôi đấy!

* * *

Thứ Sáu, sau khi tan ca, lúc chuẩn bị lái xe ra khỏi bãi đỗ, theo thói quen Hứa Thắm lấy di động ra định gọi cho Tống Diệm, báo cho anh biết hôm nay cô không phải tăng ca, giờ được tan làm rồi.

Từ đây lái xe về nhà chỉ hơn mười phút, Tống Diệm đi từ nhà đến khu chung cư chỗ cô cũng gần mười phút là cùng. Nếu đồng thời xuất phát, hai người vừa khéo sẽ gặp nhau ở dưới sân. Đa số đều là anh đến sớm, đứng dưới lầu hút thuốc đợi cô, sau đó hai người sẽ cùng nhau đi bộ đến siêu thị gần đó mua thức ăn về nhà nấu cơm.

Nhưng hôm nay, lúc lấy di động ra, Hứa Thắm đột nhiên ngẫm nghĩ. Mỗi lần đều là anh đến trước, hôm nay, hay là đến lượt cô chờ anh đi! Nghĩ là làm, cô liền bỏ điện thoại xuống, lái xe ra khỏi tầng hầm. Đi được nửa đường, lúc gặp đèn đỏ, cô mới tranh thủ nhấn tin báo cho Tống Diệm biết mình đã tan làm rồi. Đặt điện thoại xuống, nghĩ tới vẻ mặt anh khi nhìn thấy mình đứng đợi, Hứa Thắm không nhịn được cười khẽ.

Thế mà hôm nay, cả quãng đường xui xẻo đều gặp đèn đỏ. Nhưng cô không bận tâm, cũng không muộn mấy đâu mà!

Hứa Thắm lái xe vào tầng hầm khi chung cư nhà mình, vừa xuống xe đã phi nhanh ra ngoài. Cô chạy đến cánh cổng ra vào cách nhà mình không xa rồi dừng lại. Mùa đông phương Bắc, mới hơn sáu giờ chiều, trời đã tối sầm.

Nhìn về phía hàng cây, cô thấy anh đang đi đến rồi đứng đợi mình ở hành lang. Lần này, anh đứng trong bóng tối nơi ngọn đèn đường không với đến được, như bị hòa tan với đêm đen, bóng dáng cũng trở nên mơ hồ. Hình như anh đang đưa lưng về phía con đường của khu chung cư, mặt hướng về phía tòa nhà.

Hứa Thắm suy nghĩ chốc lát rồi mới men theo tán cây sồi xanh, rón rén bước đến. Mấy cây vạn tuế to trong bồn hoa quả là chỗ ẩn nấp tiện lợi cho cô.

Cô chậm chậm đến gần rồi đột ngột nhào tới: “Này!”

Trong khoảnh khắc nhảy ra khỏi lùm cây, cô mới ý thức được mình nhắm người, đối phương không phải Tống Diệm. Nhưng tiếc là không còn kịp nữa. Cô mất thăng bằng, theo quán tính xông thẳng về phía đối phương.

Mạnh Yên Thần nghe thấy giọng Hứa Thắm liền quay người đứng lúc cô nhào vào lòng anh, ôm eo anh. Còn anh thì gần như ôm chặt lấy cô theo bản năng.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 43

Hứa Thâm giật mình, lập tức đẩy Mạnh Yến Thần ra. Nhưng anh không buông tay mà ôm cô chặt hơn. Đôi mắt anh nhìn xoáy vào biểu cảm trên gương mặt cô, như thể không dám tin giọng nói vui vẻ và hành động thân thiết gần gũi kia đều là của cô.

Nhưng cô lập tức trở về dáng vẻ của Mạnh Thâm với biểu cảm lạnh nhạt, cố gắng trấn tĩnh nhưng vẫn không sao che giấu được sự bối rối, ánh mắt đảo dáo nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó. Hai tay cô đẩy lồng ngực anh, giọng cô đề nén cực thấp: “Mạnh Yến Thần, anh điên rồi!”

Trong lúc hai người đang giằng co, phía sau bỗng truyền đến giọng đàn ông lạnh lùng: “Định ôm bạn gái tôi đến khi nào?”

Nhất thời, Hứa Thâm kinh hoàng, quay phắt lại, thấy gương mặt Tống Diễm sa sầm như bị mây đen bao phủ.

Cô đẩy Mạnh Yến Thần ra lần nữa, trùng hợp anh cũng thả một tay ra. Vừa thoát khỏi gông cùm, cô định chạy về phía Tống Diễm thì lại bị tay còn lại của Mạnh Yến Thần giữ chặt.

Mắt Tống Diễm lạnh đi, anh tóm lấy tay Hứa Thâm, giật mạnh về phía mình. Hứa Thâm mất đà, lao đảo nhào vào lòng Tống Diễm rồi bị anh kéo ra sau lưng che chở. Anh nhìn chăm chăm Mạnh Yến Thần, đôi mắt ánh lên con thịnh nộ, như chỉ sắp sửa lao đến xé xác Mạnh Yến Thần vậy.

Hứa Thâm bất chấp cổ tay đau đớn, kéo tay Tống Diễm phân trần: “Em nhận nhầm người...”

“Lên nhà đi!” Tống Diễm ngắt lời.

Hứa Thâm sửng sò, còn định lên tiếng lần nữa nhưng Tống Diễm đã quay đầu lại nhìn cô, hờ hững hỏi: “Sao vậy, sợ anh đánh chết anh ta à?”

Hứa Thâm nghe thấy giọng điệu của anh, sống lưng bỗng lạnh toát, biết anh thật sự giận rồi. Cô lập tức buông tay anh, ngoan ngoãn quay người, rảo bước về phía tòa nhà.

Mạnh Yến Thần thấy cô không hề ngoảnh lại, cảm cũng tức tối bạnh ra.

Bóng đêm yên tĩnh, tiếng bước chân của cô nhanh chóng biến mất vào hành lang, cùng với đó có thể nghe tiếng thang máy mở cửa. Ánh đèn trong hành lang hắt ra ngoài như một chiếc thảm sáng trải trên mặt đất, mà ở phía cuối thảm là Tống Diễm và Mạnh Yến Thần đang đứng.

Mười năm không gặp, cả hai đều thay đổi không ít, đều từ những thiếu niên gầy gò trở thành người đàn ông cao lớn. Nhưng có nhiều thứ lạ kỳ vẫn không hề thay đổi, ví dụ như chênh lệch thân phận, ví dụ như tư thái không đội trời chung này.

Bốn mắt nhìn nhau, địch ý và nỗi căm hận của cả hai bên đều lộ rõ. Trên đời này, phần lớn những chuyện có thể làm dấy lên thù hận và hiểu thắng của đàn ông đều liên quan đến phụ nữ.

Trong khoảnh khắc nào đó, Tống Diễm thật sự muốn đánh cho Mạnh Yến Thần một trận. Nhưng hành động ngoan ngoãn nghe lời chạy lên nhà của Hứa Thâm đã có tác dụng trấn an anh rõ rệt.

Mà mọi chuyện khi này đều không nằm ngoài tầm mắt của Mạnh Yến Thần. Anh là người thông minh, đương nhiên hiểu được bây giờ không giống ngày xưa, nơi này không còn là sân trượt patin năm nào, mà anh đã trở thành kẻ thất bại triệt để.

“Anh là anh trai của cô ấy. Hãy chú ý giữ chừng mực.” Tống Diễm cảnh cáo.

Chỉ một câu nói đã đâm thẳng vào vết thương sâu hoắm chưa từng khép miệng của Mạnh Yến Thần. Dù có là người trầm tính đến cỡ nào đi chăng nữa, sắc mặt anh cũng trở nên tái nhợt.

Về phía Tống Diễm, đối mặt với kẻ thua cuộc, anh cũng không có hứng thú tiếp tục đào sâu vấn đề này, nói xong câu vừa rồi liền cất bước đi thẳng vào hành lang.

Mới được hai bước, Mạnh Yến Thần đã lên tiếng phía sau: “Cậu và cô ấy không thể tiếp tục.”

Tống Diễm dừng lại.

Giọng nói của Mạnh Yến Thần vẫn tiếp tục vang lên phía sau: “Chỉ cần trong nhà không đồng ý, cô ấy sẽ không có khả năng thành đôi với cậu. Máy ngày nay, cô ấy không về nhà, vẫn luôn trốn tránh, cậu không nhìn ra sao?”

Trong lòng Tống Diễm hiểu rõ, buổi sáng hôm Phó Văn Anh gọi điện cho Hứa Thâm cách nay đã một tuần rồi. Cuối tuần, Hứa Thâm mượn cớ phải tặng ca để không quay về Mạnh gia.

Anh không quay đầu, chỉ cười nhạt: “Không đến lượt anh quan tâm. Có thể giữ được cô ấy hay không thì phải xem bản lĩnh của tôi.” Nói đoạn, anh tiếp

tục bước đi.

“Sau đó thì sao? Khiến cô ấy từ bỏ tất cả vì cậu, thỏa mãn ham muốn cá nhân của cậu, cậu có thể an lòng sao?” Rốt cuộc, gương mặt Mạnh Yến Thần cũng toát lên vẻ căm ghét và khinh bỉ. “Tổng Diệm, cậu xứng không?”

Tổng Diệm dừng lại lần nữa.

“Đặt tay lên ngực tự hỏi đi, cậu xứng với cô ấy không?” Mạnh Yến Thần chậm rãi đưa ra câu hỏi, khóe miệng nhếch lên nụ cười, vẻ châm chọc và khinh thường hiện rõ mồn một. “Cậu nhìn hoàn cảnh của khu chung cư này đi, xem lại căn hộ của cô ấy đi. Nếu không nhờ có cô ấy, ngay cả cổng của khu này cậu cũng không bước vào được. Cậu nghĩ xem, mọi việc không phải đã quá rõ ràng rồi à?”

Bàn tay Tổng Diệm siết chặt, mu bàn tay hằn lên gân xanh như thể đang cố kiềm chế, tưởng chừng chỉ một giây sau thôi anh sẽ quay người lại, đâm thẳng vào mặt Mạnh Yến Thần vậy.

Mạnh Yến Thần gằn từng câu từng chữ: “Chỉ bằng mấy năm qua cậu chẳng làm nên trò trống gì đã không xứng với cô ấy rồi.”

Tổng Diệm siết chặt bàn tay một hồi mới chậm rãi buông lỏng.

“Năm đó, vì gia thế cách biệt mà bị đá, phàm là người có một chút tự trọng, một chút ý chí thì đã trăm phương nghìn kế tìm cách gây dựng sự nghiệp để xứng với cô ấy rồi. Nhưng hiện tại thì sao? Tôi vốn tưởng rằng ít nhất cậu cũng có một chút tiền đồ, coi như còn có cái cho người khác nhìn vào. Cậu lại nhình bộ dạng của mình bây giờ đi, từ đầu đến chân có cái gì đáng để em ấy chống đối lại gia đình, chấp nhận từ bỏ hết mọi thứ mình đang có không?” Nói đến đây, nỗi căm hận của Mạnh Yến Thần đã dâng lên tột độ, giọng nói cũng trở nên mất kiểm soát: “Cậu dựa vào cái gì chứ?”

Tổng Diệm im lặng đứng nghe, không xen vào một lời. Lát sau, anh quay người lại, đi đến đối mặt với Mạnh Yến Thần. Anh đứng dưới ánh đèn, tựa người vào cột, ánh sáng soi thẳng xuống đỉnh đầu anh, để lại trên mặt đường một bóng đen rõ nét.

Anh lấy hộp thuốc lá ra, rút một điếu đưa lên miệng, che tay cản gió, châm thuốc, phả ra một hơi rồi nheo mắt lại nhìn Mạnh Yến Thần qua làn khói, đưa tay ra mời: “Làm một điếu không?”

Mạnh Yến Thần đứng phía đối diện, lạnh lùng nhìn Tổng Diệm, khinh thường không đáp.

Tổng Diệm thờ ơ nhếch môi, gương mặt không hề có ý cười, rít thêm một hơi thuốc nữa mới từ tốn: “Mạnh Yến Thần, anh hiểu cô ấy không? Ngoại trừ biết cô ấy tâm tư nhạy cảm, chuyện gì cũng giấu trong lòng, anh còn biết gì nữa?” Tổng Diệm cười nhạt, câu hỏi vừa kết thúc, nụ cười của anh liền biến mất, giọng nói cũng trở nên sắc nhọn. “Anh hoàn toàn không hiểu gì về cô ấy cả.”

Tổng Diệm điềm nhiên nói tiếp: “Tôi biết hồi trung học anh rất hận tôi, hận tôi dạy hư cô ấy, hận tôi lôi kéo cô ấy uống rượu, hút thuốc, đánh nhau, hận tôi lừa cô ấy lên giường.”

Cầm Mạnh Yến Thần cứng lại, bạnh ra, bàn tay cũng siết thành quả đấm. Đã nhiều năm trôi qua như vậy nhưng những điều này vẫn luôn canh cánh trong lòng anh.

“Sự thật là... cô ấy những nhẽo đòi tôi dẫn đi quán bar. Tôi không cho hút thuốc, cô ấy liền giật lấy. Lúc cô ấy ở bên cạnh, tôi không đánh nhau thì kiểu gì cô ấy cũng kiếm cớ gây chuyện với người ta. Cô ấy muốn chơi, muốn điên, muốn buông thả, muốn tự do... chính vì bị đè nén quá lâu nên mới cần giải tỏa bằng phương thức cực đoan như vậy.”

Tổng Diệm tựa đầu vào cột đèn ngắm trời đêm. Ánh đèn phản chiếu trong đôi mắt anh sáng lấp lánh tựa pha lê. Anh phả một làn khói thật dài vào không trung, rồi hơi thuốc lá đã phủ xuống gương mặt u buồn của anh.

“Nhưng lúc đó, ít ra cô ấy rất sống động.”

Đêm tối càng trở nên đặc quánh. Mạnh Yến Thần đứng trong bóng tối, sắc mặt trắng bệch. Anh chưa từng thấy mặt sống động của Hứa Thâm như Tổng Diệm vừa nói. Có phải chính là cô gái ấm áp mà xa lạ nhào vào lòng anh lúc này không? Có phải như thế không?

“Cho nên, anh hỏi tôi dựa vào gì ư?” Tổng Diệm quay sang, nhìn thẳng vào Mạnh Yến Thần, đôi mắt đen sẫm như màn đêm, giọng nói quả quyết. “Chỉ bằng tiếng cười vừa rồi của cô ấy thôi.”

Mạnh Yến Thần bị từng câu từng chữ nặng như búa tạ kia nện vào người, choáng váng đến không còn sức lực phản bác. Đúng vậy, anh thấy rõ mồn một nụ cười quá dồi dào rạng rỡ trên gương mặt cô lúc này. Nhưng chính vào khoảnh khắc trông thấy anh, nụ cười ấy cũng tắt lịm. Cảm giác đau nhói không thể không chế đang lan tràn trong lòng anh như cỏ dại.

“Khi ấy, ít nhất Hứa Thâm còn có chút gì đó giống con người. Còn bây giờ thì sao? Tốt lắm, mười năm trôi qua, bị đè nén đến mức chút sức sống ít ỏi ấy cũng bị bào mòn đến sắp cạn kiệt rồi.”

Tổng Diệm hơi cúi đầu, ngón trỏ gõ lên điếu thuốc, khiến tàn thuốc rơi rụng, bị gió thổi đi. Anh lại nhớ ngày đó, khi cô bước vào thang máy, vẻ mặt bi thương, bắt lực đến nỗi muốn khóc nhưng cô vẫn cố tỏ ra trấn tĩnh như không có việc gì, giả vờ bận rộn tìm nút thang máy lại không dám nhìn vào mắt anh. Ngay cả tức giận cô cũng không dám bộc lộ với anh, sợ anh không thích, sợ bị ghét bỏ. Đáng vẻ giống hệt như đứa bé hồi mới bước vào Mạnh gia, không dám nói chuyện, không dám ăn cơm, vì quá quý trọng hơi ấm đã mất đi nay có lại nên lúc nào cũng lo sợ sẽ bị người ta vứt bỏ.

“Cô ấy xem các người như người thân, nhưng các người cho cô ấy cái gì?” Tống Diệm hỏi dồn, rốt cuộc nổi tức giận và căm hận đã không còn đè nén được nữa. “Tính cách cô ấy thế nào, các người không rõ sao? Ngoài mặt lạnh nhạt, thờ ơ với mọi thứ nhưng thực tế lại là một người nhút nhát, trọng tình cảm, nếu nắm được mạch sống của cô ấy sẽ dễ điều khiển vô cùng. Người nhà anh biết rõ quá mà, ngoài mặt cô ấy nguy trang giỏi cỡ nào thì bên trong cũng chỉ là một kẻ yếu đuối mà thôi. Nhưng các người đâu quan tâm gì cho cô ấy cho người ta sẽ bị chèn ép thế nào, chỉ coi cô ấy là quân cờ phát huy tác dụng trong một cuộc hôn nhân chính trị, để trải bằng con đường thẳng tiến của anh thôi. Dù có bị dồn nén đến chết, cô ấy cũng không oán trách các người dù chỉ một lời.”

Nghe đến đây, Mạnh Yến Thần không thể kìm nén sự ngọt ngào và oán hận đang đè nặng trong lồng ngực, gần từng chữ: “Tôi sẽ không mang cô ấy ra để lót đường.”

“Anh có thể bảo vệ cô ấy sao?” Tống Diệm hỏi ngược lại. “Bản thân anh còn khó bảo toàn kia, Mạnh Yến Thần.”

Gương mặt Mạnh Yến Thần tái mét. Anh cố gắng phủ nhận: “Bố mẹ tôi cũng đâu tệ hại như cậu nói. Họ có quy tắc của mình, đúng là những quy tắc đó đã áp chế tôi, áp chế Thẩm Thâm. Nhưng Thẩm Thâm là con gái của họ, không phải quân cờ... Cũng chính vì...” Anh nhếch môi cười cay đắng: “... Chính vì họ coi Thẩm Thâm như con gái ruột, nên tôi mới...” Mới không thể làm ra chuyện “loạn luân” khiến bố mẹ tổn thương.

Anh không nói được nữa, trong miệng đắng ngắt đến nỗi gương mặt anh nhăn nhó gần như biến dạng.

Tống Diệm chỉ im lặng nhìn Mạnh Yến Thần. Giờ phút này, anh bỗng hiểu ra căn nguyên bi kịch của Mạnh Yến Thần và Hứa Thâm. Nhưng anh không nói gì cả. Mạnh Yến Thần đã đau khổ tột độ rồi, có lẽ chân tướng sẽ khiến anh ta sụp đổ.

“Anh về đi.” Tống Diệm chậm rãi nói. “Anh và nhà anh đừng tiếp tục làm khó Hứa Thâm nữa.”

Mạnh Yến Thần lắc đầu nhẹ, không biết đang có phù định điều gì.

Sau sự im lặng dài đằng đẳng, Tống Diệm mới tiếp tục lên tiếng, giọng trầm ngâm. “Anh có biế cô ấy uống thuốc ngủ không? Còn có thuốc chống trầm cảm. Anh nói khu chung cư này rất tốt, đúng là tốt thật.” Tống Diệm ngẩng đầu, hất cằm, ra hiệu cho Mạnh Yến Thần nhìn lên tòa nhà cao tầng lấp lánh ánh đèn. “Mạnh Yến Thần, anh ngẩng đầu nhìn thử đi. Anh cảm thấy với tình trạng trước đó, đến khi nào cô ấy sẽ từ trên kia... nhảy xuống?”

Gió đêm thổi nhẹ nhàng mà sao lạnh buốt, thân thể Mạnh Yến Thần chao đảo như không có lấy một điểm tựa, gương mặt anh tuần mất đi huyết sắc, chỉ còn lại biểu cảm thê lương, cả người như rơi xuống vực sâu vạn trượng, muôn kiếp bất phục.

Tống Diệm rất có chừng mực, không nói gì thêm. Điều thuốc vừa tàn hết, anh đứng thẳng dậy, bỏ lại một câu: “Cả nhà anh, không ai có tư cách nói một chữ “xứng” kia với tôi.”

Anh vút đầu lọc còn sót lại, quay người, đi thẳng vào tòa nhà. Ánh đèn hành lang hắt lên người Tống Diệm, in hằn chiếc bóng thật dài trên mặt đất rồi nhanh chóng tan biến.

Anh quay người rời đi, lúc bước xuống bậc thềm, cơ thể thoáng nghiêng ngã.

Từng bước nặng trĩu cứ thế xa dần. Trên mặt đường xi măng lưu lại vài giọt nước đọng, dường như là giọt nước mắt không muốn ai biết của người nào đó vừa nhỏ xuống.

* * *

Nước trong ấm sôi sùng sục vang lên tiếng rít chói tai một lúc lâu Hứa Thâm mới nhận ra. Cô vội vàng nhắc ấm, rót nước vào cốc thủy tinh rồi lại dờ dẩn đứng đó, tự hỏi không biết hai người đàn ông dưới lầu đang thế nào.

Cô vô thức đưa tay đến lấy cốc nước, chạm phải thành cốc nóng hổi liền rút ngón tay lại. Cô thổi ngón tay một lúc lâu vẫn thấy nóng rực liền vội vàng đưa tay lại gần vòi nước lạnh.

Lúc này, chuông cửa vang lên. Hứa Thâm giật mình, lập tức tắt vòi nước, chạy ra định mở cửa, nhưng nghĩ thế nào lại nhìn qua mắt mèo xác nhận trước.

Là Tống Diệm!

Cô thở phào nhẹ nhõm, lập tức mở cửa ra. Vừa thấy anh, cô như nín thở.

Tống Diệm im lặng nhìn cô, lạnh lùng bước vào.

Hứa Thâm không đoán được suy nghĩ trong đầu anh nên không khỏi pháp phòng lo sợ.

Anh không nói một lời, cứ thế đóng cửa lại.

Cô rút rè hỏi: “Hai người... không đánh nhau chứ?”

Anh quay đầu nhìn cô, tay vẫn đặt trên nắm cửa, nghĩ thế nào lại kéo cánh cửa ra, hất cằm ra ngoài, giọng lạnh nhạt: “Đi đi, xuống mà xem anh ta.”

Hứa Thâm sờn gai ốc, vội vàng đóng cửa lại. Vừa quay người, thân thể Tống Diệm đã áp đến, ép chặt cô trên ván cửa. Cả người cô dán sát vào người

anh, cô bị giam cầm ở giữa, hô hấp khó khăn. Ngược mắt lên, cô liền nhìn thấy đôi mắt đen hun hút đang nhìn mình chăm chú.

Hứa Thắm không dám chọc Tổng Diệm nổi giận, nghĩ ngợi một lúc lại can đảm đưa tay lên sờ khuôn mặt anh. Ngón tay vừa mới chạm vào làn da, anh đã tóm lấy cổ tay cô, ấn chặt trên cửa.

Cô không kịp hô lên thì tay kia của anh đã kéo lấy quần cô, véo mạnh mông cô, khiến cô toàn thân tê dại, không khỏi khẽ rên một tiếng, chân cũng bất ngờ phải nhón lên, đầu hơi ngẩng cao.

“Nhận nhầm người hả?” Anh khẽ sát vào tai cô, giọng nói âm trầm, “Em muốn chết phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Type: Bún Lèo

Sáng sớm, Hứa Thắm thức dậy đánh răng mới phát hiện kem đánh răng đã hết. Cô lục tìm trong tủ liền nhìn thấy mấy hộp thuốc trước đây mấy bác sĩ khác ở khoa khám bệnh kê toa cho cô. Ló đầu khỏi phòng vệ sinh nhìn ra ngoài, Tổng Diệm đã xuống lầu rồi. Hứa Thắm bèn vút đóng thuốc kia vào sọt rác, rồi giặt mấy tờ khăn giấy cẩn thận phủ lên.

Rửa mặt xong bước ra, bữa sáng đã được bày trên bàn, trứng gà chiên vàng óng, hương thơm sực nức.

Hứa Thắm xách túi rác ra ngoài đặt bên cạnh cửa, sau đó quay vào đứng bên bồn rửa tay, nói: “Ngày kia là thứ Hai, anh phải đi làm rồi à?”

“Ừ.” Tổng Diệm vừa múc cháo vào bát vừa trả lời cô. “Anh nghỉ dưỡng thương đủ lâu rồi.”

“Ồ!” Hứa Thắm tắt vòi nước. “Vậy một tháng sau, em mới được gặp anh à?”

Tổng Diệm nghe thấy thế liền liếc mắt nhìn cô, thấy cô đang cầm khăn giấy lau từng ngón tay. Tay bác sĩ ngoại khoa vừa trắng vừa mịn, năm ngón thon dài. Về mặt cô rất yên bình, hành động lau tay vừa chậm chạp vừa cẩn thận.

Anh khẽ trêu chọc: “Ở nhà một mình không quen à?”

“Không có, trước kia em cũng ở một mình còn gì.” Hứa Thắm mạnh miệng. “Mấy ngày qua anh ở đây em mới không quen đấy.” Cô nhận bát cháo anh đưa, đi đến bàn ăn ngồi xuống.

Tổng Diệm buồn cười, ngồi đối diện cô, tiết lộ: “Có lẽ tuần sau, anh sẽ lại về.”

Đôi mắt Hứa Thắm toả sáng, nhưng về mặt vẫn cố kiềm chế: “Tại sao thế!”

“Cuối năm ngoái nhận được thông báo, chế độ trong đội được cải cách, quy chế nghỉ theo tháng trước kia đổi thành luân phiên nghỉ cuối tuần.” Anh thông thả giải thích.

Hứa Thắm tính toán ngày: “Luân phiên nghỉ cuối tuần là gì? Là mấy tổ cuối tuần luân phiên nhau à? Mỗi tổ nghỉ một ngày hay chỉ cần là cuối tuần, người không trực ban có thể rời khỏi doanh trại, nghỉ hai ngày?”

“Lâu rồi chưa về đội nên chưa biết chi tiết.” Anh bật cười nhìn cô nhảm tính.

Hứa Thắm múc cháo đưa lên miệng, khẽ gật đầu. Bất kể một ngày hay hai ngày, cô cũng đều hài lòng, ít ra không cần chờ một tháng. “Như vậy mới có nhân tính chứ!”

Tổng Diệm nhìn cô chăm chăm, cười mờ ám: “Còn có thể nhân tính hơn nữa.”

“Gi cơ ả?” Hứa Thắm ngơ ngác.

“Người có gia đình có thể về nhà mỗi đêm đấy!” Anh nháy mắt.

Hứa Thắm nửa tin nửa ngờ: “Thật không thế?”

“Thật.” Tổng Diệm nghiêng người về phía trước. Cách một chiếc bàn, Hứa Thắm vẫn cảm nhận được khí thế của anh. Anh nhìn cô chăm chú, khẽ dụ dỗ: “Em hãy cân nhắc, đến giải cứu anh đi?”

Khuôn mặt Hứa Thấm nóng bừng. Giải cứu gì chứ? Để anh mỗi đêm trở về hành hạ cô à?

Cô đỏ mặt nhìn vào mắt anh, đang phán đoán xem anh nói đùa hay nghiêm túc thì di động chợt đổ chuông. Hứa Thấm vội vàng dòii mắt, đi tìm điện thoại. Tổng Diệm buồn cười nhếch môi, cầm đĩa gấp một miếng trứng gà cho vào miệng.

Hứa Thấm cảm di động lên, vừa nhìn thấy dòng chữ hiện trên màn hình, lòng đã giật thót. Cô tránh né Tổng Diệm, cầm điện thoại đi ra ban công bắt máy: “A lô?”

“Thấm Thấm!” Giọng Phó Văn Anh hơi nhỏ, nghe ra được tâm trạng hình như không tốt lắm.

Hứa Thấm lập tức sồn tóc gáy: “Vâng, mẹ ạ!”

“Cuối tuần này, con có việc à?”

“Vâng.”

“Tuần trước bảo con về mà con không chịu. Con cái lớn rồi, càng lúc càng không nghe lời.” Phó Văn Anh trách móc. “Cũng không cần bố mẹ nữa.”

Hứa Thấm đi ra góc ban công, khẽ nói: “Là do công việc bận rộn ạ!”

“Xem đi, không phải hồi trước mẹ đã công việc của con không có thời gian quan tâm đến gia đình sao? Không có thời gian đi xem mắt, không có thời gian yêu đương, sau này cũng không có thời gian kết hôn nốt. Thấm Thấm, con đã hai mươi tám rồi, không còn nhỏ nữa, biết không?”

Hứa Thấm quay đầu lại nhìn Tổng Diệm, thấy anh đang ăn cơm, không để ý bên này. Cô lại quay sang nhìn về phía phó Ngũ Phương trong sắc đồng, nhẹ cân môi: “Mẹ, con sẽ tự giải quyết chuyện của mình.”

Vừa dứt câu, bên kia điện thoại im lặng trong giây lát. Cô rất hiếm khi nói như vậy. Thời gian yên lặng kéo dài khiến Hứa Thấm thấp thỏm: “Mẹ?”

“Thấm Thấm!” Phó Văn Anh lên tiếng, giọng vẫn không có gì thay đổi. “Tối nay về nhà. Con đã mất tầm mắt tích cả tháng nay rồi.”

Hứa Thấm đưa tay lên bóp trán: “Ngày mai đi, ngày mai được nghỉ làm, sáng mai con sẽ về...”

Phó Văn Anh ngắt lời: “Tối nay trở về. Nếu con thật sự bận đến mức một tháng không về nhà được lấy một lần, mẹ sẽ gọi cho lãnh đạo của con, xin nghỉ phép giúp con.”

Hứa Thấm thoáng nhú mày. Hai đầu điện thoại đều rơi vào thinh lặng. Trầm mặc một lúc lâu, Hứa Thấm mới bắt lực đáp: “Con biết rồi ạ!”

Phó Văn Anh cúp điện thoại. Hứa Thấm đứng ngoài ban công, từ từ hít thở, điều chỉnh lại cảm xúc trên gương mặt rồi mới kéo cửa sổ sát đất bước vào nhà.

Tổng Diệm không hỏi cô vừa nói chuyện điện thoại với ai, chỉ bảo cô ăn sáng nhân lúc còn nóng. Anh không nói nhiều nhưng trong lòng cô hiểu rõ, tuần trước cô trốn tránh không về nhà, anh cũng biết.

Lúc vào thang máy, Hứa Thấm hỏi: “Hai ngày này, anh định làm gì?”

“Ở nhà nghỉ thôi.”

“À.” Hứa Thấm gật đầu, hai bàn tay đan vào nhau, cân nhắc rồi nói với anh: “Mẹ em lại hỏi thúc em về nhà.”

“Ừ.” Tổng Diệm nhìn cô một lúc, quan tâm hỏi: “Khó xử à?”

“Không đâu.” Hứa Thấm lập tức phủ định, định nói thêm gì đó thì thang máy dừng lại, một hộ khác bước vào.

Hứa Thấm mím môi im lặng, chờ ra khỏi thang máy mới nói tiếp: “Suýt nữa thì quên, hôm trước em gặp Dịch Miếu trong một vụ cấp cứu... Anh nói chuyện chúng mình cho nhà anh biết rồi à?”

Tổng Diệm gật đầu. “Ở nhà hỏi, anh mới thông báo một câu, cũng không kể gì nhiều.”

Hứa Thấm tò mò: “Thái độ của Dịch Miếu đối với em thay đổi hẳn. Em cứ tưởng anh phải trả rất nhiều với gia đình ấy!”

Tổng Diệm đáp gọn lộn: “Không hề.” Rồi nghĩ thế nào, anh quay sang hỏi: “Sao thế? Chuyện này gây áp lực cho em à?”

“Không đâu.” Cô lập tức phủ định.

Trong khi nói chuyện, hai người đã đi ra đến hành lang. Tổng Diệm nheo mắt nhìn bầu trời xám xịt rồi quay sang Hứa Thấm: “Em đi làm đi, trên đường nhớ cẩn thận đấy!”

“Vâng, anh cũng ở nhà nghỉ ngơi đi.”

“Được.”

Hứa Thắm toan bước đi, chợt nhớ ra nên quay lại báo với anh: “Đúng rồi, tối nay em không về đâu, phải về nhà mẹ em.”

Tổng Diệm đang cho tay vào túi tìm hộp thuốc lá, gật đầu tỏ vẻ đã biết. Anh không nhiều lời, không có bất cứ ý kiến gì với việc cô về nhà. Cô cũng không nói gì thêm. Nhưng Hứa Thắm nghĩ ngợi, vẫn quyết định bổ sung: “Ngày mai em sẽ về tìm anh.”

“Được.” Tổng Diệm cười đáp: “Anh chờ em.”

Hứa Thắm đến sớm năm phút,. Cô vội vàng chạy lên tầng, thay quần áo, rửa tay. Máy y tá đều không ở đây, chắc hẳn đã vào làm việc rồi.

Cô nhanh chóng sửa soạn, ra khỏi phòng, đi về phía phòng khám, còn chưa đến đại sảnh đã nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ: “Là đám bác sĩ khác người mổ bậy mổ bạ. Trả lại vợ cho tôi! Trả lại con cho tôi!”

Cô thấy một đám người đang xô đẩy bác sĩ Lý, còn có một phụ nữ trung niên chừng năm mươi tuổi đang kêu gào: “Chỉ sinh con làm sao có thể chết người được? Tưởng chúng tôi chưa từng sinh bao giờ sao? Lại do chuyên môn của các người kém cỏi, chữa bậy chữa bạ thì có!”

Bên cạnh bà ta là một người đàn ông đã hơn ba mươi tuổi cũng gào khóc theo: “Con trai tôi vẫn còn sống trong bụng mẹ, đến bệnh viện các người lại thành ra mất mạng. Là các người hại chết con trai tôi.”

Chắc là người chồng của thai phụ bị tai nạn hôm đó. Lúc này, một đám người nhà tù tập gây chuyện, trong lúc giằng co này sinh xung đột, lời bác sĩ Lý ra đám đá. Mấy bác sĩ, y tá bên cạnh xông đến che chắn cho bác sĩ Lý, bảo vệ cũng hơi hãi chạy đến lúi lúi kéo kéo người đi.

Người vây xem đông nghịt. Người đến khám bệnh đi ngang qua khoa Cấp cứu nghe thấy ồn ào cũng tò mò ủa đến xem.

Người nhà bệnh nhân thấy có “khán giả” càng đắc ý, càng hung tợn hơn: “Mọi người đến đây mà xem. Bác sĩ bệnh viện số Ba hại chết thai phụ, một xác hai mạng này!”

Hai nhóm người xô xô đẩy đẩy càng lúc càng náo loạn hơn.

Hứa Thắm bỏ hai tay vào túi, chẳng buồn lại gần đám người đang gây chuyện mà vòng lại, trở vào văn phòng lấy điện thoại di động, định gọi cho 110.

Tiểu Tây thấy thế liền nói: “Hai phút trước, em đã gọi rồi. Cảnh sát sẽ đến ngay.”

Hứa Thắm bỏ điện thoại xuống.

Tiểu Nam cau mày, giọng khó chịu: “Bọn họ làm ầm ĩ như vậy là muốn gì đây?”

Tiểu Tây bĩu môi: “Muốn bệnh viện đền hai triệu tệ.”

Tiểu Nam trố mắt: “Gi cơ?”

Tiểu Bắc lập tức cười khẩy khinh thường: “Hừ, bây giờ kiếm tiền dễ quá mà. Hôm đó, lúc đưa người đến, bác sĩ Lý đã nói không giữ đứa trẻ được, người lớn cũng chỉ có thể hết sức cứu chữa thôi. Nhưng tên đàn ông kia và mẹ hắn sống chết không chịu, nhất quyết bắt bác sĩ phải cứu đứa bé cho bằng được. Bác sĩ Lý đã nói không thể, bệnh viện chúng ta không có tiền lệ không cứu chữa cho người lớn thế này. Bọn họ thấy bác sĩ Lý muốn cứu người lớn liền kéo nhau làm ầm ĩ lên, vốn đã nguy hiểm còn kéo dài thời gian cấp cứu. Giờ thì hay rồi, người mẹ chết, bọn chúng đồ hết tội cho bác sĩ Lý là nếu cứu đứa bé trước, có lẽ sẽ còn giữ lại được một người. Mẹ kiếp!”

Tiểu Bắc xưa nay vốn lịch sự cũng bị chọc giận đến mức chửi thề.

“Đời cũng có kiểu người vô lại như thế đấy, muốn tống tiền bệnh viện, lấy xong thì quay lưng lấy vợ mới sinh con mới, làm sao còn nhớ được người vợ đã chết cơ chứ?”

Hứa Thắm lẳng lặng lật bệnh án ra xem.

“Công việc này đúng là càng làm càng bức xúc.” Tiểu Nam cúi đầu sửa sang băng vải. “Bệnh viện chúng ta có tiếng tăm, bệnh nhân thay nhau chạy vào đây. Chữa khỏi là chuyện hiển nhiên, còn không khỏi thì nhất định phải đền tiền sao? Hừ, cứ đến đi, dù sao chúng ta cũng chẳng nợ ai.”

Tiểu Đông thở dài: “Lần trước có nguy cơ bị phơi nhiễm HIV, tôi vẫn còn kiên trì được, nhưng chuyện này thì thật khiến người ta... Cơ mà còn đỡ đấy, tôi chỉ là y tá thôi, nếu không lúc xảy ra chuyện thì phải đứng mũi chịu sào rồi.”

Hứa Thắm hờ hững góp lời: “Mấy cô đừng đoán mò nữa, sẽ giải quyết theo trình tự. Bác sĩ Lý không sai, sẽ không sao đâu.”

Tiểu Bắc: “Bác sĩ Hứa à, chị không hiểu đâu. Nói thì nói thế, nhưng không chịu được người ta giờ trò ăn vạ, bệnh viện gì nhượng bộ sẽ bồi thường thôi. Vậy thì hỏi cho tên ghê tởm kia quá!”

Tiểu Tây: “Gặp phải loại đàn ông này, tôi bỗng thấy chẳng còn chút hy vọng gì với hôn nhân cả, kết hôn thật là...”

“Đàn ông có tốt có xấu mà.” Tiểu Nam đang trong thời kỳ yêu đương vẫn không chút tuyệt vọng. “Nhưng mà nói thật, kết hôn nhất định phải cân trọng, phải chọn người tốt, nếu không thì thôi, đừng lấy còn hơn.”

Hứa Thắm lắng nghe, bỗng nhớ lại đôi mắt đen sẫm của Tống Diệm: “Em hãy cân nhắc, đến giải cứu anh đi?”

Lúc này, tiếng còi hụ xe cảnh sát vang lên, không biết cảnh sát đến điều đình hay là đưa người đi nữa. Cuối cùng, khoa Cấp cứu cũng yên tĩnh trở lại. Ngoại trừ đoạn nhạc đệm này, công việc vẫn bận rộn như mọi ngày, không có gì khác biệt cả.

Trước khi tan làm, Hứa Thắm có một ca tiểu phẫu, ra về trễ hơn bình thường nửa giờ, trên đường lại bị kẹt xe nên lúc về đến Mạnh gia, trời đã tối đen.

Mạnh Hoài Cần và Phó Văn Anh vẫn chờ cô về ăn cơm. Cô không nhìn thấy xe Mạnh Yến Thần bên ngoài, chắc hẳn anh không ở nhà rồi.

“Tuần trước Yến Thần về, con không về. Tuần này con về, nó lại không về. Hai đứa hẹn trước với nhau đấy à?” Phó Văn Anh hỏi.

Hứa Thắm lau tay bằng khăn nóng, không đáp lời.

“Thắm Thắm à, đến đây, uống canh đi. Cả tháng nay không gặp, bố nhìn ngang nhìn dọc thế nào cũng thấy con gầy đi rồi.” Mạnh Hoài Cần múc bát canh sò điệp cho cô, khuyên nhủ: “Ăn nhiều một chút.”

“Cảm ơn bố.”

“Con với anh con cũng lâu rồi chưa gặp nhau sao?” Phó Văn Anh hỏi tiếp.

Hứa Thắm uống canh, ậm ừ trả lời.

Phó Văn Anh xếp khăn ăn, gương mặt dăm chiêu: “Gần đây, mẹ thấy Yến Thần hình như có tâm sự thì phải, cứ buồn bực không vui. Thắm Thắm, con có thời gian thì hỏi thăm xem anh con thế nào. Mẹ hỏi rồi nhưng nó không chịu nói gì cả.”

“Vâng.” Hứa Thắm cúi đầu ăn cơm.

Phó Văn Anh nhìn cô hồi lâu, thờ dãi: “Hai đứa con đều ít nói, nhà cửa cứ lạnh lẽo, buồn tẻ thế nào ấy. Hai đứa mau lập gia đình đi, có trẻ con, nhà sẽ náo nhiệt cho mà xem.”

Hứa Thắm nghe nói thế, tiếng chuông cảnh báo trong đầu lại vang lên, cân nhắc trong lòng giãy dụa, cô đang định lên tiếng thì...

Phó Văn Anh chuyển hướng câu chuyện: “Tuần sau, con rảnh ngày nào? Lần trước, dì Cát của con đến chơi, bảo cháu đi ấy sần sần tuổi con, cũng đang tìm bạn gái. Nghe nói cũng thích kiểu người giống con nữa. Mẹ xem hình tên nhóc ấy rồi, mặt mũi sáng sủa. Hôm nào hẹn gặp mặt một lần đi.”

Hứa Thắm im lặng.

Phó Văn Anh đang gấp thức ăn, không nghe thấy cô đáp lời liền quay đầu lại nhìn: “Thắm Thắm?”

Hứa Thắm chậm rãi đặt đũa xuống: “Mẹ, con có bạn trai rồi.”

Về mặt ông bà Mạnh đều kinh ngạc. Phó Văn Anh gấp thức ăn vào bát, rù mắt suy nghĩ chốc lát mới hỏi: “Quen bao lâu rồi?”

“Hơn mười ngày ạ!” Hứa Thắm lấy hết can đảm trả lời.

“Ừ.” Phó Văn Anh thân nhiên gạt đầu, xác định đây chỉ là một việc con con, dễ dàng giải quyết, không đáng để nhắc đến, vì thế không khó đưa ra quyết định: “Vậy thì nhanh chóng chia tay đi.”

Hứa Thắm gấp gấp trả lời: “Con biết anh ấy hơn mười năm rồi.”

Bấy giờ, Phó Văn Anh mới liếc sang, khóe mắt ánh lên tia cảnh giác.

Hứa Thắm hít vào một hơi: “Chính là người bạn trai con quen hồi trung học ạ!”

Phó Văn Anh chau mày như đang cố gắng nhớ lại: “Tổng...”

“Là Tống Diệm.”

“Ừ, bây giờ cậu ta làm gì?” Bà bình thân hỏi.

Giọng Hứa Thắm nhỏ lại: “Lính cứu hỏa ạ!”

Gương mặt Phó Văn Anh không chút gọn sóng, như đã nằm trong dự liệu, lên tiếng hỏi chẳng qua để cảnh tỉnh cô mà thôi. Bà cảm thấy lên lần nữa, nói dứt khoát: “Vậy thì không thể. Mẹ và bố con đều không đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Hứa Thắm lập tức quay sang nhìn Mạnh Hoài Cẩn. Ông cau chặt hàng mày, thờ dài thườn thượt: “Thắm Thắm à, phụ nữ đang đắm chìm trong tình yêu rất dễ mù quáng. Bố lo con sẽ bị lừa.”

Hứa Thắm kiên quyết: “Anh ấy không lừa con. Con cũng không có gì để anh ấy lừa cả.”

Mạnh Hoài Cẩn lắc đầu thật nhẹ, khuyên nhủ mấy lời thâm thúy: “Lời này của con là mù quáng rồi. Lòng người phức tạp, không phải qua lại vài ngày là có thể hiểu thấu. Khoan bàn đến chuyện cậu ta có lừa con hay không. Cứ giả sử cậu ta không có ý định đó đi, nhưng những thứ con có quá nhiều, còn thứ mà cậu ta có không đủ để xứng với con. Con nhìn gia cảnh, trình độ học vấn, điều kiện cuộc sống. Tìm đồ công việc của hai bên đi, có cái nào là không chênh lệch lớn chứ? Một mối quan hệ không bình đẳng rất khó có được kết quả tốt. Thời điểm yêu đương có thể bất chấp mọi thứ. Nhưng nếu kết hôn rồi, cuộc sống của hai đứa sớm muộn cũng sẽ bộc lộ sự chênh lệch về mặt vật chất. Vấn đề lớn nhỏ sẽ thi nhau kéo đến thôi.”

Hứa Thắm yên lặng giây lát mới đáp lời: “Con không thấy giữa con và anh ấy có vấn đề gì cả... Ngoại trừ bị bố mẹ phản đối.”

Phó Văn Anh nhăn mày, đang định lên tiếng thì đã bị ánh mắt Mạnh Hoài Cẩn ngăn lại. Ông tiếp tục khuyên nhủ cô: “Bố biết hiện tại con xem bố và mẹ ở phe đối địch. Nhưng bố vẫn muốn con hãy nghiêm túc nghĩ lại: Hai đứa mới quen nhau bao lâu? Có thể chứng minh được điều gì? Bây giờ không có vấn đề, không có nghĩa là sau này không có. Đơn cử một ví dụ rất thực tế: Con thích món Pháp, con có thể ăn một bữa ba, bốn nghìn tệ, còn cậu ta thì sao? Cậu ta chỉ có thể dẫn con đi ăn, một bữa thịt xiên nướng một, hai trăm tệ mà thôi. Dĩ nhiên, con có thể ăn thịt xiên nướng, có thể ăn hằng ngày với cậu ta, nhưng cậu ta có thể hằng ngày dẫn con đi ăn món Pháp sao? Cậu ta sẽ cho rằng một bữa ba, bốn nghìn đã bằng một tháng tiền lương rồi, quá mức lãng phí. Quần áo, đồ ăn thức uống, chỗ ở, đi lại... mâu thuẫn và bất đồng như vậy luôn tồn tại ở mọi mặt của cuộc sống. Không chỉ bất đồng về cách tiêu xài tiền bạc, ngay cả cách nhìn nhận cuộc sống cũng khác nhau. Hoàn cảnh trưởng thành của hai đứa chênh lệch quá lớn, điều này khiến việc lý giải về mức độ khó dễ trong cuộc sống của hai đứa cũng khác nhau.”

Hứa Thắm nghiêm túc nhìn ông: “Bố, những điều bố nói con đều hiểu, con cũng đã cân nhắc những vấn đề này từ rất lâu rồi. Suốt một tuần qua vẫn chưa thôi suy nghĩ.”

“Kết quả thì sao?”

“Con đã nghĩ kỹ rồi.” Hứa Thắm kiên quyết. “Hiện giờ, con không muốn ăn món Pháp, cũng không muốn ăn thịt xiên nướng, con chỉ muốn ăn cơm anh ấy nấu. Mười năm qua, ngày nào con cũng ăn nhà hàng, ăn đến mệt mỏi rồi. Sau này, con chỉ muốn ăn cơm ở nhà của mình thôi.”

Mạnh Hoài Cẩn và Phó Văn Anh đồng thời thẳng thốt, không ngờ đứa con gái luôn nghe lời như Hứa Thắm sẽ dám nói ra câu này. Nhiều năm trôi qua như vậy, cô chưa bao giờ bày tỏ ý nghĩ của mình, cũng chưa từng ngộ nghịch làm trái ý bố mẹ, hết như con búp bê Nga trong tủ kính, hôm nay bỗng dưng có tư tưởng và ý chí độc lập của riêng mình. Đây chính là lần đầu tiên cô dám lên tiếng cho bản thân.

Phó Văn Anh gằn giọng: “Tên đó đã cho con uống bùa mê thuốc lú gì mà ngay cả lời bố mẹ nói con cũng không nghe hả?”

Mạnh Hoài Cẩn ngăn cản Phó Văn Anh, thờ dài lần nữa: “Thắm Thắm, con nhìn nhận vấn đề quá nông cạn rồi. Lúc tình cảm thắm thiết thì uống nước cũng thấy ngọt, nhưng một khi tình yêu phai mờ thì ăn đường cũng thấy đắng. Đến khi đấy, bản tính xấu sẽ bị phóng đại lên, rồi tranh giành tài sản, giằng xé lẫn nhau... Chỉ có con không nghĩ ra thôi. Nói khó nghe một chút thì trong mối quan hệ này, cậu ta chính là kẻ đào mỏ. Quen với con, cậu ta có thể bớt phần đầu bao nhiêu năm cơ chứ? Con xem lại bản thân mình hiện giờ đi. Cậu ta không nhà, không xe, không tiền, không có công việc danh giá, vậy mà con cũng không màng. Bố mẹ nuôi con lớn như vậy, thương yêu con đến thế, xung quanh có biết bao người cùng chăm sóc con không phải để cuối cùng đưa con đến nhà người ta rửa bát, lau nhà, giặt giũ, nấu cơm. Mua cho con những thứ tốt nhất, đảm bảo cho con áo cơm không lo, không phải để cho con mang tất cả thứ mình có đút hết cho nhà chồng.”

Hứa Thắm nghe thấy câu này, mắt cũng không khỏi đỏ hoe. Không có gì khiến trái tim con người ta đau đớn hơn tình cảm.

“Bố mẹ trải đời nhiều hơn con, không muốn nhìn thấy con vấp ngã rồi hối hận. Chuyện lớn như vậy, con nhất định phải nghe theo ý kiến của bố mẹ.” Ông phân tích rất hợp lý và hoàn toàn nghĩ cho cô. Hứa Thắm cũng cảm động, có điều...

“Bố, con biết bố lo lắng, thương yêu con. Bố mẹ không tin anh ấy, nhưng con lại rất rõ anh ấy là người như thế nào. Bố mẹ có thể tin tưởng con một lần được không? Trong mối quan hệ này, con mới chính là kẻ đào mỏ, hơn nữa...”

Lần đầu tiên trong đời, cô muốn bày tỏ nỗi lòng với bố mẹ, lời nói ra cũng không mấy mạch lạc. Nói đến giữa chừng thì lại mắc kẹt, hàng vạn lý do đã nghĩ sẵn trong đầu để biện hộ cho anh đều biến mất, chỉ còn một lý do duy nhất, quan trọng nhất ghi khắc trong lòng. Trong phút chốc, cô đã lấy lại bình tĩnh, ngón tay bấm chặt vào cạnh bàn, giọng nói không còn kích động nhưng khí thế không giảm: “Con thật sự rất thích anh ấy.”

Giọng cô nhẹ tênh và trôi chảy như dòng cát.

“Vô cùng thích, thích đến nỗi mỗi ngày đều muốn gặp anh ấy... Nhìn thấy anh ấy, con sẽ vui vẻ, con... con chỉ muốn sống vui vẻ thôi, không được sao? Giống như... không gặp được anh ấy, cuộc sống của con sẽ không còn màu sắc nữa. Khi ấy, con phải làm sao?” Chóp mũi đỏ ửng, cô nhẹ nhàng hít một hơi, lại khôi phục sự bình tĩnh rồi mới quay sang nói với Phó Văn Anh: “Mẹ, Mẹ nói con người không thể tham lam mong muốn mọi thứ. Con hiểu.” Cô gật đầu. “Nếu ở bên anh ấy, nhất định sẽ mất đi tất cả, cuộc sống cũng không còn đơn giản nữa. Nếu ở bên anh ấy, nhất định phải đối mặt với khó khăn mà bố mẹ đã nói. Tuy vậy... con vẫn lựa chọn anh ấy, có được không?... Con chỉ cần anh ấy thôi, có được không?”

Đã nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ nói: Bố mẹ, con muốn con búp bê tóc xoắn, không thích con búp bê tóc thẳng bố mẹ chọn; con muốn căn phòng màu sắc sặc sỡ, không muốn gam màu nhạt nhòa bố mẹ chọn; sinh nhật con muốn ăn món đặc sản Lương Thành, không muốn ăn món vùng này do bố mẹ chọn; không muốn học trường bố mẹ chọn... Chưa bao giờ, cô chưa bao giờ dám biểu đạt suy nghĩ và sở thích của mình, dù chỉ một lần.

Mạnh Hoài Cần nhủ mảy không lên tiếng, Phó Văn Anh cũng im lặng khá lâu. Bà ý thức tự Hứa Thắm đã thay đổi rồi. Bà không tin cũng không cho phép điều đó xảy ra. Sự cố nghịch và chống đối chính là tội tày trời trong mắt bà.

Bà lạnh nhạt hỏi: “Mất đi bố mẹ và người thân, mất đi cả gia tộc, con vẫn lựa chọn cậu ta sao?”

Hứa Thắm thoáng giật mình, nhìn bà chằm chằm. Vậy mà vẻ mặt bà lạnh như băng, hà khắc nhìn lại cô.

“Tại sao mẹ cứ nhất định phải như vậy?” Hứa Thắm thấy mình lại rơi vào bế tắc.

“Nếu không thì sao? Làm theo ý con à? Thắm Thắm, con hãy nhìn mấy cô mấy bác và anh chị họ của con xem. Mạnh gia có được chỗ đứng ngày hôm nay không phải chỉ để chiều theo mong muốn của ai đó, cũng không phải là dựa vào hai chữ vui vẻ mà con nói. Chúng ta luôn lấy đại cục làm trọng, đặt lợi ích gia tộc làm đầu. Nếu ai ai cũng chỉ vì vui vẻ, Mạnh gia đã sớm bị đối thủ chen ép sụp đổ rồi. Mẹ không ép con phải gả cho ai, nhưng ít nhất con phải chọn một người đáng hoàng.” Phó Văn Anh tỏ rõ thái độ. “Chuyện này không thể thương lượng.”

Mặt Hứa Thắm trắng bệch, cô không nói được một lời. Phó Văn Anh nhìn sắc mặt cô, biết mình đã truyền đạt suy nghĩ và thái độ đủ rõ ràng, vì thế dừng lại, tiếp tục cầm đũa lên ăn như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Hứa Thắm cụp mắt. Tại sao nhất quyết bắt cô phải chọn gia đình, nơi cô đã sống nhiều năm như vậy? Vị trí cô ngồi đây, dấu vết khắc trên bàn là do cô vạch lên khi còn bé, cô đã ở bên họ lâu như vậy mà... Mắt cô cay cay, tầm nhìn mờ hồ, nhưng cô nhanh chóng chớp mắt xua đi.

Cô cho tay vào túi, lấy ra một chuỗi chìa khóa đặt lên bàn, để lại một tiếng ‘cạch’ nặng trĩu.

Đó là chìa khóa xe và căn hộ.

“Con quyết không nhún nhường nữa.” Hứa Thắm quả quyết.

“Con...” Phó Văn Anh kinh sợ. Vẻ tao nhã trên gương mặt xưa nay đã bị con tức giận thay thế. “Con thật sự muốn vì một thằng đàn ông mà quyết liệt chống đối gia đình phải không? Không cần thứ gì nữa à?”

Mạnh Hoài Cần đưa tay lên bóp trán, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ.

Hứa Thắm lắc đầu: “Cho dù con bị đuổi ra khỏi nhà, bố mẹ vẫn là bố mẹ của con. Công ơn nuôi dưỡng, con sẽ báo đáp. Mỗi tuần, con vẫn đều đặn trở về thăm bố mẹ. Cho dù bố mẹ đánh đuổi, mắng chửi hay cấm cửa, con vẫn sẽ đến... Nếu mẹ không vui thì cứ mắng con, nếu ngay cả mắng cũng không muốn, không muốn nói chuyện với con... con vẫn sẽ đến thăm bố mẹ.”

Phó Văn Anh quả thật không thể tưởng tượng nổi, giận đến cười lạnh: “Con cho rằng đeo bám dai dẳng như vậy, cuối cùng có một ngày, mẹ sẽ mềm lòng sao?”

“Không ạ!” Ánh mắt Hứa Thắm kiên cường nhìn thẳng vào bà. “Con không ôm hy vọng gì cả. Con cũng thừa biết bố mẹ sẽ không mềm lòng, không tha thứ. Nhưng con không có biện pháp nào khác.”

“Có biện pháp khác. Nếu con đã muốn làm thì hãy làm cho dứt khoát đi.” Phó Văn Anh lạnh lùng ra lệnh: “Bây giờ đi ra khỏi nhà, lúc nào nghĩ thông suốt thì trở về. Nếu không, dù lính gác có cho con vào, con cũng đừng hòng dễ dàng xuất hiện trước mặt mẹ.”

Môi Hứa Thắm khẽ run, người bất động. Cuộc đối thoại hôm nay đã hao tổn hết toàn bộ sức lực của cô rồi.

Qua hồi lâu, cô nhìn về phía Mạnh Hoài Cần. Ông thở dài: “Thắm Thắm, con làm bố đau lòng quá.” Nói xong, ông liền đứng dậy, rời khỏi bàn ăn.

Tìm Hứa Thắm bỗng chốc như bị đâm một nhát. Không tài nào kiềm chế được nữa, nước mắt cô cứ thế rơi xuống. Căn phòng ăn quen thuộc bỗng trở nên vắng vẻ, biến dạng trong dòng lệ nhòa.

Tổng Diệm bận việc nhà hai ngày liền, không đi tìm Hứa Thắm, cũng không liên lạc qua điện thoại với cô. Trông anh không khác gì ngày thường, nhưng chung quy vẫn thấy thiếu chút gì đó. Chắc hẳn ngoài miệng không nói nhưng trong lòng không nguôi nhớ nhung rồi.

Địch Miểu nhìn thấy thế, không khỏi quan tâm, bèn chuyển cây chổi sang tay kia, ngồi xuống bên cạnh anh, thăm dò: “Anh, nếu em nhớ không nhầm thì hai ngày nay là cuối tuần nhà nhỉ?”

“Thì sao?” Tống Diễm lườm em gái, vẫn lặp lại câu hỏi cũ.

Địch Miểu lo lắng hỏi dồn: “Sao hai người không dành thời gian bên nhau? Ngày mai, anh phải về doanh trại rồi, thế mà không tranh thủ thời gian hẹn hò. Lại cãi nhau rồi hả?”

Tống Diễm phì cười: “Làm gì có.”

“Vậy thì chị ấy chán anh rồi, chuẩn bị bỏ rơi anh sao?” Địch Miểu gấp gấp hỏi loạn lên.

“Hỏi vớ vẩn!” Tống Diễm vỗ vào gáy Địch Miểu một cái cảnh cáo.

“Anh làm gì thế? Tay toàn là bụi phấn đấy!” Địch Miểu la oai oái.

Tống Diễm không thèm để ý đến cô em nữa, tiếp tục làm việc của mình.

Anh và Hứa Thắm đã mấy hôm rồi không liên lạc với nhau, anh không chủ động đi tìm cô, không muốn tạo thêm áp lực cho cô. Nhưng với tính cách của cô, không biết có chịu uất ức khi ở nhà không nữa. Anh buồn đồ xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Địch Miểu hưng phấn: “Anh muốn đi tìm chị ấy à?”

“Lần trước thích vài món đồ, muốn đi mua.” Tống Diễm quay đầu lại vẫy tay: “Đi thôi.”

Địch Miểu ghen lời: “Lúc chạy vật mới nhớ đến em.”

Hai ngày Hứa Thắm về, không khí trong nhà rất dè dặt. Phó Văn Anh đã thay đổi đối sách, từ đầu đến cuối đều mặt lạnh không nói chuyện, không tranh luận, cũng không la mắng cô. Sự áp lực này đè nặng lên người Hứa Thắm còn hơn cử tiếng móc nhiều.

Từ bé đã như vậy, một khi tức giận, bà sẽ tiến hành chiến tranh lạnh, chỉ là ngắn hay dài mà thôi. Hứa Thắm đã quen với điều này nhưng trước sau vẫn khó lòng chịu đựng áp lực nặng nề như thế. Nhưng ngoại trừ yên lặng chống đỡ, cô cũng không có cách nào khác.

Mãi cho đến chiều, Phó Văn Anh mới lên tiếng: “Đi theo mẹ dạo phố.”

Hứa Thắm ngoan ngoãn nghe theo.

Phó Văn Anh đi đến trung tâm thương mại, nơi đó đều là cửa hàng bán những món đồ xa xỉ, không phải ai muốn bước chân vào cũng được. Bà ghé vào một cửa hàng, nhân viên thân thiết chào đón: “Hoan nghênh bà Mạnh, cô Mạnh.”

Họ bê trà rót nước, nào là bánh ngọt trà thơm, chu đáo phục vụ.

“Tháng trước, trong cửa hàng có nhập một số kiểu dáng mới, số lượng hạn chế, đặc biệt giữ lại cho bà ạ! Có nhiều khách hỏi thăm lắm, nhưng quản lý đã dặn phải để lại cho bà chọn trước, xem bà có thích không.”

Phó Văn Anh nhấp một ngụm trà rồi thần nhiên ra hiệu: “Mang lên xem thử.”

Hứa Thắm lặng thinh. Cuối cùng cô đã hiểu vì sao mẹ lại đưa mình đến đây.

Tống Diễm dẫn Địch Miểu làm “chính sự” xong liền đến trung tâm thương mại dạo một vòng, cho con mèo tham ăn Địch Miểu được no bụng.

Địch Miểu vừa ăn xong một miếng bánh ngọt, lại hài lòng cầm theo một ly kem, chậm rãi đi dạo quanh trung tâm thương mại, cảm thán: “Quả nhiên là cuối tuần, người đông thật!”

Không nghe thấy tiếng trả lời, cô liền quay đầu nhìn, thấy Tống Diễm đang mua bánh donut. Địch Miểu vô cùng vui vẻ, thấy anh mình thật sự quá hào phóng, bèn hớn hờ chạy đến: “Anh, sao anh lại tốt với em thế chứ?”

Tống Diễm ném cho cô một túi, còn tay mình lại cầm một hộp lớn khác. Địch Miểu thoáng nhìn chiếc túi rồi nhìn sang chiếc hộp kia: “Anh mua cái gì cho ai thế?”

Tống Diễm cong cong khóe môi, không đáp.

“Đồ trọng gái khinh em.” Địch Miểu bĩu môi cắn nhần.

Tổng Diệm dặn dò: “Nếu như trước khi anh về đội vẫn không gặp được Hứa Thắm, vậy thì buổi tối, em mang cái này đến cho cô ấy nhé!”

Địch Miểu tròn mắt, giọng đầy ghen tỵ: “Eo ôi, một hộp donut quý như vàng ấy!”

Tổng Diệm dừng bước, nhìn về phía mấy cửa hàng bán mỹ phẩm, chú ý đến kệ son môi. Anh đi lướt qua một vòng, tuy cũng biết mấy nhãn hiệu này nhưng đàn ông không phân biệt được đẳng cấp, chỉ dựa vào trực giác phán đoán. Cuối cùng, anh dừng bước trước thương hiệu có giá niêm yết cao nhất.

Địch Miểu còn chưa hết hy vọng: “Gần đây, em giúp anh nhiều việc như vậy, định thưởng cho em à?”

Tổng Diệm chú tâm chọn màu, không buồn ngo ngàng đến Địch Miểu: “Con nít con nôi, đánh son làm cái gì.”

Địch Miểu phụng phịu: “Anh thật là... có bạn gái là trở mặt ngay được! Cái gì cũng chỉ nghĩ đến chị ấy thôi, còn em gái thì bỏ xó.”

Tổng Diệm nghe thấy thế liền quay đầu nhìn cô nàng một hồi, không tỏ thái độ gì, giống như chẳng để tâm đến mấy lời cần nhằn vừa rồi của cô em, quay đầu tiếp tục chọn son. Cuối cùng, Địch Miểu thật sự hết hy vọng, ngẩng đầu lên, tay làm thành hình thanh đao, chém ba cái vào lồng ngực mình.

Phó Văn Anh dẫn Hứa Thắm ra khỏi cửa hàng trong sự cung kính đưa tiễn của nhân viên. Trang phục sẽ được họ đích thân giao đến tận nhà. Hứa Thắm không nói một lời, lầm lũi đi theo Phó Văn Anh vào thang máy.

“Con muốn làm theo ý mình, mẹ vẫn có thể trị con.” Phó Văn Anh lắc lắc cười: “Mẹ đã nói không đồng ý là sẽ không đồng ý.”

Hứa Thắm nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong vách thang máy, trong đó là một gương mặt vô cảm mỗi lúc một héo úa.

Hai người ra khỏi trung tâm thương mại, đứng ven đường chờ taxi lái xe từ tầng hầm lên. Nhưng người đến lại không phải taxi và xe nhà họ mà là một chiếc Porsche kiểu cổ điển màu đen sang trọng nhưng không mất đi vẻ khiêm tốn. Xe dừng lại trước mặt hai mẹ con Hứa Thắm. Người lái xe bước xuống, là một người đàn ông xấp xỉ tuổi Mạnh Yên Thần, mặc bộ vest trông rất tuấn tú, lịch lãm.

“Dì Phó!” Anh ta đi vòng qua đầu xe, bước lên lề đường, ánh mắt hướng về phía Hứa Thắm, mở lời: “Đây là em Thắm Thắm ạ?”

Hứa Thắm sững sốt, chột nghĩ ra đây chắc là đối tượng xem mắt hôm trước Phó Văn Anh nhắc đến. Không ngờ bà lại...

Hứa Thắm không duy trì nổi vẻ lịch sự trên khuôn mặt hình nỉa, liếc nhìn Phó Văn Anh một cái rồi quay sang anh ta: “Tôi có...”

Phó Văn Anh ngắt lời: “Taxi xế Trần đi đón anh con rồi. Anh Hàn Đình giúp đưa mẹ con ta về, con phải nói cảm ơn chứ!”

Hứa Thắm nhìn bà chằm chằm, không biết những lời này là thật hay giả.

“Lên xe đi!” Anh chàng mỉm cười, lịch sử mở cửa ghế lái phụ.

Hứa Thắm suy nghĩ chốc lát, vừa định lên xe thì khóe mắt lại thoáng nhìn thấy gì đó. Cô quay phắt sang đã thấy Tổng Diệm đang đứng cách đó không xa, nhìn mình chăm chú. Lưng Hứa Thắm lạnh toát. Hai ngày nay, lòng cô rối như tơ vò, không dám liên lạc với anh, không ngờ lại gặp nhau trong tình cảnh này, chỉ lo anh hiểu lầm.

Về mặt Tổng Diệm vẫn khá tốt, nhưng sắc mặt Địch Miểu lại cực kỳ khó coi. Mấy giây sau, cô nàng liền thay đổi thái độ, mỉm cười gọi to: “Chị dâu!”

Phó Văn Anh và người đàn ông kia đồng thời ngây người.

Địch Miểu hớn hờ chạy đến: “Chị dâu, sao chị lại ở đây?”

Người đàn ông kia kinh ngạc: “Cô gọi cô ấy là gì?”

“Chị ấy là bạn gái của anh tôi, không gọi chị dâu thì gọi là gì. Chị dâu, người này là ai thế?”

Hứa Thắm còn chưa kịp trả lời, Phó Văn Anh đã thân nhiên lên tiếng: “Thắm Thắm chưa có bạn trai.”

Phó Văn Anh nhìn Hứa Thắm cảnh cáo, tin chắc cô không dám làm bà mất mặt trong trường hợp này. Nhưng bà không chú ý đến cả người Hứa Thắm đang không ngừng run rẩy, lồng ngực cũng phập phồng kịch liệt.

Hai ngày qua, cô như một quả bóng bị người ta bóp chặt, áp lực đè nặng khiến cô không tài nào thở nổi, gần như muốn nổ tung. Nhưng cô lại không thể, phải dằn hết ảm ức, chua xót, muộn phiền xuống tận đáy lòng, sống trong nhà như một cái xác không hồn. Đến tận vừa rồi, vào khoảnh khắc nhìn thấy Tổng Diệm, cô mới thật sự sống lại, như được cởi bỏ hết tất cả những gánh nặng trong lòng. Rốt cuộc, cô như tù nhân chờ được ngày phóng thích, mắt rưng rưng lệ. Có trời mới hiểu cô nhớ anh đến nhường nào!

Ai nói cô chưa có bạn trai chứ?

“Tôi có bạn trai rồi.” Hứa Thắm kiên quyết giơ tay, chỉ về phía Tống Diễm: “Là anh ấy.”

Phó Văn Anh biến sắc mặt nhưng vẫn cố duy trì nụ cười: “Chỉ là chuyện trẻ con đùa vui thôi. Trong nhà không đồng ý nên chia tay rồi.”

Người đàn ông kia cũng không nhiều lời, vẫn giữ nguyên thái độ bàng quan, không biết là lịch sự không xen vào chuyện nhà người khác hay là đang im lặng thừa nhận nữa.

Địch Miểu nghe thấy thế thì không nhịn được nữa, khẽ kéo Hứa Thắm: “Ôi mẹ ơi, Hứa Thắm, đây là mẹ chị sao? Bà ta nói thật hả? Chị cũng nghĩ như vậy à? Trẻ con đùa vui rồi chia tay? Cứ thích thì đến, không thích thì chia tay à? Tuy anh em nói vậy nhưng chị cũng dừng...” Cô nàng tức giận đến nỗi giọng nghẹn ngào, mắt đỏ hoe: “Chị cũng đừng khinh người quá đáng chứ!”

Hứa Thắm giật mình, vội vã lắc đầu. Cô lại hốt hoảng quay sang nhìn Tống Diễm. Anh cho tay vào túi áo, đứng cách đó vài bước, từ đầu đến cuối không nói một lời nào, chỉ bình tĩnh nhìn cô. Cô biết, anh đang đợi câu trả lời của cô. Gần mười ngày qua, anh vẫn luôn kiên nhẫn chờ đợi. Cô đột nhiên thấy đau lòng thay anh quá đổi. Cô quên mất, có vài lời mình vẫn chưa nói với anh.

Không phải thế! Hôm tuyết rơi ấy, thời điểm đồng ý với anh, cô đã có đáp án nhưng lại quên chưa nói cho anh biết.

Con gió lạnh lẽo thổi thoi như cắt da cắt thịt, ánh mắt cô hoen đỏ, nhìn anh chăm chăm, giọng run rẩy: “Tống Diễm... hôm tuyết đầu mùa vội vàng quá, thật ra... em có rất nhiều lời còn chưa kịp nói với anh. Em xin lỗi, giờ mới nói cho anh biết. Tống Diễm, em yêu anh! Em sẽ cố gắng, dần dần liệu mạng cũng kiên trì từng ngày để có thể yêu anh. Lần này, em tuyệt đối sẽ không phụ lòng anh nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Lời nói của cô vẫn vang vọng bên tai. Xung quanh dường như trở nên tĩnh lặng đến không ngờ. Tống Diễm chăm chú nhìn cô giây lát rồi nhỏ giọng trấn an: “Anh biết.”

Anh đi về phía cô, bỏ tay ra khỏi túi, nắm chặt tay cô, kéo cô đến bên cạnh, sau đó đến trước mặt Phó Văn Anh, gật đầu thưa: “Chào đi ạ!”

Phó Văn Anh xách túi, tư thái vẫn nhã nhặn mà đáy mắt đã sớm lạnh lùng, nhưng vẫn nở nụ cười rất nhạt với Tống Diễm, trông rất ung dung và rộng lượng. Cho dù có tức giận đến mấy, bà vẫn cố chịu đựng không để lộ ra ngoài. Xưa nay, bà xem trọng nhất là sĩ diện. Giờ phút này, đứng ven đường, còn có Hàn Đình ở đây, bà nhất định sẽ không vạch áo cho người xem lưng. Hướng đi cả đời này, bà chưa từng cãi nhau với người khác, sẽ không đến mức trở mặt xé rách mọi chuyện. Bất kể rắn dạy con cái không nghe lời hay trách phạt cấp dưới làm sai việc, bà luôn giữ nụ cười trên môi, dùng vẻ mặt ôn hòa áp chế, dùng chiến tranh lạnh gây áp lực. Bà là một người phụ nữ khi mỉm cười còn kinh khủng hơn cả tức giận.

Tống Diễm nhìn gương mặt Phó Văn Anh, cuối cùng cũng ý thức được đáng về đề nén và cố tỏ ra lạnh lùng, hà khắc của Hứa Thắm. Anh bất giác nắm chặt tay cô.

Nhưng trước mặt là mẹ của Hứa Thắm, anh không thể khiến cô khó xử, càng không thể khiến sự việc chuyển biến xấu hơn trong khi chưa rõ tình huống ra sao. Tống Diễm gật đầu lần nữa, lễ phép thưa chuyện: “Thưa dì, hôm nay vội vàng quá, hôm khác cháu sẽ đến nhà thăm viếng ạ!”

“Không cần.” Phó Văn Anh biểu đạt sự cự tuyệt và không thừa nhận rõ rệt qua một câu nói, thậm chí ánh mắt khinh thường chỉ dừng lại trên mặt Tống Diễm nửa giây. Sau đó, bà nhìn về phía Hứa Thắm, ánh mắt ẩn chứa vẻ khắt nghiệt: “Thắm Thắm!”

Hứa Thắm khẽ hít một hơi, giọng bình tĩnh: “Mẹ, ngày mai con phải đi làm. Giờ đã là buổi chiều rồi, con không về bên nhà phía tây nữa.”

Phó Văn Anh nhìn cô chòng chọc, hồi lâu khẽ mỉm cười, trả lời: “Được”, sau đó lên xe.

Về phần Hàn Đình, anh ta đứng một bên cảm nhận con sóng ngầm cuộn cuộn ẩn dưới giọng điệu bình tĩnh của mấy người trước mặt, thế gian chẳng hề lung tung, vẫn lịch sự cười với hai người như kẻ xem kịch hay, cuối cùng gật đầu chào xem như tạm biệt.

Địch Miểu cảm thán: “Đúng là người làm nên việc lớn mà!”, rồi quay lại nhìn Hứa Thắm, trầm trồ: “Ngầu quá, em phải nhìn chị với cặp mắt khác xưa đây.”

Còn chưa dứt câu, Tống Diễm đã kéo Hứa Thắm vào lòng, siết chặt, một tay đưa lên vuốt đầu cô, khẽ an ủi: “Ấm ức cho em rồi. Ấm ức cho em rồi.” Anh nói hai lần liền, mày nhăn lại thật sâu, cảm tử lên huyết thái dương của cô, giống như ôm lấy bảo bối đã mất đi nay lại có được.

Anh biết cô nhất định đã phải chịu uất ức, nếu không sẽ không bị dồn nén đến mức phản kháng, nói ra những lời vừa rồi trước mặt mọi người.

Hứa Thắm ôm ôm eo anh, lắc đầu. Cô không cần phải nói gì, anh đã biết tất cả. Hết thấy những gì cô đã làm đều đáng giá rồi.

“Lần sau, anh sẽ đi với em.” Anh cam đoan. “Sau này, lần nào anh cũng sẽ đi với em.”

“Vâng.” Cô gật đầu, nghe theo anh. Một ngày chia xa dài tựa một năm, muôn vàn lời muốn nói cuối cùng chỉ dồn lại thành một câu: “Anh có nhớ em không?”

“Nhớ, vẫn luôn nhớ.” Tổng Diệm thì thầm bên tai cô. “Anh còn tưởng trước khi về đội không gặp được em nữa kia.”

“Em cũng tưởng không gặp được anh trước khi anh về đội nữa chứ, phải đợi đến tận tuần sau.” Cô thủ thỉ. “May quá rồi!”

Anh cũng hùa theo: “Ừ, may thật.”

Địch Miểu xách túi donut và son môi không phải của mình, thật sự không thể nhịn được nữa: “Ôi trời, ở đây còn có một bóng đèn sáng rực lửa đây!”

Tổng Diệm làm như không nghe thấy, nâng cằm Hứa Thắm lên, cúi đầu tha thiết hôn lên môi cô.

Địch Miểu cảm nhín, trợn trừng mắt, quay người sang chỗ khác, đưa hai ngón tay cong lại trước mắt mình. Mù mắt rồi!

Hứa Thắm phải về hoa viên Tông Lư thu dọn đồ đạc. Địch Miểu cũng đi theo giúp đỡ. Đến trước khu chung cư, bảo vệ thấy họ liền gọi Tổng Diệm lại: “Chìa khóa của anh...”

“Cảm ơn, cho tôi xin lại.” Tổng Diệm gật đầu với người bảo vệ.

Anh ta đưa cho Tổng Diệm một chùm, lại đưa cho Hứa Thắm một chùm.

Hứa Thắm bối rối: “Đây là gì thế?”

“Chìa khóa nhà anh.” Tổng Diệm đáp. “Lúc trước, lo lắng khi em trở về, anh đã về đội rồi nên mới gửi chìa khóa ở chỗ bảo vệ, bảo anh ta thấy em thì giao cho em.”

Hai chiếc chìa khóa, một cái là chìa khóa cổng từ hợp viện, một cái là phòng của anh. Hứa Thắm vừa bị đuổi ra khỏi nhà, biết anh tính toán kỹ càng như thế, trong lòng càng nặng trĩu: “Anh đoán chắc là em sẽ bị đuổi à?”

“Đâu có, chỉ là đề phòng bất trắc thôi.” Anh cười khỏ. “Em mà cứng rắn lên thì cũng ương bướng lắm, sợ em không có chỗ nào để ở thôi. Anh phải đi một tuần, sợ giữa chừng có biến cố, anh lại không lo cho em được. Để lại chùm chìa khóa, dù sao em cũng có nơi đặt chân, có người nhà nương tựa.” Cuối cùng, anh khẽ thở dài. “Không ngờ nhanh như vậy.”

Hứa Thắm thẳng thốt, lòng chợt ảm áp xen lẫn áy náy vì chút so đo khi nãy của mình, tay vô thức nắm chặt chùm chìa khóa và tay anh.

Địch Miểu chen lời: “Đúng vậy đấy, chị dâu! Sau này, anh em ở trong đội không ra ngoài được, có chuyện gì chị cứ tìm em, còn có bố mẹ em nữa. Nhớ nhé?”

Giọng điệu căn dặn này y hệt Tổng Diệm. Đang nói thì điện thoại Địch Miểu vang lên, cô nàng bắt máy: “Mẹ à!... Không cần đến bố đâu, ba người đủ rồi... Biết rồi ạ, con không lười biếng đâu mà... Vâng, vâng, vâng, tay con không cần cầm dao giải phẫu, có gãy cũng không quan trọng.”

Hứa Thắm nghẹn lời.

Bên kia điện thoại không biết nói gì, vài giây sau, Địch Miểu quay sang hỏi Hứa Thắm: “Chị dâu, chị thích ăn món gì?”

Hứa Thắm sững sốt, hiểu mọi định đi chợ nấu bữa tối, nghĩ ngợi liền đáp: “Cá.”

Địch Miểu nói vào điện thoại: “Chị ấy muốn ăn cá.”, rồi quay lại sang hỏi Hứa Thắm: “Còn gì nữa không?”

Hứa Thắm ngại ngùng: “Thịt bò, súp lơ.”

Địch Miểu lặp lại vào điện thoại. Bên kia nói gì đó, cop nàng quay lại hỏi Hứa Thắm lần nữa: “Mẹ em hỏi ngoại trừ những thứ này, nấu cho chị canh củ sen hầm xương nữa được không? Người ở Lương Thành đều thích ăn đấy!”

Hứa Thắm gật đầu cảm kích, trái tim như tan chảy trong suối nước nóng. Cô nước mắt nhìn Tổng Diệm, muốn cảm ơn anh. Anh không hề để ý đến chuyện vặt vãnh này, như thể đối với anh, đây là chuyện vô cùng tự nhiên vậy.

Lần đầu tiên Địch Miểu đến nhà Hứa Thắm, vừa vào cửa đã tròn mắt kinh ngạc. Căn hộ vừa to vừa đẹp, trang trí vô cùng tinh tế. Nhà nằm trên tầng

cao, phạm vi nhìn rộng khắp, không phải đẳng cấp người bình thường có thể với tới. Khuyết điểm duy nhất có lẽ chính là căn hộ to như thế nhưng lại không hề có sức sống, sạch sẽ hết như nơi dùng để quay phim vậy.

Nơi có chút mùi trần gian duy nhất chính là mấy lọ tương dấm, dầu muối và chén bát trên kệ bếp. Nhìn vào mức độ mới tinh kia cũng đoán được ắt hẳn là sau khi Tống Diệm đến đây đã mua thêm rồi.

Địch Miêu theo sát Tống Diệm, khẽ nói: “Chị ấy thật sự không ở đây nữa à? Căn hộ này đánh giá bao nhiêu vậy?” Nói xong, cô lại cổ vũ anh: “Nhưng mà anh yên tâm đi, chỗ anh cũng không kém chỗ này đâu. Em thấy đến khi xây xong, chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều đấy!”

“Anh sẽ cố gắng hết sức.” Anh gật đầu, hết sức đồng tình với em gái.

Đồ dùng của Hứa Thắm không nhiều, những thứ cần thu dọn chỉ có giày dép, quần áo và vật dụng hằng ngày. Địch Miêu đi vào phòng dọn dẹp giúp cô, nhìn chiếc giường to xa hoa, thảm lót sàn và từng dây tủ trong phòng thay quần áo, bèn tò mò hỏi: “Phải đi rồi, chị có luyến tiếc không?”

“Chưa nghĩ đến.” Hứa Thắm bị Địch Miêu hỏi như thế cũng nghiêm túc ngẫm nghĩ. “Cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Bình thường, công việc của chị rất bận, thời gian ở nhà rất ít, căn nhà này chỉ như một nơi trú ngụ mà thôi.”

Địch Miêu “ồ” một tiếng: “Em nghĩ dù chỉ là trú ngụ cũng có kỷ niệm mà, rồi đi sẽ luyến tiếc.”

Hứa Thắm nghĩ ngợi chốc lát. Kỷ niệm về căn hộ này chỉ là những ngày một mình trở về từ bệnh viện, uống một cốc nước suối lạnh ngắt, sau đó rửa mặt, đi ngủ, tỉnh dậy rồi lại đến bệnh viện. Ngày qua ngày, cô cứ thui thủi một mình, hàng xóm còn không quen biết, bố mẹ cũng chưa từng đến. Trái lại, Mạnh Yên Thân và Tiểu Diệc Kiều thì thoải mái ghé qua một vài lần.

Kỷ niệm thực sự chỉ có hôm tầng dưới bị cháy, khung cảnh sắc thu vàng ươm, cô đứng bên bàn bếp pha trà và Tống Diệm lau nhà trong phòng khách. Còn có mười mấy ngày trước, cảnh đông tuyết trắng xóa, anh đứng dưới lầu đợi cô về, nắm tay cô cùng đi lên trên, hôm sau lại choàng vai cô đi xuống, đưa mắt tiễn cô đi làm.

“Nếu em rời khỏi căn tứ hợp viện nhà mình, hẳn em sẽ luyến tiếc lắm!” Địch Miêu lẩm bẩm, sau đó nhìn thấy một dây túi hàng hiệu trong tủ, liền hỏi: “Mấy thứ này, chị đều không mang đi à?”

“Đều là mẹ chị mua.” Hứa Thắm nhìn lướt một lượt, cuối cùng chọn lấy vài cái. “Những thứ này là bạn tặng.”

Hứa Thắm cất túi, lại gấp từng chiếc áo quần ngay ngắn, không hề có chút biểu cảm hay lời nói dư thừa nào.

Địch Miêu nhìn căn nhà to như thế nhưng đồ Hứa Thắm muốn mang đi lại ít vô cùng, chẳng biết vì sao bỗng có chút thương cảm. Yên lặng một chút, cô đến bên Hứa Thắm, nhỏ giọng an ủi: “Chị đừng buồn, nhà em sẽ đối xử tốt với chị.”

Hứa Thắm sững sốt, trái tim như bị chạm nhẹ, bản thân cũng kinh ngạc nhìn Địch Miêu.

Địch Miêu tưởng cô không tin, vội nói thêm: “Thật đấy, tuyệt đối không bắt nạt chị đâu. Chị xem đi, trước kia nhà em chỉ có em ghét chị nhất. Em đã nói vậy là vậy, chị tin em đi.”

Hứa Thắm khẽ cười, gật đầu.

“Còn nữa, túi xách không mang đi được, chị cũng không cần tiếc nuối. Sau này, em làm ra tiền sẽ mua cho chị. Anh em cũng vậy. Thật ra, có nhiều việc, tuy anh em không nói nhưng anh ấy rất thương chị. Vì chị, việc gì anh ấy cũng cam lòng. Thật đấy, sau này chị sẽ biết thôi.”

Độ cong nơi khoe mông Hứa Thắm lại lớn hơn một chút. Cô không phải kẻ ngốc. Anh thích cô bao nhiêu, từ thái độ người nhà anh có thể nhìn ra đôi chút. Họ đều tốt với cô, thương yêu cô, chẳng qua là vì... cô là người Tống Diệm trao hết chân tình mà thôi.

Mặt trời ngả về phía tây, ánh tà dương phủ kín căn tứ hợp viện, rọi vào phòng Tống một màu vàng cam ấm áp. Tủ quần áo nơi đây nhỏ hơn tủ nhà Hứa Thắm. Nhưng bình thường, quần áo cô mặc không nhiều, thu dọn gọn gàng, cất vào cũng dư dả.

Tống Diệm ngồi trên sàn mở thùng giấy, bất ngờ thấy hai bình chữa cháy và búa an toàn, anh giờ lên hỏi Hứa Thắm: “Sao lại mang luôn cả thứ này đến đây? Bào sao thùng giấy nặng thế!”

“Đó là đồ anh tặng em mà.” Hứa Thắm đang ngồi trên sofa gấp quần áo, nghiêm túc trả lời.

“Khi này, đâu thấy em xuống bãi đỗ xe?” Tống Diệm liếc nhìn cô, ánh mắt sâu xa không biết là trêu chọc hay trách móc. “Bảo em đặt trên xe để dùng khi xảy ra bất trắc. Thế mà anh vừa quay đi, em đã dọn sạch.” Anh lắc lư cây búa trong tay, giả vờ dọa cô: “Bác sĩ Hứa, cái trò dạn một đường làm một nẻo của em được lắm đấy!”

“Không phải đâu. Lúc trước, em vẫn đặt trong xe mà. Trước khi về nhà phía tây thì nghĩ chắc sau này không lái chiếc xe kia nữa, nên mang lên nhà.” Hứa Thắm đính chính.

Tống Diệm buồn cười: “Mất công em xách danh xách xuống. Cứ bảo anh mua cái khác là được rồi.”

“Em thích cái này đây, anh quần được em à.” Hứa Thắm tỏ ra ngang ngược.

Tổng Diệm nghe thấy thế liền lơ đãng nhìn sang cô, ánh mắt không dời đi nữa. Cô cúi đầu gấp quần áo, vừa gấp vừa vuốt thẳng nếp nhăn, ngón tay mảnh khảnh như ve vuốt trái tim anh. Vài sợi tóc cô buông rủ bên huyệt thái dương, loà xoà nơi gò má bị ánh nắng chiều nhuộm thành màu cam đỏ. Khoảnh khắc ấy như thể vĩnh hằng, dịu dàng và yên bình biết bao!

Cô như cảm nhận được ánh mắt anh, khẽ ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau. Sau vài giây lặng thinh, cô thắc mắc: “Anh đang nhìn gì thế?”

Anh tìm tìm lắc đầu, một giây sau, ánh mắt trở nên sâu thẳm. Anh đứng dậy, đi đến đóng cửa phòng rồi quay lại, một tay ôm eo cô, bế thốc lên giường.

“Tổng Diệm, anh nhìn chút đi!” Cô hốt hoảng, giọng lí nhí.

“Một tuần rồi, không nhìn được nữa.” Giọng anh khàn đặc.

Cô không kịp trở tay, anh đã áp lên người cô, nhanh chóng luồn tay vào áo. Cô giãy giụa đẩy tay anh ra nhưng không sao ngăn cản được. Trái lại, anh càng lúc càng quen đường thuận lối, vài ba động tác đã cởi sạch quần áo cả hai, xoay thân thể nhai nhụi của cô lại.

Cô vừa lo lắng vừa tức giận, hạ giọng trách móc: “Sắp sửa ăn cơm rồi, lơ như mợ đến đây gọi thì sao?”

Anh buồn cười: “Em ngốc à? Ban ngày ban mặt đóng cửa, họ không biết ở bên trong đang làm gì sao? Ai lại không thức thòi, dám gõ cửa kia chứ?”

Mặt cô lập tức đỏ ửng, không biết là do xấu hổ hay là ánh hoàng hôn nhuộm lên nữa.

“Phòng anh có cách âm không?” Cánh mũi cô lăm lăm mở hỏi, cơ thể ngoan ngoãn di chuyển theo nhịp điệu của anh, suy nghĩ vẫn khăn trương cao độ, tai không ngừng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. “Bị nghe thấy thì làm thế nào?”

“Vây em cố chịu đựng đi, nhỏ giọng một chút.” Giọng nói mê hoặc của anh bay vào tay cô, len lỏi vào trái tim cô.

Hứa Thắm tức tối đá anh một cú, cắn răng dứ khoát vùi cả khuôn mặt vào gối.

Chiếc chăn mỏng manh phủ lên thân thể hai người, Hứa Thắm gối đầu trên ngực Tổng Diệm, nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối, Tổng Diệm đưa tay với lấy điện thoại trên tủ đầu giường xem giờ. Anh vừa cử động, cô đã tỉnh lại: “Đến giờ anh phải đi rồi à?”

“Ừ.” Anh đặt điện thoại xuống, quay người điều chỉnh tư thế, ôm cô vào lòng. Cô cựa quậy, tìm vị trí thoải mái.

Lúc ngủ, cô thường co tròn người. Giờ phút này, cả người đều quấn trong chăn, đầu gối lên ngực anh, hơi thở nhẹ nhàng như sợi lông vũ khiến anh thấy ngứa ngáy râm ran, không nhìn được cong cong khóe môi. Cuối cùng, tay anh nâng mặt cô lên, cúi đầu in xuống trán cô một nụ hôn.

“Hứa Thắm.” Tổng Diệm dịu dàng gọi.

“Dạ?” Cô ngẩng đầu lên, giọng vẫn còn ngái ngủ. “Sao thế ạ?”

Ngón tay cái thô ráp của anh vuốt lên hàng mày của cô: “Trong khoảng thời gian này, ở đây, không cần cố lấy lòng cậu mợ. Việc em ít nói từ bé họ đã biết rồi, không đề ý đâu. Cứ ở chung giống như trước đây là được.”

“Vâng.” Cô vùi đầu vào ngực anh, ngoan ngoãn nghe theo. Bên tai là nhịp tim mạnh mẽ của anh, cô lại có chút buồn ngủ.

Anh cúi đầu, quynh luyến giây phút ấm áp bên cô, lại không nhìn được cọ cảm vào đầu cô, khiến tóc cô rối loạn: “Tạm thời em cứ ở với cậu mợ một, hai tháng, rồi chúng ta sẽ đổi chỗ ở.”

Hứa Thắm mở mắt, những đầu lằn nữa, tò mò hỏi anh: “Ở đâu ạ?”

“Nhà của chúng ta.” Tổng Diệm siết lấy eo cô, kéo cô nhích lên. Cô nương theo lực của anh chui ra ngoài, gối lên khuỷu tay anh, vẽ mặt kinh ngạc: “Chỗ nào thế?”

Tổng Diệm nở nụ cười thần bí: “Đến lúc đó em sẽ biết.”

Căn nhà có màu xanh nhạt, màu hồng, và còn rất nhiều, rất nhiều thứ em thích.

Hứa Thắm mắt sáng ngời, vừa định lên tiếng thì Tổng Diệm đã mỉm cười ngăn lại: “Không cho hỏi, giữ cho em niềm vui bất ngờ.”

Thế là cô im lặng, nhưng đáy mắt không giấu được nét cười. Anh nhìn cô, lại không kìm lòng được, khẽ môi đến mắt cô hôn mấy cái, đến tận khi điện thoại di động vang lên tiếng chuông báo thức mới chịu buông cô ra. Anh chăm chú nhìn cô hồi lâu, không nỡ cất rồi tạm biệt: “Anh đi đây.”

Cô lưu luyến gật đầu, nằm nhoài trên gối nói với anh: “Vâng, anh đi đây”

Ngón tay anh mon trớn khuôn mặt cô. Vừa mới đứng dậy, anh lại không khỏi thở dài. Cảm giác để cô ở nhà một mình thật khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Đêm đầu tiên ở nhà cậu mợ Tống Diệm, Hứa Thắm không tài nào ngủ được. Bữa tối nay, Tống Diệm đi vội vàng nên không kịp ăn cơm. Về phần vì sao phải gấp rút đi thì... trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Còn Hứa Thắm, dù sao làm cũng đã làm rồi nên chỉ đành cười lúng túng mà thôi.

Tĩnh tĩnh cậu mợ rất tốt, không câu nệ, không kiêu cách, không khí bữa cơm khá thoải mái. Cơm nước xong xuôi, cậu mợ thu dọn bát đĩa. Hứa Thắm thấy ngại ngùng nên cũng xắn tay định giúp đỡ. Định Miêu nằm trên sofa chơi điện thoại không buồn ngẩng đầu lên, gọi với ra: “Em còn không phải động tay mà, chị cũng đừng nhúng tay vào làm gì, cứ để bố mẹ em làm thì tốt hơn.”

Buổi tối, cô ở trong sân làm mộc với cậu. Hai người không nói lời nào, chỉ có âm thanh xoàn xoạt của lưỡi dao bào qua khúc gỗ thỉnh thoảng vang lên, mùi gỗ thông thoang thoang trong gió lạnh.

Cậu mợ đi ngủ khá sớm, Hứa Thắm cũng trở về phòng nghỉ ngơi nhưng không sao ngủ được. Có lẽ con người tại mọi thời điểm trọng đại trong cuộc đời đều cảm thấy thấp thòm giống cô, huống chi giờ phút này, cô chỉ có một mình trong hoàn cảnh lạ lẫm.

Đêm càng lúc càng sâu, cô ngược mắt xem đồng hồ, đã một giờ sáng rồi. Hứa Thắm một mình trần trọc trên giường, chợt phát hiện vầng trăng đã treo cao tự lúc nào, rọi qua khung cửa sổ thứ ánh sáng dịu dàng. Đêm trăng hôm nay thật đẹp, bóng cây in lên cửa gỗ tạo thành những mảng sáng tối hài hòa. Cô nằm nghiêng nhìn bóng cây loang lổ, cảm thấy như một bức tranh thủy mặc yên bình. Đây là nơi Tống Diệm đã sống những năm qua.

Còn đang thần thờ thì chuông di động đột nhiên vang lên, giữa màn đêm tĩnh mịch nghe rõ ràng hơn bao giờ hết. Cô biết là anh gọi về, lập tức ngồi bật dậy, nhanh chóng bắt máy: “A lô?”

“Vẫn chưa ngủ à?” Đầu kia điện thoại rất yên tĩnh, làm nổi bật giọng nói trầm ấm của anh.

“Sao anh biết?” Cô nằm sấp trên gối, hỏi lại.

“Bắt máy nhanh quá đấy!” Anh bật cười. “Cũng đoán là em không ngủ được... Sao vậy, không quen à?”

Hứa Thắm đưa ngón trỏ lên gãi trán, có vẻ ngượng ngùng: “Hơi hơi ạ!”

Anh im lặng một lát mới hỏi tiếp: “Buồn à?”

“Không đâu.” Cô cười khẽ, nằm trong chăn đôi mắt nhắm nghiền để dễ dàng nói chuyện với anh hơn.

Bên kia, Tống Diệm nhẹ bước ra khỏi tòa nhà, đi bộ trên thao trường: “Xin lỗi, anh không ngờ mọi chuyện lại diễn ra đột ngột như vậy, nếu không sẽ ở nhà với em một thời gian. Như vậy, Em sẽ quen hơn.”

“Không sao đâu.” Hứa Thắm nhẹ giọng trấn an anh. “Đâu phải lần đầu tiên em gặp cậu mợ đâu. Với lại, hồi trung học, cậu mợ còn rất thích em mà.”

“Hiện giờ, cậu mợ vẫn thích em.” Tống Diệm cười cười bỏ sung.

Hình như anh đi đến chỗ lộng gió, cô nghe được tiếng gió ào ạt qua điện thoại. Anh khum tay che lại, đợi gió lắng xuống mới quan tâm hỏi: “Ồ với cậu mợ có thoải mái không?”

“Ừm, buổi tối, em bào gỗ với cậu một lát.” Hứa Thắm trả lời, hai chân vun vẩy trong chăn. “Còn anh, buổi tối làm gì?”

“Chỉnh lý lại chuyện trong đội, huấn luyện đội viên, dạy chó nghiệp vụ.” Tống Diệm lần lượt liệt kê công việc hôm nay cho cô nghe.

“Là chú chó cứu viện ở khu động đất ấy à?” Hứa Thắm nhớ lảng máng là có một “nhân vật” như vậy.

“Ừ, em không biết đâu, nó biểu hiện xuất sắc, được lên nhị đẳng đấy!” Tống Diệm bật cười kè: “Con chó đó khôn lắm, biết mình lập được công lớn, cả ngày vênh mặt hất đuôi ra về ta đây. Mấy ngày nữa rảnh, anh sẽ trưng trị nó.”

Hứa Thắm bị anh chọc cười, tinh thần hăng hái, lại trở mình nằm sấp: “Nó tên gì thế ạ?”

Bên kia gió lớn, anh cười thật khê: “Tiểu Mạnh.”

Ngón trỏ Hứa Thắm cào cào mặt gối, cô mím môi cười với anh: “Không phải đặt theo tên em đấy chứ?”

“Em nói thử xem?” Anh ung dung hỏi ngược lại.

“Chắc chắn là em rồi, anh hãy chờ xem.” Cô hiếm khi được cưng chiều mà bày ra thái độ “nữ hoàng” thế này.

Anh cười vang, cô cũng cười theo: “Nó bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sắp bốn tuổi.”

“Tình cảm với anh tốt lắm hả?”

“Đương nhiên...” Anh lại cười dịu dàng. “Rất thích anh... Chỉ thích anh thôi.”

Chẳng hiểu tại sao khi nghe thấy thế, trái tim Hứa Thắm lại đập rộn ràng. Cô không nhận được, khóe môi vẽ lên thành một đường cong thật lớn. Đêm khuya yên tĩnh, một đường dây điện thoại nối hai đầu nỗi nhớ.

“Sao hôm nay anh ngủ muộn thế?” Cô thắc mắc.

“Cũng không quen.” Anh thờ dãi, có chút bất đắc dĩ.

“Sao thế?” Cô nghĩ ngợi rồi lại cố ý hỏi: “Do nghỉ ở nhà lâu quá ă?”

“Vi để lại mình em ở nhà đấy!” Anh chẳng thèm quanh co.

Trước kia, mỗi lần về doanh trại, anh đều vô cùng dứt khoát, nhưng lần này thì khác, vì có niềm nhớ nhung ràng buộc. Cô cúi đầu, lặng lẽ mỉm cười, dần biết rõ nhưng vẫn muốn nghe từ chính miệng anh, cảm thấy vui hơn hẳn. Dần dần, Hứa Thắm không nhận được nữa mà bật cười khúc khích.

“Cười gì thế?” Giọng anh vẫn đều đều truyền qua.

“Trong chăn, trên giường toàn là mùi của anh thôi.” Giọng cô trong đêm tối quá đổi dịu dàng.

Cô không ý thức được lời thủ thỉ này đã trêu chọc lòng anh đến nhường nào. Nghe thấy giọng nói nũng nịu của cô bên kia điện thoại, nghĩ đến cánh cô đang nằm êm ả trên giường mình, nhất thời lòng anh xốn xang. Cuối cùng, anh chỉ có thể thờ dãi thườn thượt, cố dẫn nỗi xao động này lại.

Cô nằm vui trong chiếc chăn ấm áp, anh đứng trên thao trường lộng gió, bất giác đã trò chuyện hơn nửa giờ, cho đến khi cơn buồn ngủ ập đến, cô ngáp mấy cái rồi mà vẫn lưu luyến không muốn kết thúc.

Anh đành phải bắt cô đi ngủ, lúc định cúp máy thì lại gọi nhỏ: “Hứa Thắm!”

“Dạ?” Giọng cô vẫn mềm mại, ngoan ngoãn như thế.

“Công việc bận rộn, anh không thể thường xuyên liên lạc, em đừng nghĩ lung tung.” Tống Diễm dặn dò: “Khi nào rảnh, anh sẽ nhắn tin cho em.”

“Em biết mà.” Hứa Thắm quán mình trong chăn, khe khẽ đáp, dần bị cơn buồn ngủ lấn át.

“Ngaoan.”

“Vâng.”

Trên chăn, trên gối đều là mùi hương của anh. Cô vui người vào đó, dần dần khép mắt lại, chìm vào giấc ngủ yên bình.

Sáng sớm hôm sau, Hứa Thắm tỉnh dậy trong ánh nắng hắt qua khung cửa gỗ. Tuy rằng tối qua ngủ khá trễ nhưng tinh thần lại không tệ, cô không hề thấy mệt mỏi chút nào. Cô rửa mặt, ăn bữa sáng do cậu nấu rồi gọi taxi đến bệnh viện.

Hứa Thắm ngồi hàng ghế sau, tựa vào cửa sổ nhìn những tòa cao ốc bên ngoài, chợt nhớ đến lần ngồi taxi khi xe của cô bị hỏng sau cơn bão ngày đó. Khoảng thời gian ấy, tâm trạng cô có thể nói là rất u uất và hoang vắng. Hôm nay, lòng cô vẫn tịch mịch, nhưng đã dần có lối thoát.

Mặc dù phải xa Tống Diễm cả tuần, nhưng cô không vì vậy mà làm ảnh hưởng đến công việc. Trái lại, tình cảm này tựa như một ngọn núi sừng sững khiến cô chú tâm hơn vào mọi việc mình làm, càng tỉnh táo, thông dong hơn.

Chỉ là, thỉnh thoảng tranh thủ được phút rảnh rỗi, cô nhìn tin nhắn anh gửi đến mấy giờ trước, trả lời lại đôi câu, nhưng có lẽ phải đợi đến tối muộn hoặc ngày hôm sau mới nhận được hồi âm từ anh. Thỉnh thoảng, cô cũng sẽ suy nghĩ vơ vẩn rằng lúc này anh đang làm gì, có lẽ đang thao luyện, tập huấn, có lẽ đang đi làm nhiệm vụ; có lúc cô nghĩ biết đâu xe cứu hỏa đang chạy ngang qua cửa bệnh viện cũng nên. Nhưng ý nghĩ ấy chỉ là thoáng qua, cô tiếp tục quay lại với công việc.

Công việc ở bệnh viện vẫn như thường lệ, bệnh nhân vẫn ra vào nườm nượp. Điểm khác biệt duy nhất là người đàn ông và bà mẹ đến bệnh viện gây chuyện ngày đó giờ chẳng khác gì họ gia đình ở khu giải tỏa nhưng không chịu rời đi, ngày nào cũng đến bệnh viện chửi mắng bác sĩ Lý hại chết vợ con

hắn. Ban giám đốc suy nghĩ đến an toàn của bác sĩ Lý, đành cho anh ấy nghỉ phép.

Người đàn ông kia và mẹ hắn không tìm được nơi trú ẩn, liền rêu rao trên mạng, căng biểu ngữ “đóng đô” trước cổng bệnh viện. Mỗi lần thấy y tá, bác sĩ nào ra vào liền chửi ầm lên, gặp bệnh nhân thì liên tục nguyền rủa.

Cảnh sát đã đến khuyên giải vài lần, nhưng bà mẹ hắn ý mình lớn tuổi, hở ra là giờ trò ăn vạ. Cảnh sát cũng hết sức phiền não, nhưng không có cách nào khác, qua lại vài lần cũng mệt kệ.

Gia đình kia được đà lấn tới, chắc hẳn đã quyết định cứ mặt dày đeo bám, sớm muộn bệnh viện cũng phải chịu thua.

Mấy ngày trôi qua, các đồng nghiệp cũng có đôi phần oán hận với chuyện này. Công việc vốn đã mệt người phiền não, đi làm còn bị người ta chỉ trích chửi mắng, ai gặp phải chuyện này mà tâm trạng còn tốt cho được cơ chứ?

Hứa Thắm cũng phải đi làm và tan ca trong tiếng chửi rủa của bọn họ, vẫn bình thản như mọi ngày, cứ như việc này chẳng liên quan gì đến mình vậy. Mà đúng là không liên quan thật. Mấy y tá thì không điềm nhiên được như cô. Trước kia, Tiểu Tây mỗi ngày đi làm, câu đầu tiên cô nói luôn là ăn món gì ngon, giờ đây đã trở thành lời than thở: “Vừa vào cửa đã bị mắng. Cái nhà kia chừng nào mới chịu thôi đây hả? Thật muốn vu cáo bệnh viện chúng ta đến cùng luôn sao?”

Tiểu Đông bức bối: “Vu cáo thì cứ vu cáo đi! Sợ nhất là bệnh viện nhượng bộ cho họ tiền, đó mới là tức chết ấy.”

Tiểu Nam góp lời: “Yên tâm đi, không có đâu. Hôm nọ, mình hỏi thăm chủ nhiệm Lưu. Lần này, thái độ lãnh đạo kiên quyết lắm, đưa bệnh án và đoạn băng theo dõi cho bên thứ ba giám định, nhất quyết không bồi thường, một xu cũng không cho. Nếu không, có tiền lệ này, mai một ai cũng đến bệnh viện chúng ta ăn vạ, xem đây là ngân hàng chắc?”

Tiểu Bắc tán thành: “Đúng vậy. Đền tiền không phải là đã thừa nhận bác sĩ Lý chẩn đoán sai sao? Sau này, bác sĩ Lý còn tiếp tục hành nghề thế nào được? Vì danh dự và tôn nghiêm của anh ấy, một đồng cũng không thể bỏ ra.”

Tiểu Tây nghe họ nói như vậy, con giận cũng vui bót: “Không đền tiền là được, mắng cứ mắng đi. Chỉ cần bọn họ không được như ý, dù bị chửi mấy câu mình cũng vui lòng.”

Hứa Thắm vẫn như thường ngày, không tham gia vào câu chuyện của họ, chỉ nghiêm túc chuẩn bị công việc. Kể từ khi kết thúc nhiệm vụ cứu viện động đất đến giờ, cô đã trở thành bác sĩ có tiếng trong bệnh viện, vị trí bác sĩ chủ trị cũng gần như được ấn định cho cô.

Giáo sư Từ Khăng cũng bắt đầu điểm danh gọi cô đi theo làm bác sĩ mổ phụ, có khi ngay cả ca bệnh quan trọng cũng trực tiếp giao cho cô phụ trách chính, ông chỉ ở một bên hướng dẫn. Có điều, giáo sư Từ vẫn không cư xử hòa nhã với cô, thậm chí còn nghiêm khắc phê bình hơn trước kia, gần như soi mói. Có lần, ông còn mắng cô té tát trước mặt cả nhóm bác sĩ, y tá.

Nếu là người khác, e rằng đã không chịu được rồi, nhưng cô không buồn để ý, tự động quên đi sự khắc khe của ông, chỉ chọn lọc thông tin mấu chốt, nắm chặt cơ hội theo ông học tập.

Dần dà có lời ra tiếng vào, từ bác sĩ đồng nghiệp đến y tá, lại từ y tá truyền đến tai Hứa Thắm, nói cô là con ông cháu cha, đã sớm được điều động nội bộ rồi. Mà lần này, biểu hiện xuất sắc trong đợt cứu viện động đất chỉ là lý do giúp Hứa Thắm danh chính ngôn thuận thăng chức thôi. Giáo sư Từ Khăng bị phía bệnh viện ép buộc, không có cách nào khác, đành phải hướng dẫn cô. Nhưng giáo sư là người nóng nảy, nên luôn tìm cách soi mói, bới móc cô.

Bên ngoài đồn thổi gay gắt, song Hứa Thắm lại không cho rằng giáo sư Từ là người như vậy.

Tiểu Tây còn bắt bẻ thay cô: “Bác sĩ Dương Tư Giai khoa Bỏng thật đáng ghét, chuyên môn không bằng bác sĩ Hứa, lại còn suốt ngày nói xấu sau lưng người ta.”

Hứa Thắm không để bụng, cúi đầu chăm chú rửa tay, trong đầu chỉ nghĩ đến ca mổ thực hiện với giáo sư trước đó không lâu.

Tiểu Đông bổ sung: “Giáo sư Từ đúng là cố chấp, ấn tượng ban đầu với bác sĩ Hứa không tốt là nhất quyết không đổi.” Cô cũng từng có ấn tượng không tốt lắm với Hứa Thắm, nhưng làm việc với nhau nửa năm, phát hiện tuy Hứa Thắm ít nói, có vẻ lạnh nhạt nhưng rất nghiêm túc và có trách nhiệm, chỉ độc lòng làm việc, chính ra như vậy lại khá thoải mái.

Hứa Thắm chỉ lo nghĩ đến việc phẫu thuật, không chú ý đến cuộc đối thoại của họ. Đến tận khi Tiểu Bắc lao vào phòng thờ hồng học: “Gay rồi, gay rồi, người đàn ông kia và mẹ hắn đòi nhảy lầu. Hiện tại, hai người kia đã treo lên mái nhà khoa Khám bệnh rồi!”

“Ai cơ?” Mọi người ngơ ngác chưa hiểu.

“Người ở cửa gây chuyện đòi bồi thường hai triệu tệ ấy!” Tiểu Bắc cuống quýt.

Mọi người đều tròn mắt không thể tin nổi.

“Đề hắn ta nhảy đi, chết là đáng!” Tiểu Tây bức bối. “Thật đúng là bày hết trò này đến trò khác, không biết bao giờ mới chịu thôi nữa.”

Tiểu Nam khẽ huých cô ấy, e dè nói: “Sẽ không nhảy thật đấy chứ? Hay là chỉ gây chú ý thôi? Người như vậy sợ chết lắm! Đoán chừng không thấy bệnh

viện chúng ta lên tiếng nên giờ trò đây!” Cuối cùng còn nhận xét một câu: “Thật là vô lại!”

“Nhưng làm trò này có thể gây ra náo động đấy! Bây giờ, cổng bệnh viện đã chật ních người rồi.”

Mọi người kéo nhau ra ngoài ngó nghiêng. Hứa Thắm rửa tay xong, bỏ vào túi, đi về phía văn phòng. Cô không có hứng thú tham gia vào mấy chuyện này.

Tiểu Đông phía sau oán trách: “Dùng tính mạng uy hiếp cơ đấy! Lần này, bệnh viện thật hết cách rồi. Nếu họ nhảy lầu chết thật, bệnh viện chúng ta sẽ tiêu tùng.”

Tiểu Tây lo lắng: “Khoan nói mấy chuyện này, đã gọi cho 110 và 119 rồi, kéo họ xuống lầu trước đã.”

Lúc này, ngay cả Tiểu Nam cũng không nhịn được, lại nghĩ đến bạn trai làm lính cứu hỏa của mình, tức giận nói: “Lãng phí tài nguyên xã hội, loại người như thế sao không đi...” Nhưng nghĩ đến nếu hấn ta chết thật, bệnh viện và đội cứu hỏa đều gặp xui xẻo, cô liền cố nén giận.

Hứa Thắm nghe đến số 119 bỗng dừng bước, nhớ đến mấy vụ nhảy lầu cũng thuộc phạm vi quản lý của đội cứu hỏa, không khỏi nhăn mày, nghỉ ngơi một chút liền quay người, quyết định ra ngoài xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Type: Hasuko

Bên ngoài tòa nhà, còi hụ cứu hỏa càng lúc càng gần. Hứa Thắm băng qua hành lang, nhìn ra cửa sổ, đúng lúc thấy chiếc xe cứu hỏa đỏ chói đang chạy vào sân bệnh viện. Cô tăng tốc độ, định bước ra khỏi tòa nhà.

Xe cứu hỏa đã dừng lại, mấy người lính cứu hỏa nhanh chóng nhảy xuống. Trong đám đàn ông mặc đồng phục, cô vừa liếc mắt đã thấy ngay Tổng Diệm, tuy chỉ là một bóng lưng vụt qua rồi bị xe cứu hỏa và đám người che khuất.

Cô không đến gần đám đông, chỉ đứng ở khoa Cấp cứu rướn cổ nhìn ra xa. Trên tầng hai mươi mốt khoa Khám bệnh có hai người đứng trên mái vẩy tay rất kích động. Hình như họ đang la hét gì đó, nhưng gió lớn và lầu cao, cộng thêm đám đông dưới lầu vây kín bàn tán xôn xao, hoàn toàn không nghe được gì.

Tổng Diệm đi đến dưới lầu, ngẩng đầu nhìn người trên mái nhà. Hai người kia thỉnh thoảng đưa tay đưa chân ra, khiến đám người vây xem hô hoán. Anh dờ mắt đi, hỏi người phụ trách bệnh viện: “Tình huống thế nào?”

“Gây rối bệnh viện, đòi nhảy lầu, đồng nghiệp trên đó khuyên nhủ nhưng không nghe, cũng không cho đến gần.”

Tổng Diệm ra lệnh: “Đồng Minh, Tiểu Cát, hai cậu lên mái nhà trước đi. Nhớ sử dụng thiết bị bảo hộ.”, lại quay đầu chỉ huy: “Lão Đồng, bắc thang cứu hộ, lới hấn ta xuống.”

Lão Đồng lên xe thao tác. Thang cứu hộ từ từ được đưa lên, nhưng vừa mới đến nơi, còn chưa kịp bắc vào, trên mái nhà đã truyền đến tiếng thét chói tai. Tổng Diệm ngẩng đầu, neho mắt nhìn, hai người kia đang vung tay chân loạn xạ, không biết la hét điều gì. Nhưng Tổng Diệm vẫn cẩn thận giữ tay ra hiệu, Lão Đồng lập tức ngừng thao tác.

Bộ đàm trong tay người phụ trách bệnh viện vang lên, đồng nghiệp trên mái nhà báo cáo: “Đừng hành động, đừng hành động! Người này cảm xúc kích động, nói chúng ta mà bắc thang, hấn sẽ nhảy xuống ngay!”

Tiếng thét của người kia còn loáng thoáng truyền đến từ bên kia bộ đàm: “Vợ con chết hết rồi, tôi không muốn sống nữa, không cần các người cứu! Các người tưởng cứu tôi xuống là mọi chuyện được giải quyết sao?”

Tổng Diệm nhíu mày, cau mày suy nghĩ. Người phụ trách khó xử nhìn anh: “Đội trưởng, vậy bây giờ phải làm sao?”

Tổng Diệm phân công: “Duong Trí, mấy cậu bơm nệm hơi đi, ra sau lầu...”

Người phụ trách vội nói: “Không được, lỡ như hấn nhìn thấy lại kích động nhảy xuống đấy!”

“Ra sau lầu bơm lên, nhân lúc họ không chú ý thì chuyển ra phía trước.” Nói xong, anh đi vào tòa nhà. “Để tôi lên xem thử.”

Hứa Thắm thấy thang cứu hộ không đưa lên nữa, còn mấy người lính cứu hỏa mang nệm hơi ra sau lầu, liền lảng máng đoán được sự tình.

Hai người trên lầu càng lúc càng kích động, người dưới lầu cũng tụ tập đông thêm khiến giao thông ùn tắc. E rằng nếu còn tiếp tục rầy rà như thế, lính cứu hỏa chỉ có thể nghĩ cách từ mái nhà, vậy có lẽ...

Cô bỏ tay vào túi, len qua đám người, đi về phía tầng khám bệnh. Người hóng chuyện xung quanh tụ tập bàn tán:

“Đáng thương quá, bị ép đến mức nhảy lầu đấy!”

“Nghe nói vợ anh ta mang thai, đi khám thế nào lại mất mạng, con cũng không còn.”

“Mang thai còn chết người á? Tên bác sĩ kia đọc sách bằng mõng à?”

“Bây giờ làm lớn chuyện như vậy, xem bọn họ làm sao giải quyết. Phải náo loạn vậy thôi, không làm ầm lên thì không ai quan tâm mà.”

...

Hứa Thắm lên tầng thượng tòa nhà khám bệnh. Bình thường, cửa cầu thang dẫn lên đây đều bị khóa, hiện giờ đã được mở ra. Trên sân thượng vốn không có vật gì, mặt sàn trát xi măng. Xung quanh tầng thượng không có lan can, chỉ có một bậc thềm không cao đến nửa mét. Hứa mẹ con kia đang đứng trên đó, dưới chân là vực sâu cao hai mươi một tầng.

Sân thượng gió lớn, thổi tung chiếc áo phao lông vũ của hai người họ, kêu phàn phật nghe rộn người. Máy chủ nhiệm và bác sĩ đứng cách họ hơn chục mét liên tục khuyên giải.

“Hai người xuống trước đi, có chuyện gì, chúng ta vào phòng họp rồi nói.”

“Không nói, không có gì để nói hết!” Người đàn bà hơn năm mươi tuổi, to béo, thô lỗ ngắt lời: “Con dâu tôi là người tốt, vừa hiếu thảo vừa chịu khó, còn biết kiếm tiền, vậy mà bị các người hại chết. Con trai tôi cũng bị các người làm cửa nát nhà tan. Các người mà không đền tiền thì không có gì để nói cả!”

Đứa con hơn ba mươi tuổi của bà ta cũng gào lên: “Muốn nói thì nói ở đây, trả lời một câu thôi: Bồi thường hay không?”

Chủ nhiệm Lưu vẫn cố gắng giải thích: “Bây giờ là xã hội pháp trị, hai người phải nói lý lẽ chứ, có gì bất mãn thì tìm luật sư kiện tụng cũng được...”

“Các người có tiền có thế, khẳng định là đã dứt lốt cho tòa án rồi.” Gã ta quát lên. “Chúng tôi không tiền không thế, kiện thắng thế nào được. Vậy thì hãy để cho mọi người dưới lầu giúp phán xử đi!”

Bên kia là mấy người lính cứu hỏa thờ ơ trước cảnh tượng này, không lo lắng cũng không đánh giá, chỉ lẳng lẳng trang bị an toàn, buộc dây vào từng người một.

Tổng Diệm trấn định lướt mắt nhìn chỗ hai người kia đang đứng, rồi nhìn lại chỗ chân mình, nhanh chóng phán đoán khoảng cách chừng sáu, bảy mét. Anh có thể nhận lúc người kia lơ là, xong qua tóm lấy hần trong vòng hai giây, rồi ghì xuống mặt đất.

Nhưng bên kia có những hai người, tỷ lệ mất kiểm soát tăng lên rất lớn. Anh không tài nào đồng thời bắt được cả hai. Nếu hai đội viên cùng xông lên thì sợ rằng trước sau không nhất quán, tạo thành khe hở thời gian, còn có khả năng bốn người va vào nhau, phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Anh còn đang cân nhắc tình huống thì cảnh sát chạy đến, gã đàn ông và người mẹ gầy rồi thấy vậy càng kích động hơn.

“Các người thông đồng với bệnh viện. Nếu các người muốn giải quyết thì đã sớm bắt bệnh viện đền tiền rồi. Đầu là đám coi thường tính mạng người dân cả. Tốt, hôm nay tôi sẽ nhảy xuống, để người bên dưới đều chứng kiến, cho bệnh viện các người tiêu tưng. Dù tôi có chết cũng muốn cho mọi người biết bệnh viện các người đã hại người ra sao. Đây là cảnh cáo lần cuối cùng của tôi, chuyện này không giải quyết cho xong, tôi sẽ nhảy thật đấy!”

Dứt lời, gã liền nhích người ra ngoài bậc thềm. Sắc mặt bác sĩ và cảnh sát trên sân thượng chợt biến đổi. Lúc Tổng Diệm và Đồng Minh định xông lên kéo người thì một giọng châm chọc lạnh lạnh theo gió truyền đến: “Muốn nhảy thì nhảy mau đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Hứa Thắm hai tay dứt túi, vẻ mặt lạnh nhạt. Cô đi về phía bọn họ, thản nhiên nhìn hai mẹ con kia.

“Mẹ nó, mày nói gì?” Gã đàn ông kia không dám tin, thân thể đã vuron ra vội rút lại, lớn tiếng mắng chửi: “Quả nhiên, bệnh viện bọn mày muốn ép tao chết mà.”

“Đúng đấy!” Hứa Thắm bình thản. “Đi chết đi!”

“Mày...” Gã đàn ông tức giận đến mức mặt mày nhăn nhó, vừa định mở miệng mắng thì thấy Hứa Thắm đến gần, vội hét lên: “Tao cảnh cáo mày, không được qua đây, mày mà còn lại gần...”

“Thì anh sẽ nhảy xuống, đúng không?” Hứa Thắm đi đến chỗ cách hần ta chỉ ba, bốn mét thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn hần. “Anh nhảy đi!”

“Mày...” Chân người đàn ông kia run run, tức tối chỉ vào mấy người. “Có thấy không? Bác sĩ ở đây muốn tôi chết đấy! Các người mau bắt con đàn bà này lại đi!” Lại xông về phía Hứa Thắm, hung tợn đe dọa: “Mày gan lắm, muốn bức tử tao hả? Ha ha, nếu bố mày nhảy thật, mày cũng không thoát khỏi liên đới. Mẹ kiếp, mày đừng hòng làm ở đây nữa!”

“Đứng, tôi bức tử anh đây! Cùng lắm, cả đời này tôi không làm bác sĩ nữa.” Hứa Thắm lạnh giọng. “Bây giờ, anh nhảy ngay đi!”

Gã đàn ông chấn động. Trong cơn gió rét, khuôn mặt cô gái trước mắt hết sức lạnh lùng, cay nghiệt.

“Anh nhảy rồi, một xu cũng không đền. Chưa kể anh ngã chết hoặc tàn phế, bác sĩ nơi đây cũng không cứu anh đâu!”

Hai mẹ con kia sùng sốt, tội lỗi sinh tảo bạo, họ nhìn xuống lâu, thấy nệm hơi đã được bơm xong. Hắn ta đảo mắt láo liên, định âm mưu gì đó.

Hứa Thắm đã cắt đứt ý định của hắn: “Có nệm hơi cũng vô ích thôi. Lầu quá cao, anh nhảy xuống nhẹ thì gãy tay gãy chân, nặng thì liệt nửa người. Nhảy đi!”

Hắn ta nhát gan, nghe thấy thế thì rùng mình một cái. Mẹ hắn ta thì đỏ mặt tía tai, chỉ vào Hứa Thắm mắng ầm lên: “Con khốn này, là bệnh viện cừ mày đến đây há? Muốn bức tử mẹ con tao đứng không? Đền chút tiền thôi, bệnh viện bọn mày thu biết bao nhiêu tiền dờ bản còn tiếc rẻ à?”

Hứa Thắm lạnh nhạt nhìn bà ta, ánh mắt thoáng vẻ chán ghét, bình tĩnh đáp: “Biết tại sao bệnh viện không thể bồi thường cho hai người không?”

Hai mẹ con kia đồng thanh hỏi: “Tại sao?”

“Nếu chấp nhận đền tiền thì chuyện này sẽ trở thành vết nhơ trong sự nghiệp của bác sĩ Lý.” Cô bình thản nói sự thật.

Hai mẹ con kia không hiểu gì cả, lại càng không quan tâm

“Bác sĩ Lý là bác sĩ Sản khoa có tiền đồ nhất bệnh viện, học y mười mấy năm, đi học tập chuyên sâu khắp nơi, mãi mới đạt được vị trí như ngày hôm nay. Đứng vậy, có bác sĩ chỉ làm việc nuôi gia đình, nhưng cũng có bác sĩ ôm hoài bão cứu chữa cho nhân loại, có khát vọng và tín ngưỡng với y học. Bác sĩ Lý chính là kiểu người này. Anh ấy học y là để cứu sống con người, để đột phá biên giới y học, thậm chí để tạo nên kỳ tích cho loài người, không phải để loại rác rưởi như các người đến giày xéo. Anh có biết trường học, bệnh viện, quốc gia muốn bồi dưỡng ra một bác sĩ như vậy tốn bao nhiêu sức người sức của không? Bởi thế, bệnh viện không thể quăng tiền cho anh. Nói cho cùng... tại sao phải để tiền đồ của anh ấy bị hủy hoại trong tay kẻ rác rưởi như anh chứ?” Hứa Thắm nhìn chằm chằm vào gã đàn ông kia.

“Mày dám nói con trai tao là rác rưởi à?” Người đàn bà nổi cơn thịnh nộ, gào lên như sấm.

Mắt gã đàn ông cũng rực sáng hung ác, gương mặt đỏ bừng bừng, như thể chỉ một giây sau sẽ nổ tung vậy.

“Người sống trên đời không cần quá cao thượng, nhưng nhất định phải tự lập, không tạo thành gánh nặng cho xã hội. Nhưng nhìn bây giờ đi, có bao nhiêu nhân viên nhà nước bị mẹ con hai người làm phiền? Nhìn những lính cứu hỏa đang chuẩn bị cứu hai người đi, họ chọn công việc này không phải để bán mạng cho hai người.” Lòng ngực phập phồng, cô gần từng chữ: “Đàn ông hơn ba mươi tuổi mà không có trách nhiệm, không có năng lực. Vợ anh đui mù mới lấy phải anh. Không nói đến việc bị chính anh hại chết, anh còn dám lấy cô ấy ra làm cái cớ moi tiền nữa sao? Loại người như anh không phải rác rưởi thì là gì? Sớm chết đi cho rồi.”

“Con điểm thối tha này!” Cuối cùng, hắn ta cũng bị mắc câu, bị kích thích đến mất lý trí, nhảy xuống khỏi bậc thềm, nhào đến chỗ Hứa Thắm.

Trong nháy mắt đó, Tống Diệm liền xông đến, nhưng xông về phía người đàn bà to béo trên bậc thềm. Sự chú ý của người đàn bà kia đã sớm dán lên người Hứa Thắm, nhận thấy có người lao đến, bà ta cũng không kịp tránh né. Tống Diệm nhanh chóng tóm được bà ta, kéo xuống, rồi vung tay ghi chặt bà ta xuống nền đất. Cảnh sát cũng đồng loạt xông lên chế ngự hắn.

Hắn gào thét vùng vẫy, hai chân đạp loạn xạ, không may trúng phải chân trụ của Đồng Minh. Đồng Minh lùi về phía sau, bấp chận đụng phải bậc thềm, thân thể mất thăng bằng ngã ra, rơi xuống khoảng không bên dưới.

Tiểu Cát hét lên thán thiết: “Đồng Minh!”

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhóm Hứa Thắm không kịp phản ứng, chỉ trông mắt nhìn bóng dáng màu cam kia rơi ra khỏi mái nhà. Sắc mặt mọi người trắng bệch không còn giọt máu.

Tống Diệm nhanh tay lẹ mắt nhào đến trước tiên, cấp tốc chụp lấy sợi dây an toàn dưới đất. Sợi dây bị lôi đi theo tốc độ di chuyển cực nhanh kéo Tống Diệm trượt khỏi bậc thềm. Thấy cả người anh sắp sửa bị lôi xuống, Hứa Thắm hoảng sợ hét lên “Tống Diệm!”

Tiểu Cát xông đến tóm lấy sợi dây, giữ lại thân thể Tống Diệm bị lực quán tính lôi đi. Toàn bộ chủ nhiệm và bác sĩ cũng nhào đến kéo phụ. Được một đám đàn ông ra sức kìm giữ, sợi dây thôi không trượt xuống nữa.

Tống Diệm gục trên mặt đất, đầu mướt mồ hôi lạnh, thở hổn hển. Trái tim Hứa Thắm đập điên cuồng, hai chân bủn rủn. Hai mẹ con gây chuyện thì thất thân ngồi thừ trên mặt đất, không đứng dậy nổi, bị cảnh sát bắt trói mang đi.

“Đồng Minh, không có chuyện gì chứ?” Tống Diệm hô to xuống.

“Đau lưng...” Đồng Minh đau đớn la to.

Mọi người ra sức kéo Đồng Minh lên, người phụ trách bệnh viện lập tức đến: “Mau đưa đi kiểm tra.”

Trong cảnh người qua người lại vội vã, đôi mắt Hứa Thắm vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào Tống Diệm. Trái tim này giờ như ngừng đập vì hoảng sợ vẫn không sao bình ổn lại được. Cô nhìn thấy vết máu do bị dây thừng cửa vào trên tay anh, cổ cũng có vết trầy xước, đầu còn bị bầm vì va vào bậc thềm.

Anh đang trao đổi với cảnh sát, khỏe mắt cảm nhận được gì đó liền quay sang nhìn về phía cô. Bốn mắt giao nhau, ánh mắt anh trở nên thâm trầm và khắc chế, nhưng chỉ một giây ngắn ngủi lại dời đi.

Hứa Thắm cũng bị lãnh đạo gọi đi. Trước khi đi xuống cầu thang, cô còn quay đầu lại nhìn thêm lần nữa. Tống Diệm và người phụ trách bệnh viện, cảnh sát vẫn đang bàn việc. Lúc này, anh thậm chí còn không có thời gian nhìn lại cô.

Hứa Thắm quay người đi xuống lầu, lúc bước khỏi bậc thềm mới phát hiện chân mình vẫn còn run rẩy, lưng đầm mồ hôi lạnh, lòng bàn tay cũng sớm bị móng tay găm chặt.

Ban lãnh đạo không khen ngợi nhưng cũng không khiển trách Hứa Thắm, chỉ bảo mọi người có mặt tại hiện trường giữ bí mật. Dù sao nếu chuyện bác sĩ bảo người gây rối “đi chết” lan truyền, bị người có ý đồ xấu tung tin lên báo, như thế dù có trăm miệng cũng không thể nào bảo chữa được.

Mấy đồng nghiệp đều hứa giữ bí mật, còn len lén cảm ơn Hứa Thắm đã trút giận thay họ. Điều khiến mọi người kinh ngạc hơn cả chính là việc người không bao giờ qua lại với ai như cô lại ra mặt nói giúp đồng nghiệp. Mọi người thi nhau xin số điện thoại của cô, còn nói sau này tụ tập sẽ gọi cô.

Hứa Thắm bình thần ứng phó, sau đó lấy cớ bận việc để rời đi. Lúc về đến khoa Cấp cứu, thấy người vây xem đều giải tán nhưng xe cứu hỏa vẫn còn trong sân. Mấy lính cứu hỏa đang thu dọn đệm hơi, nhưng lại chẳng thấy Tống Diệm đâu cả. Khoảnh khắc này còn huyền ảo ồn ào, giờ phút này đã thừa thối, chỉ còn lác đác người.

Cô trở lại phòng cấp cứu, chẳng hiểu tại sao toàn thân có chút uể oải, người cũng mệt mỏi. Bình thường làm việc liên tục cũng không hề hấn gì, vậy mà phen đương đầu trên sân thượng lúc này lại tiêu hao quá nhiều sức lực của cô. Hoặc có lẽ vì nguyên nhân khác, nhưng cô không có tâm trạng đào sâu suy nghĩ.

Làm việc đến mười hai giờ đêm, Hứa Thắm ngẩn ngơ bắt xe về nhà. Xe dừng ở giao lộ phố Ngũ Phụng. Con phố này dành riêng cho người đi bộ nên có hàng rào cản lại, xe không vào được.

Hứa Thắm xuống xe. Nhìn đường phố vắng tanh không một bóng người, cô khẽ thở dài, song chỉ chớp mắt lại thấy cậu mẹ Tống Diệm đang đứng ở ven đường.

Cô kinh ngạc đi đến: “Cậu, mẹ?”

“Thắm Thắm tan ca rồi hả?” Mẹ mỉm cười đón cô.

“Sao cậu mẹ lại ở đây?” Hứa Thắm hoang mang.

“Ngõ tối, để một mình con đi về, cậu mẹ không an tâm.” Mẹ hết mực quan tâm cô. “Diệm nó ở trong đội, nên mẹ với cậu ra đón con.”

Hơi ẩm tràn đầy cả cõi lòng, Hứa Thắm im lặng đi theo hai người về nhà. Cậu nắm tay mẹ đi bên cạnh, thỉnh thoảng nói vài câu bàn luận về bộ phim truyền hình buổi tối, Hứa Thắm yên lặng lắng nghe, quay đầu nhìn lại con đường vừa đi qua.

Cửa hàng hai bên đường đã đóng cửa, hình graffiti kỳ quái vẽ trên đó trông khá quỷ dị trong bóng đêm nhập nhoạng. Con phố cổ trống trải, những ván sáng nhá nhem sâu hút, nếu phải đi một mình qua đây quả thật rất đáng sợ.

“Đường này mà, con đang nhìn gì đấy?” Mẹ vừa nói vừa nắm lấy tay Hứa Thắm. Hứa Thắm chợt cảm nhận được hơi ấm bao bọc lấy tay mình. Bỗng mẹ kêu lên: “Ồi, sao con lại ăn mặc phong phanh thế này? Tay lạnh ngắt rồi kia.”

Mẹ dứt tay cô vào túi, dẫn cô đi qua con ngõ u ám, chật hẹp trong đêm. Cuối đường là căn tử huyệt ẩm ướt sáng đèn ám áp.

Hứa Thắm ngồi bên bàn ăn bát bánh trôi. Cậu mẹ ăn khuya cùng cô. Mẹ khuyên bảo: “Thắm Thắm ăn nhiều một chút, đừng sợ béo. Con gầy quá, làm việc mệt nhọc phải ăn nhiều mới có sức khỏe, biết không?”

Hứa Thắm gật đầu.

Mẹ lại thở dài: “Thằng Diệm cũng vậy. Công việc của nó không có quy luật thời gian gì cả, cứ chạy đi chạy lại suốt, người gầy sọp cả đi.”

Nghe vậy, Hứa Thắm im lặng khẽ liếm môi, nước đường dính trên môi giờ khắc này lại trở nên nhạt nhẽo. Cô nhớ đến khoảnh khắc Đồng Minh rơi khỏi sân thượng, Tống Diệm cũng bị sợi dây kéo trượt theo. Cho dù bây giờ nhớ lại, trái tim cô vẫn như bị ai đó bóp nghẹt.

“Vâng.” Cô đặt thìa xuống, nhỏ giọng: “Con thấy công việc của anh ấy nguy hiểm quá!”

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Đêm đen, nhà chính của tú hạp viện vẫn sáng trưng.

Nghe Hứa Thấm nói thế, mẹ cũng gật gù tán thành: “Phải đấy, công việc của nó nguy hiểm quá!”

Cậu nhìn ra được điều khác thường từ sắc mặt cô, liền hỏi: “Hôm nay gặp phải chuyện gì à?”

“Con gặp Tổng Diệm ạ! Bệnh viện có người đòi nhảy lầu. Anh ấy đi cứu, suýt nữa ngã xuống từ tầng...” Hứa Thấm nuốt nước bọt, khẽ rùng mình. “... Hai mươi một ạ!”

Cậu mẹ đều kinh hãi: “Sau đó thế nào?”

“Không sao ạ.”

“Những người khác thì sao? Còn người nhảy lầu kia nữa?”

“Đều không sao.”

“Vậy thì tốt.” Cậu mẹ thở phào.

“Lúc ấy, con thấy rất sợ.” Hứa Thấm rũ mắt, nhẹ nhàng khuấy bánh trôi trong bát. Viên bánh ngấm đã lâu, lớp vỏ trông sần sùi. “Nếu anh ấy ngã xuống...”

Không khí lặng ngắt như tờ.

“Đừng sợ.” Mẹ khẽ vỗ tay cô trấn an. “Nó rất có chừng mực, biết bảo vệ bản thân, cũng biết bảo vệ cấp dưới của mình.” Cô lẽ mẹ đoán được gì đó nên nói tiếp: “Thật ra, cậu mẹ cũng bảo nó chuyển công tác rồi, nhưng nó không bỏ được mấy cậu lính cấp dưới. Đội của nó có tổ chất tốt nhất, có kỷ luật tốt nhất trong đám lính cứu hỏa ở khu vực. Cả đội chưa từng bị thương vong nghiêm trọng, toàn nhờ vào nó biết cách huấn luyện.”

Lời này không hề có tác dụng an ủi Hứa Thấm, nhưng cô không thể nói gì, hồi lâu sau mới cất tiếng hỏi: “Sao anh ấy lại chọn nghề này ạ?”

Hai vợ chồng già nhìn nhau, cậu bèn giải thích: “Con cũng biết thằng nhóc này từ bé đã không thích học hành, lại không chịu quản giáo, nên phải đi lính. Sau này... trong nhà không có quan hệ nên chỉ có thể làm lính cứu hỏa.”

Hứa Thấm cúi đầu, khuấy thìa trong bát: “Vâng.”

Mẹ thấy thế liền thấp thỏm, môi mấp máy định nói gì đó, lại không biết nói gì, vội vàng nhìn về phía chồng mình. Cậu trừng mắt nhìn mẹ, coi như đề ép việc này xuống.

Mẹ thở hắt ra, im lặng rất lâu mới lên tiếng: “Thấm Thấm à, cháu mẹ tuy bề ngoài thô lỗ nhưng là người thận trọng, biết quan tâm người khác. Khác với mấy tên đàn ông ngoài kia, chỉ biết ăn chơi nhàn lúc còn trẻ, còn nó từ bé đã bị bỏ rơi, chỉ muốn có một gia đình, được người nhà yêu thương, đối xử tốt với người nhà là đủ. Nó là một người như vậy, không phải mẹ muốn bao che cho nó nên mới nói thế. Con cũng biết mà, phải không?”

Hứa Thấm “dạ” một tiếng, không nói thêm gì khác.

Mẹ còn định nói nữa thì cậu đã chen lời: “Thấm Thấm cũng mệt rồi, ăn xong ngủ sớm đi.”

Hứa Thấm trở về phòng. Mẹ vừa dọn bát vừa thở dài: “Có phải đứa bé này có tâm sự không?”

“Chuyện của chúng thì để chúng tự giải quyết. Em đừng quan tâm.” Cậu chép miệng.

“Làm sao em không lo cho được. Cuối cùng sẽ không giống như mẹ ruột của Diệm Diệm chứ?” Mẹ lo lắng không yên.

“Càng nói càng không ra đầu. Được rồi, ngủ sớm đi?”

Đèn tắt, đêm không trăng, ngoài cửa tối đen như mực, bóng cây lay động cũng không rõ dáng hình. Hứa Thấm nằm trên giường xem điện thoại, thấy một cuộc gọi nhớ và bốn tin nhắn, đều là của Tổng Diệm.

Anh gọi đến vào lúc bốn giờ bốn mươi phút chiều, sau khi cứu người nhảy lầu. Tin nhắn thứ nhất và thứ hai gửi ngay sau đó:

Em ở đâu thế?

Đang làm việc à?

Tin thứ ba cách đó năm phút: Anh đi đây, đừng lo lắng, anh sẽ chú ý an toàn.

Tin thứ tư gửi đến lúc mười một giờ đêm: Tan ca về nhà đừng đi một mình. Cậu sẽ ra đón em. Nếu không gặp thì gọi điện thoại cho cậu.

Hứa Thắm thần thờ nhìn mấy tin nhắn kia đến khi mắt đau nhói. Cô giơ tay lên che kín đôi mắt, cuối cùng không hờn âm cho anh mà nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Hứa Thắm quên đặt chuông báo thức, hôm sau ngoài ý muốn ngủ dậy muộn, khi tỉnh lại chỉ còn mười lăm phút nữa là đến giờ làm việc. Cô lấy điện thoại ra gọi xe, phát hiện giao thông ùn tắc, đến nơi phải mất ba mươi phút, đành chuyển sang đi tàu điện ngầm.

Một hàng dài đứng xếp hàng trước máy bán vé tự động, mãi mới đến lượt cô. Nhưng khi cô ấn chọn tuyến đường và trạm đến, máy lại không in vé ra. Cô sốt ruột nhìn từ trên xuống dưới. Người phía sau không kiên nhẫn cần nhẫn: “Ấn ‘Xác định’ đi, đứng chờ ra đó làm gì?”

Lúc này, Hứa Thắm mới phát hiện dưới màn hình có nút “Xác định”, ấn vào mới nhận vé.

Đang giờ cao điểm, tàu điện ngầm người đông nghìn nghịt, ngược mắt trông xa chỉ có đầu người đen kịt. Khi qua cổng, cô nhớ lời Tổng Giám đốc dặn đừng bước qua vạch vàng.

Đến sân ga, trước mỗi cánh cửa đều chật ních người đi làm, ai ai cũng thờ ơ nhìn vào cánh cửa đóng kín hoặc dán mắt vào di động.

Hứa Thắm vừa mới đứng vững, những người khác đã thi nhau xô đẩy phía sau cô.

Tàu điện vào trạm, cửa xe vừa mở đã có một toán người tràn ra, người bên ngoài thì thi nhau chen lên, tạo thành hai dòng hỗn độn xoắn lấy nhau. Hứa Thắm cũng bị dòng người phía sau xô đẩy, hết như chiếc lá rơi vào con lốc xoáy, điên cuồng cuốn về phía cửa xe.

Người phía trước không vào được, người phía sau lại không ngừng chen lấn, ngực và lưng cô đều dán sát vào người khác, thân thể như sắp sửa bị nghiền nát. Khi bị đẩy đến cửa cô không tài nào nhích thêm được nữa.

Cửa tàu điện ngầm vang lên tiếng tí tách cảnh báo, đèn đỏ lóe sáng. Nhưng một cánh tay cô vẫn còn bị hai người chen lấn phía trước kẹp chặt, không sao cử động được.

“Tay của tôi!” Cánh cửa đóng lại, Hứa Thắm cố kéo ra, gào lên: “Buông ra!”

Hai người kia đưa lưng về phía cô, không buồn đoái hoài. Một người đàn ông trong xe thấy thế, nhanh chóng bắt lấy tay cô, kéo mạnh ra. Liên sau đó, cửa tàu đóng lại.

Tay Hứa Thắm đột ngột bị rút ra, người mất trọng tâm, ngã nhào về phía sau. Cổ tay chống xuống mặt đất bị trẹo, truyền đến một cơn đau thấu xương. Cô đau đến mức túa mồ hôi lạnh, mở miệng nhưng không thốt ra được âm thanh nào. Trong cơn đau nhứt, người cô vẫn duy trì tư thế ngã xuống, không dám cử động, mãi lâu sau, cô vẫn chưa thể hoàn hồn.

May là tay trái! Co cấn rặng nghĩ, giữa hàng mày đã lấm tấm mồ hôi.

Chàng trai bên cạnh tốt bụng đỡ cô dậy: “Cô không sao chứ?”

Cô lắc đầu, chậm chậm đứng lên, tay phải nâng cổ tay trái, đưa lên che chở trước ngực. Cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, cổ tay vừa động đến đã đau buốt vô cùng.

Chuyến tàu tiếp theo đến, cô bị dòng người cuốn lên xe rồi lại cuốn xuống xe. Khi tới bệnh viện, cả người cô đã nhếch nhác đến thảm hại, quần áo nhăn nhúm, tóc tai rối bù. Cô thử từ từ cử động cổ tay, cơn nhức nhối đã qua, chỉ còn đau âm ỉ. Cuối cùng cô cũng có thể thở phào, may mà không bị trật tay.

Cô rửa mặt qua loa rồi vào văn phòng, nghe thấy Tiểu Nam rầu rĩ: “Tìm việc gì cho anh ấy bây giờ? Không thể để anh ấy đi làm bảo vệ, đúng không?”

Tiểu Tây kinh ngạc: “Bạn trai cậu phải đổi việc à?”

“Sớm muộn cũng phải đổi thôi, không thể làm cả đời được. Hôm qua dọa tôi mất nửa cái mạng. Suýt nữa tôi đã thành quả phụ rồi.” Tiểu Nam nhắc đến chuyện Đông Minh bị rơi xuống lầu hôm qua, giờ vẫn còn sợ hãi. “May mà không lâu nữa, anh ấy cũng giải ngũ rồi.”

Tiểu Đông tò mò hỏi: “Cô định đăng ký kết hôn với anh ta thiệt hả?”

“Đúng vậy, bây giờ đang lo chuyện công việc này. Không biết việc nào mới thích hợp với anh ấy nữa. Phải xin bố tôi nhờ vả người quen xem sao, coi thử có thể đưa anh ấy vào làm quản lý phòng cháy chữa cháy trong xí nghiệp không. Ôi, nhờ vả cũng khó lắm, đau đầu thật!”

Hứa Thắm đi ngang qua, lấy di động mở tin nhắn của Tổng Giám đốc, nhìn một lúc lâu mới trả lời lại một câu: Đã biết.

Bên kia không hồi âm, chắc hẳn Tổng Diệm đang huấn luyện lính.

Hứa Thắm không có ý đợi. Công việc hai người đều bận rộn, họ đã sớm quen với cách trao đổi như vậy rồi. Cô bỏ điện thoại vào túi, cổ tay lại nhói đau. Con đau này cứ dính lấy cô như hình với bóng, quấy nhiễu đến mức vừa rảnh đầu óc được một chút là lại bị cảm giác ưu phiền bám lấy, không sao xua đi được. Không biết do cơn đau làm râm trên tay hay vì nguyên nhân nào khác.

Lúc cô rời khỏi phòng khám bệnh khoa Bỏng, bước vào thang máy, đi xuống lầu, ra ngoài tòa nhà chấn trị, bị người đến khám vội vàng chạy đến đụng phải mới hoàn hồn lại, phát hiện mình đang đứng giữa sân bệnh viện.

Ngẩng đầu lên, bầu trời tháng Một căng đầy mây đen, hết sức âm u và ảm đạm. Thành phố vào đông, cỏ cây úa tàn. Ngược mắt trông xa, khung cảnh chỉ mang một màu xám xịt, hoang tàn.

Cô thở dài, đến khi đi vào khoa Cấp cứu, tất cả suy nghĩ miên man mới bị vứt sang một bên. Đây chính là tính cách của cô: Một khi tập trung vào công việc sẽ không thể chứa bất cứ cảm xúc nào khác, chỉ có thể toàn tâm toàn ý làm việc mà thôi.

Nhưng cô không tài nào thoát hẳn khỏi cảm xúc ảm đạm này. Không biết có phải do áp lực quá lớn hay không, đêm đó, cô gặp ác mộng. Cô mơ thấy cả vùng đất cháy hừng hực như thể chìm trong biển lửa. Vô số lính cứu hỏa bị khiêng ra, thương tích chồng chất. Còn đội Tổng Diệm thì dùng cảm chấn thân vào trong, cô muốn ngăn nhưng không được. Cô thấy bóng lưng Tổng Diệm biến mất trong nhà xưởng không lồ đang bốc cháy, dự cảm xấu bỗng ập đến, muốn gọi anh lại nhưng chỉ nghe thấy tiếng nổ ầm ầm, cả nhà xưởng kia phút chốc sụp đổ...

Hứa Thắm choàng tỉnh giấc, xung quanh tối đen như mực, ngực và lưng cô mướt mát mồ hôi, tim đập kịch liệt. Trên giường vẫn còn mùi hương của anh, nhưng bên người lại trống trải vô cùng.

Anh không ở đây.

Cô cuồng quýt với lấy điện thoại trên tủ, bấm gọi cho Tổng Diệm nhưng không ai bắt máy. Chắc hẳn anh đã đi làm đêm rồi, nếu không, anh nhất định sẽ nghe điện thoại. Nghỉ đến giấc mơ vừa rồi, cô không nén nổi sự hoảng loạn, liền gọi điện thoại hỏi Đội phó, biết không xảy ra vụ hỏa hoạn nào, chẳng qua nửa đêm có kẻ say rượu, kẹt đầu bên lan can cầu vượt nên đội Tổng Diệm phải đi giải cứu thôi.

Lúc này, cô mới thấy yên tâm đôi chút, dờ dẩn nằm trên giường trong bóng đêm mông lung. Đến giờ phút này, cô mới phát hiện ra rằng, kể từ khi quay lại với anh, cô đã dần dần chìm đắm rồi, không thể thoát ra được nữa.

Cô muốn đợi anh trở về, muốn nghe thấy giọng nói của anh, muốn nói chuyện với anh, tựa như chi làm vậy mới có thể khiến cô yên lòng. Nhưng cô không biết bao giờ anh mới về, đêm đã khuya như thế... Chờ một hồi, cô lại ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, bảy giờ kém năm phút, điện thoại di động vang lên, là Tổng Diệm gọi đến: “Dậy chưa?”

“Anh biết rõ bây giờ sáng em dậy mà.” Cô bị đánh thức, đầu óc chưa kịp tỉnh táo, đôi mắt vẫn còn mơ màng, trở mình nói chuyện với anh.

Anh nghe động tĩnh ở bên kia điện thoại, bèn cười khê: “Thế nên mới gọi vào giờ này để được nói chuyện với em năm phút... Hôm qua, anh làm xong việc muộn quá, sợ em ngủ rồi nên không quấy rầy nữa... Sao giờ đó lại gọi cho anh? Hai giờ mà còn chưa ngủ à?”

Anh không nhắc lại thì thôi, vừa nói đến, cảm giác ưu sầu mấy ngày qua lại nghẹn ứ nơi lồng ngực Hứa Thắm. Cô nheo mắt, người cũng dần tỉnh táo, thủ thỉ với anh: “Em gặp ác mộng.”

Tổng diệm khựng lại: “Ác mộng gì thế?”

“Công xưởng phát nổ. Anh chết.”

Bên kia im lặng giây lát rồi truyền đến tiếng anh cười khỏ: “Ngốc nghếch”, rồi dịu dàng trấn an: “Anh không sao.”

Hứa Thắm đưa tay lên che mắt, không lên tiếng.

Tổng Diệm nhận ra bầu không khí có phần ngưng đọng, giọng cũng khê khàng hơn: “Sao không nói chuyện?”

“...”

“Hử?” Anh kiên trì hỏi lại.

“Không biết nói gì.” Giọng Hứa Thắm nặng trĩu nỗi phiền muộn.

Lần này đến lượt Tổng Diệm lặng thinh. Hai bên đều trầm mặc, có lẽ vì cả hai đều bất lực trong tình cảnh này.

Lát sau, anh mới hỏi: “Hôm đó, trên sân thượng, đã làm em sợ rồi hả?”

Hứa Thắm vẫn gác tay lên che mắt, không nói gì.

“Hứa Thắm?”

“Dạ?”

“Bị dọa rồi hả?”

“Vâng.” Giọng cô rất nhỏ, có chút run rẩy.

Tim Tống Diệm thất lại. Nói thật, hôm đó anh cũng bị dọa. Tuy tin tưởng tốc độ phản ứng của Tiểu Cát, nhưng giây phút ấy, bởi vì cô đang ở phía sau chứng kiến toàn bộ nên anh cũng có chút hốt hoảng. lát sau quay sang, anh thấy cô kinh hoàng đến mức ngay cả môi cũng tái mét.

Sau khi chuyện xảy ra, những người khác mau chóng trở về với công việc, không còn nhớ đến chuyện nguy hiểm vừa rồi. Chỉ có cô vẫn đứng thần thờ ở đó, đôi mắt nhìn chằm chằm vào anh, sợ rằng chính cô cũng không biết bản thân mình đang run rẩy. Khoảnh khắc ấy, Tống Diệm bỗng ý thức được, nếu mình thật sự rơi xuống, những người trên sân thượng và dưới lầu hôm ấy vẫn sẽ tiếp tục sống cuộc đời của mình, ngày hôm sau, mặt trời vẫn mọc như bình thường, duy chỉ có cô là không.

Trong những người này, chỉ có sinh mệnh của cô là buộc chặt vào anh. Anh sợ có lẽ cô sẽ nhảy xuống theo mình mất. Giờ khắc đó, làm sao anh không sợ cho được?

Bên kia điện thoại, Tống Diệm cúi đầu, ra sức day day sống mũi. Nghìn câu vụn chữ cuối cùng cũng hóa thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ: “Anh sẽ chú ý, sẽ không để xảy ra chuyện gì đâu.”

Cô vẫn trầm mặc, anh chợt thấy mình thật bất lực và thất bại. Anh có thể tưởng tượng ra cảnh cô một mình chui rút trong chăn, chìm đắm trong nỗi hoang mang vô định, nhưng mình lại không thể cho cô một vòng ôm an ủi. Anh không đành lòng, liền cất giọng dỗ dành: “Em quên rồi à, thương tích của anh còn chưa lành, chỉ làm Chỉ đạo viên thôi, không phải làm việc nặng, không đi chữa cháy đâu.”

Cô thoáng nhúc nhích, chân phát ra tiếng sột soạt. Anh nhận ra được cô có phản chú ý, bèn tiếp tục dỗ: “Tối nay, anh sẽ trở về, cuối tuần ở bên em. Em an tâm đi làm đi, lúc tan ca, anh đã ở nhà rồi.”

Cô khẽ “vâng” một tiếng, hắng hái hơn phần nào: “Anh được nghỉ hai ngày à?”

“Ừ. Hai ngày.” Anh cam đoan.

“Vây tốt quá!” Cô vui vẻ tiết lộ. “Em cũng đổi ca với đồng nghiệp rồi, trùng hợp hai ngày cuối tuần cũng rảnh rồi.” Nói đến đây, cô cười nhẹ, có lẽ trong lòng có chút đắc ý ngọt ngào.

Bên kia, Tống Diệm cũng cười: “Đi làm sớm đi, đừng để tắc đường lại đến muộn”, còn không quên dặn dò: “Bắt taxi đi làm sớm, đừng chen chúc trên tàu điện ngầm làm gì. Giờ cao điểm đông người, em không chịu được đâu.”

Hứa Thắm sùng sốt, không dám kể anh nghe việc sáng hôm qua, chỉ gật đầu qua quýt: “Em biết rồi.” Cuối cùng, lúc trở mình, cô lại thì thầm gọi tên anh: “Tống Diệm!”

“Ừm?” Anh kiên nhẫn đáp lại cô.

“Em nhớ anh.” Cô cất giọng dịu dàng.

Lòng Tống Diệm bỗng thấy êm ái lạ thường, hơi thở cũng chậm lại: “Anh cũng nhớ em, rất nhớ.”

Cuộc điện thoại sáng nay như liều thuốc an thần hiệu quả, giải cứu Hứa Thắm ra khỏi trạng thái hoang mang, khôn đoán mấy ngày qua. Cô đã không còn đề nén nữa. Hôm nay, Phòng Cấp cứu cũng hiếm khi không có ca bệnh nặng nào. Buổi trưa, cô còn có thời gian thảo luận đề tài nghiên cứu với giáo sư Từ Khăng.

Lúc sáu giờ tan ca, cô nhận được tin nhắn của Tống Diệm, nói phải đi cứu một đứa bé bị kẹt trong cửa xoay nên đến tối mới về được. Hứa Thắm nhấn lại một tin: Vâng. Dù sao cô cũng đổi ca rồi, buổi tối phải trực ban nên sẽ về muộn một chút.

Nhưng một giờ sau, khi cô đang lật xem luận văn thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân gấp gáp.

“Bác sĩ!” Mấy người đàn ông lôi thôi lếch thếch, người bám đầy tro bụi xông xộc chạy vào. “Mau giúp đỡ!”

Họ đều mặc áo may ô màu xanh lục và quần đồng phục cứu hỏa, thân hình cao lớn rắn chắc, hệt như đêm đầu tiên xông vào đây. Chỉ có điều lần này, Tống Diệm không mang khẩu trang, khuôn mặt lem lem tro đen và máu. Bả vai bị thủng một lỗ.

Hai người nhìn nhau đều sững sờ trong giây lát. Hứa Thắm nháy mắt hiểu ra, vẻ mặt lập tức đanh lại. Tống Diệm cũng có chút khó xử. Anh không ngờ cô vẫn còn làm việc, không ngờ lần đầu tiên nói dối đã bị vạch trần, lại càng không ngờ lời hứa hẹn vừa thốt ra ban sáng đã bị mình nuốt lời ngay tức khắc.

Dương Tri thấy Hứa Thắm còn hớn hờ: “Bác sĩ, Đội trưởng bọn em bị thương...”

“Các cậu đều ra ngoài trước đi.” Hứa Thắm ngắt lời.

“Vết thương này là...” Có người định lên tiếng giải thích tình huống.

“Đi ra ngoài.” Hứa Thắm đeo khẩu trang, giọng không nể nang.

Mọi người sững sốt. Ôi, không phải mọi người đã thân quen với nhau rồi sao? Sao bác sĩ Hứa lại trở về với vẻ lạnh lùng trước kia vậy nhỉ? Họ lại quay sang nhìn Tống Diệm. Đôi trường im lặng cúi đầu ngồi một bên, trông chẳng giống anh chút nào.

Cả nhóm phát hiện có điều gì đó không đúng lắm, nhanh chóng trao đổi ánh mắt rồi lập tức chuẩn bị. Trong phòng yên tĩnh trở lại. Tống Diệm ngẩng đầu nhìn Hứa Thắm. Cô đeo khẩu trang, không nhìn rõ biểu cảm khuôn mặt, đôi mắt lộ vẻ lạnh nhạt đến không ngờ.

Cô rửa tay lần nữa, vừa kỳ cọ rất mạnh vừa nhắc lại lời anh nói sáng nay: “Em quên rồi à, thương tích của anh còn chưa lành, chỉ làm Chi đạo viên thôi, không làm việc nặng, không đi chữa cháy đâu.” Lại tiếp tục vạch trần: “Cứu một đứa bé bị kẹt trong cửa xoay, nên đến tối mới về nhà.”

Tống Diệm rợn tóc gáy, tự biết mình gây họa lớn rồi, định đứng dậy phân trần: “Hứa thắm...”

“Anh ngồi yên đó cho em.” Cô không khách sáo quát một tiếng.

Tống Diệm bất động.

“Anh còn nói...” Cô hít sâu một hơi, đeo găng tay vào. “... Sẽ chú ý, sẽ không để mình xảy ra chuyện.”

Cô bỏ dụng cụ và thuốc nước lên giá, nhíp kéo bị ném vào khay một cách thô lỗ, vang lên tiếng leng keng, dường như bị người ta coi thành vật trút giận.

Tống Diệm ngồi sau lưng cô, nhìn thân thể gầy gò bên trong chiếc áo blouse trắng, thấy cô tức giận đến mức cả người run run, anh cau mày thật chặt, giọng lí nhí: “Anh xin lỗi.”

Bóng lưng cô bỗng cứng đờ.

“Anh xin lỗi, Hứa Thắm! Anh không muốn để em lo lắng.” Giọng anh khan khan mang theo chút mệt mỏi.

Cơ thể run rẩy, cô lắc đầu, cúi xuống nhìn ngón tay mảnh khảnh của mình đang bấm chặt vào cạnh bàn: “Không phải việc này, thứ em muốn không phải là lời xin lỗi của anh.”

“... Em không cần anh xin lỗi em” Cô buồn bã thốt lên: “Anh cũng đừng xin lỗi em”

Hai người đều rơi vào yên lặng. Căn phòng im ắng khác thường, bầu không khí gần như ngưng đọng.

“Tống Diệm!” Cô vẫn đưa lưng về phía anh, giọng nói nhỏ xiu, có chút ngập ngừng: “Anh có nghĩ đến việc... chuyển công tác không?”

Mi tâm Tống Diệm vẫn nhủ lại, cảm xúc trên gương mặt không thay đổi quá nhiều, anh đang định nói gì đó thì cô đột nhiên quay phắt người lại, vội vã ngắt ngang: “Vẫn là về nhà rồi hãy nói. Bây giờ đang trong giờ làm.”

Thế nhưng anh biết rõ, cô đang lâm vào trạng thái hết sức mâu thuẫn, vừa tức giận vừa sợ hãi, muốn trốn tránh. Sợ anh không đồng ý, nên mới trốn tránh. Anh vô thức mím chặt môi.

Cô kéo giá để đồ đến phía sau anh, thuận thực nâng kéo cắt bỏ chiếc áo lấm bẩn, thấy khắp người anh đều là thương tích, mới có củi có, cái này nói tiếp cái kia, hết như người mình đồng da sắt, không biết đau vậy.

Tay nắm nhíp run lên, mắt Hứa Thắm hoe đỏ. Cô không cao thượng vĩ đại, càng không hề có tinh thần xả thân vì nghĩa. Cô chỉ là kẻ ích kỷ, cô chỉ biết đây là người mình yêu, tại sao anh phải gánh chịu tất cả những chuyện này cơ chứ? Tại sao lại như vậy?

Đôi môi mím chặt có chút run rẩy, một giây sau cô lại nhìn thấy vết sẹo dài nhất trên lưng anh. Hôm cứu hộ tai nạn xe hơi tháng Mười, anh đẩy cô ra, mặc cho bản thân bị mảnh thân xe cắt phải. Hôm nay, vết sẹo kia vĩnh viễn ở lại trên lưng anh, dẫu tợn và trầm mặc gọi nhớ cơn đau đón ngày ấy.

Người cô bỗng sững lại, còn Tống Diệm không cần ngẩng đầu cũng biết cô đang nhìn gì, nghĩ gì. Anh muốn nói mấy câu an ủi cô, nhưng giờ phút này chỉ biết im lặng.

Anh đột ngột cúi đầu, quay về phía cô, nhẹ nhàng chạm vào người cô, ôm lấy eo cô, vùi đầu vào bụng cô.

Anh nhắm mắt, hết như chìm vào cơn mê vì mệt mỏi. Vòng eo thon thả của bác sĩ Hứa trong tay rất mềm mại, áo blouse trắng của bác sĩ Hứa có mùi thuốc khừ trùng thoang thoảng.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Type: Hasuko

Cảnh đêm sâu lắng, tòa nhà văn phòng đối diện chìm trong bóng tối, chỉ có một tầng chính giữa nào đó còn sáng đèn, hệt như chiếc lác tay lấp lánh trên lớp vải nhung đen. Hứa Thắm đứng trên ban công bệnh viện này, trốn trong bóng tối, tàn thuốc cháy sáng trên đầu ngón tay.

Tổng Diệm đi rồi. Xử lý xong vết thương, anh phải trở về đội thay quần áo, hoàn tất công việc.

Hứa Thắm đứng trong gió rét đêm đông, thần thờ nhìn tay mình. Khi này, cô đã ôm lấy đầu anh, vuốt tóc anh, đầu ngón tay dính bụi bặm, đất cát, và còn cả máu nữa. Cô biết anh mệt mỏi nhưng nào, cô cũng rất mệt. Lúc đi, anh không nói thêm lời nào, chỉ bảo cô tập trung làm việc, có chuyện gì về nhà hãy nói.

Nhưng cô thì sao? Giờ phút này, bị gió thổi đến mức toàn thân lạnh buốt nhưng đầu óc cô vẫn hỗn loạn, không sao sắp xếp được ý nghĩ cho mạch lạc. Thật sự hy vọng hôm nay không phải tan làm.

Đang nghĩ ngợi, cô lại nghe thấy tiếng xe cứu thương từ đằng xa. Trong màn đêm, đèn báo hiệu đỏ nhấp nháy chói mắt. Cô thở dài một hơi, dụi tắt điều thuốc, trở về phòng, nghiêm túc rửa sạch đôi tay. Lần này, cô rửa những bốn lần.

Lúc Tổng Diệm về đến nhà, Hứa Thắm vẫn chưa tan làm. Gian phòng phía tay tối đen, bên phòng chính sáng đèn, mẹ biết hôm nay anh về, nên nấu rất nhiều thức ăn.

Mấy ngày nay, Tổng Diệm chưa được nghỉ ngơi đầy đủ, hôm nay lại bận bịu cả ngày, mới lót dạ có hai cái bánh bao. Anh vừa mệt vừa đói, vừa ngồi xuống đã ăn ngấu nghiến, không chào hỏi lấy một câu.

Mẹ nhìn thấy anh im lặng như thế thì lòng lo ngay ngáy. Bình thường, dù công việc có gặp khó khăn thế nào đi nữa cũng không thấy anh có bộ dạng này. Mẹ vừa gấp thức ăn vào bát Tổng Diệm vừa thấp giọng hỏi han: “Hôm nay... cháu gặp Thắm Thắm hả?”

Tổng Diệm khựng đũa chốc lát mới tiếp tục ăn cơm: “Vâng.”

Mẹ lập tức nhìn anh từ đầu đến chân: “Bị thương hả? Bị thương chỗ nào?” Vừa nói bà vừa kéo ah quan sát.

Tổng Diệm hơi nhúm mày, gạt tay mẹ ra: “Vết thương nhỏ thôi ạ.”

Thấy vẻ mặt đã biết anh khó chịu: “Thắm Thắm đau lòng à?”

Tổng Diệm không đáp.

Thấy anh im lặng, mẹ khó tránh khỏi lo sợ bất an, hỏi dò: “Sẽ không chia tay chứ?”

Tổng Diệm sùng sột, miệng ngón đầy cơm, dừng lại mất một lúc mới thấy anh lắc đầu.

Mẹ thở phào nhẹ nhõm, thầm mừng mình nói gỡ. Nếu chia tay thật, Tổng Diệm không thể nào ngồi yên ở đây được.

“Người không sao là tốt rồi.” Mẹ an ủi. “Sao trông con tâm sự nặng nề vậy? Nói cậu mẹ nghe, xem thử có cho con ý kiến được không.”

Tổng Diệm im lặng giây lát, nhẹ nhàng lắc đầu: “Cảm thấy mình rất vô dụng ạ.” Thậm chí, anh còn không thể khiến cô yên lòng.

Cô vốn là người thích nghỉ ngơi không đâu, lại quen im lặng chịu đựng, dù swoj hãi và bí bách chết đi được, cũng phải chờ đến cực hạn mới dám bộc phát. Những ngày qua không có anh ở bên, không biết cô đã sống thế nào nữa. Đêm đó gặp ác mộng, cuống cuống gọi cho anh, sau đó thì sao? Quen rồi liền tự mình chịu đựng.

Tổng Diệm hơi cúi đầu, đưa tay day day ấn đường, xoa sống mũi. Người quá mệt mỏi, không muốn nói gì cả.

Anh không nói nhiều, song mẹ vẫn lên tiếng: “Diệm à, mẹ biết con thích con bé, không khuyên được. Mẹ và cậu cũng không xen vào, chỉ nhắc nhở con một vài chuyện thôi. Không phải mẹ lăm chuyện. Nhưng Thắm Thắm ấy, tốt thì tốt thật, mẹ cũng nhìn ra được con bé thật lòng thích con. Nhưng chỉ sợ sống chung với nhau lâu dài sẽ nảy sinh bất hòa. Con nghĩ lại đi, trước kia, cuộc sống của mẹ con cũng đâu có tệ, nhưng gặp được kẻ có tiền có quyền vẫn chạy theo người ta. Dù cuối cùng rơi vào kết cục kia cũng không chịu quay về cuộc sống của người bình thường. Đừng nói chỉ là Hứa Thắm từ bé đã...”

“Hứa Thắm không giống bà ta.” Tổng Diệm khẽ gằn từng tiếng. “Mẹ cũng đừng nhắc đến người đàn bà kia nữa.”

“Nhưng mà...” Mợ còn định nói gì đó đã bị cậu kéo lại.

Tổng Diệm buồn đũa: “Hứa Thắm sắp tan ca rồi. Con đi đón cô ấy đây!”

“Còn sớm mà, con chưa ăn được mấy miếng...”

Tổng Diệm đứng phắt dậy, cầm áo khoác trên ghế, đi ra cửa.

Hai vợ chồng cậu ngồi yên trong nhà, đến khi nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng xa, cổng mở ra rồi đóng lại, cậu mới khẽ nói: “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng nhắc đến chị ta trước mặt thằng bé.”

“Thằng bé cũng đã lớn rồi...” Mợ thờ dãi.

“Cho dù nó có già đi thì tổn thương vẫn còn đấy. Em xem điệu bộ của nó có vui không?... Với lại, em so sánh Thắm Thắm với chị ta làm gì, chê chuyện bọn chúng chưa đủ phiền phức hả?” Cậu có chút cần nhần.

“Ôi, là em nói sai rồi. Em cũng chỉ lo lắng thôi. Vậy phải làm sao đây?” Mợ cuống quýt cả lên.

“Sau này đừng nói nữa. Lát nữa đợi bọn chúng về xem thế nào đã.”

Hứa Thắm tan ca đứng giờ. Đêm khuya xe cô thừa thớt, taxi chạy chưa đến mười phút đã về đến phố Ngũ Phương. Con phố không một bóng người, đèn đường mờ tối soi lên hai hàng cây trơ trụi. Mùa đông phương Bắc như kéo dài vô tận.

Xe còn chưa dừng hẳn, Hứa Thắm đã nhìn thấy Tổng Diệm đứng ven đường hút thuốc đợi mình. Anh phả ra một làn khói, ánh mắt mông lung nhìn về chiếc xe này.

Cô xuống xe. Anh dụi tắt điếu thuốc rồi ném vào thùng rác. Cô lạnh lùng rút tay vào túi, đi ngang qua anh.

Anh đuổi theo kéo tay cô, cô khẽ tránh đi. Anh vẫn đi bên cạnh, dây dưa với cô, cô lại nhệ nhàng né tránh.

Hứa Thắm cứ thế đi thẳng. Anh tăng thêm sức lực, kéo phắt lại, khiến cơ thể cô ngã vào lồng ngực mình, hai tay ôm chặt cô từ phía sau. Cô vừa định giãy giụa thì anh đã siết chặt hơn, ti cầm lên vai cô, thì thầm: “Bà xã, để anh ôm một lát đi!”

Sự lạnh lùng của Hứa Thắm bỗng chùng tan chảy, người cũng không phản kháng nữa. Hồi niên thiếu, anh toàn ra về người lớn, luôn miệng gọi cô: “Bà xã à!” Từ lúc gặp lại, đây là lần đầu tiên anh gọi cô như thế.

Phố Ngũ Phương trống trải vắng tanh, ngược mắt dõi ra xa chỉ thấy nhà gỗ đường đá, ngôi đồ tường thấp. Về phần thịnh huyền nào ban ngày đã sớm tan biến, chỉ để lại sự tiêu điều, cô quạnh cho đêm khuya. Xung quanh im lặng như tờ, dường như cả thành phố đều đang ngủ say, chỉ còn hai người họ ôm nhau trên con đường khuya thanh vắng.

Hứa Thắm quay người lại, siết chặt lấy eo anh, tựa đầu vào ngực anh, nhắm mắt lại. Làn da cô cảm nhận được nhiệt độ và nhịp tim lên xuống trong lồng ngực anh, khoảng mũi ngửi thấy hương xà bông thơm mát của anh. Nơi thế giới nhỏ trong lòng anh vẫn đem lại cảm giác yên ổn quen thuộc cô hằng mơ ước. Hai người chỉ im lặng ôm lấy nhau như thế.

Anh cúi đầu hôn lên gương mặt lạnh cóng của cô, ôm chặt lấy cô thật lâu, không nỡ buông tay, đến tận khi phát hiện người cô run run mới nắm lấy tay cô xoa nắn sưởi ấm: “Tìm một chỗ ngồi thôi, dẫn em đi ăn gì đó.”

Cô ngẩng đầu: “Mợ có nấu bữa khuya mà?”

“Không ăn với cậu mợ. Chỉ hai chúng ta thôi.” Anh mỉm cười, nhìn cô cung chiêu.

Phố Ngũ Phương không hoàn toàn ngủ say. Sâu trong con ngõ, rẽ bảy, tám khúc cua vẫn có hàng quán còn sáng ánh đèn. Tổng Diệm dẫn Hứa Thắm đến một quán hải sản, gọi mấy món cô yêu thích.

Quán bài trí bình dị nhưng sạch sẽ, đã khuya mà vẫn còn có khách. Ai cũng nhỏ tiếng trò chuyện để không làm phiền người bên cạnh.

Hai người chọn một bàn ở góc khuất. Hứa Thắm cởi áo phao lông vũ ra. Chớp mắt còn ửng đỏ vì cóng, cô nói với người phục vụ: “Cho tôi một chai rượu.”

Tổng Diệm nhìn cô: “Muốn uống rượu à?”

Hứa Thắm gật đầu. Tổng Diệm bảo người phục vụ mang rượu đến, rót ra rồi đưa cho cô một cốc. Hứa Thắm nhận lấy, uống ừng ực. Tổng Diệm gạt mình, đưa tay đến nhưng nghĩ thế nào lại không ngăn cản. Cô đã uống được nửa cốc.

Anh lặng lẽ nhìn cô một lúc, thoáng chốc thấy bàn bên cạnh có bánh ngô bèn gọi phục vụ đến, yêu cầu một đĩa cho cô ăn lót dạ.

“Uống rượu lấy thêm can đảm à?” Tống Diễm nhận nhặt true chọc.

“Ừm, muốn uống một chút.” Hứa Thâm đáp lời, đưa tay chống má: “Dù sao có anh ở đây mà, đâu có gì phải sợ?”

Anh cười khê: “Đi với người khác không được uống như vậy, biết chưa?”

“Em biết mà.” Cô ngoan ngoãn gật đầu. “Chỉ uống như vậy khi đi với anh thôi.”

Phục vụ bê đến một đĩa bánh ngô. Tống Diễm lấy cho cô một miếng: “Mau ăn đi.”

Vừa rồi, cô uống liền nửa cốc rượu trắng, giờ gương mặt đã ửng hồng. Hứa Thâm cầm miếng bánh ngô, cắn từng miếng nhỏ.

Đĩa tôm hấp được dọn lên bàn, Tống Diễm cầm lấy một con, bắt đầu bóc vỏ, thả vào bát trước mặt cô: “Nhân lúc còn nóng, ăn đi!”

Cô cầm đũa gấp lên, đưa vào miệng. Tôm rất tươi, đượm vị ngọt thanh. Trong khi chờ anh bóc vỏ một con khác, cô hỏi dò: “Anh rất thích công việc bây giờ sao? Vì làm được việc có ý nghĩa à?”

Anh cong cong khóe môi: “Nói thật, nếu nói đam mê bao nhiêu, cống hiến bao nhiêu thì không hề có. Có khi còn cảm thấy rất mệt mỏi nữa... Anh làm chỉ vì một điều thôi, đó là nếu đã làm thì phải làm cho tốt, thân mang chức trách thì phải kiên định gánh vác.” Cuối cùng, còn bổ sung một câu: “Đến tận ngày rời khỏi cương vị.”

Hứa Thâm đang mải lắng nghe anh nói, anh đã dứt con tôm vừa bóc vỏ cho cô. Cô ngoan ngoãn há miệng, đang định hỏi tiếp thì phục vụ lại mang sò điệp đến. Tống Diễm gấp hai con bỏ vào bát cô.

Cô vừa ăn vừa hỏi: “Cậu mợ đang làm gì thế?”

Anh liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Chắc là ngủ rồi.” Lại bỏ thêm tôm vào bát cho cô.

“Tôi đó, cậu mợ ra đón em.”

“Anh biết.”

“Anh nói với cậu mợ, đương nhiên biết rồi. Có điều, anh không biết một chuyện khác.”

“Chuyện gì thế?” Anh ngược mắt nhìn cô.

“Mợ nắm tay em đấy, nói tay em lạnh quá, phải ủ ấm giúp em.” Cô cong cong khóe môi kể lại.

Tống Diễm mỉm cười, lại đưa tôm đã bóc vỏ đến miệng cô. Cô tự nhiên tiếp nhận sự phục vụ, sau đó đưa tay lên chống đầu: “Cả nhà anh đều đối xử với em rất tốt.”

Tống Diễm dừng tay lại nhìn cô. Anh biết cô có lời muốn nói, liền cầm khăn lau sạch tay, yên lặng chờ đợi.

“Tống Diễm, hồi còn bé, em cũng từng nói ở nhà anh rất tốt, anh còn nhớ không?”

“Anh nhớ.”

“Khi đó, em còn chưa hiểu chuyện cho lắm, chỉ cảm thấy thế nào thì nói thế ấy. Nhưng bây giờ, em đã chín chắn hơn, vẫn cảm thấy sống ở nhà anh thật tốt.” Hứa Thâm nhìn anh, men say từ từ dâng lên, gương mặt càng lúc càng đỏ, tốc độ nói chuyện cũng chậm dần. “Cậu, mợ và cả Dịch Miếu đều rất tốt. Em rất thích họ, thật sự rất thích. Nhưng mà... Họ tốt với em, em thích họ đều chỉ... vì anh.” Cô hít sâu một hơi. “Nếu anh mất đi, họ và em sẽ không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa cả. Em chỉ còn lại một mình thôi, anh hiểu không?”

Tống Diễm trầm mặc. Tay cô đặt trên mép bàn, cuộn thành quả đấm nhỏ. Anh đưa tay đến bao lấy nắm đấm run rẩy của cô, khê gọi: “Hứa Thâm...”

“Anh hãy nghe em nói hết đã.” Co nhẹ giọng ngắt lời: “Em sợ bây giờ không nói ra, sau này sẽ không bao giờ dám nói với anh nữa. Thật ra thì... em đã nghĩ kỹ rồi. Nếu một ngày nào đó anh xảy ra chuyện, em sẽ trộm lấy ống tiêm và morphine ở bệnh viện.”

Tống Diễm giật nảy mình, còn cô vẫn bình tĩnh như đang diễn tả lại một chuyện rất đời thường: “Hoặc là giấu dao mổ và thuốc ngủ mang đi, ở đây...” Cô lật bàn tay đang bị anh nắm lấy, ngón tay bên kia vạch lên cổ tay. Anh nhìn theo, sắc mặt thay đổi.

“Anh cảm thấy em không có lý trí cũng tốt, cho rằng em nhu nhược, vô dụng cũng được. Có lẽ anh sẽ nghĩ là em đang uy hiếp anh, sẽ nổi giận. Nhưng hôm đó, nhìn anh suốt nửa ngày xuống lầu, khoảnh khắc ấy, em đã thực sự suy nghĩ như vậy đấy. Nếu anh thật sự...” Dường như không thể tiếp tục nhớ lại khung cảnh hôm ấy, cô lắc đầu quầy quậy. “Đau đớn lắm! Em không chịu được, cũng không sống nổi.”

Cô không bao giờ muốn quay lại cuộc sống ngọt ngào, tối tăm kia nữa. Đã được hưởng thụ hơi ấm và hạnh phúc, cô không thể nào quay về những tháng ngày cũ được nữa rồi.

Nghe xong những lời cô nói, Tống Diễm có cảm giác gì? Ngồi trong căn phòng ấm áp nhưng anh lại thấy mình như đứng trong băng tuyết, sợ đến mức

ngay cả bàn chân cũng lạnh toát. Thế nhưng quay đầu lại, dường như có một đám lửa đang thiêu đốt, bùng cháy từng ngọn, từng ngọn trong lòng anh.

Anh không cho rằng đây là uy hiếp, ngược lại càng thấy yêu và thương cô nhiều hơn, yêu cả sự yếu đuối và cứng cỏi của cô nữa.

Tổng Diệm bung cúc rượu của mình lên, uống một hơn cạn sạch rồi nhìn về phía Hứa Thắm. Mắt cô uơu uốt trong veo, nhìn thẳng vào mắt anh chờ đợi.

“Hứa Thắm!” Anh nói vấn đề trọng điểm trước. “Cô lẽ anh sẽ được thăng chức.”

Cô ngạc nhiên, tròn tròn mắt.

Anh cười khò: “Vốn không muốn nói sớm như vậy, chưa đến cuối cùng thì vẫn chưa thể xác định chính xác, anh không muốn cho em hy vọng không thực tế. Nhưng bắt đầu từ năm ngoái, anh vẫn luôn cố gắng. Thứ nhất, anh đã làm công việc này mấy năm rồi, phát hiện tỷ lệ giảm thương tích có liên quan tới huấn luyện chuyên nghiệp, còn hòa hoãn đa phần có thể phong ngừa. Bất kể là cải thiện hệ thống huấn luyện, quản trị kiểm tra khâu phòng cháy chữa cháy hay là mở rộng hệ thống phòng cháy, đây đều là công việc của cấp trên.”

Gương mặt của Hứa Thắm dâng lên niềm hy vọng, cô gật đầu liên hồi: “Vâng!”

Tổng Diệm nói tiếp, giọng nói trịnh trọng: “Thứ hai là vì em.”

Cô ngây người, thẳng thốt nhìn anh một lúc lâu mới cử động được. Nhưng vừa nhúc nhích một chút đã thấy cơ thể nghiêng ngả, men say xông thẳng lên não, khuỷu tay ập mạnh làm chiếc bàn chông chênh, người đổ xuống không còn không chế được nữa.

Tổng Diệm lập tức nhào đến đỡ cô. Cô tựa vào người anh, thở hổn hển, chậm chạp ngẩng đầu nhìn anh. Dường như đầu óc đã tỉnh táo lại, nhưng toàn thân cô lại mềm nhũn, không có chút sức lực nào.

Phục vụ nghe thấy tiếng động, bèn chạy đến xem: “Say rồi à?”

Hứa Thắm ôm eo Tổng Diệm lắc lắc đầu. Tổng Diệm vuốt tóc cô, nói với người phục vụ: “Đóng gói hết giúp tôi.”

Hứa Thắm được Tổng Diệm ôm eo đi dọc con ngõ, bước chân hơi lảo đảo nhưng không đến nỗi nghiêng ngả.

“Lần này vui vẻ chưa?” Anh nhìn cô chăm chú.

“Vui rồi.” Cô tùm tùm trả lời.

Anh khẽ cười.

Hai người vừa vào sân, mợ đã ra đón: “Về rồi à?” Thấy Hứa Thắm tựa sát vào người Tổng Diệm, liền phát hiện có điều không ổn, bà vội bước xuống bậc thềm. “Sao thế?”

Tổng Diệm đưa hộp thức ăn cho mợ: “Không có gì đâu mợ. Cô ấy uống rượu vội quá, nhưng không uống nhiều, lát nữa sẽ khỏe thôi ạ!”

Hứa Thắm gật đầu phụ họa: “Không có gì đâu ạ!”

Tổng Diệm đưa Hứa Thắm vào phòng, đặt cô nằm xuống giường, cởi giày và quần áo giúp cô. Cô không say, chỉ là không có sức lực, ngoan ngoãn phối hợp với anh.

Anh giặt khăn bằng nước nóng lau mặt và tay chân cho cô. Cô yếu ớt thuận theo anh. Anh cũng tranh thủ lau qua thân thể, lát sau quay trở lại, tắt đèn trần, baakt đèn bàn, quay sang nhìn cô. Cô đang nằm trên giường, lẳng lặng nhìn anh, gò má đã bớt đỏ ửng.

Anh nằm nhoài bên cạnh, vuốt nhẹ gương mặt cô, có chút buồn cười: “Tỉnh rồi hả?”

“Vốn em đâu có say.” Giọng cô có chút nũng nịu.

“Vậy mà giả bộ yếu ớt, lừa anh hầu hạ em phải không?” Anh quay sang cô trêu chọc.

Cô cười khúc khích.

“Còn định... thừa dịp em say rượu mà tranh thủ lợi dụng nữa đấy!” Anh nghịch mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô, nói chậm rãi, ánh mắt dò từ trán xuống đôi mắt cô, giọng nói đầy mờ ám.

Trong phòng chỉ bật ngọn đèn bàn, anh nằm ngược sáng, đôi mắt đen láy, sâu thẳm. Hai người nhìn nhau đăm đuối, anh đưa tay vuốt ve hàng mày cô.

Cô từ từ chớp mắt, lên tiếng: “Khi này, anh còn chưa nói xong.”

“Hả?”

“Anh nói cũng là vì em ấy.”

“Ừ.” Ngón tay anh mon trớn sống mũi cô, trượt dần xuống dưới, đặt lên môi cô. “Hứa Thắm, anh từng tưởng tượng về cuộc sống sau này của chúng ta.”

“Ừm?” Đôi mắt cô ánh lên niềm vui sướng.

“Khi đó, anh và em sẽ sống trong ngôi nhà của riêng mình, mua lấy một chiếc xe. Công việc của anh có giờ giấc cụ thể, sáng chín giờ bắt đầu làm, chiều năm giờ về. Có thể cùng em ăn sáng, đưa em đi làm, đón em tan ca. Cùng nhau nấu cơm, xem phim, dạo phố, cùng nhau trồng hoa, nuôi thú cưng. Cuối tuần ra ngoài Để Thành dạo chơi. Nghi Tết thì đi xa du lịch. Nếu lười biếng không muốn ra ngoài thì cứ ru rú trong nhà, nằm lười trên giường phơi nắng không đi đâu cả, chỉ có anh và em thôi.”

Bất giác, khoe môi Hứa Thắm cong lên, đôi mắt cô nhìn anh sáng lấp lánh, như thể cũng đang tưởng tượng ra cuộc sống hạnh phúc kia vậy.

“Có muốn sống cùng anh không?” Anh hỏi nhỏ.

“Em muốn.” Cô cười thật tươi, nhào đến ôm chặt lấy cổ anh.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Hứa Thắm yên giấc một đêm, sáng sớm đã bị người đàn ông bế bên trên chọc đến tỉnh giấc. Tống Diệm ôm cô từ phía sau, bàn tay vuốt ve cơ thể cô từ trên xuống dưới. Hứa Thắm hé hé mắt, rèm cửa sổ kéo kín, chỉ có ánh sáng le lói từ bên ngoài hắt vào, không thấy rõ cảnh sắc bên ngoài.

Cô quay người nằm thẳng lại, nhẹ giọng hỏi: “Mấy giờ rồi anh?”

“Không biết nữa...” Anh khàn khàn giọng, vùi đầu vào cổ cô, bàn tay đang đặt trên ngực cô càng càn rỡ.

Cô thờ hất ra, lật người lại đối diện với anh, bấp đầu không cẩn thận chạm phải nơi đó, cô tò mò hỏi: “Anh ở trong doanh trại thì làm thế nào?”

“Hử?” Anh vẫn chưa hiểu ra sao.

“Mỗi sáng thức dậy, sau đó nó...cũng tỉnh dậy đấy...” Cô hơi đỏ mặt khi nhắc đến vấn đề này.

Tống Diệm cười khe khẽ, kè vào má cô, nhắm mắt thủ thi: “Cứ mặc kệ thì tự nó sẽ ngoan thôi.”

Hứa Thắm nghĩ ngợi giây lát, hỏi ngược lại: “Vậy sao lúc ở bên cạnh em, mỗi sáng nó đều không ngon?”

Tống Diệm nhấp nhem mở mắt: “Em nói thử xem.”

Hứa Thắm không nhịn được, khẽ cười thành tiếng. Anh ôm lấy cô, thân thể cựa quậy, kè sát đầu vào đầu cô, giọng nói cảm dỗ phá bên tai: “Ôi...Bà xã, lại muốn em nữa rồi...”

Tai cô buồn buồn, ngửa ngửa đến mức rụt cổ lại, dễ dàng bị một câu nói của anh trên chọc đến toàn thân ram ran, người cũng không tự chủ được dán sát vào anh.

Ngày đông thắm đượm, lòng ủ lửa nồng.

Ánh mặt trời len lỏi qua khe hở nhỏ giữa hai tấm rèm cửa sổ, hắt tia nắng yếu ớt lên sàn nhà. Đã mười một giờ, thế nhưng anh không hề có ý định thức dậy, vờ than thở bên cổ cô: “Thôi rồi, không muốn rời giường nữa, chỉ muốn ôm em lăn lộn cả ngày thôi.”

Cô thầm cười trộm, nhưng vẫn cứng miệng: “Anh là quân nhân mà không có chút tự chủ nào cả.”

“Trầm mê nữ sắc, trầm mê nữ sắc, bây giờ anh đã hiểu lời này rồi.” Tống Diệm ca thán. “May mà anh không có hoàng cung phải lo toan. Lên giường với vợ còn sướng hơn lên triều ấy chứ!”

Cô nghe mấy lời cợt nhả kia, cười khùng khục. Cô mặc kệ anh. Vốn cô cũng không muốn rời giường. Mùa đông hiu quạnh, dậy sớm vậy làm gì, nằm trong vòng tay anh thoải mái hơn nhiều. Cô và anh đùa giỡn chốc lát, cuối cùng đành phải “kiêm tốn” một chhts, dù sao cũng cần kiêng dè chứ! Cô nhắc khẽ: “Thật đấy, còn không rời giường nữa sẽ kỳ lắm, cậu mẹ sẽ nói cho mà xem.”

Anh ngạc nhiên rồi cười xòa: “Yên tâm đi, dậy muộn thế này, ngược lại cậu mẹ còn vui mừng nữa kia.”

Hứa Thắm không hiểu lắm, khẽ rướn cổ lên nhìn qua khe hở rèm cửa. Bên ngoài, trời đã sáng trưng. Cô không biết chuyện xảy ra hôm qua, đương nhiên không rõ cậu mợ lo lắng cỡ nào.

Tại gian phòng chính tứ hợp viện.

“Không biết hai đứa nó thế nào rồi? Em nói xem, hôm qua Hứa Thắm uống rượu có phải là cãi nhau rồi không?” Cậu ngồi bên bên về phác thảo vật dụng, buông bút thờ dãi.

“Không có gì đâu.” Mợ ngồi đối diện cảm thước đo, cười tít mắt. “Lúc này, em vừa ngó qua xem thử, giờ còn chưa chịu dậy nữa.”

Cậu ngây người, hạ giọng: “Còn chưa dậy á?”

Mợ mặt mày hớn hớn: “Chưa dậy. Hai đứa nó tình cảm rất tốt...Lúc trước cãi nhau không vui, chắc hẳn là do không thường xuyên gặp mặt, nghĩ miên man hoảng sợ thôi.”

Lúc này, cậu mới yên tâm, lại nhớ ra: “Con bé Định Miểu kia gần đây không biết làm gì, không thấy về nhà gì cả.”

“Sắp thi cuối kỳ rồi, nước đến chân mới chịu nhảy. Không về nhà cũng tốt, đỡ quấy phá hai đứa kia.” Mợ nói đến đây lại háng giọng: “Em đang nghĩ, hai đứa nó chừng nào mới đăng ký kết hôn nhỉ?”

“Mới quen nhau bao lâu, nào có nhanh như vậy?” Cậu cười xòa.

“Là em sốt ruột mà, còn muốn bé cháu nữa đấy!” Mợ cười rộ nhìn bản vẽ. “Chắc chắn, cái tù này trong đẹp.”

Cậu nở nụ cười tự hào: “Còn phải nói. Đồ do anh làm lúc nào chẳng đẹp hơn mấy cái trong cửa hàng nội thất.”

“Dĩ nhiên rồi. Nghề mộc của Định gia ta đã truyền qua bao nhiêu đời rồi mà.” Mợ đắc ý tán dương chồng mình. “Thấm Thắm nhất định sẽ rất thích. Chắc chắn, thằng Diệm nhà mình thật là...đầu tư hết vào đấy!”

Hai vợ chồng đang nói chuyện thì ngoài cửa sổ truyền đến tiếng reo vui vẻ của Hứa Thắm: “Tuyệt rồi rồi!”

Hai người lập tức nhìn đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Hứa Thắm vui mừng đứng trong hành lang, ngược mắt lên nhìn trời. Tống Diệm đứng sau lưng cô, giúp cô kéo tóc ra khỏi cổ áo. Cậu mợ nhìn thoáng qua, thấy rất hài lòng: Hai đứa này thức giấc mà tâm trạng vẫn tốt ghê.

Hứa Thắm chạy vụt đi, vừa chạy ra khỏi phòng đã thấy tứ hợp viện phủ tuyết trắng xóa. Trên bậc thềm, hành lang, lan can, tán cây đều mang một màu trắng bạc. Mái nhà cũng phủ trắng tinh khôi. Ngẩng đầu nhìn lên, cô thấy bầu trời trong vắt, bốn phương tám hướng đều nhuộm một màu xanh lam.

Cô hít thật sâu, để cho bầu không khí lạnh lẽo rót đầy phổi, như mang theo bông tuyết trong lành. Ánh tuyết phản chiếu nơi đây mắt Hứa Thắm sáng lấp lánh.

Cô ngồi xổm xuống vốc một nắm tuyết trên bậc thềm lên, quay đầu lại, nói với Tống Diệm: “Quả nhiên ở đây đẹp hơn.”

“Hôm nay, tuyết không lớn lắm.” Tống Diệm yêu chiều nói: “Hai, ba tuần nữa sẽ rơi dày hơn.”

Mắt Hứa Thắm đảo quanh, cô vo tròn nắm tuyết trong tay, nhòm người đây.

Anh còn đang nói: “Đến lúc đó sẽ đắp người tuyết cho em chơi.” Thì Hứa Thắm đã đột ngột quay người lại. May mà Tống Diệm phản ứng nhanh nhạy, chỉ trong tích tắc đã tóm được cô tay cô. Cô ngỡ ngàng, còn anh thì nhếch môi cười: “Lúc em ngồi xổm dưới đất, anh chỉ cần nhìn vào gáy em đã biết em đang âm mưu xấu xa gì rồi.”

Khi nói chuyện, tay kia của anh đã giật lấy nắm tuyết trong tay cô, nhét vào cổ cô.

Hứa Thắm bị cái lạnh kích thích nhảy loạn xạ, nắm tuyết trong tay cũng bị anh lấy đi phân nửa. Cô bất chấp, một tay nắm lấy cạp quần anh, tay kia luồn vào trong.

“Mẹ nó!”

Tống Diệm sờn hết gai ốc, lập tức xông vào phòng vệ sinh giữ quần. Hứa Thắm chạy theo đến cửa xem thành quả của mình, thấy anh chặt vật liền cười khanh khách. Tống Diệm nghiêng răng nghiêng lợi cười thất lưng ra, giữ hết tuyết trong túi quần, thấy Hứa Thắm cười đến gấp cả lưng liền gờ tay lôi tuốt cô vào bên trong, khóa trái cửa lại.

Hứa Thắm vừ hô lên một tiếng, người đã bị anh nhấc bổng, đặt trên bồn rửa mặt.

“Em đấy, muốn chết không hả?”

Hứa Thắm hát cao cảm khiêu khích: “Em muốn chết đấy, sao nào?”

“Ồ!” Anh nhướn mày gật gù. “Gan lắm! Hôm nay đừng hòng cầu xin anh nhé!”

Cô vừa buồn cười vừa cuống quýt, giãy giụa loạn xạ, muốn trượt xuống khỏi bồn rửa mặt nhưng bị anh tóm lấy: “Chạy đi đâu?”

Cô cuống quýt đến đỏ cả mặt, trách anh: “Anh nhỏ giọng một chút! Bên ngoài có người đấy!”

“Xấu hổ à?” Anh buồn cười, chỉ chỉ vào má cô. “Ban này không phải táo tợn lắm sao?”

Sức lực cô vốn không bằng anh, vùng vẫy thế nào cũng không thoát được. Anh nhấc cằm cô lên, xoa nắn eo cô, vuốt ve chân cô. Anh cứ thế trêu chọc cô như chơi đùa với chú mèo con.

Cô chạy không thoát, đánh không lại, không biết đến cột cùng anh muốn trêu đùa cô hay muốn làm thật nữa. Cô cứ đánh tay anh kêu bôm bốp, không biết bên ngoài nghe thấy sẽ nghĩ thế nào. Cô cuống cuống, nhẹ đá anh một cú, cuối cùng vận vẹo người xin tha: “Đừng trêu em nữa mà! Cứ vậy, cậu mợ sẽ bị ám ảnh với phòng vệ sinh này đấy!”

Tổng Diệm sừng sốt, ôm cô vào lòng siết chặt, cười to. Hứa Thắm bị anh ôm ấp trong ngực, thân rung động theo tiếng cười của anh, khoe môi nở nụ cười tươi tắn. không có bất cứ lý do gì, cũng chẳng vì bất cứ chuyện gì, nhưng lòng cô vẫn rộn rạc không thôi.

Đến chiều, tuyết trên mái nhà và trên tán cây đã bắt đầu tan, nhỏ từng giọt tí tách xuống đất.

Tổng Diệm ở trong thư phòng cậu một lát, chọn vào loại gỗ lót sàn, đến khi trở về phòng, đẩy cửa ra thì không thấy Hứa Thắm đâu cả. Anh nghe thấy ở đầu bên kia hành lang có tiếng nước chảy, đi qua xem thử liền thấy Hứa Thắm đang ngồi bên cạnh vòi nước lộ thiên giặt giũ lau.

Tổng Diệm sai bước đến gần, lôi cô dậy, cầm giẻ lau hỏi: “Em làm gì thế?”

Hứa Thắm giặt mình: “Rảnh rồi không có việc gì nên em định lau bàn thôi.”

“Nước lạnh lắm!” Tổng Diệm cau mày, xoa bóp ủ ấm bàn tay lạnh nhất của cô. “Quay về phòng đi!”

Cô bị đuổi về phòng. Thấy anh đổi thùng nước ấm, cầm giẻ lau bàn, cô định sang giúp một tay, lại bị anh ngăn cản: “Em đi giặt quần áo đi.”

“Vâng.” Hứa Thắm xách giỏ quần áo bần bỏ vào máy giặt, chẳng hề tốn công tốn sức.

Còn anh lau bàn xong, lại lấy cây lau nhà là sàn nhà. Hứa Thắm ngồi bó gối trên sofa, quay đầu nhìn chằm chằm đã được gấp gọn gàng từ lúc nào, quần áo giày dép cũng đã dọn dẹp tinh tươm.

Cô nghiêng đầu nhìn anh đang lau nhà, lát sau khẽ gọi: “Tổng Diệm!”

“Hả?” Anh ngẩng đầu nhìn cô.

“Anh cưng chiều em quá rồi.” Cô cười chum chim.

Anh không khỏi bật cười, thuận miệng hỏi: “Em vui không?”

Cô mím môi không lên tiếng, nhưng nụ cười càng tươi tắn hơn.

“Trước kia, trong quân đội anh đều phải làm mấy việc này, quen rồi.”

“Vâng” Cô gật đầu, chân cũng đong đưa.

Anh nói thêm: “Từ bé em đã không phải làm việc vặt. nếu sống chung với anh phải động tay động chân, vậy thì còn muốn ở bên anh làm gì?”

Tìm Hứa Thắm chợt se sắt, bất chợt nhớ lại hồi còn bé. Khi đó, cô ngồi xỏm trong sân bào gỗ, anh đã nói: “Anh cam đoan, đời này đến chết chỉ thương mình cưng thôi.”

Hóa ra là anh nói thật. từ khi ấy, anh đã nói thật cơ đấy!

Đến chiều, Hứa Thắm theo cậu học làm mộc trong sân, Tổng Diệm ở bên cạnh cô chơi đùa một lúc rồi trở về phòng đọc sách. Giữa chừng tuyết lại rơi, môn làm mộc đành kết thúc.

Hứa Thắm tính toán thời gian buổi chiều còn dài, định trở về nhà phía tây thăm bố mẹ, Tổng Diệm đòi đi cùng. Ban đầu, cô không đồng ý. Cô biết Phó Văn Anh tuyệt đối không cho phép Tổng Diệm vào cửa. Nhưng anh vốn không có ý định làm mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn, vì thế cũng không gặp Phó Văn Anh, chỉ định đứng bên ngoài chờ thôi. Anh chỉ muốn đưa cô đi rồi đón cô về, không muốn để cô một mình đối mặt với tất cả.

Trên đường đi, Hứa Thắm tựa vào ngực Tổng Diệm, nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ, lòng yên bình quá đỗi, cũng rất tỏ tường: Anh biết bất kể cô về nhà hay bỏ đi, chắc hẳn trên đường tâm trạng sẽ sa sút. Anh không nỡ để cô buồn nên muốn ở bên cô.

Có lẽ vì có anh bên cạnh, quãng đường cũng không còn dài dằng dặc như thế nữa, hình như còn nhanh hơn cả bình thường. Đến cổng đại viện, Tống Diễm không đi vào, nói đến Viện bảo tàng Nghệ thuật đối diện đi dạo, khi nào cô xong thì gọi cho anh.

Lúc Hứa Thắm đi vào trong khu, lòng chưa xót, cảm giác không đỡ thật khó hiểu, như thể mình đã vứt bỏ anh vậy. Đi vài bước thì quay đầu lại nhìn, thấy Tống Diễm đang đi về phía Viện bảo tàng Nghệ thuật đối diện, lúc này cô mới cảm thấy yên tâm.

Trong đại viện cũng phủ đầy tuyết, nhưng con đường đã được quét dọn, chỉ còn vệt nước đọng lại. Về đến nhà, vào trong hỏi người giúp việc, cô biết được Mạnh Hoài Cần và Phó Văn Anh đều ở nhà, đang ở thư phòng tầng hai.

Hứa Thắm thông thạo thay giày, dù bình tĩnh thế nào đi nữa, trong lòng vẫn có chút sợ sệt. không biết tại sao, vừa bước vào ngôi nhà này, con người cô như bị đè ép xuống.

Hành lang lặng ngắt, đôi dép giẫm lên thảm trải sàn dày cộm không hề gây ra tiếng động. Cô khẽ hít thở thật sâu, đi đến thư phòng. May là cửa đang mở, Mạnh Hoài Cần và Phó Văn Anh đọc sách bên trong, trên bàn đặt trà và bánh.

Cô gõ cửa, nhỏ giọng thưa: “Bố, mẹ...”

Ông bà Mạnh nhìn sang. Về mặt Phó Văn Anh bỗng trở nên lạnh lùng, bà cúi đầu tiếp tục đọc sách, không buồn phản ứng. Mạnh Hoài Cần nhìn Hứa Thắm một hồi mới cau mày thờ dài, khẽ lắc đầu, đáng vẻ rất đau lòng nhưng không nói gì cả.

Hứa Thắm tiến không được lùi không xong, đứng tần ngần ở cửa một lúc lâu. Trong phòng vẫn im ắng, họ không đoái hoài đến cô, không buồn nhìn cô. Hứa Thắm vẫn nhìn bố mẹ, sắc mặt dần trắng bệch.

Cuối hành lang, Mạnh Yến Thần vừa đi từ trên lầu xuống, trong lúc vô tình quay đầu lại nhìn thấy Hứa Thắm đứng trước cửa thư phòng. Anh lặng lẽ nhìn cô, băn khoăn mãi, cuối cùng vẫn thờ dài, đi về phía Hứa Thắm.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Mạnh Yến Thần đến bên cạnh Hứa Thắm, lên tiếng hỏi: “Em ở đây làm gì thế?”

Hứa Thắm gạt mình ngẩng đầu lên, về mặt không biết là quá kinh ngạc hay được giải thoát nữa.

Mạnh Yến Thần không hề có chút biểu cảm dư thừa nào: “Em về lúc nào?”

“Vừa mới về.” Hứa Thắm máy móc trả lời.

“Anh gọi Tiêu Diệc Kiều đi đánh bóng rổ rồi. Đi thôi.” Mạnh Yến Thần tìm cho cô một đường lui.

Hứa Thắm thoáng nhìn bố mẹ trong thư phòng, có chút ngập ngừng.

“Đi thôi, cậu ta rất muốn gặp em đấy!” Mạnh Yến Thần ra hiệu co cô đi theo.

“À...” Hứa Thắm chẳng còn cách nào khác ngoài nghe theo anh.

Trong thư phòng, Phó Văn Anh hờ hững nói vọng ra: “Yến Thần, sắp đến giờ ăn cơm tối rồi.”

“Chơi xong con về ngay!” Mạnh Yến Thần vừa quay người định bước đi, nghĩ thế nào liền dừng lại, nói thêm: “Tối nay, con có mấy người bạn đến chơi.” Lại nhìn Hứa Thắm: “Đi thôi.”

Hứa Thắm nhìn vào thư phòng lần nữa: “Mẹ, con đi ra ngoài một lát ạ!”

Ông bà Mạnh không nhìn cô, cũng không có phản ứng gì. Để Mạnh Yến Thần thấy cảnh này, Hứa Thắm khá lúng túng, mấp máy môi định nói gì đó. Sắc mặt Mạnh Yến Thần biến đổi. Anh không nói một lời, nắm lấy cổ tay cô, lôi đi dọc hành lang.

Đến cầu thang, Hứa Thắm mới giẫy khỏi sự kìm giữ của anh. Tay anh khẽ động, thân thể như đang lưu luyến điều gì đó, anh không nói gì, cũng không nhìn cô, chỉ trầm mặc đi xuống lầu. Hứa Thắm im lặng bước theo anh.

Mạnh Yến Thần trầm mặc suốt cả quãng đường, ra cửa mới hỏi câu đầu tiên: “Dọn tới nhà hần ta rồi hả?”

Hứa Thắm “ừ” một tiếng nho nhỏ.

Mạnh Yên Thần neho mắt nhìn bầu trời âm u, không nói gì, đến tận khi ra khỏi sân thì mới hỏi tiếp: “Người nhà hấn đối với em tốt không?”

Hứa Thắm gật đầu: “Rất tốt.”

Anh yên lặng chốc lát, như không yên tâm “Không bắt nạt em chứ?”

Hứa Thắm lắc đầu. Không hiểu sao khi nghe đến đây, cô bỗng không cất nổi thành lời. Những câu nay đáng lẽ phải xuất phát từ bố mẹ cô. Nhưng họ không hề hỏi, cũng không buồn tiếp chuyện với cô.

Hai anh em đứng dưới tán cây khô ngay trước cửa ội Tiêu Diệc Kiều. Mạnh Yên Thần cất giọng bình thản: “Nếu bị hấn hay ai khác bắt nạt thì phải nói với anh. Nếu thật sự không muốn nói với anh thì nói với anh Kiều của em, biết không?”

Cô gật đầu. Mạnh Yên Thần không nói gì nữa, vốn dĩ bản thân anh cũng là người không thích nói nhiều. Mãi không thấy Tiêu Diệc Kiều xuất hiện, anh và cô lặng thinh đứng dưới chạc cây khô phủ tuyết, khoog ai nói với ai điều gì nữa, chỉ có làn khói trắng thờ ra hòa quyện vào nhau rồi tan biến.

Anh nhìn làn sương tan theo gió trong chốc lát, chợt quay đầu lại, nhìn cô chăm chú. Cô giật mình thẳng thốt, vẻ mặt khó hiểu.

Mạnh Yên Thần cười rất nhạt: “Em chỉ cười với hấn thôi, phải không?”

Hứa Thắm nhất thời không biết nói gì.

“Hồi bé, em vẫn cười với anh mà.” Anh ngẩng đầu lên nhìn trời, “Mấy năm qua...Hừ, thật sự để hấn nói đúng rồi.”

Cô nghi ngờ, vừa định cất tiếng hỏi thì bên cạnh đã truyền đến tiếng bóng rỏ đập xuống đất.

Tiêu Diệc Kiều đi đến, thấy Hứa Thắm lại hỏi liền mấy câu y hệt Mạnh Yên Thần khi nãy, cuối cùng chốt lại: “Em vui là được rồi. Từ bé anh đã thấy sớm muộn gì em cũng sẽ dính lấy thằng nhóc họ Tống kia mà.”

Hứa Thắm liếc anh một cái: “Anh ní cứ như thật ấy!”

“Thật mà!” Tiêu Diệc Kiều chỉ chỉ Mạnh Yên Thần, tiết lộ: “Hồi trước, anh đã nói với cậu ta như vậy nhưng cậu ta không tin.”

Hứa Thắm thắc mắc: “Sao anh lại nghĩ như thế?”

“Cảm giác thôi...Có điều, anh nghĩ là em sẽ lấy một ông chồng môn đăng hộ đối rồi ngoại tình với thằng nhóc đó cơ.” Tiêu Diệc Kiều cười phá lên khi nghĩ lại chuyện cũ.

Hứa Thắm ngẹn lời.

“Nhưng sau hôm em say khướt...” Tiêu Diệc Kiều nhún vai. “...Anh cảm thấy em sẽ không lấy được ai khác...chỉ lấy thằng đó thôi.”

“Tại sao?” Hứa Thắm vẫn mờ mịt.

Tiêu Diệc Kiều tỏ vẻ tiếc nuối: “Thắm Thắm, anh vẫn muốn lấy cưới em đấy! Dù em ngoại tình với tên kia, anh cũng không để ý đâu. Chung quy thì bên cạnh anh cũng có nhiều em gái lắm mà.”

“Sao anh không đi chết đi?” Hứa Thắm đánh cho anh một cái thật mạnh.

Tiêu Diệc Kiều cười sang sảng, nựng mặt cô.

Đến sân bóng, Chiêm Tiểu Nhiêu và Tưởng Dụ cũng đã có mặt ở đó. Ba người đàn ông đánh bóng rổ, Hứa Thắm và Chiêm Tiểu Nhiêu ngồi một bên theo dõi. Nói ra, Hứa Thắm, Tưởng Dụ và Chiêm Tiểu Nhiêu đã gặp nhau từ bé trong mấy buổi tụ tập, có điều Hứa Thắm không thích nói chuyện với người lạ nên chẳng nhớ ra họ. Sau đó, cô ra nước ngoài nhiều năm, đến nay mới coi như chính thức quen biết.

“Nghe nói cô và anh lính cứu hỏa kia đag quen nhau hả?” Chiêm Tiểu Nhiêu bắt chợt hỏi.

Hứa Thắm “ừ” một tiếng.

“Sau này sẽ ở bên nhau thật hả?” Cô ta dường như vẫn chưa tin được chuyện này.

Hứa Thắm gật đầu.

“Cô can đảm thật.” Chiêm Tiểu Nhiêu cảm thán. “Nhưng mà...quả thật anh ấy rất có sức hấp dẫn. nếu yêu anh ấy, tôi cũng sẽ sẵn lòng vì anh ấy mà từ bỏ tất cả.”

Hứa Thắm khẽ cười. Trước kia, trong lòng cô luôn có chút khoảng cách với Chiêm Tiểu Nhiêu. Đêm đó, vì sao Tống Diễm phải đi gặp cô ta? Họ đã nói

với nhau những gì?...Không biết bắt đầu từ khi nào, cô không còn tò mò chuyện này nữa.

Hứa Thắm cũng có qua có lại: “Cô có người mình yêu không?”

“Có chứ!” Chiêm Tiểu Nhiên vừa nói vừa nhìn mấy người đàn ông trên sân bóng.

Hứa Thắm nhìn theo ánh mắt cô ta, nhưng không biết cô ta đang nhìn ai.

“Tôi theo đuổi anh ấy nhiều năm rồi, nhưng không biết đến bao giờ mới thành công nữa.” Chiêm Tiểu Nhiên bình thản.

Hứa Thắm không để ý cũng chẳng quan tâm. Cô ngồi bên sân bóng nhìn họ, như thấy lại những năm tháng còn thơ dại. Vậy mà những hồi ức đó lại không hề khiến cô lưu luyến. Giờ phút này, trong lòng cô chỉ nhớ đến Tống Diễm thôi.

Chơi không bao lâu, trời đột ngột có tuyết rơi. Cũng đã đến giờ cơm chiều nên Mạnh Yến Thần rủ mọi người về nhà ăn cơm.

Hứa Thắm nhớ đến Tống Diễm, trong lòng thấy bất an, bèn gửi tin nhắn cho anh: Anh đang làm gì thế.

Anh trả lời rất nhanh: Anh đang ở bảo tàng nghệ thuật. Lại nhắn thêm một tin nữa. Em đừng vội, cứ ăn tối với bố mẹ rồi hãy về.

Vậy còn anh?

Anh sẽ tìm chỗ chơi, yên tâm.

Hứa Thắm nhũn mày. Xung quanh đây, ngoại trừ bảo tàng nghệ thuật, thư viện, nhà thiên văn ra thì là viện nghiên cứu và công viên, hoàn toàn không có quán xá hay chỗ nào có thể chơi được cả.

Còn đang mãi lo lắng thì Tiêu Diệc Kiều đã đi đến, khẽ vỗ đầu cô: “Còn nghĩ ngợi gì thế? Đi thôi.”

Hứa Thắm đành cắt điện thoại, bước theo họ về nhà.

Tuyết càng rơi càng lớn, bữa tối vẫn đang được chuẩn bị. Nhóm Tiêu Diệc Kiều ngồi chơi trong phòng khách, đều là bạn bè từ bé nên ai cũng tự nhiên, sôi nổi. Phó Văn Anh xuống lầu nói chuyện với mấy tiểu bối một lát, nhưng từ đầu tới cuối không mở lời với Hứa Thắm câu nào, may mà không ai chú ý đến. Vì trong nhà có nhiều người, không cần trực tiếp đối mặt với Phó Văn Anh, nên Hứa Thắm không còn cảm thấy e dè, ngọt ngào nữa, thay vào đó có phần tự tại hơn.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, Hứa Thắm có chút đứng ngồi không yên, chốc chốc lại nhìn ra cảnh tuyết bay đầy trời ngoài cửa sổ. Không biết hiện tại Tống Diễm đang làm gì? Còn ở bảo tàng nghệ thuật không?

Đang suy nghĩ thất thần, đột nhiên cô bắt gặp ánh mắt của Trương Dự. Từ nãy đến giờ, anh ta vẫn âm thầm quan sát cô. Bị phát hiện, anh ta liền dứt khoát đi đến bên cạnh cô, hỏi nhỏ: “Trước đó, em nói với anh mình đã có người trong lòng. Em thích một người lính cứu hỏa à?”

Hứa Thắm kinh ngạc: “Sao ngay cả anh cũng biết thế?”

“Là Tiêu Diệc Kiều nói.” Anh ta khẽ cười.

“Đúng là đồ miệng rộng.” Hứa Thắm bĩu môi.

“Cậu ta chỉ khen em rất đáng cảm thôi.” Trương Dự cười nhẹ. “Không tiện cho anh biết sao?”

“Không phải, cũng không có gì.” Hứa Thắm chẳng biết phải nói thế nào.

“Bố mẹ em không đồng ý à?” Trương Dự nói ngay vào vấn đề.

“Ừm.” Hứa Thắm im lặng giây lát, lại thấy có gì đó là lạ. “Chuyện này anh cũng biết sao?...À, cũng dễ mà.”

“Không phải đoán.” Trương Dự giải thích. “Khi nãy, hình như anh nhìn thấy cậu ta, không biết có phải nhận lầm không.”

Hứa Thắm vẫn chưa hiểu: “Gì cơ?”

“Lúc vào đại viện, anh nhìn thấy cậu ta ở bên ngoài, chắc đang đợi em. Mẹ em không cho cậu ta vào nhà à?” Trương Dự nói kỹ hơn.

Hứa Thắm chấn động, cô thấy người mình lạnh toát.

Bữa tối đã chuẩn bị xong, Phó Văn Anh gọi mọi người vào bàn ăn. Hứa Thắm nhanh chóng mở điện thoại ra, lên mạng tìm trang web của Viện bảo tàng Nghệ thuật, quả nhiên trên đó ghi rõ thứ Bảy đóng cửa.

Ngực Hứa Thắm đau thắt. cô nhìn bông tuyết bay là tà bên ngoài, lại nhìn bầu không khí ấm áp vui vẻ trong nhà, thân thể chợt lung lay như sắp sụp đổ.

Cô bước nhanh đến bên cạnh Phó Văn Anh, cất giọng thật khẽ: “Mẹ, con có chút việc gấp, xin phép đi trước ạ! Tuần sau, con lại trở về thăm mẹ.”

Phó Văn Anh mỉm cười nhìn ra phòng khách: “Diệc Kiều, Tường Dụ, đến ăn cơm thôi.”

Hứa Thắm mặt cứng đờ, chớp mũi bỗng cay cay, suýt nữa không kìm được nước mắt. cô chỉ muốn được ở bên người mình yêu thôi, rốt cuộc sai ở đâu chứ? Cô nơm nớp lo sợ về nhà làm lạnh, Tống Diễm lạnh lẽo chờ đợi trong gió tuyết, tại sao phải như vậy? Tại sao mẹ còn muốn tiếp tục chiến tranh lạnh gây áp lực tinh thần cho cô?

Tay cô bấu chặt góc bàn, đầu ngón tay trắng bệch, cảm xúc trong lồng ngực cuộn cuộn muốn tuôn trào như dòng sông lấp biển. Nhưng mọi người đã bước vào, cô lập tức quay đầu đi, cố nén tất cả mọi chua xót trong lòng xuống.

Không ai phát hiện bên này khác thường, lần lượt ngồi xuống bàn. Hứa Thắm vẫn đứng yên đấy.

Phó Văn Anh ngồi vào bàn, mở khăn ăn ra, lườm Hứa Thắm: “Ngồi xuống ăn cơm đi. Còn đứng đó làm gì?”

Hứa Thắm nhìn bà, không biết tại sao bà lại thay đổi thái độ một cách đột ngột như vậy. Nhìn chằm chằm Phó Văn Anh giây lát, lòng cô dần lạnh lẽo. Bà đoán ra được cô vội vã muốn đi vì Tống Diễm đang chờ ở bên ngoài ư? Với dáng vẻ kiêu kỳ kia, chắc chắn bà đang nghĩ ban phát cho cô chút ân huệ này, cô sẽ ngoan ngoãn ngồi xuống tiếp nhận sao? Bảo cô ngồi đây cùng mọi người vui vẻ thưởng thức bữa tối thịnh soạn, ấm áp, để một mình Tống Diễm chờ đợi ngoài kia trong đêm gió tuyết à?

Hứa Thắm chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Con phải đi rồi.”

Phó Văn Anh mỉm cười: “Ngồi xuống, dùng bữa xong rồi đi.”

Toàn thân Hứa Thắm phát run, cô bỗng thấy vô cùng tức giận nhưng vẫn phải cố kìm chế bản thân. Cô thấy hận mình vô cùng. Tại sao vừa về đến nhà lại biến thành một Hứa Thắm của trước kia? Tại sao ở trong nhà bất kể là suy nghĩ, cảm xúc gì đều không dám nói nên lời?

“Em ấy nói có việc gấp, mẹ không nghe thấy sao ạ?” Mạnh Yến Thần thờ ơ ngắt ngang.

Phó Văn Anh nhìn về phía Mạnh Yến Thần, nhưng anh chỉ ngẩng đầu nhìn Hứa Thắm: “Em phải đi à?”

Hứa Thắm gật đầu.

Mạnh Yến Thần không hỏi nhiều: “Em đi đi.”

Anh nhẹ nhàng gỡ bàn tay cô đang bấu chặt mép bàn ra, nắm lấy. Từ bé cô đã như vậy, mỗi lần căng thẳng, hoang mang hay lo lắng đều bấu vào mép bàn. Thói quen này đến khi trưởng thành vẫn không hề thay đổi.

Anh vừa nắm tay cô vừa dịu dàng nói: “Đi đi.”

Phó Văn Anh đổi sắc mặt, vừa định nói gì đó thì Tiêu Diệc Kiều đã giành trước: “Thắm Thắm, có việc thì đi trước đi. Hôm nào chúng ta đến phía đông tụ tập nhé!”

Tường Dụ cũng hòa theo: “Đi đi, có dịp gặp lại nhau uống rượu.”

Hứa Thắm không còn tâm trạng chào hỏi ai nữa, lập tức quay người, rào bước rồi đi.

Mạnh Yến Thần nhìn bóng dáng cô biến mất ở cửa lớn rồi lẳng lặng dõi mắt, nhìn lướt qua nhóm người quay quanh bàn ăn. Anh gọi nhiều bạn bè đến ăn cơm chẳng qua muốn cho cô ở nhà có thể cảm thấy thoải mái một chút. Nhưng...Thôi, coi như giúp cô thoát thân vậy.

Anh bình tĩnh cầm đĩa, chợt di động trong túi rung lên. Cầm lên xem thử, là tin nhắn Hứa Thắm gửi đến, chỉ có hai chữ: Cảm ơn.

Mạnh Yến Thần nhìn chằm chằm vào tin nhắn kia thật lâu, cuối cùng tắt màn hình.

Từng bông tuyết nặng trĩu rơi xuống, hệt như tảng muối bị bóp vụn rơi rắc xuống trần gian. Hứa Thắm vừa chạy ra khỏi cửa đã vội vã chạy ra sân. Rõ ràng khoảng sân không lớn nhưng hôm nay lại như dài hàng kilômét. Ra đến cổng đại viện, cô đã nhìn thấy ngay lính gác mặc áo măng tô quân đội, ôm súng đứng gác, còn Tống Diễm thì so vai, đứng ven đường hút thuốc.

Trời đã tối, làn khói anh tỏa ra hòa chung với khói thuốc, nhanh chóng tan biến trong gió rét và bão tuyết. Nước mắt cô bắt chợt dâng lên đầy hốc mắt. Rõ ràng anh là người cứng cỏi, liều lĩnh, không sợ bất cứ chuyện gì trên đời cơ mà!

Hứa Thắm chạy ào đến. Anh đang ngậm điếu thuốc, cau mày cúi đầu phủi tuyết trên tóc, nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại. Thoắt cái, cô đã nhào vào lòng anh, ôm siết lấy anh.

Tống Diễm bị cô lao đến phải lùi về sau một bước giữ thăng bằng, vô cùng kinh ngạc hỏi: “Sao em lại chạy ra đây?”

Cô không chịu ngẩng đầu, cố hết sức điều chỉnh tâm trạng, mỉm cười lên tiếng: “Ăn sớm nên xong rồi.”

“Vậy sao?” Anh thoáng nhìn cô, chẳng biết có tin hay không. Tống Diễm đưa tay nắm lấy bả vai Hứa Thắm, định kéo cô ra nhìn gương mặt cô xem sao nhưng cô buống bình không chịu, nhất quyết ôm chặt lấy anh không buông.

Anh thấy buồn cười: “Sao thế?”

Cô vui đầu vào lòng anh, rung rung cười: “Em không muốn về đây nữa.”

Anh hơi sững sốt: “Xảy ra chuyện gì à?”

“Không có, nhưng ở đây không vui.” Cô thủ thi: “Cứ nghĩ đến anh mãi thôi.”

“Nghĩ đến anh liền không vui sao?” Anh lại có tâm tư trêu chọc cô rồi.

Cô bị chọc cười, cười đến mức nước mắt sắp tuôn rơi, lập tức cọ cọ vào ngực anh, mượn áo anh xóa sạch dấu vết. Đến tận lúc này, cô mới chịu buông anh ra, hơi cúi đầu, không để cho anh thấy khuôn mặt mình: “Về nhà thôi, lạnh chết được.”

Cô rùng mình giậm chân, đưa tay định nắm lấy tay anh. Nhưng cô vừa chạm phải bàn tay lạnh cóng, anh đã nhanh chóng tránh đi, cầm điện thoại gọi xe. Xưa nay, tay anh vẫn luôn ấm áp cơ mà...Hứa Thắm không nói gì cả, chỉ ngẩng đầu mỉm cười nhìn anh, cũng không hỏi anh đã xem gì trong bảo tàng nghệ thuật.

Khi xe đến, cô ngồi sát vào người anh, tựa đầu lên bả vai anh. Xe chạy được một đoạn khá xa, quần áo Tống Diễm vẫn lạnh giá. Cô khoác cánh tay anh, kẹp bàn tay lạnh ngắt kia vào giữa hai chân mình, sưởi ấm cho anh.

Tống Diễm sững sờ, muốn rút ra thì bị Hứa Thắm giữ chặt lại, nhẹ giọng cảnh cáo: “Không được cử động, không em giận đấy!”

Cô nói rất nghiêm túc, anh liền bất động, im lặng thật lâu. Ai người đầu trầm mặc, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lát sau, ngón tay anh nhúc nhích, vuốt ve bấp đùi cô, trêu đùa: “Không sợ anh lợi dụng à?”

“Vậy thì em lợi dụng lại.” Cô thách thức.

Anh cười xòa.

“Tống Diễm!”

“Hả?”

“Chúng ta đến quán hải sản tối qua được không?”

Anh rù mắt nhìn cô.

“Bữa cơm hồi nãy chán lắm! Chán cực kỳ luôn.”

“Được.”

Anh nói rồi nghiêng đầu tựa vào đầu cô. Đôi mắt đen láy, sâu thẳm thăm phản chiếu ánh đèn không ngừng lướt qua và những bông tuyết đang bay lượn ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Type: Oanh

Thoát cái đã đến trung tuần tháng Một, mùa đông chỉ còn là những ngày cực lạnh cuối cùng. Nhiệt độ Đế Thành lại hạ xuống, đi ngoài đường lâu sẽ cảm nhận được cái lạnh đến thấu xương. Nhiều con đường bị đóng thành băng, bước đi trên đó phải vô cùng cẩn thận.

Bệnh nhân được đưa đến cấp đa phần là người lớn tuổi, rất nhiều trường hợp bị ngã gãy xương hoặc bị thương nặng. Lúc Hứa Thắm ở nhà ăn cơm đã đặc biệt dặn dò cậu mợ khi đi đường phải chú ý. Hai vị tướng bối hết sức vui vẻ, khen cô hiếu thảo chu đáo, ngược lại khiến cô ngại ngùng.

Cậu mợ cũng biết chuyện Tổng Diệt chuẩn bị điều chuyển công tác, sắp sửa từ Trung đội chuyển sang Chi đội. Không bàn đến chuyện thăng chức, tăng lương, chỉ nói đến việc có thể làm công việc bình thường và được nghỉ cuối tuần thôi, quan trọng nhất là an toàn, hai người còn hứng khởi hơn cả Hứa Thắm nữa, lại cảm khái quả nhiên đàn ông phải đến khi chuẩn bị gia đình mới chịu tính toán chu toàn mọi thứ.

Thời điểm hai người nói chuyện điện thoại với nhau, Hứa Thắm không hỏi đến việc này, nhưng chỉ qua đôi ba câu, cô biết phía anh rất thuận lợi. Cô không hề bất ngờ. Anh luôn biểu hiện xuất sắc, cũng có năng lực lãnh đạo. Việc thi cử càng không phải lo, anh đọc sách vài ngày là có thể đạt được điểm cao, tất thảy đều thuận buồm xuôi gió.

Trái lại, bên phía cô, đáng nhẽ lần trước lập được công lao ở khu vực động đất, theo lý tất cả đều xuôi chèo mát mái mới phải. Khoảng thời gian trước, bên phòng nhân sự còn yêu cầu cô nộp lại sơ yếu lý lịch và bằng cấp, hình như để đánh giá chức danh, nhưng gần đây lại bật vô âm tín.

Tính Hứa Thắm vốn không hề nóng vội, nhưng nghĩ đến bên Tổng Diệt tiến triển thuận lợi, phía mình lại có phần chững, khó tránh khỏi phiền muộn. Buổi trưa hôm ấy, cô tranh thủ đến phòng ngoại khoa Bồng, hỏi thăm thời gian chính xác khi nào mới được chuyển từ khoa Cấp cứu về khoa Khám chữa bệnh, nhân tiện hỏi thăm kết quả bình chọn bác sĩ chủ trì.

Chủ nhiệm ôn hòa đánh giá: “Làm việc ca kíp ở khoa Cấp cứu cực cho cô rồi. Biểu hiện của cô trong khoảng thời gian này rất xuất sắc, mọi người đều thấy được. Chờ nghỉ Tết xong cô có thể trở về về khoa Khám chữa bệnh.”

Hứa Thắm gật đầu, nghĩ đến việc trở về khoa Khám chữa bệnh, đa số thời gian có thể đi làm và nghỉ ngơi bình thường, cuối tuần được nghỉ, cô không khỏi nhẹ nhõm nở nụ cười. Nhưng một giây sau, cô lại nghe Chủ nhiệm khoa nói thêm: “Có điều, chuyện bình chọn chức danh thì còn phải đợi ban lãnh đạo của bệnh viện bàn bạc đã.”

Hứa Thắm khá bất ngờ: “Việc bình chọn là do Chủ nhiệm và giáo sư chủ trì quyết định, sao ban lãnh đạo bệnh viện phải bàn bạc?”

“Thật ra ban đầu định chọn cô, nhưng mấy lời cô nói với người nhà bệnh nhân ở vụ gây rối lần đó không ổn chút nào. Lãnh đạo cho rằng sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của bệnh viện. Chuyện đầu sóng ngọn gió này, tránh được chút nào hay chút đấy. Cô cũng đừng nản chí, lần sau còn cơ hội này.”

Hứa Thắm nhìn chằm chằm vào Chủ nhiệm, đối phương có chút chột dạ. Ông ta thầm nghĩ, Tiểu Hứa này bình thường không hòa đồng với đồng nghiệp thì thôi, trước mặt cấp trên còn không chịu cúi mình, thật là ngốc nghếch.

Hứa Thắm phản bác: “Tôi đã tìm kiếm thông tin trên mạng rồi. Vụ gây rối bệnh viện lần đó đã sớm được giải quyết êm thấm, không hề lan truyền tin đồn nào cả.”

Chủ nhiệm sừng sốt.

Hứa Thắm tiếp tục truy vấn: “Sao lãnh đạo bệnh viện bỗng dưng lại rảnh rỗi để ý đến một bác sĩ nhỏ bé như tôi? Cho dù muốn xen vào, chuyện hôm ấy tôi làm, xét theo mức độ nào đó phải cũng phải đã góp phần nào giải quyết được phiền phức cho bệnh viện hay không?”

Chủ nhiệm á khẩu, hồi lâu sau mới bằng giọng cấp trên gây áp lực cho cô: “Tiểu Hứa à, cô làm khó tôi cũng chịu thôi. Cấp trên không phê duyệt, cô đi tìm lãnh đạo mà thôi.”

Hứa Thắm nghiêm nghị đáp: “Vấn đề trong khoa thì trong khoa tự giải quyết. Anh là lãnh đạo của tôi, tôi vượt cấp làm gì?”

Chủ nhiệm lại nhe răng, không biết cô quá nguyên tắc hay cố tình làm khó mình nữa.

Cô thẳng thắn: “Tôi đành thể hiện thái độ trước vậy. Nếu không chọn tôi, xin cho tôi một lý do thỏa đáng, đưa ra sai lầm tôi mắc phải hoặc chỉ ra quy tắc tôi vi phạm, thành tích thì kém hơn bác sĩ khác, hay chuyên môn không giỏi bằng bác sĩ khác. Còn lý do hoang đường này, tôi không chấp nhận.”

Hứa Thắm đã tỏ rõ thái độ, không nói nhiều với ông ta nữa, lịch sự gật đầu rồi bỏ đi. Cô rảo bước đi ra hành lang, đóng rầm cửa thoát hiểm phía sau rồi bỏ đi. Cô rảo bước đi ra hành lang, đóng rầm cửa thoát hiểm phía sau lại, hít vào một hơi thật sâu. Nói không tức giận là giả. Dù sao từ bé đến lớn chưa từng gặp trắc trở, cũng có bao giờ cô bị chèn ép như vậy đâu?

Nhưng cô nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Chưa đến thời khắc cuối cùng, mọi chuyện vẫn còn chưa ngã ngũ, cô không cần thiết phải bùng nổ. mà đã đi đến tầng này rồi, thôi thì ghé qua hỏi ý kiến của giáo sư Từ xem thế nào.

Còn chưa đến cửa, cô đã nghe thấy giọng giáo sư Từ xưa nay vốn điềm đạm lại trở nên cau gắt: “Tôi không đồng ý, nhất quyết không ký!”

Chủ nhiệm xuống nước: “Giáo sư à...”

“Cậu không cần lằng nhằng với tôi. Trong mấy người này, bác sĩ Hứa có tư cách nhất. còn lại, bất kể các người chọn ai, tôi cũng không đồng ý. Đừng có giờ trò dưới tay tôi.”

Hứa Thắm từ từ bước đến gần vách tường, im lặng lắng nghe.

“Trước kia, không phải giáo sư rất ghét Tiểu Hứa sao?”

“Tôi không thích cô ta là chuyện của tôi. Còn cô ta có thể đảm nhiệm chức trách hay không phụ thuộc vào năng lực của cô ta. Tôi hỏi cậu, trong nhóm bác sĩ này, người có tư cách nhất chính là cô ta, tại sao lại phải đánh trượt?”

“Sao ông ương bướng thế? Cấp trên nói không cho bác sĩ Hứa thăng chức...”

Đầu óc Hứa Thắm trống rỗng, không kịp phản ứng.

“Tôi thấy cấp trên làm quan lâu quá nên tìm ở bên trái hay bên phải cũng không phân biệt được rồi. Đây là bệnh viện, không phải quan trường. Sự việc liên quan đến tính mạng mà các người cũng dám đem ra càn quấy sao? Cậu không cần khuyên nữa. Tôi khó khăn lắm mới phát hiện ra một hạt giống tốt. Chỉ cần tôi còn ở khoa Bông ngày nào thì sẽ bảo vệ cô ta đến cùng. Không chọn cô ta mà chọn người khác, khoa chúng tôi dù có thiếu người tôi cũng quyết không ký bừa đâu.”

“Ôi trời, sao ông lại cố chấp thế, đừng có so đo với lãnh đạo chứ?”

Hứa Thắm quay người rời đi, lần nữa trở lại cầu thang thoát hiểm. Hôm nay trời đầy mây, hành lang mờ tối. Cô lấy điện thoại ra, bấm số của Phó Văn Anh. Đầu bên kia đổ chuông vài tiếng đã bị tắt.

Không biết là do phần nộ hay vì sợ hãi vận mệnh bị người ta khống chế mà cả người cô run rẩy. Nhưng cô vẫn kiềm chế được, nhanh chóng gõ chữ: Mẹ, mẹ đang can thiệp vào công việc của con đúng không? Xin mẹ đừng như vậy nữa.

Cô cầm di động trong tay, kiên nhẫn chờ đợi ở hành lang. Đây là lối thoát hiểm, không có điều hòa, không khí lạnh lẽo thấm thấu từ cửa sổ, dần dần lạnh đến mức răng cô va vào nhau lập cập. Vậy mà bên kia vẫn không có hồi âm.

Thời tiết lạnh lẽo đã làm yếu đi phòng tuyến trong lòng người. Cô cảm nhận được rõ ràng sự phẫn nộ và ngột ngạt đang bao phủ lấy mình, không sao đè nén được nữa. Môi và ngón tay run rẩy, cô mau chóng gõ thêm một tin nhắn: Ngày trước, con vào bệnh viện bằng chính thực lực của mình, không cần người nhà giúp đỡ. Xin mẹ đừng làm những chuyện như vậy nữa.

Lần này, bên kia cuối cùng cũng trả lời: Vậy thì con dựa vào thực lực của mình để thăng chức đi.

Hứa Thắm thần thờ. Tất cả cảm xúc trong nháy mắt đều rút đi, không biết tâm trạng cô lúc này là thất vọng hay bất lực. Đối phương dễ dàng khiến tâm trạng bao năm phấn đấu của cô thoáng chốc hóa thành hư ảo, mà đó lại chính là người mẹ cô luôn tôn kính, là người mà dù đối đãi bất công với cô nhưng cô vẫn không nỡ cứng rắn đoạn tuyệt.

Cô gõ nhanh vài chữ: Được, con sẽ làm như thế. Nhưng lúc định gửi đi, nghĩ thế nào, cô lại ngừng đi.

Mâu thuẫn gay gắt như vậy không có lợi cho cô. Cô đứng trong hành lang mờ tối, đáy lòng cũng mờ mịt không chút tia sáng, đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, cười bản thân thua kém người ta từ cốt tủy.

Di động rung lên, là Tiểu Bắc gọi đến, báo cô nhanh chóng quay lại làm việc.

Cô đưa tay xoa xoa gương mặt mình, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, không ảnh hưởng đến công việc. Nếu không, những lời nói đanh thép của cô trước mặt Chủ nhiệm vừa nãy cũng sẽ hóa thành hư ảo. Cô không ngờ như vậy. Thời gian tiếp theo, giáo sư Từ vẫn không cho cô sắc mặt hòa nhã, bởi mớ chuyện. Nhóm đồng nghiệp thì đồn thổi đủ điều, bảo cô không được yêu thích nên không được đề bạt. Làm bác sĩ nhưng không rõ lòng người. Đối phương đối với mình tốt hay xấu làm sao chỉ có thể nhìn bề ngoài, chỉ sợ dù mở xẻ bên trong cũng không phán đoán được.

Hứa Thắm vẫn chú tâm vào công việc như trước. Đây là nền tảng cho cuộc đời yên ổn của cô từ nay về sau. Cô tự biết rõ. Nhưng vừa đến thời gian nghỉ ngơi, Hứa Thắm lại khí tránh khỏi tâm trạng u sầu vì không được thăng chức.

Lúc đi rót một cốc nước nóng, cô mãi nghĩ đến xuất thần nên suýt bị nước nóng tràn ra làm bỏng chân. Cô bất đắc dĩ thở dài, đi ra khỏi phòng, nhìn thấy hộp cứu hỏa trên tường liền nhớ đến Tống Diệm.

Cô cúi đầu, đứng yên chốc lát rồi lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho anh. Mới gõ vài chữ: Anh đang làm gì thế?, nghĩ ngợi thế nào cô lại xóa đi, gõ lại câu khác: Em nhớ anh.

Không đến mười giây, anh đã gọi điện đến, cô lập tức bắt máy: “A lô?”

“Em đang làm gì thế?” Anh hỏi thăm, trong giọng nói ẩn chứa nét cười vui vẻ.

Tâm trạng bỗng chốc được an ủi, cô cũng mỉm cười thủ thỉ: “Đang nhớ anh đấy!”

Anh bật cười, hỏi nhanh: “Có chuyện không vui à?”

Cô cúi đầu, nhìn cốc nước đang bốc khói: “Vâng...Hôm nay lại bị giáo sư mắng.”

“Tại sao lại mắng em?” Anh quan tâm hỏi.

“Là yêu cầu nghiêm khắc với em thôi.” Cô thở dài, không dám nói thật.

“Đây là chuyện tốt.” Anh an ủi.

“Ồ, anh cũng muốn mắng em nữa.” Hứa Thắm cự nự.

“Làm gì có!” Anh buồn cười, chịu thua cô.

Cô khẽ “hừ” một tiếng, tựa lưng vào tường, hỏi thăm anh: “Còn anh, công việc có mệt không?”

“Cũng được. Mấy ngày qua ít việc, dân chúng đều khá ngoan.” Anh nhanh chóng trở lại giọng điệu bông đùa của mình.

Cô không nhịn được bật cười: “Ng ngoan cỡ nào?”

“Không ngoan bằng em”

Cô cảm điện thoại ngắt ra, nụ cười nở trên môi.

Hai người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi ít ỏi để trò chuyện rồi nhanh chóng cúp máy. Hứa Thắm đặt điện thoại xuống, thở phào nhẹ nhõm, lập tức tập trung vào công việc. Tổng Diệm cúp máy xong cũng mỉm cười, tiếp tục huấn luyện chó cứu hộ.

Đến mười một giờ đêm, còn một giờ nữa là đến giờ đổi ca, Tổng Diệm nhận được điều động của cấp trên. Một quán bar ở Lục Diệp Đàn bốc cháy, yêu cầu họ đến giúp đỡ. Nhóm lính cứu hỏa khẩn cấp lên đường. Ba xe cứu hỏa lao như bay đến hiện trường.

Lục Diệp Đàn là khu phố có nhiều quán bar nổi tiếng. Đêm đã khuya nhưng con đường vẫn đông đúc kẻ qua người lại, đèn đuốc rực rỡ. Tiếng chuông báo cháy như phá vỡ bầu trời đêm. Chủ xe vội rít tránh đường, nhưng trên đường xe cộ quá nhiều, giao thông tắc nghẽn, hai, ba Trung đội Phòng cháy Chữa cháy đều không thể đến nơi kịp thời. Xe cứu hỏa mắc kẹt ngoài con đường mất năm, sáu phút mới chậm chạp chạy vào con phố chật hẹp, tập trung lại với nhau.

Bấy giờ, khói đặc đã cuộn cuộn bốc ra từ cửa quán bar bị cháy. Từ đằng xa có thể thấy được ngọn lửa đang bốc lên dữ dội. May mà trong thời gian xe cứu hỏa chạy đến hiện trường, đa số người trong quán đã thoát thân được, vây bên ngoài nhìn vào trong.

Tổng Diệm nhảy xuống xe: “Lý Thành, Giang Nghị, hai cậu cùng người của đội Năm làm công tác sơ tán. Tiểu Cát kéo dây phong tỏa, Dương Trì trải ống nước, gắn vòi cao áp.”

Lời vừa chấm dứt, mấy Chỉ đạo viên và Trung Đội rùng nhanh chóng hợp lại với nhau. Đội trưởng Trung đội Lục Diệp Đàn trải bản vẽ thiết kế quán bar bị cháy ra.

Quán bar có kết cấu hình chữ U, phần đáy chữ U giáp với mặt đường, một tầng dưới lòng đất. Tầng trên đặt sân khấu, quầy bar và sofa, tầng dưới đều là phòng riêng thông giữa hai tầng chỉ có một lối cầu thang chật hẹp, trừ nó ra, không có con đường nào khác.

Trong quán bar vẫn còn vài người bị mắc kẹt. Cứu người là quan trọng. Lính cứu hỏa cũng không trì hoãn lâu, cấp tốc điều động nhân lực, chia tổ lao vào đám cháy.

Tổng Diệm đeo mặt nạ bảo hộ, dẫn đội viên xông vào quán bar. Bên trong vốn trang trí rôm rả, nào là cửa gỗ, giấy dán tường, bàn chạm trổ hoa văn, bây giờ đều bị thể lửa thiêu trụi, biến dạng đen sì.

Thế lửa đã qua giai đoạn nhen nhóm, hơi nóng hầm hập, bụi đen lơ lửng trong không khí. Vách tường xung quanh và trần nhà đều đang bốc cháy rùng rục, vật dụng trang trí treo trên trần đã biến thành quả cầu lửa, không ngừng đứt lìa, rơi xuống đất. vách ngăn bị thiêu cháy, đổ sập, dưới sàn nhà thể lửa cũng cuộn cuộn như bụi có lực. Người đã chạy trốn gần hết, chỉ còn ngọn lửa điên cuồng tàn phá.

Tổng Diệm vào hiện trường đám cháy không lâu, toàn thân đều khó chịu, từ trên xuống dưới mướt mát mood hôi, chỉ mấy phút đã có phần hơi rã rời. Theo lý không phải như vậy! Tuy lúc trước anh từng bị thương phải nghỉ ngơi một thời gian, nhưng mấy tuần nay phải huấn luyện, anh không hề đuối sức chút nào. Đồ bảo hộ tuy nặng nhưng cũng không đến mức làm anh rã rời như thế này.

Lần này, mục tiêu chính của lính cứu hỏa chính là cứu người. Tại tầng một, tìm được hai người bị thương, mắc kẹt trong sofa. Bởi vì khói dày đặc và nhiệt độ quá cao nên họ đã rơi vào hôn mê, được Lý Thành và Lão Đồng tức tốc công ra ngoài.

Trên cầu thang đi xuống tầng hầm, có mấy người đang nằm la liệt, kiểm tra đều không còn dấu hiệu sống sót, trong quá trình chạy trốn đã bị đám đông giẫm đạp đến chết. nhóm Giang Nghị lấy hết can đảm chạy qua hành lang đỏ lửa, men theo cầu thang đi xuống tầng hầm. “Bên dưới phạm vi cháy không lớn.” Giang Nghị quay đầu lại hô to; “Nhưng khói mù mịt.”

Tiểu Cát vừa bước xuống bậc thang đã đột ngột ngã dập mông suýt chút nữa thì lăn xuống. Tổng Diệm tóm được cổ áo cậu ta: “Sao thế?”

“Không sao ạ! Em bị ngạt thở, nhũn cả chân.” Tiểu Cát vừa nói vừa bám vào vách tường đứng dậy, bao tay vừa chạm phải vách tường nóng ran đã vang lên vài tiếng lách tách.

Tổng Diệm sửng sốt. Không phải chỉ mình anh cảm thấy khó chịu mà nhiệt độ trong này đã tăng cao đến mức nguy hiểm. Anh lập tức quay đầu nhìn xuống tầng hầm, nơi đó phần lớn khói đen đã lắng xuống, luôn qua cửa, che mắt eo và thân của nhóm lính cứu hỏa.

Ngọn lửa tức thì xông lên từ bên dưới, từ mặt đất lan đến trần nhà. Không khí bất chợt tĩnh lặng như tờ, hết như diêm báo xui xẻo sắp xảy ra. Một dự cảm chẳng lành đánh úp lấy anh, đây là...sắp phát nổ ư?

ông quân của nhóm lính cứu hỏa đang chậm rãi mất trong khung cửa. Tổng Diệm kéo giật Tiểu Cát định bước xuống lầu lại, gào to với bên dưới: “Rút lui! Mọi người rút lui mau!”

nơi cánh cửa bỗng hiện lên một ngọn lửa màu cam kèm âm thanh đom đóp lác đác một cách quái dị. Tổng Diệm lùi Tiểu Cát về phía sau, gào lên như điên với những người còn lại: “Mọi người, lập tức rút lui!”

Ngọn lửa màu cam như giọt mực nhỏ vào trogn nước, nhanh chóng khuếch tán. Trong tích tắc, ánh lửa liếm toàn bộ căn phòng, khiến tất cả vật thể bốc cháy dữ dội.

“Ầm” một tiếng, cả tầng hầm đều nổ tung. Ngọn lửa đã liếm trọn tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Một Tòa Thành Đang Chờ Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.